Eduard Fraenkel

1943

AD

APOLLODORI
BIBLIOTHECAM
OBSERVATIONES

AVCTORE

CHR. G. HEYNE.

GOTTINGAE
TYPIS HENRICI DIETERICH.
1803.

OBSERVATIONES
AD
APOLLODORI
BIBLIOTHECAM.

AD LIB. I.

Mythologiae primum caput conſtituit *theogonia:* quam c. 1-4. perſequitur Apollodorus: ſubiicitur *raptus Proſerpinae*, c. 5. *Gigantomachia* c. 6, 1. 2. et *Typhonis pugna*, c. 6, 3. inde ad *fabulas Hellenicas* progreditur. Sed illa primo loco expoſita omnia ad antiquiores mythos ſpectant, et genus eorum aliquod proprium efficiunt, quod ex priſcis philoſophematibus ſuper rerum origine, elementorum confuſione et factâ mox diſcretione, caelique ac terrae formatione, (vnde eadem *theogonia*, quae *cosmôgonia*) tum ſuper nonnullis phaenomenis motuum terrae, procellarum, ignium terrâ erumpentium, natum eſſe, indàgantibus haud obſcurum eſt. Verum ſubtilis alicuius philoſophiae veſtigia in iis quaerere velle, non minus alienum eſt a temporum hominumque rudi ſimplicitate, quam ſi Aegyptiorum ſapientiam cum Atticâ ſubtilitate comparare volunt. Vna vel altera enuntiatio, nunc in vulgus nota, inter rudes homines pro docto effato haberi variisque modis repeti, ornari, variari potuit ac debuit. Haec temporum indoles, tum ipſa res, docet. Iam philoſophemata illa, ſi ita dicere licet, ſeu opiniones et narrationes de rebus phyſicis, (φυσικὴ διήγησις τῶν

ὄντων Vet. Schol. Theogon. pr.) quibus verbis a primis auctoribus enuntiatae fuerint, quique auctores singularum fuerint, nunc ignoratur: eos aut sua ab exteris populis accepisse, aut ipsos aduenas fuisse, probabile sit, quia cum Thracum, Phrygum, Phoenicum, Aegyptiorum placitis pleraque conueniunt, ab Pelasgorum autem et Hellenum rudibus ingeniis aliena esse videntur; verbis porro eos auctores vsos esse prorsus symbolicis, pro antiqui sermonis nondum elaborati ratione et indole, ex tot vestigiis manifestum sit; ex quibus patet, notiones rerum, inprimis elementorum, tum caussarum, effectuum, virium, eorumque quae cuique rei propria sunt, mutatas fuisse in personas, quae in deos, daemones, heroes abierunt. Eadem effata mox, omni philosophicâ ratione neglectâ, tractarunt ornaruntque poetae variis diuersisque consiliis: cum aut theogonias, vt Hesiodus, conderent, (nam antiquiora illa carmina vnius fere mythi nec multorum versuum fuisse apparet; tum eandem rem, v. c. elementorum pugnam, multis modis versabant et variabant) adeoque plura, antea sparsim lecta et narrata, in vnum corpus congererent; aut in epicas narrationes, vt Homerus, transferrent, aut in heroum maiorumque historias easdem fabulas inferrent et intexerent.

Multa ex theogoniis partim mansere in teletis, partim, inprimis quae Orphicis tribui solent, per eas fuere deprauata; alia serius corrupta per ea quae ex Oriente et Aegypto allata ferebantur. Ex his seruata passim nonnulla sunt, vt in Argonauticis et Hymnis Orphicis, in Apollon. I. 497 sq. et Schol.; in Aeschyli Prometheo passim, cf. Schol. ad 954. in Agam. 176 sq. in Eumen. 163. 727 sq. 781 sq. in Damascio περὶ ἀρχῶν Exc. in Wolfii Anecdot. Gr. T. III. Exc. Timothei Chronologi ap. Cedren. Comp. hist. p. 57 ed. Par. Alia cosmogonia est apud Aristophan.

in choro Av. 694 ſq. Alia commentis alienis interpolata, quae Atlantibus omnia tribuit, eſt apud Diodor. III, 56 ſq. alia in Ovidii Metamorph. pr, alia in Hygino; quae autem ſub Pronapidis nomine apud mythographos recentiores circumfertur, a Boccatio, Gyraldo et Natale Comite vulgata, ſuppoſititia eſt. Nulla eſt ex his, cum qua Apollodorus prorſus conſentiat; accedit tamen ille proxime ad Heſiodum, etſi nec eumdem ordinem ſeruat, nec Amorem memorat, aut Eridem et alia; probabile ſit, eum maxime expreſſiſſe Pherecydem, vt in aliis. *Tria fabularum ſyſtemata*, a diuerſis ingeniis profecta, agnoſcere licet, *Vrani, Croni, Iouis*, quae *in temporum ſucceſſionem* diſpeſcuit ſeriorum ſollertia. Conf. ad ſq. Commentat. de Theogonia Heſiod. in Commentat. Soc. R. Sc. Gotting. 1779. Vol. II.

Cap. I.

ſ. 1. Οὐρανὸς — γήμας δὲ Γῆν. Id quod ſit vel exiſtit, quocunque tandem modo, in Theogoniis et Cosmogoniis dicebatur *naſci* et *generari:* haec notio neceſſario ducebat, in ſermone inprimis rudi, ad *coniugia* et *amores*. Nati hinc loquendi fabulandique modi, huic fabularum generi proprii, iidemque poeticae tractationi ornationique valde accommodati. Sic *Caeli et Terrae* amores et amplexus ad vim naturae generandi et fecundandi aptiſſimi ſunt: ſimiles *Aetheris et Terrae* complexus apud Virgil. Ge. II, 324 ſq. et iam ante Lucret. I, 251 ſq. II, 991 ſq. cf. *Comment. de Theogonia Heſiod.* l. c. p. 135 ſq. Dignum autem obſeruatu, in Apollodori ſyſtemate mythico nihil de Chao memorari: quo ipſo diuerſa eius eſt doctrina a ceterorum rationibus. Naturae, omnia generantis, vires ſunt in his mythis Centimani et Cyclopes: quorum quodnam diſcrimen fuerit, non conſtat. Eas vires naturae, temere ferri ſolitas, tandem domitas eſſe, declarare

videtur hoc, quod in Tartarum ab Vrano detrusa esse monstra memorantur. Est enim hoc sollenne antiquo sermoni, vt, quicquid deletur, cessat, dicatur in Tartarum praecipitari; si vires compressae sunt, in Tartaro vinculis coerceri. Briareum, Aegaeonem et Gygen eundem facit Schol. Apoll. I, 1165 et ex eo Eudoc. p. 91. At Briareum et Aegaeonem tantum pro vno eodemque habendos ex Il. α, 403. 404. edocti sumus. Aegaeonem vinctum memorat Statius Achill. I, 209. 210. Coeus mox inter Titanes recte memoratur, inter Centimanos autem Cottus etiam ab aliis, vt a Palaeph. c. 20. Apud Athenag. Legat. c. 15. Κόττυς editur.

§. 2. Κύκλωπας, Ἄργην, Στερόπην, Βρόντην. Sunt hi *Cyclopes* theogoniae diuersi ab iis, quos in Siciliâ collocat Homerus et hinc alii poetae; alii quoque fuere Argis, qui Tirynthem muniuerunt. cf. de his Schol. Eurip. Or. 965. vbi, e Thraciâ orti, narrantur varias terras adiisse, in his terram Curetidem, siue Aetoliam dixeris siue Cretam. Argos adducti esse memorantur a Perseo ap. Apollon. Schol. ad IV, 1091. secundum Pherecydem. cf. Sturz. ad Pherecyd. fragm. p. 82. Ex Schol. ad Hesiodi Theog. 139. (p. 247. ed. Heins.) discimus, Hellanicum Cyclopes a Cyclope Caeli filio duxisse. Vnius oculi in fronte iam ap. Hesiod. mentio l. c. etsi ab initio oculos tantum rotundos et magnos nomen innuisse videtur. Ad atmosphaeram, eiusque meteora eos spectasse, praecipue ad fulmina, ex ipsis nominibus intelligere licet. Et paullo post I, 2, 3. Cyclopes dii fabricantur βροντὴν καὶ ἀστραπὴν καὶ κεραυνόν. In τελεταῖς Arcadum Pausan. VIII, 29. pr. θύουσιν ἀστραπαῖς αὐτόθι καὶ θυέλλαις τε καὶ βρονταῖς. Quod ad *Tartarum* attinet, hunc Apollodorus ex Hesiodo adumbrauit v. 719. vbi praeclarus de eo locus. Ceterum hi Centimani et Cyclopes sunt Vranidae illi, qui primi

fuere in Tartarum detrusi. Hos int. ap. Hom. Il. ε, 898. vbi Schol. et Eust. per Οὐρανίωνας intelligunt Titanes, minus recte.

§. 3. Sequitur altera progenies Vrani et Terrae, *Titanes.* Redeunt haec ad naturae partes ac vires in personas mutatas, et per nomina declaratas, quae partim etymo suo rem ipsam produnt. Themis Vrani filia. Si itaque Θέμις Διὸς occurrit, vt ap. Eurip. Med. 211. est *Fas Iouis.* *Mnemosyne* inter deas antiquissimas multis in locis: v. c. Hymn. in Merc. 428. Itaque et Romae in Pompa Circensi inter deos XII. gestabatur. Dionys. Hal. VII. p. 460. l. 31. (p. 468.) *Dionen* Hesiodus non agnoscit; (alia ei est inter Oceanides v. 353.) qui omnino sex tantum Titanides, quinque Titanes enumerat. At septenos, Phorcyne adiecto, septenasque Titanides Orphica disciplina tradebat. Vid. ex Proclo fragm. Orphic. p. 374. VIII, v. 21 sq.

§. 4. Ἀγκυανκτοῦσα δὲ Γῆ. Hactenus primum systema *Vrani et Vranidarum:* erepta generandi ac creandi noua rerum genera vi, constitutus est mundus rerumque ordo. Hoc duplici modo fuit expositum; ab aliis, vt vires, quibus Vranus vsus erat, Centimanos et Cyclopes dictas, in Tartarum detrusas, h. e. extinctas, dicerent, ab aliis, vt Vrano exsecta esse genitalia fabularentur. Quod matris consilio id fecisse narrantur liberi, potest commentum hoc ex caussa, quae nunc ignoratur, petitum esse. Apparet saltem, Terram noluisse noua rerum genera seu monstra gignere. Attexitur nunc, tanquam si, succedente ita rerum serie, vnum alterum excepisset, aliud alterius poetae systema *Croni et Titanum.* Hoc Hesiodus non habet. Sed statim is ad Iouis facinus, quo Cronum regno deiecit, pergit. Cronus Vrano parenti virilia abscindit eoque vim generandi aufert. Virilia abolentur,

nam εἰς τὴν θάλασσαν ἀφίησιν. ex antiquo more et ſermone: quae abolenda ſunt, in mare proiiciuntur. Sic in diris et ἀραῖς, et in iureiurando: v. c. in Il. T, 277. 8. res pro ſymbolo excidii erat. In voce Κρόνου pro χρόνου luſum eſſe, antiquorum more in pluribus mythis obuio, probabile ſit. *Erinnyes* ſcelus nefandum in patrem commiſſum inſequutas eſſe, veteres facile exiſtimare debuerunt vulgari indicio; verum facinore impio primo nunc facto primus Erinnyum ortus tum exiſtere debuit; natas ergo eſſe deas vindicandorum ſcelerum ex Vrani ſanguine, in promtu fuit dicere. *Erinnyum* ortum hunc Heſiod. Θ. 183 ſq. quoque memorat, ſed is earum nomina nondum norat. Occurrunt illa in Orphicis: Argonaut. 966. Noctis filiae ſunt apud Aeſchylum; v. Schol. Lycophr. 406. Apud eund. et apud Schol. Soph. Oed. Col. 42. (qui tamen minus bene ad Eumenidas id transtulit) a Crono ſuſceptas eas dixerat Epimenides (niſi *Empedocles* legendum eſt) „Ἐκ τοῦ καλλίκομος γένετο χρυσῆ Ἀφροδίτη, Μοῖραι τ' ἀθάνατοι καὶ Ἐριννύες αἰολόδωροι.„ f. leg. αἰολόδειροι, *quae quaquauerſus luſtrant et indagant ſcelera, vt vlciſcantur.* Matrem earum Euonymen ib. ex Iſtro excitatam videbis. At Phorcynis θυγατριδαῖ, neptes e filiâ (forte Meduſâ), ſunt Eumenides in verſſ. Euphorionis ap. Schol. Sophocl. Oedip. Col. 713.

ſ. 5. ὁ δὲ τούτους μὲν τῷ Ταρτάρῳ πάλιν δήσας καθεῖρξε. Fratres Cronus iterum Tartaro includit; appellantur vulgo Titanes; ſed in noſtro ſcriptore, qui antiquiores exſcripſit, ſunt Centimani et Cyclopes: quorum immanibus viribus opus nunc non erat, ordine rerum ſemel conſtituto. Iterum haec antiquo hominum ſermone ſunt enuntiata.

Sequitur narratio de Crono liberos deuorante: ex antiquiore loquendi more: condere in ſe et conſumere

videri ac dici poteſt tempus annos, menſes, dies, progeniem ſuam. Hoc ſimpliciter enuntiatum non abſurde dictum videri poteſt. Nunc autem poetae alia commenta adiecerunt, quorum vera ratio nos nunc fugit; etſi varia ariolari licet. Ita fabula de lapide deuorato ab antiquo ſaxo ſacro ducta eſſe potuit apud Cretenſes in religione haberi ſolito.

Antiquiſſimi autem inter vaticinantes Caelus et Terra: quae etiam Delphicum oraculum prima tenuit; vt inter deos marinos Oceanus et Nereus. Videtur ergo antiquior aetas alias ac diuerſas notiones fouiſſe hâc ſuper re. Ad noſtrum loc. cf. Heſiod. Θ. 463 ſq. *Veſta* maxima eſt natu, confuſa mox cum Terrâ, Cybele, Matre Deum, Dianâ, Cerere. Hymn. in Ven. 21. Ἱστίη ἣν πρώτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης. qui ſequitur verſus, ex interpolatione irrepſit, et erat forte, Ἥρην δ' ὁπλοτάτην.

ſ. 6. εἰς Κρήτην. Quae ſequuntur, ad *mythos Cretenſes* ſpectant; quos ex parte vid. ap. Meurſium in Cretâ; ſed eadem varie ornata ſunt a poetis. vid. Schol. Il. ο, 318. add. Eudoc. p. 195, vbi τὸν δὲ Δία ὑπερέθετο ἐν Κρήτῃ leg. παρέθετο. Traxere mox *Iouis natales* ad ſe Arcades; hinc noua fabularum ſeges; ſequitur eos Callimachus ita, vt Iouem apud eos natum, ſed in Cretâ educatum narret H. in Iov. 10 ſq. De *Curetibus* antiquiſſimi et obſcuri ſunt mythi: confuſi ii cum Corybantibus et cum Dactylis Idaeis, qui primi ſub Idâ ferrum fabricati ſunt; v. Schol. Apoll. I, 1129. confuſae quoque fabulae Phrygiae et Cretenſes. Loc. claſſ. Strab. X. p. 710 ſq. Meliſſei filiae, ab aliis memoratae Meliſſa et Amalthea, a noſtro *Adraſtia* (etiam Apollonio memorata lib. III, 133.) et *Ida*. *Melias* Nymphas alii appellant, vt Callim. in Iov. 47. multae de his fabulae et variae. Etiam de *Amaltheâ* fabulae miris modis ornatae et variatae, inpr. ap. Eratoſth. c. 13. cf.

Anton. Lib. c. 36. Alia de eâ ex Pherecyde tradit noſter inf. II, 7, 5. p. 155. cf. Schol. Il. ο, 187.

Cap. 2.

ſ. 1. Videtur poeta vetus, quem Apollodorus ante oculos habuit, rem hoc modo expoſuiſſe: Cum Iupiter adoleuiſſet, de regno paterno adipiſcendo cogitauit; primumque, vt pararet ſibi ſocios fidos et adiutores, prudenter excogitauit hoc, vt fratres in lucem reduceret, Plutonem et Neptunum. Cum his arma mouit aduerſus Cronum patrem, qui ſocietate ſibi adiunxit fratres ſuos ſup. c. 1, 3. memoratos, Oceanum, Coeum, Hyperionem, Crium, Iapetum, *Titanes* appellatos. Cum bellum iam per X annos protractum eſſet, Terrae conſilio Iupiter vſus Cyclopes cum Centimanis e Tartaro liberatos ſocios ſibi adſciuit, Titanesque victos in Tartarum detruſit, Centimanis pro cuſtodiâ appoſitis. Ceterum haec eſt decantatata illa *Titanomachia*, celebrata carminibus eo nomine inſcriptis, quorum vnum Eumelo vel Arctino, aliud Thamyridi, aliud Lino auctori adſcriptum memoratur. Ex iisdem mox multa translata in Gigantomachias: vnde inſequuta eſt frequens illa apud ſeriores confuſio vtriusque fabularum generis. Ita iam apud Tragicos, v. c. Eurip. Hec. v. 472. *Titanes* pro Gigantibus a Ioue fulmine proſtratis memorati ſunt. Egregius de pugnâ Titanum locus Heſiodi Θ. 617 ſq. Ad Centimanos et Cyclopes liberandos cuſtodem eorum *Campen* Iupiter occidit. Κάμπην, monſtrum; antiquiorum figmentum, edit ex Dionyſio Mileſio Diodor. III, 71; in maius portentum auctum illud exhibet Nonnus Dionyſ. XVIII, 236 - 264. In l. vlt. Cyclopes et Centimani iterum e Tartaro reducti Ioui additi ſunt ſatellites. cf. Schol. Aeſchyli Prom. 921. Ductum quoque a Titanibus victis nomen Iouis Victoris, et multa alia in

poetis addita in memoriam Titanum profiratorum, paſſim notabis: permutatione tamen in his quoque factâ Titanum cum Gigantibus. Sic aquila augurium fuit Iouis Imperatoris. In hoc bello aegidis vſus; et ille dictus Aegiochus. Idem Triumphator, et coronatus. Quae etiam propter monumenta priſcae artis memoriâ tenenda ſunt. Cyclopes autem, qui antea ſymbolicum phantasma phaenomenorum atmoſphaerae erant, nunc facti ſunt Iouis miniſtri, fulminum cudendorum operae, et ſic porro. κρατοῦσι Τιτάνων, inque iis inprimis Crono potiuntur; etſi eius nec in Heſiodo expreſſa ſit mentio. cf. *Comment. de Theog. Heſ.* p. 149. Detruſi autem et illi in Tartarum: v. Heſiod. l. c. 716 ſq. et Il. ϑ, 479 ſq. Vnde etiam minae Iouis apud Homerum fiunt, ſi Iouis iuſſis haud pareant, detruſum iri deos in Tartarum fulmine percuſſos: vid. Il. ϑ, 10 ſq. vbi πληγεὶς intell. de fulmine cf. v. 405. 455. et Il. ξ, 203. 4. 274. 9. Fulminis enim perpetuus Ioui vſus pro telis, in pugna cum Titanibus, cum Gigantibus, cum Typhoeo. Ceterum inde a Ioue nouum mythorum genus, nouus rerum ordo, initium habet; recentior ille ceteris, et vere Hellenicus. Sitne autem ille pro nouâ coſmogoniâ habendus, an exemplo antiquiorum carminum huius generis adumbratus et nouis rerum momentis ornatus, haud dixerim. Summâ rerum poteſtate ad Iouem delatâ, poterat quaeri, quomodo id factum eſſet; expoſitum hoc eſſe potuit ſimili narratione, quâ Cronus Vranum patrem regno priuauerat: ſcilicet virilibus abſciſſis. Omnino nexus aliquis noui huius mythici ſyſtematis cum antiquioribus quaeſitus eſſe videtur. Commenti ſunt quoque alii, imitatione forte, ſeditionem motam in Iouem, conſpirantibus et inſidias ei parantibus diis, (Iuno, Neptunus, et Pallas, memorantur verſu Il. α, 400) depulſum tamen periculum arceſſito Briareo a Thetide,

bene ſic de Ioue merente. cf. Schol. Lycophr. 34, meminit quoque Agatharch. p. 11. Geogr. vet. Hudſ.

ſ. 2. *Titanum* (ſup. I, 1, 3) progenies. Superſunt tantum nomina ex antiquo carmine cosmogonico. Comparari poteſt Heſiodus Theog. 337 ſq. Pleraque nomina ipſo etymo produnt notiones phaenomenorum naturae eiusque virium et effectorum. Latiſſime autem *Oceanidum* nomen patet, et poetas paſſim noua nomina excogitare aut ab aliis parentibus ortas deas in earum numerum referre videas; contra ex Oceanidibus aliae in alium ordinem paſſim fuere translatae: v. c. Τύχη quae ap. Heſiod. v. 360. inter Nymphas has memoratur.

ſ. 3. Ex Aſiâ Oceani filiâ Iapetus ſuſtulit Atlantem, Prometheum, Epimetheum et Menoetium. In matre diſcedit Apollodorus ab Heſiodo, qui Clymenen, etiam Oceani filiam, memorat v. 508. etiam Schol. Aeſchyl. Prom. 347. at ipſe Aeſchylus v. 18 et 209 Themidis filium facit Prometheum, et a Iunone ex Eurymedonte editum Schol. Il. ξ, 295. ex Euphorione. *Menoetium* memorat ſaltem Heſiod. v. 514 et Schol. Aeſchyl. Prom. 347.

ſ. 6. Particula eſſe videtur alterius poetae. Oceano ab aliis ſubſtitutus eſt Pontus. *Phorci* nomen, etiam in Perſei rebus, clarum fuit. Φόρκου ὕδωρ pro mari dixit Phanocles in Eleg. ap. Rhunk. Ep. crit. p. 302. Ἅρπυιαι. Eadem Tz. ad Lycopr. 166. ex h. l. de iis inf. I, 9, 21. vid. ad Aen. III. Exc. VII. Typhonis filias eas edit Valer. Fl. IV, 428. *Podargen* Harpyiam, quae ap. Homer. Il. π, 160. eſt, Apollodorus haud memorat, vt nec Heſiodus; vt nec Scyllam, quam Acuſilaus et alii e Phorcyne natam narrauerant, v. Schol. Apoll. IV, 834. Schol. Od. μ, 85. Tz. ad Lycopr. 45. et nos ad Cirin. 66. Etiam ex Phorcyne *Thooſa* mater Polyphemi Od. α, 71. Schol. Theocr. XI, 67.

ſ. 7. Νηρέως δὲ καὶ Δωρίδος. τῆς Ὠκεανοῦ, Νηρηΐδες. Nereidum alius recenſus eſt apud Heſiod. Θ, 241 ſq. Il. σ, 39 ſq. et Hygin. praef. Cum Nereides vulgo edantur numero L, deſiderari poſſunt in Apollodoro quinque numero ſubductae. Nec tamen in hoc conſentiunt laudati ſupra; cf. Valkenar. ad Ammon. p. 167. Occurrunt quoque paſſim alia nomina, vt ap. Schol. Apollonii III, 242.

Cap. 3.

ſ. 1. §. 1. Iouis nuptiae cum Iunone argumentum olim carminibus, quae periere, valde celebratum. v. Heſych. in ἱερὸς γάμος. cf. diſputata ad Virgil. Aen. II. Exc. II. vbi de Piſandro: add. Wernsdorf. Poet. min. Tom. III. p. 540. Adde inf. ad II, 5. poma Iunoni in nuptiis data. Chryſippus de his nuptiis phyſice exponendis librum impuriſſimum ſcripſerat ap. Diog. Laert. VII, 187. Ceterum ſi Scholion Il. ξ, 296. cum Schol. Ven. Vict. recte ſe habet, collatum cum Schol. ad Il. α, 609. ſuſpicio ſuboritur, plura hic olim fuiſſe lecta: in altero enim: καὶ Ἀπολλόδωρος ἱστορεῖ, κρύφα τὸν Δία τῇ Ἥρα συγκαθευδῆσαι. in altero autem vberius eadem exponuntur. Alia fabula eſt ap. Schol. Theocr. XV, 64. quam exſcripſit Eudocia p. 202.

ſ. 1. §. 2. ἐκ μὲν οὖν Θέμιδος. Ad ſeq. cf. Heſiod. 900 ſq. In amoribus Iouis enarrandis mirifice ſibi placent patres eccleſ. in his Clemens et Arnobius. Ducti illi amores variis a cauſſis, inducto ſemel more reuocandi omnia ad generationem, quoties aut cauſſa aut ortus memorandus erat; alia a ſtirpis heroum antiquiſſimâ origine; alia a meris poetarum commentis, et noua ſingendi licentiâ. In genealogiis autem parum ſibi conſtant poetae, quia pro diuerſis conſiliis diuerſas origines ac ſtirpes ſingere nihil vetabat. De Themide et Horis ex eâ v. Pindari fragm. 69. p. 79. (nunc num. C. p. 130) *Horae* tres

iam ap. Pindar. Ol. XIII. pr. occurrunt. Μοίρας ex Ioue et Themide natas Hesiod. quoque facit Θ. 903. At idem v. 217, eas Noctis filias edidit; quae forte antiquior fuit mythologia; adeoque Hesiodo dignior. At alii alterum locum malunt pro interpolato habere, in his praestantiss. Ruhnken. Ep. Crit. p. 57. Alius isque admodum suauis de Moeris mythus est in Hymn. in Mercur. 549 sq. Ex Oceano et Terrâ Parcae natae erant in Orphicis. v. Athenag. c. 15. ex Mari ap. Lycophr. 144. 5. Ποντογόνοι sunt in Orac. Sibyll. ap. Zosim. II, 5, 2. Ex Chao natae ap. Quint. Smyrn. III, 753. Κῆρας Apollodorus non nouit cum Moeris ap. Hesiod. l. c. v. 217. memoratas; si modo versus genuinus est post Μόρον καὶ Κῆρα v. 211. Apud Mimnermum homini adstant altera senium, altera mortem ducentes. §. 3. ἐκ Διώνης δὲ Ἀφροδίτην. Venus Diones f. Non igitur agnoscit ortum ex spumâ maris apud Hesiod. sed Homerum sequitur cf. Schol. Il. ν, 374. et sic ferebant Cretenses mythi. v. Diod. V, 72. §. 4. ἐξ Εὐρυνόμης. v. Hesiod. v. 906. cf. Schrader. ad Musaeum c. 9. Oceani ea filia. vid. sup. I, 2, 2. p. 5. Celebratum fuit in nonnullis theogoniis ante Cronum et Titanas *Ophionis et Eurynomes* regnum. v. Apollon. I, 503 sq. Lycophr. v. 1191. et Schol. §. 5. *Musae* ex *Mnemosyne*. cf. not. ad Ant. Lib. f. 9. Θάλεια. Apud Hesiod. Musa Θάλεια scribitur, Θ. 77. Gratiarum vero vna Θαλίη v. 908. Sed promiscua est scriptura. Θάλεια etiam inter Gratias v. c. Orph. Hymn. 59, 3. *Ex Styge et Ioue Persephone*: ita in theogoniis traditum fuisse arbitror. Ap. Hesiod. 454. Croni et Rheae filia est, quem auctor Hymni in Cer. v. 59. 60. et 75. sequitur. Sollennior origo est ex Ioue et Cerere: quam ipse Apollodorus mox in Cereris fabulis amplectitur c. 5. Homero duce Il. ξ, 326. Tum iterum Iouis incestus cum Proserpinâ multa memoratio in teletis erat, etsi mystica.

ſ. 2. De *Muſarum* liberis alii alia: nec id mirum, cum omnino vatum mater ederetur Muſa, multa autem ac varia comminiſcendi opportunitatem daret ipſa poeſis. Omnino haec perſequi nunc non licet. De Muſarum mythis et originibus actum T.VIII. Comment. Soc. Sc. Gott. cf. Schol. Il. κ, 435. et 450. Schol. B. Euſtath. p. 817, l. 30. *Linus* Vraniae f. in Heſiodi fragm. ap. Euſtath. p. 1163. Pſamathes et Apollinis: Conon. c. 19. De Lino ab Hercule caeſo v. inf. II, 4, 9. p. 110. *Orpheus* Oeagri f. v. inprimis Schol. Apollon. I, 23. cf. Schol. Pind. P. 4, 313. De matre v. ad Hygin. 14. pr. *Muſaei*, *Eumolpi*, *Olenis*, *Pampho*, qui et ipſi ex antiquiſſimis vatibus fuere, non meminit, quia non tam ad mythos quam ad hiſtoriae incunabula ſpectant. Vide de iis ſaltem Simſon. Chron. p. 258. 259.

ſ. 2. §. 2. Πλούτωνα memorat; cum ſollenne ſit antiquioribus Ἅδην memorare. §. 3. Orpheus *Dionyſia* inueniſſe dicitur: quod Melampodi tribuitur ab Herodoto lib. II, 49. Quid quod ob contemtum Dionyſi, praelato Apolline, interemtum Orphea Bacchis immiſſis, tradiderat Aeſchylus: v. Eratoſth. c. 24. Certe famâ acceptum eſſe debuit, Orpheum a Bacchis diſcerptum eſſe. Cauſſa varie tradita; inter alias amor puerorum; de quo v. c. Phanocles in carmine quod inſcriptum fuit Ἔρωτες ἢ Καλοί. ap. Athenaeum; repetito a Ruhnken. Ep. crit. p. 299. — Μαινάδες ſunt mulieres Thracicae orgia celebrantes; nota res. v. Ovid. Met. X. pr. *Pieria* autem h. l. eſt ad Olympum montem.

ſ. 3. *Pierus* Thrax, ſeu idem ſeu diuerſus ab eo, cuius filiae Pierides, quae cum Muſis certamen canendi iniere: ex Ovid. Met. V. notae: add. Anton. Lib. 9. *Hyacinthus* hic Pieri, Magnetis f. (quem infra videbis inter Aeoli libros I, 7, 3. p. 27.) adeoque ex ſtirpe Aeolicâ, confuſus

paſſim, et hoc ipſo loco ab Apollodoro, cum altero, Amyclae et Diomedes f. qui diſco ab Apolline iacto occubuit: de quo inf. III, 10, 3. p. 232. (cf. *Antiquar. Auffätze* P. I. p. 96.) Intpp. Hygini p. 376. 7. et ad Lucian. T. I. p. 238. praeter Lennep. ad Coluth. II, 9. qui ſublata vult illa: ἀλλ' Ὑάκινθον — ἀπέκτεινε. non male quidem, nimis calide tamen: nam plura alia noſter ex diuerſis auctoribus diuerſa narrat. ſ. 3. §. 1. Θάμυρις. de eo v. Pauſan. IV, 33. alios ap. Simſon. Chron. 2742. Fuit fabula Sophoclis Θάμυρις. Ceterum exſcripſit h. l. Zenob. IV. 27. et Schol. Il. β, 595. hunc vero Eudoc. p. 226. add. Euſtath. ad Il. β, p. 298. f. mutua ope emendandi. *Philammonis* filius: et is Philonidis et Apollinis v. Canon, Narr. 7. Schol. Od. τ, 432, vbi plura de eo. De certamine, quod cum Muſis iniit Thamyris, loc. claſſ. Il. β, 595. vbi ſimpl. Muſas prouocat, victusque excaecatur; at noſter rem ita narrat, vt facile appareat, eum cum iis pepigiſſe, vt victor omnes deuirginaret, victus autem virilibus priuaretur.

ſ. 4. Calliopes filium an alius *Rheſum* edat, ignoro. Apud Homerum Eionei eſt filius; vbi Euſtath. τοὺς νεωτέρους eum Fluuii et Euterpes filium facere addit p. 817, 25. it. Schol. ad Il. κ, 435. Terpſichores f. eſt ap. Schol. in Argumento Rheſi, etſi ipſe poeta, quisquis ille eſt, Muſam tantum in ſcenam prodire iuſſit v. 894. cf. Mezir. ad Heroid. Ovid. p. 80. Strymonem eius patrem edit quoque Conon c. 4. vbi Ἰονεὺς mutandum eſt in Ἠιονεὺς ex Homero. De *Corybantibus* nihil ad liquidum perductum vidi. Ex noſtro hauſit eadem Schol. Lyc. 78. Apollinis et *Rhytiae* partum eos ediderat Pherecydes apud Strabon. X. p. 724. c. ſi modo ſanum hoc nomen. Muſarum progeniem eos qui pronuntiauit, forte ad pyrrhichen reſpexit, ſaltationem iis tributam. Circumfertur gemma Corybantes cum Ioue lactente, capra appoſita,

exhibens: ſuppoſitium haud dubie opus, multis exemplis vulgatum; quod adumbratum eſſe ſuſpicor ex antiquo marmore in Villâ Palluccîâ Albanâ, quod aere excuſum eſt in Vulpii Vetere Latio Tom. VII. tab. III. ad p. 108, vbi perperam ad Romuli et Remi primordia ſeu incunabula refertur. *Sirenes* ex Acheloo (cf. Pauſan. IX, 34. p. 778) et *Melpomene:* Sic et Hygin. praef. p. 13. et f. 141. add. 125. Apollon. IV, 895. Terpſichores eas filias facit, et ex eo Schol. Lycophr. 671 et 712. Ipſe Apollodorus, alios auctores ſequutus, ex Acheloo et Sterope prognatas narrat inf. I, 7. f. p. 32. Phorci tamen filias eas ediderat Sophocles ap. Plutarch. Sympoſ. IX, 14. p. 745 extr. Propter patrem Acheloum inter fabulas Aetolicas refertur Σειρήνων γένεσις apud Lucian. de Saltat. 50. Ceterum de Sirenibus, praeter loca claſſica Homeri et Virgilii cum Apollonio IV, 893 ſq. leguntur multa ap. Euſtath. Schol. Od. μ, 39. Schol. Lycophr. 653, 712. Tz. Chil. I, 330 ſq. VI, 714 ſq. Eudoc. p. 373. ἐν τοῖς περὶ Ὀδυσσέως: haec ſunt inter ea, quae in fine libelli periere. Meminit tamen Sirenum iterum inf. I, 9. 25. in Argonautarum erroribus.

ſ. 5. Ἥρα δὲ χωρὶς εὐνῆς. Heſiod. Θ, 927. Ἥρη δ' Ἥφαιστον κλυτὸν, οὐ φιλότητι μιγεῖσα. quod alii ita narrant, grauidam eam fuiſſe ex Eurymedonte, antequam Ioui in connubium tradita eſſet. v. ad Il. ξ, 295. ὡς δὲ Ὅμηρος λέγει. Il. α, 578. Quae ſequuntur, nota ſunt ex Il. α, 590. vbi v. Schol. Confuſae autem fabulae plures antiquiores e coſmogoniâ, Heraclea, et phaenomeno aliquando in Lemno viſo ſoli vel montis igne ardentis. Lemnus autem ſedes et officina Vulcano data propter ignes ſubterraneos: quemadmodum mox ab aliis poetis Aetna, Lipara: res nunc ſatis nota. Ita ſentiendum de iis quae in notâ Hemſterh. ad Luc. DD. 15. f. leguntur. At ſedes

propria erat Olympus; vt ap. Homerum. χειμῶνα in reditu Herculis a Troiâ captâ. v. Il. ξ. 249 sq. et cf. inf. II, 7, 1. πεσόντα ἐν Λήμνῳ verba Homerica κάππεσεν ἐν Λήμνῳ. Porro δίεσωσε Θέτις. apud Homerum Σίντιες ἄνδρες. At Thetis excepit Vulcanum puerum a matre abiectum Il. Σ, 398. itidem Bacchum fugientem Il. Z, 137.

ſ. 6. Ex antiquiſſimis mythis eſt *Metis* a Ioue deglutita. Antiquitatem arguit ipſa figmenti cruda, indigeſta et agreſtis indoles. Rem noſter ſic narrat: Iouem cum Metide, etſi inuitâ, congreſſum, cum illam grauidam videret, deuoraſſe et intra aluum ſuam condidiſſe; partus autem tempore Metidi inſtante, Iouem capitis vertice aperto partum iſtum Metidis edidiſſe, nimirum Minervam. Quae figmenti ſententia ſit, in promtu habetur. Narratio ipſa tamen parum diſerte ab Apollodoro facta eſt; comparandus eſt fons mythi Heſiodus O. 885 – 899. tum verſus Chryſippi ap. Galen. de Hippocr. et Plat. Dogm. III. p. 273, quos ex parte emendauit Ruhnk. Ep. crit. p. 100. de corruptelis verſuum iam monueram in Commentat. de Theogoniâ ab Heſiodo conditâ p. 152 (in Commentat. Soc. Scient. R. G. 1779. Vol. II.). Finita ſententia vſſ. 12. verſus reliqui alieni aliunde petiti et attexti ſunt. Breuiter attigere mythum Schol. Il. α, 195. vbi additur: ὡς Ἀπολλόδωρος ἱστορεῖ ἐν πρώτῳ. Schol. B. ad Il. ϑ, 39. Schol. Platonis p. 204. 5. tum vero Patres, vt Theophilus in Autolyc. p. 276. Clemens Homil. V, 12. corrupte cum aliis. Putabam aliquando, duas fabulas, haud abſimiles, forte h. l. eſſe confuſas, et, cum ſemel Θέτιδι aut lectum aut interpolatum eſſet, interpoſuiſſe, vt etiam Empirius noſter ſuſpicabatur, interpolatorem reliqua μεταβαλλούσῃ — συνελθεῖν, quae de Thetide vera ſunt; verum ex Metide Athene orta eſt, non ex Thetide. Interea cum plures ſint fabulae antiquiores, in quarum

locum aliae prorſus ſimiles poſtea ſucceſſere: potuiſſe videbam etiam de Metide hoc commemorari, quod de Thetide narratum frequentatur, in varias eam formas mutatam Iouis congreſſum fugiſſe. Atque hoc vidi mox firmatum per vet. Schol. ad Heſiod. Θ. 885. p. 300. b. λέγεται ὅτι ἡ Μῆτις τοιαύτην ἔχει δύναμιν, ὡς μεταβάλλειν εἰς ὁποῖον ἂν ἐβούλετο. πλανήσας οὖν ὁ Ζεὺς αὐτὴν καὶ πικρὰν ποιήσας κατέπιεν. ἔγκυον δὲ αὐτὴν κατέπιεν. Corrupta haec: forte leg. καὶ ἐπικρατήσας συνῆλθεν. ἔγκυον δὲ αὐτὴν κατέπιεν. Accedunt verſus Chryſippi (v. ſupra ad h. l.) in quibus eſt Iouem conſueuiſſe cum Metide, ἐξαπατῶν Μῆτιν καίπερ πολὺ δινεύουσαν. in quo nihil mutabo; innuit enim Metin repugnantem et elabi volentem: vnde quoque in Scholio paullo ante laudato Heſiodeo poſſis refingere: πλανήσασαν οὖν ὁ Ζεὺς αὐτὴν καὶ πικρὰν παύσας κατέλαβεν, ἔγκυον δὲ αὐτὴν κατέπιεν. vt in verſu Chryſippi eſt: συμμάρψας δ' ὅγε χερσὶν, ἑὴν ἐγκάτθετο Μῆτιν. ſublatus ille ex Heſiodo Θ, 890. Tota narratio ex valde antiquo poetâ profecta eſſe debet; qui Iouem ſuum, cum ei ſapientiam ineſſe narrare vellet, ad Croni, liberos in aluo recondentis, exemplum effinxerat. Pars fabulae mox traducta ad Thetidem. ἐπὶ ποταμοῦ Τρίτωνος: verba haec aliena ab h. l. et a male ſedulo ex III, 12, 2. putabam huc illata; etſi natales Palladis ab aliis ad Tritonidem paludem referuntur. vid. Apollon. IV. 1310. 11. vbi Schol. a Steſichoro primum traditum obſeruat, σὺν ὅπλοις proſiluiſſe Athenen; quod ſi verum eſt, Hymnus Homericus in Athenen (n. XXVI.) eſt Steſichoro recentior. (Alia v. ap. Meurſ. de Regg. Att. I, 4.) Comparatis tamen verſibus Chryſippi, vidi etiam alios duo haec iunxiſſe, et narraſſe Mineruam a Ioue editam ad Tritonidem paludem. De deâ ex Iouis capite natâ vid. plura ap. Hemſterh. ad Luciani DD. 8. inprimis cf. Etymol. M. in Ἐρεχθεύς. Sunt autem in hâc

deâ plures deae diuerſae, ſeu temporum et religionum ſeu poetarum inconſtantiâ, confuſae: inprimis Athene Athenienſium, Pallas, numen Libycum et numen Aegyptium.

CAP. 4.

ſ. 1. De *Aſteriâ* v. Callimach. in Del. 37. Egere de eâ Burmann. ad Ovid. Met. VI, 108. Hygin. 153. et ibi Munker. Schol. Lycophr. 401. ex quo Eudoc. p. 277. καὶ πόλις, ἀπ' ἐκείνης Ἀστερία πρῶτον κληθεῖσα, ὕστερον δὲ Δῆλος. ſcil. γέγονε, pro ἐκλήθη. Sane voc. πόλις latius ſaepe atque etiam de inſulâ vſurpatum bene memini. Sed in ſimili contexto et in hoc ſcriptore vix ferendum. Forte ex litterarum compendio obſcuriore καὶ νῆσος dedit hoc indoctus librarius. Schol. Lycophr. 401. qui h. l. ante oculos habuiſſe videtur; καὶ γέγονε νῆσος, ἥτις ἀπ' αὐτῆς Ὀρτυγία καὶ Ἀστερία ἐκαλεῖτο. add. Schol. Il. α, 9. Hygin. fab. 53. *et ex eâ inſula eſt enata, quae Ortygia eſt appellata.* Vnde Gale coni. καὶ νῆσος ἀπ' ἐκείνης Ἀστερία πρῶτον κληθεῖσα, Ὀρτυγία ἐκαλεῖτο, ὕστερον δὲ Δῆλος. Propius ad litterarum ductum coniectare licet: καὶ ἐπεπόλασεν ἀπ' ἐκείνης ἡ Ἀστερία. *vſu increbuit inde nomen Aſteries.* Analogum §. 3. nomen *Thymbridis* ſ. *Thymbrios* Nymphae Thymbrae Troadis, Apollinis oraculo clarae; nec non Nymphae Thymbridi, fonti et amni Siciliae apud Theocr. I, 118. De *Panis* natalibus diuerſa narrantur, v. Schol. Theocr. I. 3. De Pane docte egit Hemſterh. ad Lucian. T. I. p. 270. v. inpr. Hymn. Homeric. in Panem. Sed et ipſi Pani in loco noſtro controuerſiam faciunt codd. qui omnes παρὰ τοῦ πατρὸς legunt; in cod. Reg. 3. lacunae ſignum λείπει adſcriptum erat. Videtur fuiſſe vetus lectio ita obſcurata, vt ſupplenda eſſet. Niſi Schol. Pindari vetaret, hoc vnum ex ceteris retinerem: μαθὼν παρὰ τοῦ πατρὸς, ἧκεν εἰς Δ. haec ad communem morem

narrandi essent accommodatissima: a Ioue futura discit Apollo. De *Themide* sortes Delphis ante Apollinem edente nota res. v. ad Hygin. f. 140. cf. quae de Delphorum originibus narrat Pausan. X, 5. — Caeso Pythone exulasse Apollo dictus ab Anaxandrida Delpho ap. Schol. Euripidis Alcest. pr. De Tityo §. 4. fabulae fuere plures inter se dissidentes. Tantalo σύγχρονον edunt chronologi apud Syncellum et Chron. Euseb. Eius filia Europa Euphemi mater est ap. Pindar. Pyth. IV, 81. Ante oculos fuit locus, qui sequitur de Tityo γηγενεῖ, Grammatico ad Od. η, 324. nec dissimilia apud Eustath. item ad Od. λ, 576. et Eudoc. p. 145. Fabulae antiquior auctor erat Pherecydes apud Schol. Apollon. I, 761. Conf. Fragm. Pherecyd. a Sturzio collecta p. 163. Apud Homerum eod. loco Od. η, 324. *Tityus* est in Euboeâ, ad eumque inuisendum venit Rhadamanthus. cf. Strab. IX, p. 648. B. Legebatur §. 5. εἰς Πύθωνα. Si hoc verum esset, ad Pythonem serpentem visendum venisset Tityus. Nam cum tria sint, Πυθὼν, Πύθων et Πυθὼ, discrimen fere obseruari solet hoc, vt ἡ Πυθὼ, οῦς, et ἡ Πυθὼν, ῶνος, appelletur vrbs apud Homer. (v. c. Od. λ, 580. Il. ι, 405. Il. β, 519.) Callimach. Pindar. et al. At serpens modo est ὁ Πυθὼ, vt apud Callimach. in Apollon. 100. modo ὁ Πυθὼν, ῶνος, vt apud Schol. Pindari Arg. Pyth. modo ὁ Πύθων. Mox Grammatici ita distinxere, vt ὁ Πύθων serpens sit, ἡ Πυθὼν vrbs. Sic Etymol. h. v. Schol. Aristoph. Plut. 39. Schol. Pindari, v. c. ad Pyth. VIII, 88. Contra apud Latinos scriptores vrbs fere Pytho, et serpens Python. Ephorus apud Strabonem IX. p. 647. A ex Pythone faciebat χαλεπὸν ἄνδρα, Πύθωνα τοὔνομα, ἐπίκλησιν δὲ δράκοντα. add. Athen. XV, p. 701. C. ex Clearcho; sed haec ex prauâ interpretatione. Idem serpens suo nomine Delphynes dictus Hym. in Apollon. et apud Apollon. II, 708. Dionys. Perieg. 442.

Si itaque εἰς Πύθωνα recte ſe habet, ad monſtrum illud Pythonem viſendum ſe contulit Tityus. Sed debebam ſine cunctatione reponere εἰς Πυθὼ, *Delphos*, quod ipſi codd. offerunt Med. Oxon. Dorv. Regii, Πυθῶ erat in Pal. Ipſe Homer. Od. λ, 580. habet Latonam Πυθώδ' ἐρχομένην. Incidit autem illa in Tityum apud Panopeum. Strab. IX, p. 648. B. et ipſe Homer. l. c. Ceterum color fabulae eſt idem qui Od. η, 323. 4. de Rhadamantho. ἐπισπᾶται. proprie, *veſte prehenſam attrahit ad ſe.* Exprimunt haec vocem eâ in re propriam ἑλκῆσαι, vt Od. λ, l. c. Λητὼ γὰρ ἥλκησε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν. quâ de voce vid. ad Homer. Il. Z, 465. ρ, 458. χ, 62. Apud Apollon. I, 760. Apollo Tityum interimit: — ἐὴν ἐρύοντα καλύπτρης μητέρα θαρσαλέως Τιτυὸν μέγαν. Et Schol. ad I, 179. Tityus in orco punitur διὰ τὸ ἐν Πυθῶνι στελλομένην κατασχεῖν τὴν Λητώ. quae corr. ex mſ. Reg. διὰ τὸ στελλομένην τὴν Λητὼ εἰς Πυθῶνα κατασχεῖν. Similia de Orione vid, apud Arat. v. 638. et Nicand. Ther. 16. Eodem ſpectat quod mox I, 6, 2. de Porphyrione: καταῤῥήγνυσι τοὺς πέπλους τῆς Ἥρας. Paullum diuerſo ſenſu ἐπισπᾶσθαι dictum eſt inf. II, 5, 8. οἱ ἵπποι διέφθειραν ἐπισπασάμεναι. pro διασπασάμεναι. Tityi ſupplicium nota res: v. Od. λ, 576 ſq. de eius ſepulcro nouem iugerum interpretantur fabulam alii apud Pauſan. X, 4. p. 806.

ſ. 2. De *Marſya* v. loca ap. Burmann. ad Met. VI, 400. Hygin. f. 165. et Intpp. Salmaſ. ad Solin. p. 784 et p. 84. τὴν κιθάραν στρέψας. *inuerſâ citharâ:* quod alter inuerſâ tibiâ non aeque facere poterat. Inepta ſane calliditas. Pronum eſt ſuſpicari, Apollinem mutaſſe modos cantus; in quem fere ſenſum Salmaſ. l. c. p. 84. *E. ad aliud modulationis genus citharam accommodauit et temperauit.* At hoc non eſt στρέφειν τὴν κιθάραν. Saltem τρέπειν τὸν νόμον. Sed nec hoc verum. Alia calliditas eſt ap. Diodor.

III, 59. vbi Apollo vocis cantum adiungit. Ingeniose rationem excogitauit, quâ probabilitas aliqua narrationis declarari possit, Böttiger (*Attisches Museum* 1. B. 2. Heft p. 352) vt pone iugum, ζυγὸν, fides pulsauerit Apollo (*hinter dem Steg*) si modo deum tantos in arte progressus fecisse credere licet. Apud Hygin. l. c. est: *Apollo citharam versabat*, et sic simpliciter de citharâ inuersâ Glossae mss. in Fulgent apud Munker. l. c. An praeterea aliquis contentionem inter Marsyam et Apollinem in hunc modum narrauerit, videndum est.

§. 3. *Orionis* natales ἀπὸ τοῦ οὐρεῖν, ex etymologiâ perabsurdâ, bene omittit Apollodorus; quos tamen Strabone teste lib. IX. p. 620. ipse Pindarus in Dithyrambis attigerat; memorant eosdem multi alii, Schol. Il. σ, 486. Ovid. Fast. V, 499 sq. Palaeph. c. 5. Hygin. f. 195. Confunditur praeterea Hyrieus et Orion, etiam apud Eudoc. p. 440. 1. At apud Anton. Lib. 25. Orion Hyriei filius est et filias habet Metiochen et Menippen. Ceterum ante oculos fuit nostro Eratosth. Catast. c. 32, ex quo sua exscripsit Schol. Arat. 322. Praeiuit Hesiodus, vt Nicander docet Ther. v. 10. At in Schol. Il. σ, 486. partim ex Euphorione fabula narrata. Add. Arat. 637 sq. (quem locum praeclare olim emendauit Brunk. ad Apollon. p. 175) et Schol. ad e. l. Hyginus P. A. II, 34. pleraque ex Eratosth. transtulit. Variis fabula Orionis modis tractata est partim poetarum ingeniis in diuersa abeuntibus, partim quod ea ex earum fabularum genere est, quae ex siderum signis, καταστερισμοὺς appellant, ductae, mirâ cum varietate tractatae, in poetarum lusus abiere. *Euryale*. Εὐρυάλης τῆς Μίνωος addit Eratosth. cum al. vid. Munker. ad Hygin. l. c. p. 485. 12. Probabilius sit, Euryalen esse vnam ex Gorgonibus; inf. II, 4, 2. memoratam; ex eâ monstrum hominis bene potuit procreari a Neptuno.

cf. Koppiers Obſſ. philol. p. 124. 5. *διαβαίνειν τὴν θάλασσαν*, ſeu, vt incederet per mare, ita vt capite ſuper aquas emineret: ita v. c. Virgil. X, 763. *quam magnus Orion cum pedes incedit medii per maxima Nerei ſtagna viam ſcindens humero ſupereminet*, vt prodigioſa corporis proceritas ita declaretur; hactenus ductus luſus ab ortu ſideris ex mari; ſeu, vt ſupra fluctus ambularet: *ὥστε ἐπὶ τῶν κυμάτων πορεύεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τῆς γῆς*. Schol. Arati 321. *δωρεὰν δὲ ἔχειν παρὰ τοῦ πατρὸς, ἐπὶ τῶν κυμάτων πορεύεσθαι.* Eadem Schol. Nicandri habet, ex Eratoſthene, e quo ſua ſumſit, emendandus; et Hygin. l. c. *vt ſupra fluctus curreret vt in terrâ.* Sane magis perſpicua eſſet ſic dictio *διαβαίνειν ὑπὲρ τὴν θ.* De *Side* §. 2. an alibi memoretur, ignoro. Siden Danai filiam, a quâ Laconicae vrbs dicta, Pauſan. III, 22. p. 268. refert.

§. 3. *Αὖθις δὲ ἐλθὼν εἰς Χίον*, quae ſequitur, paullo turbatior eſt narratio. Exſcripta pleraque ex Eratoſthene Cataſt. 32. Orion Oenopionis filiam Meropen vi oppreſſerat; quod indigne ferens pater, vt iniuriam vlciſceretur, in homine tam vaſti corporis fraude vſus, inebriatum excaecauit et ad littus proiecit. At Orion de recuperando viſu cogitans, Lemnum adiit, ibique ad ſolem orientem procedere iuſſus, viſum recuperat; tunc irâ ardens Chium redit; at Oenopion ſub terrâ ſe occultaverat. Vt haec probabili modo narrata videri poſſent, plura apposita eſſe debuere in antiquioribus. Lemnum adire debuit, vt a Vulcano ſeu viſum recuperaret, ſeu modum recuperandi diſceret. De Oenopione vid. apud Munker. ad Hygin. f. 129. Ad Oenopionem ad ſocietatem belli aduerſus Troiam trahendum miſſus eſt Palamedes apud Alcidamantem Or. Vlyſſis in Palamedem p. 73. edit. Reisk. De *Cedalione* in V. L. §. 4. narratio olim notior eſſe debuit. Fuit fabula Sophoclis hoc nomine, *Κηδαλίων*,

drama Satyricum. Vulcani ille eſt miniſter; at apud Euſtath. p. 987, 8. Vulcanum docuiſſe narratur. ἀνέβλεψεν ὑπὸ τῆς ἡλιακῆς ἀκτῖνος, vt legendum eſt eiecto ἐκκαείς. Sic apud Euripidem in Hecubâ 1066 (1053) Polymneſtor excaecatus ſolem inuocat, ἀκέσαι', ἀκέσαιο, τυφλὸν, Ἥλιε. Quod ad Ἡφαιστότευκτον οἶκον attinet, frequens fuit haec vox antiquis poetis de operibus praeclarae artis, Vulcano ex more tributis. Ita in ipſo Apollod. III, 4. 2. de Harmoniae monili: tum Pelei enſis apud Schol. Apollon. I, 224. tauri Colchici apud Antimachum in eod. Schol. III, 409. Talos ap. Schol. Od. υ, 302. cf. Euſtath. p. 1893, 7. amphora, quâ Achillis oſſa conduntur, apud Schol. Il. ψ, 91. cf. Od. ω, 75. canis in aede Iouis in Cretâ, Schol. Od. τ, 519. et ſic alia.

ſ. 4. *Orion* ab *Eo* vel Aurorâ raptus, et in Delum abductus, diuerſi a reliquis generis Fabula: de qua vid. Od. ε, 121. Erat enim Orion pulcherrimus; Od. λ, 309. Atque hoc iam manifeſte ab aſtro Orionis eſt petitum. Quod adiicitur: Venerem eam, quod et in aliis deabus fecit, ad Orionis amorem pellexiſſe, ὅτι Ἄρει συνευνάσθη, videtur ſenſus eſſe: Auroram amores cum Marte exercuiſſe, Venerisque ideo iram prouocaſſe. ſ. 5. ὁ δὲ Ὠρίων. De Orionis interitu, pro modo poetarum tractandi, diuerſae fuere narrationes. Vulgarem omiſit noſter, quâ ſcorpio immiſſo interiiſſe dicitur: notâ vel ex Horat. III, 4. et Callim. in Dian. ſ.; ab Euphorione eam tractatam fuiſſe diſcas ex Schol. Il. σ, 486. (etſi Schol. Leid. Pherecydem habet ap. Valkenar. in Diſſ. de Schol. Homer. p. 117) hanc rationem ſequuntur Nicand. Ther. 13. Eratoſth. c. 7. Arat. v. 637. vbi et in Oenopionis gratiam, vt inſulam belluis et feris liberaret, venatur. Orion Boeotus erat Tanagra oriundus, quo etiam loco monumentum eius ſpectabatur Pauſan. IX, 20. pr. ideoque, quod et Antonin. Lib. 25.

docet, ad Boeotorum fabulas eſt referendus. Venatorem fuiſſe etiam Odyſſ. λ, 571. teſtatur, nam in inferis feras perſequitur. Vnde Horat. II, 13, 39. *nec curat Orion leones aut timidos agitare lyncas.* — Vulgo commemorabant: gloriatum eſſe Orionem, omnes ſe feras ſublaturum eſſe; tum ſeu Terram ſeu Dianam iratam ſubmiſiſſe ſcorpium: vid. Eratoſth. Hygin. Arat. v. 646. add. Ovid. Faſt. V, 540. βιαζόμενος Ὦπιν. magis nota narratio, quod ipſam Dianam tentauit, Arat. 637 ſq. Nicand. l. c. Eratoſth. 7 et 32. ad quam alludit Callim. in Dian. 265. Idem et Pleiades tentauerat; vid. Schol. Il. σ, 486.

ſ. 6. *Triton* et *Rhode* ex Neptuno et Amphitrite. Apud Lycophr. 886. *Triton* Nerei f. at, ex Aceſandro, in Schol. ad e. l. Neptuni et Celaenus f. v. Mezir. ad Epp. Ovid. T. II. p. 179. De *Rhode*, v. ad Pindar. Schol. Ol. VII, 25. Ex Rhode Sol ſuſcepit Phaethontem, Lampetiam, Aeglen, Phaethuſam, vid. Schol. Od. μ, 208. vbi Aſopi filia eſt Rhode, et ex Tragicis petita eſſe dicitur fabula Phaethontis. Conf. Tz. Chil. IV, 360. hinc emendandus, et Eudoc. p. 206.

Cap. 5.

ſ. 1. In hoc capite de *Cerere*, et de *Proſerpinâ raptâ*, Atticas fabulas ſequi videtur Apollodorus. Conferendus omnino Hymn. in Cererem, Pauſan. I, 38 et 39. pr. Priora capitis exſcripſit Zenob. I, 7. Ad Pandionis tempora aduentus Cereris et Bacchi refertur inf. III, 14, 7. At Cereris aduentum et ſationis frugum inuentum non minus ad ſe trahebant Argiui, Arcades, Siculi. Omninoque nulla facile fuit religio magis frequentata per Graeciam, Siciliam, Italiam, inſulas et Aſiam, quam Proſerpinae; quod vel numi veteres teſtatum faciunt, Proſerpinae vultu et nomine inſignes. Hinc nata tanta fabularum diuerſitas, alia a teletis non modo Eleuſiniis, ſed et Samothracicis

aliisque, alia a festis, quae rerum origines ritibus sollennibus adumbrabant, v.c. Thesmophoriis. Raptum Proserpinae in Siciliâ ad Ennam factum esse, vulgatior fuit narratio. Disertior est in eâ Diodor. V, 3. obuia quoque ea in operibus priscae artis. Apud Aetnam raptam esse deam alii narrant: vt Aristot. mirab. narrat. p. 879. C. D. (v. ed. Beckmann. c. 83.) et Hygin. fab. 146. vbi cf. not. ad fontem Cyanen ap. Syracusas Diod. V, 4. At alios aliis locis hanc narrationem de raptâ Proserpinâ assignasse, viri docti iam passim notarunt; vide vel Spanhem. ad Callimach. H. in Cer. 9. Ruhnken. notam ad H. in Cer. 17. addi possunt plura. Ex teletis petitum esse videtur, quod in H. in Cer. 17. a monte Nysâ rapitur Proserpina, et in Hymno Orphico XVII, 14. in Atticâ apud antrum Eleusinis. Memorabilis est locus Schol. Hesiodi p. 303. ἡρπάσθαι δὲ αὐτὴν φασὶν οἱ μὲν ἐκ Σικελίας, Βακχυλίδης δὲ ἐκ Κρήτης, Ὀρφεὺς ἐκ τῶν παρὰ τὸν Ὠκεανὸν τόπων, Φανόδημος δὲ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς, (ad Cephissum v. Pausan. I, 38. p. 92.) Δημάδης δὲ ἐν Νάπαις (an Lesbi? forte is Demades, qui de Delo et Latonae partu scripserat). In H. in Cer. 17. a Nysâ rapitur Proserpina. Scilicet retulere raptum ad omnia fere loca, in quibus per antra vasta aditus esse ad loca infera tradi solebat. Sic ad Pheneum Arcadiae, ap. Conon. 15. ad Philippos Macedoniae: ap. Appian. B. Civ. IV, 105. Iam talem specum, et per hunc descensum ad inferos tradiderant esse apud Hermionen Argolidis: vid. Strabon. VIII. p. 573. A. Callimach. Fragm. Bentl. CX. Pausan. II, 35. p. 196. et Cererem in haec loca venisse, ibid. p. 194. Sed omnem dubitationem eximit cum Zenob. l. c. tum Schol. Aristoph. Equ. 782. qui h. l. excitant et παρὰ Ἑρμιονέων diserte exhibent.

Loca, quae sequuntur, §. 2. Ἀγέλαστος πέτρα, et Καλλίχορον Φρέαρ, etiam ab aliis celebrantur: v. Callim.

in Cer. 16. et ibi Spanh. Sed iis, qui accuratius de his egere, hic fons est is, ad quem primus chorus Cereri fuit habitus v. Pausan. I, 38. p. 93. Hymn. in Cer. 271. ille autem fons, ad quem consedit dea erroribus fessa, erat Parthenius ibid. v. 99. vbi cf. nota Ruhnk. §. 3. ἔνδον οὐσῶν γυναικῶν: in Hymn. in Cer. 168. sunt quatuor filiae Celei: cf. 105 sq. §. 3. πρὸς Κελεόν. alii Eleusinem, alii Hippothoontem, Rharum alii memorant, adduntque fere nomen, βασιλέα Ἐλευσινίων. Scilicet illâ aetate viri inter ciues eminentes eo nomine appellari solent a poetis, atque hinc factum, vt eiusdem ciuitatis saepe memorentur reges plures ac diuersi. Ipse auctor Hymni in Cer. 153 sq. principes Eleusinis recenset Triptolemum, Dioclem, Polyxenum, Eumolpum, Dolichum, Celeum. cf. 479 sq. (Mox pro: διὰ τοῦτο ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις erat διὰ τοῦτον vitiose in codd. et ed. pr.) In *Thesmophoriis* mansisse hunc morem praeter Cleomedis locum Meteor. II. p. 91. nulla forte memoria superest, nec aliam attulit vir doctiss. *du Theil*, qui de Thesmophoriis egit *Mem. de Litt.* Tom. XXXIX. p. 223. Probabile fit, inter ceteros ritus antiquitus acceptos symbolicos fuisse et hunc, vt licentiam Iambes feminae Thesmophoria celebrantes adumbrarent. Ritus enim sacrorum fuerunt ab initio partim symbolici, partim historici, h. e. memoriam prisci facti vel euenti, adumbrando et mimice illud exhibendo, seruabant: plerumque vero mature memoria originis et caussae exoleuerat, ritus tamen retineri solebat. Sed in pluribus sacris similis mos mansit, vt in insulâ Anaphe inf. I, 9, 26. p. 70. et in Saturnalibus Romae; in sacris Bonae Deae ap. Propert. IV, 9, 23. vbi v. Intpp. Contra apud Rhodios in sacris Herculis dirae locum habebant inf. II, 5, 11. Fabula I, 5, 4. de Cerere apud Celeum degente, nunc copiosius exposita legitur in H. in Cer. 96 sq. cuius

auctor Pamphum videtur ſequi; noſter alios auctores habuit. §. 4. De *Celeo* v. l. l. ad v. 96. Nobile vtriusque, Celei et Metanirae, nomen Athenis, vt et pro diis eſſe cultos dicat Athenagoras Legat. 12. p. 50, parum ſubtiliter. Celeus modo patris modo pueri nomen editur. quâ de re iam actum ab Intpp. Hygin. f. 147. et Ovid. Faſt. V, 448. περιήρει τὰς θνητὰς σάρκας αὐτοῦ, puta, inungendo corpus ambroſiâ reſtituit corpori id quod ignis conſumſerat; alterum interdiu factum, alterum noctu narrat H. in Cer. l. c. vnde paullo calidior quis poſſit ſuſpicari etiam h. l. excidiſſe: καθ' ἡμέραν δὲ ἀμβροσίᾳ ἔχριεν. οὕτω δὲ παραδόξως αὐξανομένου τοῦ Δ. Nec ſane abſimilis locus inf. III, 13, 16. Ceterum ad eandem rationem compoſita ab aliis poetis eſt fabula Achillis pueri, quam multi, inque his Apollon. IV, 869 ſq. et noſter inf. l. c. expoſuere.

ſ. 2. Triptolemus, Celeo et Metanirâ natus, etiam in Hymno in Cer. Praeter ea, quae h. l. ſubiiciuntur, alii Rhari filium eum faciebant: v. Svid. in Ῥαριάς. Alii alia ſunt commenti: v. Pauſan. I, 14. Deiopes filius editur in Mirab. Auſcult. c. 143. Sed de his et aliis diuerſitatibus ſatis actum a viris doctis: Meurſio in Eleuſin. Attic. Lect. et Athen. Att. Munker. ad Hygin. 147. Verheyck ad Anton. Lib. 1, 24. Paſſim Ruhnken. ad Hymn. in Cer. vt ad v. 96. 450. 480. et nunc L. B. de Sainte Croix *ſur les Myſtères* p. 99 et 530. Fuit quoque Sophoclis fabula, Τριπτόλεμος. Moleſtum eſt, eiusmodi loca citata coaceruare; nec niſi inuitus et perraro ſequor morem virorum doctorum in his litteris receptum, forte non ſatis probandum; ad accuratam tamen doctrinam refert interdum, vt teneas, quaenam obſeruata vulgaria iam ſint et expedita, vt ne iterum in iis illuſtrandis conteratur hominum doctorum induſtria, ſed transferatur ad alia minus expedita.

f. 3. Fabulam de male guftatis a Proferpina granis vid. in H. in Cer. 335 fq. 371 fq. 412. inpr. apud Ovid. Met. V, 529 fq. Faft. IV, 601 fq. Alios v. ap. Meurf. in Eleuf. c. 25. Puta legem Fatorum fuiffe, vt nemini ex inferis reditus pateret, qui quid ibi guftaffet; etfi in genere cibi, granis mali Punici, myftici aliquid ineffe potuit: quo ducunt quoque fabulae de Iunone, et facra Bacchica. Γοργύρα etiam infra in fragm. ex libro XX, περὶ θεῶν occurret. Pro ea *Orphnen* Ovid. l. c. Met. V, 539. memorauit, *Stygem* Seruius. Petra Afcalapho iniecta deuoluetur ab Hercule ex inferis reduce inf. II, 5, 12, pag. 142.

Cap. 6.

f. 1. De *Gigantibus* fuere carmina antiqua, Gigantomachiae nomine infcripta. Forte ex his nonnulla a feriore poeta Claudiano lecta, vtique ab Ovidio, etfi is Lib. I, Met. 151 fq. paucis verfibus rem abfoluit; magna enim cum Titanomachia et cum Typhoei pugna intercedens fimilitudo pugnae Gigantum faftidium facere poterat. Omifit quoque Hefiodus (v. *Diff. de Theog. Hefiod. in Commentat.* S. G. Vol. II. p. 151). Multa in hac fabula ad Theffaliam fpectant, in qua terrae motibus et incendiis magnas montium ruinas aliquando factas effe ipfa locorum facies docebat, et etiamnum id teftatur. Phyfica ratio, vt in aliis, mutata eft in factum et mythum. Translatus inde mythus ad alia loca fimili adfpectu, vt ad Campos Phlegraeos in Italia, vid. inf. ad f. 1. §. 3. Diuerfa prorfus eft notio Gigantum in Odyffea, vbi finitimi Phaeacum edi videntur: η, (lib. VII.) 59. 205. 6. quod et Paufan. VIII, 29 pr. obferuauit. Confunduntur autem paffim ab antiquis quoque Titanes et Gigantes, vt in eod. Paufan. VIII, 36. §. 1. γεννᾷ Γίγαντας ἐξ Οὐρανοῦ. Ex Coeli genitalium fanguine cum Erinnyfi creantur apud Hefiod.

Θ, 185. Aliter Hygin. praef. p. 4. vbi vid. Munker. cf. Etymol. M. in Γίγας, vbi prouocatur ad ἱερὸν λόγον. Aegre ferebat Terra Titanes in Tartarum detrusos, vid. Apollon. II, 39. et Schol. vt eadem sup. I, 1, 3. indignabatur propter Centimanos Tartaro inclusos. Ibi erat ἀγανακτοῦσα ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν παίδων. In iis, quae sequuntur, multa sunt poeticis propiora: vt Apollodorum veterem poetam ante oculos habuisse putem; etsi non ignorem attigisse eadem Pherecydem et Acusilaum. — Gigantes anguipedes memorantur passim a poetis; sic et ab auctore Aetnae 46. 47. Tales quoque eorum species occurrunt in antiquis operibus, inprimis in gemmis. v. *Cabinet d'Orleans* p. 33 sq. vbi etiam ex illo Museo praestans gemma editur, male sub Titanis nomine; confunduntur quidem Titanum et Gigantum nomina; at *anguipedes* tantum *Gigantes* sunt; nunquam, quantum quidem memini, Titanes, v. c. Oceanus, Cronos. §. 3. ἐγένοντο δὲ — ἐν Φλέγραις, ὡς δὲ ἄλλοι ἐν Παλλήνῃ. Desidero hic doctrinam Apollodori, vt et suspicer interpolatum esse locum. Phlegra et Pallene eadem est regio, chersonesus Thraciae seu Macedoniae; v. vel Stephan. Byz. h. v. Melius Theon Progymn. p. 91. καὶ τὴν πάλαι μὲν Φλέγραν, νῦν δὲ Παλλήνην. Vere enim Phlegra, campus Phlegraeus, in Pallene fuit, terrae motibus concussae ruinis incendiisque notabilis. Sed Phlegrae nomen traductum ad alia loca caecis ignibus exusta; quod cum aliis iam Gesner. ad Claudian. p. 444 docuit. Ita campi Phlegraei ad Cumas Italiae, ad quos etiam Gigantum pugnam reuocarunt; v. Strab. V. p. 376. B. 372. C. 430. C. Polyb. III, 91, 7. Diodor. V, 71. In Arcadia ad Alpheum indigenae ap. Pausan. VIII, 29. et in Tartesso, adeoque in extremo occidente, gesta Gigantum collocat Schol. Il. Θ, 479. ἐν Φλέγραις. communior forma est ἡ Φλέγρα,

quae et inf. II, 7, 1. occurrit. τὸ Φλέγραιον et Φλεγραῖον πεδίον. — §. 4. Gigantum nomina occurrunt plura, hic non memorata; in his est *Mimas* inter primores habitus ap. Eurip. in Ione 215. Horat. III, 4, 53. vbi plures recitat. *Porphyrion* et *Alcyoneus*: alter notus est ex Horat. III, 4, 54. et Pindaro P. 8, 15. alter Antaei ex Terrae contactu recreati fabulam suppeditauit; (v. inf. II, 5, 11. §. 6.) ipse tantum in Pallene, in cuius finibus ex Terrâ natus erat, hoc muneris habuit; ἐν ἧπερ ἐγεννήθη γῇ h. Pallene. vt mox quoque patebit. Nec vero Gigantes poterant occidi, nisi mortali a diis in societatem pugnae adscito; tali vero pugnae socio a diis adhibito si vulnerarentur Gigantes, fas erat αὐτοὺς τελευτήσειν τὸν βίον. Quod vero Alcyoneus Iouis armenta ex Erythiâ (ἐξ Ἐρυθείας: male legebatur Ἐρυθίας) abegisse narratur, testatur et ipsum, ante eos, qui Heracleas condidere, antiquiores extitisse fabulas, quas illi in rem suam converterunt: nam et hoc ad Herculem et Geryonem traductum v. inf. II, 5, 10. Ex vulgari ac perpetuo poetarum vsu (nam de mythorum antiquissimorum incertâ sede Solis, et de variis commentis insuper eâ, nunc non agitur; ne quis malâ fide me impugnet). Solis regia erat in extremo occidente; ibi etiam Solis equi stabulabantur; tum vero et boues: iis additus custos Geryon cum Orthro; mox Geryonis armenta ea facta sunt. Erant et horti ibidem, ab Hesperidibus nymphis custoditi; mox auocata a Sole et haec fabula, et ad Herculis res traducta. Ita multa, quae ab initio mera sententiarum ornamenta erant, in facta et res gestas mutata esse videntur. Sequentem locum ante oculos habuit Schol. Lycophr. 63. §. 6. ἐζήτει φάρμακον: herbam, quâ inuulnerabiles redderentur Gigantes: ad antiquas notiones compositus mythus, mox in Hecate, Medeâ et Circe frequentatus, nasci ex terrâ herbas, quibus vita

et immortalitas dari poſſit. — Iupiter inducit caelo noctem, et ita ipſe herbam reſecat, quam Terra quaerebat. Iupiter Herculem in pugnae ſocietatem arceſſiuit δι' Ἀθηνᾶς. fuit ergo Minerua Herculi comes adiuncta iam in Gigantomachiâ; quod translatum poſtea ad Iouem Thebanum. Alcyoneum in ſolitariâ pugnâ interemtum ab Hercule etiam Pindarus meminit Nem. 4, 44. et quidem in campis Phlegraeis J. 6, 48. cf. N. 1, 100. Suidas in Ἀλκυονίδες, ex Hegeſandri commentariis huius Gigantis filias patre occiſo ſe in mare proieciſſe et Alcyonides eſſe factas narrat. Hercules autem, quem hic dii σύμμαχον, h. εἰς συμμαχίαν vocant, erat diuerſus quidem a Thebano: traducta tamen et ad hunc pugna cum Gigantibus. vid. inf. II, 7, 1.

ſ. 2. *Porphyrion* Iunoni vim inferre parat. Debuit in priſco carmine commemoratum eſſe, quo conſilio Iupiter Porphyrioni amorem Iunonis inſtillauerit; haud dubie vt ei inſidias ſtrueret. *Porphyrion* apud Pindar. P. 8, 15. 22. a Ioue et Apolline interemtus. Iunône ſeruatâ nomen accepiſſe Herculem, cum antea Nilus eſſet dictus, narrat Ptolem. Hephaeſt. Exc. e lib. II. p. 310 homo in fabulis nullo modo audiendus; vt ſemel hoc moneam. *Ephialtes* hic §. 2. non confundendus cum altero Aloei f. I, 7, 4. §. 4. Eurytum thyrſo percutit Bacchus. Hinc Bacchus apud poetas *thyrſo minatur*, et apud Horatium II, 9, 7. *parce, Liber, parce, graui metuende thyrſo:* et in vaſis pictis ſaepe ille viſitur intentans alii thyrſum. Euripid. Ion. 216. in picturâ: καὶ Βρόμιος ἄλλον ἀπολέμοις κισσίνοις βάκτροις ἐναίρει γᾶς τέκνον ὁ Βακχεύς. Luſus poetici fuere alii in Satyris Bacchi comitibus et aſinis rudentibus apud Eratoſth. Cataſt. 11. Eurip. Cyclop. pr. In μύδρος int. ferrum candens, quod Vulcanum puta ex officinâ ſuâ attuliſſe, vt ſolet fere vox accipi. cf. Heſych.

h. v. Fulmine percussus est Enceladus, et sub Aetnâ sepultus, apud Virgil. Aen. III, 578. pro eo Typhoeum memorat Pindar. P. 1, pr. Briareum Callim. in Del. 143. Alia loca congesta habet Bochart. in Chan. I, 28. Sed eius somnia etymologica non arripiam. — Pallas Gigantem prosternens in paterâ caelatâ Etruscâ vulgo dictâ occurrit; etiam in numo Gordiani ap. Eckhel. Anecd. tab. XIII, 15. Quod *Pallantis pelle* pro thorace vel clipeo vtitur, videtur antiquior esse mythus; obtinuit mox *aegis*. Alterius Pallantis pellem hanc haberi videbis ap. Schol. Lycophr. 355. §. 5. Ἄϊδος κυνέην. Orci galea, quam qui impositam haberet cerni nequibat, (veterum poetarum figmentum valde ingeniosum, cum ἄδης sic proprie ὁ ἀϊδης) nota esse debet ex Homer. Il. ε, 845. Est eadem quam sup. I, 2, 1. §. 3. a Cyclopibus Plutoni curatam narrauerat Apollodorus. Gigantes fulmine prostratos, quia non nisi a mortali confici poterant, sagittis confixit, quod supra praedictum erat. cf. Pindar. N. 1, 102. Alii etiam Gigantes in Tartarum detrusos et cum Crono custodiâ habitos narrauerant: v. Schol. Il. ϑ, 479.

§. 3. De *Typhone*, s. *Typhoeo*; est enim Τυφωεὺς, Τυφῶν et Τυφώς. v. Etymol. M. Est quoque ap. Hesych. et in cod. Mosc. Hymn. in Apoll. ap. Ruhnk. Ep. crit. p. 21. Τυφωνεύς. Ex Τυφὼς est Τυφῶ ap. Etymol. pro Τυφῶι, Τυφῷ: at secundo casu Τυφῶ est a Τυφὼς in VII. ad Th. Aeschyli 519. Etiam haec narratio cuius prima memoria est Il. β, 782. 3. vestigia valde antiqui poetici auctoris seruat in multis; nec tamen probabis omnia. Multo simplicior est apud Hesiod. Θ, 821 sq. quem fere sequitur Schol. Aeschyli Prom. 351. vterque Typhoeum statim pugnae cum Titanibus subiiciunt. Porro videndus Hymn. in Apoll. 306 sq. At putide nimis et inepte per lib. I. et II. Nonnus in Dionys. ab lib. I, 153 sq. pugnam

aduerſus ſidera effinxit. Alio modo variatur fabula ap. Euſtath. in Il. β. p. 345, ex quo emendandus Schol. Leid. Add. Schol. Lycophr. 177. quem exſcripſit Eudoc. p. 406. Verum de his poſt Iablonskii diligentiam Panth. Aegypt. lib. V, c. 2. nihil deſideres. Fabula in Syria eſt nata, mox in Ciliciam, in Phrygiam ap. Diod. V, 71. vbi v. Weſſel. hinc in Siciliam traducta; iam ab Aeſchylo Prometh. 351 ſq. in loco claſſico, et in Pindaro, etiam ad inſulas Pithecuſas cum ipſo vocabulo ἐν Ἀρίμοις v. ad Virgil. Aen. IX, 715. Excurſ. II. admixta mox nonnulla de Aegyptiorum Typhone; nec aliud quid ſubeſſe videtur, quam notio venti procelloſi, (cf. Heſiod. Θ. 868. cum Schol. ad 304.) motus terrae, flammarumque erumpentium. Terra natus Typhon; vnde eum Γηγενῆ dicit Aeſchylus: Terra et Tartaro editum narrat Heſiodus et Apollodorus c. Schol. Il. β, 782. at a Iunone editum eſſe Hymn. in Apoll. et ſic Steſichorus ap. Etymol. M. in Τυφωεύς, e quo Eudoc. l. c. §. 3. ἐκ τούτων δὲ ſc. e manibus, quibus orientem et occidentem attingebat (ἐκτεινομένην), vt ſerpentes pro digitis eſſent. At apud Heſiod. 824. centum capita anguinea Typhon habet, et ſic alii ἑκατοντακάρηνον ſimpliciter appellant v. c. Aeſchylus Prom. 353. Pind. P. I, 31. Inſolens haud dubie et valde abhorrens ſpecies, nec a poeta elegantis iudicii profecta, rudi tamen antiquitati, etiamnum Indis aliisque, communis. Alias dicerem verba ἐκ τούτων δὲ — δρακόντων ex margine eſſe illata. Nec vero licet ſuſpicari Apollodorum ſcripſiſſe in eundem modum ἐξ ὤμων δὲ, nam humanam ſpeciem ei ſuperne tribuit. §. 4. Pedes habuit anguineos, tanquam Terrae proles, extentos πρὸς αὐτὴν κορυφὴν, ipſius monſtri verticem. Totum corpus κατεπτέρωτο, dubites pennis obductum, an alis? de his tamen Antonin. Lib. 28. l. c. ἐπεφύκεσαν γὰρ κεφαλαὶ πλεῖσται καὶ χεῖρες

καὶ πτέρυγες. Quaenam ἡμμέναι πέτραι, §. 5. quibus caelum petit, esse possint, quaeras; possint esse *candentes ignibus subterraneis*, αἰθόμεναι; sed probabilius, *montes cum siluis ardentibus*, vt sup. 6, 1. Gigantes ἠκόντιζον εἰς οὐρανὸν πέτρας καὶ δρῦς ἡμμένας. — μετὰ συριγμῶν ad serpentes refer. Aeschyl. 355. σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον. At μετὰ βοῆς declarant versus Hesiodi vss. 830 sq. De *fugâ deorum in Aegyptum* §. 6. ingeniosum est inuentum pro illâ aetate; cum poeta meminisset ibi deos coli formis hieroglyphicis animantium. De deorum formis mutatis plura habet Antonin. Lib. c. 28. alia dabit Iablonsk. l. l. p. 50. 51. Illud obseruandum ex summâ antiquitate petitum, quod Ioui h. l. ensis falcatus, *harpe*, tribuitur. cf. sup. ad I, 1, 3. Scilicet pugnat nunc cominus; alias vbique eminus, fulmen iaculando. §. 7. ἄχρι τοῦ Κασίου ὄρους. alii Καυκάσου in V. L. Sane ad *Caucasum* Typhonem peruenisse ibique a Ioue fulmine percussum esse narrarunt alii, vt Apolloh. II, 1214. vbi a Pherecyde ita traditum esse docet Schol. (quem exscripsit Eudoc. p. 407). *Casii* tamen *montis*, vel per Iouem Casium noti, qui in numis quoque obuius sit, in Syriae et Aegypti, ad Pelusium tamen propius, confiniis siti, mentio non male fit; nam in alluente eum Serbonide palude percussum fulmine Typhonem submersum non minus alii tradidere, mutuati, vt apparet, rem ab Aegyptiis: v. inpr. Herodot. III, 5. Etymol. M. in Τυφώς. add. Iablonsk. l. c. p. 64 sq. Omnibus inter se comparatis *Caucasum* ab Apollodoro scriptum fuisse arbitror: cum is Pherecyde fere duce vtatur: cumque ea sit antiquissima ratio, eoque ducant etiam verba illa: ὑπέρκειται Συρίας, quod borealem montium situm ex rudiore locorum adumbratione declarare videtur, non australem; cumque ad Casium montem Typhon demum paullo post, cum Iupiter, vinculis liberatus,

eum ad Nyſam perſequutus eſt, perueniſſe putandus ſit, vt exputare licet ex ipſo Apollonio II, 1214. 18. 19. et Etymol. M. in Τυφῶς, quemcunque tandem hic exſcripſit auctorem. §. 8. Τυφὼν δὲ ταῖς σπείραις περιπλεχθεὶς; has dixit ὄφεων πλεκτάνας Aeſchyl. VII. ad Theb. 497. ſpirae, quae totum clipeum circummeabant. — καὶ τὴν ἅρπην περιελόμενος, ſc. χειρῶν, ex Iouis manibus extorquens. In ſeqq. puta Typhonem Iouem debilitatum in Ciliciam absportare. Per tendines exciſos declarare voluit poeta vires exhauſtas. Ceterum vt h. l. Typhon Ioui reſciderat tendines, ſic Copti fabulabantur, ſi Plutarcho fides de Iſ. p. 373 C. Mercurium Typhoni excidiſſe tendines eosque pro chordis intendiſſe. §. 9. Δελφύνην δράκαιναν Ioui vincto apponit cuſtodem Typhon. Occurrit nomine hoc draco qui Delphos obſederat, Python alias dictus. v. Apollon. II, 708. et Schol. qui vtroque genere adhiberi vocem obſeruat. cf. Spanhem. ad Callim. Apoll. 101. Del. 91. et ſup. ad I, 4, 1. Etiam in Hymno in Apoll. v. 300. δράκαινα memoratur, cui Iuno nutriendum dederat Typhonem; quae haec Delphyne eſſe debuit; ſed loco ibi turbato nomen forte excidit. Fuit hoc tempus, quo Pan et Mercurius Ioui tendines reſtituerunt, illud, quo Pan Typhonem e fundo maris ad littus pellexit, vt Iouis fulmine percuti poſſet: quae fabula apud Oppian. Hal. III, 14 ſq. Fabulae partem hanc §. 10. etiam Apollon. l. c. II, 1218. habet, et Nyſam ad Serbonidem paludem, circa Peluſium, reuocat; cf. Schol. Idem duo verſus Herodori laudat: quos ex hymnis recitat Diodor. I, 15. vbi Weſſeling. recte monet, Herodori verſus eos eſſe non poſſe. Homerum minus bene ſubſtituit Cuper. Obſſ. IV. p. 88. Simili modo male me habet Helíodori nomen, cuius verſus duo de Delphyne recitat Schol. Lycophr. 208. Quae ſequuntur, de Parcarum fraude, et de monte Haemo,

aliunde mihi nota non ſunt. Quod *Haemus* §. 11. hinc nomen ducere dictus, quia Typhon multum ſanguinis per vulnera effudit, conuenit cum aliis priſcis etymologiarum exemplis. Ad vrbem Aegypti, Hero, ſ. Heroopolin, hoc tractum ab aliis ap. Stephan. in Ἡρῶ; — ἢ Αἷμος ἐκλήθη, διὰ τὸ τὸν Τυφῶ ἐνταῦθα κεραυνῷ βληθῆναι καὶ αἷμα ῥυῆναι. Alias Haemi, montis, nomen ducitur vulgo ab Haemo, Boreae et Orithyiae filio: Schol. Theocr. 7, 76. Stephan. in Αἷμος. Omnia haec commenta ſunt ſeriora. In Homero ἐν Ἀρίμοις, quos montes probabiliter ad Ciliciam referes, Il. β, 782: 3, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς. creditum ergo fuit, eſſe locum, in quo proſtratus iaceret Typhon; ſcilicet ſub terram fulminibus detruſus; vt tamen ſubinde iterarentur fulmina, quibus terra illa peteretur: nam dicitur terra ὑποστεναχίζειν Διὶ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωέϊ γαῖαν ἱμάσσῃ. *quoties ſolum, circa Typhonem*, h. e. in quo proſtratus ille iacet, *fulminibus petit*. Effertur enim res tempore praeſenti ὅτε γαῖαν ἱμάσσῃ. non, ἵμασσε. Alioqui res referri poſſet ad illam ipſam pugnam, quâ Iupiter Typhonem fulminibus *proſtrauit*: quando Iupiter σκληρὸν ἐβρόντησε καὶ ὄβριμον, ἀμφὶ δὲ γαῖα σμερδαλέον κονάβησε καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε- ἐπεστενάχιζε δὲ γαῖα. vt eſt in Heſiodo 839 ſq. loco alienis verſſ. interpolato: at ſub finem vſ. 857: αὐτὰρ ἐπεὶ δή μιν δάμασε πληγῇσιν ἱμάσσας, ἤριπε γυιωθεὶς Typhon, στενάχιζε δὲ γαῖα πελώρη. additur: terram ignibus liquefactam eſſe ad ſtanni (κασσιτέρου) morem: quae ſane eum, quem nos appellamus, vulcanum declarare videntur. Certe hinc patet, poetae aetate, nobilem fuiſſe in montibus Arimis locum, quem fulmina frequentia inſigniore modo peterent: ſeu vere, ſeu montis incendio ſubterraneo. Mare *Siculum* erit h. l. Ionium. Ζεὺς ἐπέῤῥιψεν Αἴτνην — haec iam vulgatiora. v. Pindar. Ol. 4, 12. P. 1, 29 ſq. Aeſchyl. l. l. 383 ſq. Diod. V, 71. n. 49. Hygin. f. 152.

Cap. 7.

Sequitur nunc nouus fabularum ordo; Hellenici mythi, seu narrationes Hellenum de stirpis suae originibus, famâ priscâ acceptae; ex quibus antiquiores obscurae sunt partim ipsâ vetustate partim sermone et narrandi modo prisco a poetis varie accepto et ornato. Praefixum, tanquam et ipsum hoc famâ antiquâ acceptum esset, commentum poetae antiqui de ortu hominum ex fabricâ Promethei, non absurdum, si de vitâ hominum per artes igne inuento excultâ, cum his ipsis autem subeuntibus cupiditatum pestibus corruptâ, accipiatur; reliqua forte ad ornatum fuere attexta. Subtexitur diluuium Deucalioneum, ex vltimâ hominum memoriâ repetitum, vltra quam nihil erat, quod meminissent Hellenes; procedit igitur ab hoc diluuio Hellenum historia, quae, vt plerumque fit in antiquissimis historiis, meris genealogiis contexta est. Deucalion autem habitus stirpis Hellenicae auctor, eoque omnino hominum et vrbium. Apollon. III, 1087, 8. Ὃς πρῶτος ποίησε πόλεις καὶ ἐδείματο νηοὺς Ἀθανάτοις, πρῶτος δὲ καὶ ἀνθρώπων βασίλευσε. Ceterum in his Hellanicus antiquissimus auctor fuit, cuius etiam Δευκαλιωνία laudatur, vt apud Schol. Apollon. III, 1025. haud dubie pars maioris operis. vid. Clemens Alex. Strom. VI. p. 752. l. 15. (p. 629) praeter hunc, Acusilaus.

§. 1. Ad sqq. videndus Aeschylus in Prometh. conf. eius Schol. ad 1021. Sed fundus est in Hesiod. Θ. 510 sq. Add. Ἐργ. 48 sq. in quibus iam diuersos ornandi mythum antiquum modos, quos alii arripuere, agnoscere licet. Add. Apollon. II, 1251. 4. et ibi Schol. Alium de Prometheo locum Apollodori vid. in Fragmentis ex libb. περὶ Θεῶν. n. 37. Sed totam fabulam de Prometheo docte exposuit Schützius V. C. ad Aeschyl. Prometh. Exc. I. §. 2. De Caucaso si bene memini, nec Hesiodus nec

Aeſchylus mentionem iniicit: alter locum ſupplicii Prometheî omnino non attingit, alter Scythiae fines verſus Oceanum Scythicum memorat. Subnata primum Caucaſi notio videtur in Herculis fabulis; cf. noſtrum II, 5, 11, §. 12. ex quibus eum montem adſciuiſſe videtur ipſe Aeſchylus in Prometheo λυομένῳ, cuius argumentum erat ex Herculis rebus ſumtum.

ſ. 2. De *Deucalione* et *diluuio Deucalioneo* v. Prideaux ad Marm. Oxon. p. 337 ſq. et laudd. ad Hygin. f. 153. vbi et de matre agitur. Noſtrum exſcripſit Schol. Il. α, 10. Schol. Ven. ad α, 126. laudato in fine Apollodoro. Plures nomine Deucaliones fuiſſe docet Schol. Apollonii III, 1086. Ipſe poeta Deucalionem inter primos vitae melioris auctores refert, quippe qui vrbes et templa condiderit et rex fuerit: vſ. 1048. §. 1. τῶν περὶ Φθίαν τόπων. Theſſaliam etiam Hellanicus ediderat. vid. Schol. Apollon. III, 1085. Certe ex iis locis Helſenica ſtirps erat oriunda, et antiquiores mythi Hellenici, vti hic ipſe mythus de diluuio, ex Theſſaliâ originem duxiſſe videntur. §. 3. τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος. qui primi narrarunt, haud dubie Helladem Theſſaliae intellexere. Etiam Ariſtot. Meteorol. I, 14. vbi dixit, rerum naturam ita ferre, vt certis temporum interuallis modo in hâc modo in illâ terrâ imbres et aquarum eluuiones eueniant, pergit, ὥσπερ ὁ καλούμενος ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμός· καὶ γὰρ οὗτος περὶ τὸν Ἑλληνικὸν ἐγένετο μάλιστα τόπον, καὶ τούτου (ſc. τοῦ τόπου) περὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀρχαίαν. αὕτη δέ ἐστιν ἡ περὶ τὴν Δωδώνην καὶ τὸν Ἀχελῷον· οὗτος γὰρ πολλαχοῦ τὸ ῥεῦμα μεταβέβληκεν. ᾤκουν γὰρ οἱ Σελλοὶ ἐνταῦθα, καὶ οἱ καλούμενοι τότε μὲν Γραικοί, νῦν δὲ Ἕλληνες. coniecturâ adeo ille ſuâ Deucalioneum diluuium ad loca verſus occidentem Theſſaliae reuocat, in quibus Acheloi eluuiones ſubinde euenire ſolebant. Vulgatior tamen fuit altera fama in orien-

tali parte Theſſaliae eluuiem aquarum aliquando extitiſſe, cum amnes nondum, in his Peneus, per clauſtra montium in mare Aegaeum erupiſſent. Loc. cl. Herodot. VII, 129. vbi quoque probabilis rei ex motibus terrae cauſſa ſubiicitur. Ex vulgari opinione, de motu terrae a Neptuno repetito, traditus ille eſt ibid. auctor Theſſaliae conuallium aquâ liberatarum. In Heracleâ aliquâ ad Herculem idem hoc translatum fuiſſe apparet ex Senecae Herc. fur. 285 ſq. quo deduxerat forte Herculis pugna cum Gigantibus narrata. Cum ſimilis memoria eluuiei aquarum trans Oetam in Boeotiâ et Phocide aliquando factae extaret; de quâ lacus plures, in his inprimis Copaicus (Κωπαΐς λίμνη) teſtarentur; coniunctâ vtrâque famâ, diluuii mythica narratio variis modis contexi coepit. Eodem tempore chronologi Phaethontis combuſtionem mundi auſtralis commemorarunt: v. Tatian. ad Gr. 60. ex quo Clem. Alex. et Euſeb. Appulit nauem Deucalion ad Lycoream Parnaſſi. cf. Marm. Parium l. c. Ibidem (add. I, 6. Prideaux p. 356) vide de ſacro, quod Ioui Φυξίῳ, effugii ex aquis auctori, Deucalion fecit. Aqua recepta eſt per χάσμα templi Iouis Olympii Athenis; aliorum fide in templo deae Syriae Hierapoli. Lucian. de deâ Syriâ 13. Tenuit ab hoc tempore Deucalion vrbem Opuntem in Locris; (v. Pindar. Ol. 9, 64 ſq.) ſecundum Apollodorum, Cynum, v. Fragm. ex περὶ γῆς ap. Pind. Schol. ad o. l. 65. §. 6. Humanum genus lapidibus iactis reparatum. De voce λᾶας v. Etymol. M. h. v. Etiam haec fabula eſt ex iis, quae ex ineptâ etymologiâ natae ſunt: vetus poeta λαοὺς ex λᾶας duxerat; De eâ v. Pind. Ol. 9, 64-71. c. Schol. Ad eandem ſpectare videtur fragm. Heſiod. apud Strab. VII. p. 496. A. vbi lego; Λεκτοὺς ἐκ γαίης λάας πόρε Δευκαλίωνι. Sunt autem ex antiquiſſimis inter Graecos Locri, iidem Leleges habiti; quos ad Pelas-

gicam ceteroqui ſtirpem pertinuiſſe conſtat. Scilicet Hellenica ſtirps priſcos colonos ſub ſua ſigna collegiſſe videtur. §. 7. h. l. de Hellene ante oculos habuit Schol. Il. μ. 117. Aliter Schol. Apollon. I, 118. Hellen τοῦ Διὸς καὶ Δωρίππης. θυγάτηρ δὲ Πρωτογένεια. alii aliter. cf. Schol. Pind. Ol. 9, 82 ſq. 79.

ſ. 3. Ἕλληνος δὲ καὶ Νύμφης. — Ducta haec eſſe ex Hellanico, ſuſpicionem monet Schol. Platonis ad Sympoſ. Conſentit fragm. Heſiodeum ap. Schol. Lycophr. 284. et Pind. P. 4. 253. cf. Prideaux ad Marmor Parium l. c. qui de toto qui ſequitur loco eſt inſpiciendus. Loca veterum claſſica ſunt Strabo VIII. p. 587. C. (383.) Pauſan. VII, 1. Conon. c. 27. αὐτὸς μὲν οὖν. non quaſi ipſe vocauerit poſteros Hellenas; ſed Hellenes nomen duxere ab eo. Ita et paullo poſt: τοῖς δὲ παισὶν ἐμέρισε τὴν χώραν terras diuiſiſſe dicitur filiis ſeu poſteris: quod non magis verum quam de Noacho; ſed tribuitur plerumque ſtirpis auctori tanquam res ab eo imperata aut prouiſa, ſi quid poſteris eius euenerit aut ab iis ſuſceptum fuerit. Xuthum, quem noſter Peloponneſum obtinuiſſe ait, alii in Atticam confugiſſe ibique Tetrapolin condidiſſe narrant. v. Pauſan. l. c. Strabo l. c. poſt eum Ionis magna in Attica fuit auctoritas, dictaque illa ab eo Ionia et incolae Iones. cf. Strab. et Pauſan. l. c. add. Herod. V, 66. Schol. Il. ν. 685. Inde profugi Iones obtinuere Aegialeam, mox Achaiam dictam; donec expulſi inde ab Achaeis rediere in Atticam. v. Pauſan. l. c. vbi coaluere cum Pelasgis v. Herod. I, 56. II, 51. Tranſlata itaque filii fata ad parentem. Apud Schol. Il. α. 2. Xuthus Aeoli filius editur. §. 3. τὴν πέραν χώραν Πελοποννήσου intellige extra Peloponneſum, τὴν ἀντιπέραν, nam Heſtiaeotidem ad Oſſam et Olympum occupauit Dorus, vid. Herodot. I, 56. mox ſub Parnaſſo habitauit ſtirps

Dorum et Tetrapolin Doricam condidit: de hâc altera ſede intelligendus Conon c. 27. add. Strab. l. c. — ἀφ' ἑαυτοῦ Δωριεῖς ἐκάλεσεν. Locus claſſ. eſt Herodot. I, 56. e quo verba repetiit Stephan. Byz. in fragm. ἐκάλεσε h. e. locum et cauſſam nomini fecit. §. 4. Aeolus βασιλεύων τῶν περὶ τὴν Θεσσαλίαν τόπων, h. e. ipſam Theſſaliam tenens, quam incoluere Aeoles. Conon l. c. terras inter Aſopum et Enipeum fluuios primam ſedem aſſignat, et hoc verius; nam regiones nomen duxere ab exiguo tractu primitus ab auctore ſtirpis habitato. §. 5. *Perimede.* Apud Ovid. Met. VIII, 589 ſq. eſt *Perimele.* Hippodamantis filia ab Acheloo per vim compreſſa et in vnam ex Echinadibus mutata. Diuerſa autem haec Perimede a ſorore Amphitryonis, Licymnio elocatâ, inf. II, 4, 6. §. 6. *Hippodamantis* filiam Euryten inf. I, 7, 10. Porthaoni nuptam videbimus. De *Oreſte* nulla alia mentio facta occurrit. Μυρμιδόνος. Myrmidon hic Iouis et Eurymeduſae f. a quo Myrmidones, Theſſaliae partem et Aeginam inſulam incolentes. cf. Munker. ad Hygin. f. 52. extr. pro quâ origine alii abſurdam etymologiam ἀπὸ τῶν μυρμήκων ſubſtituere. cf. inf. III, 12, 6. §. 7. — Eſt autem hic *Actor*, qui Phthiam tenuit, Eurytionis pater, (inf. I, 8, 2. §. 6.) diuerſus ab altero, Deionis filio I, 9, 4. et Menoetii patre (inf. I, 9, 16. §. 8). Confuſi tamen vterque, vt apud Euſtath. Il. β, p. 113, 1. Omnino in *Actoribus* diuerſae ſtirpis ſaepe fiunt turbae vt apud Diodor. IV, 72. vbi v. Weſſ. v. inf. Obſſ. ad III, 13, 1. pr.

ſ. 4. *Alcyone.* De eâ et de *Ceyce* Heſperi, ſiue Luciferi f. v. Munker. ad Hygin. f. 65. et Intpp. ad Lucian. Halcyon. T. I. p. 177. Verba Apollodori conueniunt fere cum Schol. Ariſtoph. Av. 251. Sed quod in hoc ſcribitur: ὁ μὲν ἐκάλεσεν ἑαυτὸν Δία, ἡ δὲ Ἥραν, probabilius facit inſolentiae crimen, quod iis impingitur: nam, quod in

Apollodoro est: *Ceycem appellasse vxorem Iunonem*, poterat inter blanditias haberi. Sequitur tamen hoc etiam Clemens Cohort. p. 47. f. Omnino varietas narrationis est de *Alcyone* et *Ceyce*: videntur tamen omnia redire ad regem Trachinis, apud quem Hercules deuertit inf. lib. II, 7, 7. Nostrum ante oculos habuit Schol. Il. ι, 558. cf. Eustath. p. 776, 19. §. 3. *Triopae* nomen haud obscurum est in antiquitate mythicâ, cum Thessaliae tum Rhodi tum Cariae: in quâ templum Apollinis Triopium et Apollo Triopius nota nomina fuere. Inde quoque diuersitas generis iam a Diodoro memorata, lib. V, 61. vbi v. Not. Natus ex eo Erysichthon, miserâ fame notus vel ex Callimacho in Cer. 98 sq. vbi v. Spanhem. Quatenus ex Canace susceptus fuit, inter Aeolidarum genus refertur. Stirps itaque haec est;

Aeolus
|
Canace ex Neptuno
|
Triopas
|
Erysichthon
cum sororibus.

Alius Triopas est in Argolicis, v. Schol. Il. γ, 75. Iasi et Pelasgi pater, memoratus in Inscript. Herodis p. 66. Visc. De *Aloidis* narratio videnda apud Od. λ, 304 sq. vbi cf. Eustath. spectat ea ad Boeotias fabulas; Ascram eos condidisse et Musarum religiones instituisse primos Boeoti narrabant: Pausan. IX, 29. Sed fuit inprimis audaciâ animi et staturâ corporis prodigiosâ; id quod seu fama vetus seu poeta ita narrauit, vt in seqq. videbimus. Hesiodum cum nostro consensisse, disco ex Schol. Apollon. I, 482. Fuere quoque Ἀλωάδαι fabula Sophoclis; e quâ nonnulla manare potuere. §. 6. ἔδησαν Ἄρην. narratio est Il. ε, 385. vbi cf. Scholion, (quod exscripsit Eudoc.

p. extr.) in quo multa grammaticorum commenta funt fuper fenfu et interpretatione fabulae; fed eam ab antiquâ dictione profectam effe non dubito; narrata erat Aloidarum virtus effe tanta, vt et Martem victum vinctumque tenerent. Ad eandem fabulam videntur fpectare verfus e Panyafi a Clemente laudati p. 30. extr. vbi τλῆ δὲ καὶ ὀβριμόθυμος Ἄρης ὑπὸ πατρὸς ἀνάγκης. Ceterum ab Apolline Otus et Ephialtes telis confixi funt ap. Homer. Od. λ, 317. quem fequitur Apollon. I, 484. At Dianae confilio id factum tradiderant alii, feriores illi: itaque Schol. Homer. ad Od. λ, 317. οἱ νεώτεροι δὲ φασίν, inquit. Cauffam adiectam habet Hygin. fab. 28. quod Aloidae Dianam tentare aufi erant. Sequitur haec Callim. in Dian. 264. Ita conuenit fere narratio cum alterâ de Orione tentatore Dianae. In locis inferis in Odyff. l. c. funt, nec cauffa affertur, nifi quod, ne Olympum expugnarent, praematurâ morte Aloidas effe praeuentos aiunt; propter eandem audaciam in Tartaro habitos narrat Virgil. Aen. VI, 582. Ornatum fupplicium ap. Hygin. l. c. *ad columnam, auerfi alter ab altero, ferpentibus funt deligati.* cf. ad e. l. Munker. Monumenta eorum erant Anthedone Boeotiae: Paufan. IX, 22. extr.

f. 5. De *Endymione* v. Paufan. V, 1. et doctum Schol. Apollon. IV, 57. 58. vnde intelligitur quod etiam ex poetarum locis et antiquae artis operibus conftat, variis modis fabulam a multis fuiffe tractatam, primo tamen auctore Hefiodo. Spectat autem ea cum fequentibus capp. ad res Aetolicas, quae nefcio quo fato inprimis multis carminibus ac mythis fuere celebratae; in primis Oenei, Meleagri, Tydei, Diomedis res. Leda quoque Αἰτωλίς, vt Apollon. I, 146. Aetoli origines ex Elide habebant. *Aethlius* Iouis et Protogeniae f. vt fup. I, 7, 2. §. 7. de eo v. ad Hygin. f. 271. Occupata ab eo Elis

v. Pausan. V, 1. At secundum alios ab Endymione, Clymeno deiecto c. 8. pr. et sic Conon c. 15. Ζεὺς δὲ αὐτῷ δίδωσιν rogatu, puta, Lunae, κοιμᾶσθαι διὰ παντός. obscurum est, qualis haec poetae, qui hoc commentus est, visa fuerit felicitas, immortalem esse, et aeterno somno frui. Prima Hesiodi narratio (ap. Schol. Apollon. l. c.) fuit haec; αὐτὸν ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε θέλει ὀλέσθαι. Ex Apollonio Dyscolo Ms. Ruhnken. Epist. crit. p. 114. ipsa verba Hesiodi protulit: ἦν δ' αὐτῷ θανάτου ταμίας. (αὐτὸς αὐτῷ. quod et grammatici ad Homerum notarunt.) ἀθάνατος καὶ ἀγήρως prisca est immortalitatis notio, Homero frequentata. In prisco hominum, multoque magis poetarum, sermone omnia quae praeclara aut vllo modo insignia habebantur, a diis procedebant, vt ex Homeri singulis fere versibus intelligitur. Si cuius nobilitas erat declaranda; a diis, a Ioue ille erat natus. Si pulcritudo; amatus fuerat a deâ seu deo; hinc raptus a deâ, vt h. l. Endymion a Lunâ, et deus factus. Poetae mox hoc loquendi modo vsi sunt ad narrationes iustas, variisque rerum argumentis et ornamentis distinctas, inde ferendas ac detexendas; finxere ad eundem morem alia aut traduxere; ita v. c. pulchri pueri ac puellae amantur a Nymphis, a Dite et Proserpinâ; aut in Olympo Ganymedes est a poculis, et sic porro. Adeo multa poetae ex veteris loquendi moris genio deduxere, quae nunc et ipsa inter fabulas sunt, sed secundi ac tertii, vt ita dicam, ordinis. Satis est semel haec monita esse. Ceterum locum e nostro repetiit Zenob. III, 76. Amorem Lunae et descensum de caelo variis commentis exornarunt, cf. Valken. ad Callimach. fragm. p. 65 sq. Anaglypha vide nobiliora in Admirandis Romae.

§. 6. Αἰτωλός. praeter hunc, Endymionis filii fuere *Paeon* et *Epeus*, qui Elidem obtinuit, a quo *Epei* dicti.

cf. Paufan. V, 1. Conon c. 15. Apud Schol. Ven. A. ad Il. λ, 867. ex Neptuno et Eurypyle, Endymionis filia, natus Eleus, cuius filii fuere Alexis et Epeus: a quo Epei dicti: Eaque ex Ariftotelis Peplo funt memorata. ἀποκτείνας Ἄπιν τὸν Φορωνέως: v. inf. II, 1. pr. ἐν τοῖς ἐπ' Ἄζανι ἄθλοις addit Schol. Pind. Ol. 3, 22. ἀκούσιον φόνον fimpliciter memorat Schol. Il. ν, 218. Quod Apis hic Phoronei f. editur, aduerfus temporum rationes peccat. Ἄπιν Ἰάσονος ἐκ Παλλαντίου τοῦ Ἀρκάδων memorat Paufan. l. l. p. 376. extr. Vitium tamen in his quoque latet; nam aut Ἴασιος ille fuit vel Ἰασίων Electrae f. inf. III, 12, 1. aut Ἴασος, pater Atalantae inf. III, 9, 2. Aetolum a Salmoneo expulfum, ad Ephori fidem narrat Strabo VIII. p. 547. B. et lib. X. p. 711. Κουρῆτιδα χώραν. vid. ad h. l. inprimis Strabo X, 711. B. C. Curetes antiquiores incolae. Ab Aetolo Aeoles ex Elide adducti, et ab ipfo terra Aetolia v. Paufan. l. c. Scymnus Chius v. 472 fqq.

f. 7. *Pleuron* et *Calydon* vrbes Aetoliae et principes; etiam Homero pro Aetolia tota dictae Il. ν, 218. ξ, 116. Ὄξυλος. Oxylus hic diuerfus habendus ab eo, qui inf. II, 8, 3. memoratur, Andraemonis, ap. Pauf. V, 3. Haemonis f. v. Verheyk. p. 214 fq. δεκάτῃ γενεᾷ ille ab Aetolo Endymionis f. computatur: v. Strabo l. l. p. 711. B. *Theftius* Agenoris nepos h. l. at filium tradit Pauf. III, 13. p. 239. extr. ex Ario: Ἄρειός φησιν ἐν τοῖς ἔπεσι forte: Ἄσιος. etfi Ἀρεὺς poeta eft ap. Antonin. Lib. cap. 12. quod pei- um effe ait ex Areo: καὶ Ἀρεύς, ὁ Λάκων, ἐν ᾄσματι Κύκνῳ. quod fane cum Theftio nil commune habet. Pro *Demonice* mater Theftii Androdice eft ap. Schol. Apollon. I, 146. et ex Eumelo Pantidyia. Πορθάονα. v. mox ad f. 10. extr.

f. 8. De *Eueno* v. Schol. Il. ι, 553. Euftath. p. 776, 10. Hygin. f. 242. et ibi laudd. inprimis Plutarch. Parall.

p. 315. E. vbi Martis et Steropes f. editur. Ad fabulas Aetolicas etiam haec Marpessa in chorea puellarum ludens ab Ida rapta spectat; non raptam, sed cursu curuli abductam narrarant alii; sed prior illa narratio videtur fuisse Simonidis. Nam in Schol. B. ad Il. ι, 553. subscriptum est οὕτως δὴ Σιμωνίδης τὴν ἱστορίαν περιείργασται. Ibidem Idas eam rapuit *ex Ortygia in Chalcide.* Noli de Euboea cogitare; res in Aetolia gesta est. Scilicet in Aetolia erat mons Chalcis, et in eo Ortygia, vt disco ex Strabone X, p. 705. B. C. add. Schol. Apollonii I, 419. vbi: καὶ Νίκανδρος ἐν τρίτῃ Αἰτωλικῶν ἐκ τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Ὀρτυγίας φησὶ τὴν Δῆλον ὀνομασθῆναι Ὀρτυγίαν. γράφων τάδε· οἱ δ' ἐξ Ὀρτυγίης Τιτηνίδος ὁρμηθέντες, οἱ μὲν τὴν Ἔφεσον, οἱ δὲ τὴν πρότερον Δῆλον καλουμένην, ἄλλοι δὲ τὴν ὁμοτέρμονα Σικελίας νῆσον, (ad Syracusas) ὅθεν πᾶσαι Ὀρτυγίαι βοόωνται (non βοῶνται nec βοχονται). Vides membra versuum. Euenum fl. antea Lycormam dictum memorant quoque alii.

f. 9. *Idae* et *Apollinis* pugna de *Marpessa* nota ex Il. ι, 553. vbi v. Schol. qui cum Apollodoro consentit; ex eo Eudoc. p. 237. Ex templo Apollinis Marpessam abstrahit in Cypseli arca ap. Pausan. V, 18. Ad Arenen Messeniae pugna facta. Marpessae filia Cleopatra, Meleagri vxor, dicta eadem Alcyone, quod mater tum, cum rapiebatur, alcyonis more questa erat ibid. 557-560. Diversa eius stirps est ap. Pausan. IV, 2. extr. ex Cyprio carmine.

f. 10. Mira est diuersitas in *Thestii stirpe*, apud Pausan. VIII, 45. p. 693. (Prothous et Cometes in venatione Calydonia memorantur) praeprimis in *Ledae matre.* Schol. Apollon. I, 146. ex Pherecyde Laophonten edit; Leucippen Hygin. f. 14. p. 48. vbi ex ea Iphiclum et Althaeam natam ait; quam cum fratre ex Deidamia Perieris f.

editam memorat Schol. Apollon. I, 201. Fecit quoque turbas *Thestii* et *Thespii* nominum confusio, de qua v. Wessel. ad Diodor. IV, 68. f. 23. Munker. ad Hygin. f. 77. Alia diuersitas est quando *fratres Althaeae* commemorantur. v. ad Hygin. f. 173. p. 283. Pausan. VIII, 45. p. 693. f. Schol. A et B. Il. ι, 563 et 580. Antonin. Lib. c. 2. f. Saltem verbo haec monenda sunt, ne quis haereat, si in tam diuersa incidat; nam in iis tempus consumere aut doctrinam ostentare quenquam nolim. De *Iphiclo* v. Apollon. I, 201. idem inter Argonautas inf. I, 9, 16. *Filii* tres *Porthei*, Ἄγριος, Μέλας, Οἰνεὺς, memorantur ab ipso Homero Il. ξ, 115 sq. Apud Schol. et Eustath. sunt Lycopeus et Alcathous Agrii filii, occisi a Tydeo, quod eius parentem Oeneum cum Melane exagitarant, haec ipse Apollod. attigit inf. I, 8, 6. Suspicor adeo voc. Λευκωπεὺς h. l. male esse intrusum; etsi diuersos auctores sequi noster potuit. *Alcathoum* Oenei fratrem mox I, 8, 5. iterum memorat cum *Melane*, et *Agrii filios* I, 8, 6. recenset. Fuit Alcathous inter procos Hippodamiae, Oenomai f. ap. Schol. Pindari Ol. I, 114. *Laocoon* Oenei frater, eoque Porthaonis f. ab nostro omissus, occurrit ap. Apollon. I, 192. et Hygin. f. 14. p. 48. vbi v. Munker. *Sirenes:* h. l. Acheloi et Steropes sunt progenies; sup. I, 3, 4. Acheloi et Melpomenes; vbi vid. Obss. Ex sanguine Acheloi cornu euulso natas narrat Liban. Narrat 28. nescio quo auctore. Fuit Epicharmi tragoedia Σειρῆνες. Porthaonis filiam *Eriboeam* (f. Periboeam) Aiacis matrem, memorat Schol. Lycophr. 452. At ea est Alcathoi filia. inf. III, 12, 7.

Cap. 8.

f. 1. Desideramus ad fabulas Aetolicas maxime τὰ Αἰτωλικὰ Nicandri. *Oeneus* a Baccho accipit vitem. Fabula ex nomine ficta, memorata quoque ab Hygino f. 129.

Alia v. ap. Athenaeum lib. II. pr. ex Hecataeo. Ibidem *amor Bacchi in Althaeam*, e qua *Deianira* nafcitur. Alludit Euripides Cyclop. 39. Alium locum ex Theophilo in Autolycum excitauit Gale: (lib. II. c. 7. p. 102. ed. Fabric.) Eft is defcriptus ex Satyro hiftorico de demis Alexandrinorum: fuit in iis demus feu φυλὴ (nam videtur Theophilus confundere) Ἀλθηῒς ἀπὸ τῆς γενομένης γυναικὸς Διονύσου, θυγατρὸς δὲ Θεστίου, Ἀλθαίας· Δηϊανειρῆϊς, ἀπὸ τῆς θυγατρὸς Διονύσου καὶ Ἀλθαίας, γυναικὸς δὲ Ἡρακλέους. — Θεστὶς ἀπὸ Θεστίου τοῦ Ἀλθαίας πατρός. (Ita conftituenda haec effe videntur. Nam tribus Alexandrinorum ab Herculis ftirpe nomina fua mutuatae erant: cum hac autem coniuncta habebatur ftirps Bacchi per Deianiram, Althaeae filiam ex Baccho: vnde idem Satyrus p. 96. Διονύσου καὶ Ἀλθαίας τῆς Θεστίου γεγενῆσθαι Δηϊάνειραν· et fic porro.) ὑπερπηδήσαντα τὴν τάφρον. quodnam hoc tam atrox fcelus? ne comparandum quidem cum Remi audacia! Non alibi memoratum hoc vidi; intelligendum forte de foffa vineae aut de fepto, quo vinea aduerfus praedonum vim et fraudem munita effe debebat; ita vt ignarus falfa opinione adductus filium ipfe pater necaret. τὴν τάφρον refcripfi, quod et Pal. ac Regg. offerunt; vulgo vitiofe τὸν τ. Mox παρὰ τοῦτον tacite receptum in ed. Salmur. et Par. pro vulgato παρὰ τούτῳ, quod alienum fenfum habet. Ceterum de liberis his Oenei vid. Antonin. Lib. c. 2. ibi eft Φηρεὺς, qui h. l. Θυρεὺς, quod faltem refingendum videtur Θηρεύς. *Gorge Andraemoni* nupta: qui in regno Aetolorum fucceffit: inf. f. 6. erat is pater Thoantis, qui faepe apud Homer. v. c. Il. β, 638. Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός. Quinque *Oenei filias* enumerant Schol. breuia Il. ι, 580. a Barnes interpolata, Gorgen, Deianiram, Polyxo, Melanippen, Autonoen, quatuor Schol. Vict. et Antonin. Lib. Metamorph. 2. Gorgen,

Eurymeden, Deianiram, Melanippen. Gorge a nonnullis pro Tydei matre habita: vid. mox f. 5. *Deianiram* res bellicas aliaque virorum ſtudia ſectatam eſſe, alibi dictum non memini; ſupereſt hoc ſeruatum ex vetere poetâ.

ſ. 2. De *Meleagro*. Exſcripſit locum Zenob. V, 33. cf. Hygin. f. 171. et 4. De genere Meleagri agit Mezir. p. 279. et de vxore Cleopatrâ p. 281. Nomen eius in ſcenâ quoque fuit agitatum; erat Meleager Sophoclis; et Euripidis; et puto ad eum ſpectaſſe Πλευρωνίαν Phrynichi. ὃν ἐξ Ἄρεος γ. Φ. Sic Euripides in Meleagro tradiderat, vt ex Plutarch. Parallel. p. 312. A. diſco. De *Meleagro* et *venatione ſuis Calydoniae* iisque quae inſequuta ſunt, locus claſſ. Iliad. ι, 529 ſq. vbi cf. Schol. Ovid. Met. VIII, 270 ſq. add. Antonin. Lib. c. 2. Hygin. f. 174. et ibi laudd. Diod. IV, 34. Callim. in Dian. 260.

Ad nomina, quae §. 4. ſequuntur, v. Hygin. f. 173. Ovid. Met. VIII, 267 ſq. Habet etiam recenſum Eudocia p. 222. Plures ex iis ſunt inter Argonautas, de quibus v. Catalogus Argonaut. a Burmanno confectus ad Valer. Fl. *Peleus* ex Phthiâ venit, quo confugerat ex Aeginâ ad Eurytionem, inf. III, 13, 1. *Atalanta* Schoenei f. Atqui ea, quae venationi interfuit, Iaſi erat, quod ipſe Apollodorus ſequitur inf. III, 9, 2. Saepe ſic in vtrâque Atalantâ peccatum; quâ de re ſatis multae exſtant obſeruationes viror. doctor. v. ad Hygin. 173. ad Propert. Aelian. inpr. Spanhem. ad Callim. Dian. 216. Gal. ad h. l. §. 5. *Cleopatra* Idae et Marpeſſae (I, 7, 9.) filia: clara ex Homer. Il. ι, 552. 3. 4. Vt autem intelligas non tenue ac vile munus exuuias has apri fuiſſe, tenendum, iis indutum victorem mox inceſſiſſe, conſpicuum adeo factum hoc virtutis praemio per omnem Graeciam; vt Hercules leonis exuuiis inſignis erat; aut illud diis dedicaſſe. §. 7. οἱ δὲ Θεστίου παῖδες: nominati ſupra I, 7, 10. at apud Ovid.

Met. VIII, 440. 2. ſunt Plexippus et Toxeus. — κατὰ γένος αὐτοῖς προσήκειν λέγοντες. h. e. ſi Meleager recuſaret, ad ſe, Meleagri auunculos, iure quaſi hereditario deuolui exuuias illas; in quem ſenſum iniuriam Theſtiadis factam interpretatur Diodor. l. c. p. 280. pr. Niſi γένος de ſexu accipiendum: ſi Meleager accipere nollet exuuias, ſe tamen ſexu potiores, et feminae praeferendos. Ita accepit Zenob. λέγοντες κατὰ γένος αὐτῆς διαφέρειν, ſe propter ſexum virilem eâ potiores eſſe; nec aliter Schol. Ariſtoph. l. c. Ran. 1269. Apud Antonin. Lib. l. c. dimidiam tantum praemii partem ſibi poſtulant Theſtii filii: φάμενοι μετεῖναι τὰ ἡμίσεια τῶν γερῶν ἑαυτοῖς. At Ovid. l. c. 433. *Pone, age, nec titulos intercipe femina noſtros, Theſtiadae clamant.*

ſ. 3. Οἱ δὲ φασίν. huius alterius narrationis fundus eſt Homerus Il. ι, 525 ſq. cf. Antonin. Lib. c. 2. Ἰφίκλου. paullo ante inter heroes venatores erat Ἰφικλῆς Ἀμφιτρύωνος ἐκ Θηβῶν. Volunt etiam diuerſos eſſe Ἴφικλον, Phylaci filium, (de quo inf. I, 9, 12. Alterum Iphiclum Theſtii f. paullo ante vidimus I, 7, 10.) et Ἰφικλῆ, Amphitruonis f. Herculis fratrem. Diſputatum eſt a viris doctis in vtramque partem: nunc ſatis conuenit, eſſe duplicem formam vnius eiusdemque nominis: Ἴφικλος et Ἰφικλῆς, vt Πάτροκλος et Πατροκλῆς et alia. Eſt etiam Ἰφικλεύς. cf. Ruhnken. ad H. in Cer. p. 28. Nec in controuerſiam vocata res fuiſſet, ſi ad Homerum attendiſſent, cui Ἴφικλος et βίη Ἰφικληείη promiſcue de Phylaci filio dicta ſunt. Apollodorus noſter aut ipſe variat pro diuerſis quos ſequitur auctoribus, aut variant librarii, in locis diuerſis: I, 7, 10. II, 4, 8. II, 7, 3. et al. Communior tamen eſt ratio, vt Herculis frater *Iphicles*, pater Iolai, ſit: cui h. l. volebant Theſtiadae aſſerere τὰ ἀριστεῖα. etſi Iphiclus Theſtii bene locum haberet; vt fratres eius

caussam tuiti sint. §. 3. ἐξελθόντος δέ. nimis breuiter; scil. vrbe obsessa *Calydone*. Hanc oppugnabant *Curetes*, ex *Pleurone*; Pleuroni imperabat Thestius: cuius filii in exercitu Curetum ante vrbem erant. At *Calydonem* inhabitabant *Aetoli*, quibus Meleager cum patre Oeneo (Il. ι, 577.) praeerat. cf. Strabo X. p. 714. B. ἀράσασθαι κατ' αὐτοῦ. pro vulgari καταρᾶσθαι αὐτοῦ. Etiam Antonin. Lib. l. c. ὅτι αὐτοῦ (ita malim quam αὐτῷ) κατηράσατο ἡ μήτηρ. int. autem, matrem filio mortem esse imprecatam: cf. Homer. l. c. 567. §. 4. ἀποθανεῖν. Meleager in pugna caesus; Apollinis telo secundum τὰς Ἠοίας et Minyadem apud Pausan. X, 31. p. 874. Sunt igitur haec duo carmina inter eos, de quibus supra erat: οἱ δέ φασιν. ἀπορνεώθησαν, in aues *Meleagridas* fuere mutatae vid. Anton. Lib. l. c. Hygin. f. 174. et ibi Intpp. Simile figmentum est de auibus Diomedeis, Memnoniis: cf. ad Virgil. Aen. XI, Exc. I. *Metamorphoses* alioqui Apollodorus noster vix attingit; nec sunt illae, perpaucis forte exceptis, valde antiquae aetatis fabulae. γυναῖκες sorores sunt, excepta Gorge et Deianira, vid. Hygin. l. c. et ibi Munk. cum Antonino Lib. l. c. extr. Ouid. l. c. VIII, 542. 3.

§. 4. De Oeneo et Periboea tam varia, quae hic leguntur, tradita fuere ab iis, qui Aetolica, tum qui Tydei res carminibus ornauerant, inprimis in bello Thebano: inf. III, 6 sqq. *Periboea* Hipponoi f. Memorantur hoc nomine plures aliae: in his nobilissima, Telamonis vxor, Aiacis mater, Alcathoi f. v. inf. III, 12, 7. p. 255. *Hipponous* notior est Capanei pater, inf. III, 6, 3. Periboeae pater an idem cum eo sit, mihi non constat. πολεμηθείσης Ὠλένου, intellige Aetoliae vrbem: altera mox, ab Hesiodo memorata, est Achaiae. ὁ γράψας τὴν Θηβαΐδα vid. index auctt. vt et mox de *Pisandro*. Ex Thebaide ergo petitum esse puto, quod Periboea *captiua* dicta est apud

Hygin. f. 70. ὑπὸ Ἱπποστράτου. Hanc alteram Hesiodi sententiam attingit Diodor. IV, 35. sed, a Marte violatam ait. Versus duo ex Hesiodi loco illo seruauit Schol. Pindari Ol. 10, 46. τὴν δ' Ἀμαρυγκείδης Ἱππόστρατος, ὄζος Ἄρηος, Φυκτέως ἀγλαὸς υἱὸς, Ἐπειῶν ὄρχαμος ἀνδρῶν (sc. ἔγημε vel simile voc. vix tamen sana haec, nam eundem Phyctei f. et Amaryncidem appellatum tradere vix potuit. Forte de certamine agebatur, et τὸν δ' — Φυκτέως ac potius Φυκτέος, ἀγλαὸν υἱὸν vicerat Hippostratus. Damno tamen et hanc coniecturam; nam in patris Amaryncei ludis funebribus vix filius certasse videtur. Versus in medio excidisse videtur. Laudauit versus Hesiodi Ruhnk. Ep. crit. p. 111. Amaryncei nomen, fuit clarum inter Epeos. Il. ψ, 630. vbi ludi funebres ei a filiis habiti memorantur.

s. 5. εἰσὶ δέ τινες. Prope ad haec accedunt Prouerb. e cod. Vat. ap. Schott. p. 320. (locus is, quem laudat ad h. l. Gale sub Zenobii nomine) τὴν γὰρ θυγατέρα τοῦ Ἱππονόου Περίβοιαν Οἰνεὺς βιάζεται. γνοὺς δὲ ταύτην ἔγκυον οὖσαν ὁ πατὴρ, ὑφορβῷ παρέδωκε μετὰ τοῦ γενομένου παιδὸς Τυδέως. §. 2. Sequuntur narrata de *Tydeo:* nota ex Thebaide, etiam ex tragoediis: in quibus fuit Theodectis Tydeus. *Gorge*, Oenei f. v. sup. c. 8, 1. Antonin. Lib. Met. 2. Μέλανος, patrui v. I, 7, extr. Huius filios, Tydei patrueles, a Tydeo occisos, variis nominibus memorant: Ἀλκάθοον καὶ Λυκωπέα Diodor. IV, 55. cum Schol. Il. ξ, 119. et Eusțath. in notâ Wessel. add. Schol. Aeschyli in Sept. adv. Theb. 578. vbi Ἀλκάθουν καὶ Λυκαυγέα leg. Λυκωπέα. Melanippum memorat Hygin. f. 69. vbi v. Munk. et van Stav. de ceteris v. V. L. ἀνεψιὸν Schol. Il. δ, 376. nominat. Pertinet huc (ad 5. §. 3. 4.) Schol. Ms. Victor. ad Il. ξ, 114. ὁ δὲ Τυδεὺς Οἰνέως καὶ Περιβοίας τῆς Ἱππότου (corr. Ἱππονόου) ὃς ἀνεψιοὺς, ἐπιβουλεύοντας Οἰνεῖ, Λυκω-

πέα καὶ Ἀλκάθου, ἀπέκτεινεν ἀγρόθι σὺν αὐτοῖς δὲ ἄκων (leg. διάγων) καὶ τὸν πατραδελφεὸν Μέλανα· συνδαίνυτο γὰρ αὐτοῖς. καὶ φεύγων τὸν φόνον, ἧκεν ἐς Ἄργος. καὶ καθαρθεὶς ὑπὸ Ἀδράστου γαμεῖ Δηϊπύλην τὴν θυγατέρα αὐτοῦ. Euripides vniuerſe dicit Suppl. 148. Τυδεὺς μὲν. αἷμα συγγενὲς φεύγων χθονός. *Tydei fuga* haec §. 4. *Argos* ad Adraſtum inter res antiquas celebratiſſimas eſt. v. inf. III, 6, 1. ὑπὸ Μελανίππου τρωθεὶς v. III, 6, 8. p. 212. Eſt is Aſtaci f. Thebanus.

ſ. 6. *Agrii* filii, patrueles Tydei, vid. I, 7, 10. De iis, quae ſequuntur, tam varie traditis, quia a pluribus poetis tractata et ornata fuerant, vid. Pauſan. II, 25. p. 167. Hygin. f. 175. Antonin. Lib. f. 37. et ad e. l. not. p. 248 ſq. Schol. Il. ξ, 119. et Ariſtoph. Acharn. 417. haurient hinc ii, quibus operae pretium eſt haec diligentius perſequi; ſufficit monere, *Oeneum* Euripidis ad hoc idem argumentum ſpectaſſe. De eo v. inter fragm. Eurip. nos non in rebus narratis, ſed in ſcriptore illuſtrando verſamur. Fuit alia quoque tragoedia, Οἰνεὺς, Philoclis. §. 2. Cum filiis Agrii ipſum Agrium ſuſtulerat Diomedes in Euripidis Oeneo. Sic et Antonin. Lib. l. c. *Andraemon* Gorgen duxerat. ſup. I, 8, 1. At ipſi Oeneo regnum redditum ap. Strabon. l. l. Anton. Lib. c. 37. nec aliter tractauerat fabulam Euripides in Oeneo, vt intelligas ex Schol. Ariſtoph. Acharn. 417. Quid quod Oeneus adhuc ſub belli Troiani initium ſuperſtes fuit ſecundum Diomedis nepotis verba ap. Homer. Il. ζ, 221. καί μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσι. vbi μιν ad Oeneum ſpectare ipſa res docet. Prorſus temporum rationibus repugnat, quod, Iliaco bello iam confecto, Oeneum cum Diomede Peloponneſum adiiſſe, traditum acceperat Pauſan. IV, 35. De Telephi ara §. 3. v. V. L. Οἰνόη, vrbs ad viam quae ab Argis Mantineam ducebat, quam ſecundum Argiuos ab Oeneo appellatam tradit etiam Pau-

ſan. II, 25. Stephano eſt Οἴνη, vbi ex Oro Grammatico memorat alteram ſcripturam Οἰνώη, vnde Οἰνωᾶτις Ἄρτεμις. quae eadem apud Stephanum Byz. et Eurip. Herc. fur. 379. memoratur. *Aegialea* adulteriis et inſidiis in maritum a Troiâ reducem infamis. v. inpr. Schol. Lycoph. 610. Aegialeam alii Adraſti filiam ediderant; ita, quod obſeruant quoque Schol. Il. λ, 221. 226. pater et filius duas ſorores magno temporum interuallo duxerant: nam Tydeus Deipylen matrimonio habebat. Probabilius itaque habitum, Aegialeam, quam Diomedes duxit, Adraſti neptem ex Aegialeo filio fuiſſe. cf. ad Antonin. Lib. l. c. p. 246. 7. Eidem Diomedi deo facto coniux data Hermione: Ibycum laudat Schol. Pindari N. 10, 12. Τὴν Ἑρμιόνην γήμας ὁ Διομήδης ἀπηθανατίσθη σὺν τοῖς Διοσκούροις. Conf. ad Virgil. Aen. XI. Exc. I. et ad Antonin. Lib. p. 247. 8. De Diomede Thebas aduerſus profecto inter Epigonos vid. inf. III, 7, 2.

Cap. 9.

ſ. 1. *Athamas. Ino. Phrixus. Helle.* magna fabularum Aeolicae ſtirpis pars: poetis inprimis tragicis celebrata. Ita fuere: Aeſchyli *Athamas*, Sophoclis *Athamas α et β*, eiusdem *Ino.* Euripidis *Phrixus*, eiusdem *Ino.* Alius *Phrixus* Achaei. Sophocleae fabulae argumentum habetur in Schol. Ariſtoph. Nub. 258. reliquarum argumenta ſuſpicor apud Hygin. latere in fabb. quinque priorib. Ex Euripidis vtrâque tragoediâ fragmenta v. in Fragm. Eurip. A Pherecyde iam multo antea fabulae illae erant expoſitae, ſed ſimplicius, vt ex Schol. Pindari P. 4, 288. colligo. Ornarunt eas Argonauticarum rerum auctores. — De *Athamante* v. Hygin. fab. 1. et ibi Intpp. add. Schol. Aeſchyl. Perſ. 70. Ex Apollodoro petiere ſua, partim eum exſcripſere, Zenob. IV, 38. Schol. Il. η. 86. hic quidem ornatius ex Philoſtephano, Callimachi aequali. Schol.

Lycophr. 22. Schol. Apollon. in argum. quem exſcripſit Eudoc. p. 146. 235. 419. §. 4. Nephele liberos ad aram adductos e conſpectu abduxit. Apud Zenob. l. c. diis id tribuitur. Apud Schol. Ariſtoph. qui Sophoclis Athamantem ante oculos habet, l. c. Nephele dea facta eſt. Aries hic loquelae vſum habebat v. Apollon. I, 257. 8. quod ſeriorum forte commentum eſt: antiquiores, vt Heſiodus et Pherecydes, (v. Eratoſth. c. 19.) tantum aureum vellus memoraſſe videntur. De varietate hâc collegit loca Meziriac. ad Ovid. Epp. T. II. p. 31 ſq. De Helles caſu reliquas fabulas perſequitur Hemſterh. ad Lucian. p. 311. §. 6. *Aeetes παῖς Ἡλίου καὶ Περσηΐδος.* quae vna fuit ex Oceaninis: Heſiod. Theog. 956. 7. Cicero N. D. III, 19. *Circe et Paſiphae,* (et *Aee* interpoſitum deleo) *e Perſeide Oceani filia natae patre Sole*, vbi cf. Daviſ. Homero Πέρση eſt Od. κ, 159. vt et Apollon. IV, 591. At Περσηΐς eſt etiam ap. Heſiod. Θ. 956. ita dicta proprie filia Perſae, ſeu Perſei, Περσέως, et Περσῆος, a Περσεύς. (ap. Lycophr. v. 1175. Schol. Apollon. III, 200.) vti Hecate *Perſeis*, Perſae Titanis f. ſup. I, 2, 4. Magna ſane in hâc progenie Solis, cuius ſtirpem appoſitam vide ſub finem in Tab. VII. inprimis in *Aeeta*, fabularum varietas; v. Schol. Apollon. III, 200. 242. 267. Intpp. Hygin. f. 156. cuius rei cauſſa petenda eſt ab Argonauticarum rerum ſcriptoribus, tum a tragicis, accedentibus etiam fabularum Corinthiarum auctoribus, inprimis Eumelo, in iis quae de Medeâ narrabantur: vid. Pauſan. II, 1, et 3. verſus ex Eumelo ſeruati ap. Schol. Pindari Ol. 13, 75. et Schol. Lycophr. 174. add. ad v. 1024. Eſt in his fabulis memorabilis res facies Heliadarum radians: quâ agnoſcitur Medea a Circe apud Apollon. IV, 727 ſq. At in Orphicis vſ. 809. fulget Aeetes ſolis inſtar veſte et coronâ aureâ. Maiore cum elegantiâ adumbrata origo generis a Sole ducta per coronam radiatam in La-

tino ap. Virgil. Aen. XII, 163. *cui tempora circum aurati bis sex radii, fulgentia cingunt Solis aui specimen.* De *Medea* v. inf. I, 9, 23. §. 6. Δεῖ θύει Φυξίῳ. addit Schol. Apollon. in Argum. ὅτι ἐξέφυγε τὴν ἐπιβουλὴν τῆς μητρυιᾶς. cf. Staver. ad Hygin. f. 3. p. 22. inprimis leg. Apollon. II, 1144. 1150 sq. Parum diserte Eratosth. c. 19. ᾧ (Aeetae Phrixus) καὶ ἐν Διὸς ἔδωκε τὴν χρυσῆν δορὰν, ὅπως μνημόσυνον ἔχῃ. Distinguit noster auctor duas res, quae passim confunduntur: sacrum Ioui factum; vellus autem dedicatum in Martis τεμένει. cf. Diodor. IV, 47. qui male in hâc narratione argutatur.

f. 2. *Athamantis insania* multis memorata; duplici quoque Sophoclis fabulâ. διὰ μῆνιν Ἥρας. Addit Schol. Lycophr. l. c. ad vs. 22. ὅτι τὸν Διόνυσον ὡς κόρην ἀνέτρεφε λαβὼν παρ' Ἑρμοῦ. et sic sane disertius res narrata inf. III, 4. 3. Ei irata erat Iuno propter seruatum puerum Bacchum ex Semele a marito compressâ susceptum. Learchum occidit; Variant tamen veteres in hâc fabulâ. vid. ad Hygin. f. 1. *Melicertes* mox deus *Palaemon* factus, et in eius honorem Isthmia instituta. v. Schol. Pind. arg. Isthmior. Schol. Apollon. III, 1239. Schol. Lycophr. 107. vnde Eudoc. p. 238. εἰς πέλαγος ἔῤῥιψεν. Zenob. l. c. addit: εἰς τὴν πρὸς τῷ Μολουρίῳ θάλατταν. est in Isthmo Corinthiorum petra Moluris; Pausan. I, extr. pars Scironidum; cf. Hemsterh. ad Lucian. p. 307. Callistrati Statuas c. 14. et ad eum notata in Opusc. meis Vol. V. p. 219. §. 2. ἐκπεσὼν δὲ τῆς Βοιωτίας. cf. ad sqq. Scholion Apollonii in Etym. M. in Ἀθαμάντιον πεδίον. §. 3. Ἀθαμαντίαν. Apud Schol. Lycophr. 22. l. c. est Ἀθαμανία. At haec Epiri, mox Aetoliae, regio fuit. *Athamantis ager* alius fuit in Boeotiâ, vbi terras ille tenuerat, quas postea Haliartus et Coronea occuparunt. vid. Pausan. IX, 34. p. 779 et c. 24. pr. alius in Thessaliâ et quidem in Phthio-

tide; de hoc v. Stephan. in Ἄλος (vrbs quae ab Athamante condita narratur. v. Strab. IX, p. 661, B.) et Ind. Eustathii, inprimis Scholion in Apollonium apud Etymol. M. in Ἀθαμάντιον πεδίον, quod spectauit ad Apollon. II, 516. ἀμπεδίον Φθίης Ἀθαμάντιον. Fuit quoque mons Athamas in iisdem locis ap. Plin. IV, 8. f. 15. Nuper iterum de hâc nominum et locorum ambiguitate docte egit Tschucke ad Ampel c. 8. pr. et ad calcem p. 275. Eodem Orchomenus Thessaliae, ὁ Ὀρχομενός, referendus, cui imperasse fertur Athamas. cf. van Stav. ad Hygin. f. 1. pr. Nobilior fuit alter Orchomenus Boeotiae, cui Minyae imperarunt: de quâ vrbe v. Pausan. IX, 34 sq. In Apollodoro h. l. intelligendus est Thessaliae ager; nam e Boeotiâ exulabat Athamas, πολλὴν χώραν διελθών. γήμας. τὴν Θεμιστώ, v. Hygin. f. 1. et 4. *Hypseus* videtur esse rex ille Lapitharum, filiâ Cyrene clarus. v. Pindar. P. 9, 23. et ibi Schol. cf. Diodor. IV, 69.

f. 3. *Sisyphus* inprimis versutiâ clarus: quam fabulose iam a Pherecyde traditam disertius exponit Schol. Il. ζ, 153. respicit eandem Theognis v. 711, 712. add. Schol. Sophocl. 643. Aeschyli tragoediae eo nomine fuere duae, vna Sophoclis, quarta Euripidis; non mirum adeo, magnam narrationis de Sisypho esse varietatem. Confunditur plerumque alter Sisyphus, qui Anticleam Vlyssis matrem oppressit, Ἐφύραν τὴν νῦν λεγομένην Κόρινθον. fuere enim Ephyrae vrbes plures, vt a multis satis monitum v. Schol. Pindar. N. 7, 57. Steph. Byz. Eustath. al. — *Merope* Atlantis f. v. inf. III, 10, 1. Sunt plures hoc nomine celebratae in fabulis: v. Indicem Apollodori et Hygini: nobilissima ex iis, in scenam inducta est Cresphontis vxor; de quâ inf. II, 8, 5. §. 2. Sed praeter Glaucum alios liberos Sisyphus suscepit, Ornytionem, Thersandrum, Almum, hunc inprimis clarum natâ ex eo Chrysogone: e quâ Mars

Minyam fufcepit, qui Orchomenum condidit, et a quo Minyae dicti. v. Paufan. II, 4. p. 120. Schol. Apollon. III, 1093. vnde Eudoc. p. 15. ἐξ Εὐρυμέδης. Apud Hygin. f. 157. Eurymene eft, Nifi f. De Bellerophonte v. inf. II, 3, 1. §. 2. Sifyphus in inferis: de cauffa poenae cf. inf. III, 12, 6. p. 352. Paufan. II, 5. p. 122. Schol. Il. α, 180. ζ, 153. Theogn. 521. Alii alias cauffas commemorant. v. Hygin. f. 60. et ibi intpp. — ὑπερβάλλειν. fc. fupra montis verticem ex Homero petiit Od. λ, 596. Ἤτοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε, λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλει — ἄκρον ὑπερβαλέειν. Nec aliter de Tantalo βαλεῖν dictum apud Pindar. Ol. 1, 93. πατὴρ ὑπερκρέμα — σε καρτερὸν αὐτῷ λίθον· τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν, εὐφροσύνας ἀλᾶται. Eurip. Oreft. 6. κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον, ἀέρι ποτᾶται. De indicio raptae Aeginae cf. Paufan. 11, 5. pr.

§. 4. Praeter hanc Afteropiam clarior eft alia Deionis filia *Dia* a Ioue amata Il. ξ, 317. nupta Ixioni, cuius fraude focer interiit. vid. Schol. Pindari P. 2, 39. et Homeri Il. α, 268. celebratus ille fabulis multorum tragicis. *Actor* eft is, qui, ductâ Aeginâ, Aeaci matre, Menoetium genuit, Patrocli patrem. De Phylacò v. inf. I, 9, 12. *Cephalus* v. Anton. Lib. Met. c. 41. Ovid. Met. VII, 661 fq. Mezir. ad Heroid. Ovid. p. 351 fq. Eosdem fere nofter auctores fequitur inf. III, 15, 1. At diuerfum Cephalum Herfes et Mercurii f. memorat III, 14, 3. add. Hygin. f. 110 et 198.

§. 5. *Perieres* Meffenen obtinuit. v. Paufan. IV, 2. cf. Mezir. ad Ovid. Epp. p. 22. *Gorgophone*, Perfei f. vid. inf. II, 4, 5. cf. Paufan. II, 21. p. 159.

§. 6. *Magnes* Meliboeam Theffaliae ab vxore dixiffe fertur, et a fe Magnefiam, Theffaliae partem, populum Magnetes. cf. Conon. 29. Ex eo natus Alector, ex hoc

Haemon, ex hoc Hyperochus, ex hoc Tenthredon, ex hoc *Prothous*, qui Magnetes ad Troiam duxit. Euſtath. p. 338. Alium Magnetis filium, *Pierum*, ſupra vidimus I, 3, 3. Eurynomum et Eionea e Philodice ſuſceptos e Piſandro Schol. Eurip. Phoen. 1748. memorat. Diuerſus Magnes apud Anton. Lib. 23. habendus. De *Polydecte* et *Dictye* v. inf. II, 4, 2. de eorum ſtirpe et genere alia ex Pherecyde ſunt ap. Schol. Apollon. IV, 1091.

ſ. 7. *Salmoneus* iam ex Odyſſ. λ, 235. notus, vbi Tyro Σαλμωνῆος ἀμύμονος filia; at Heſiodo fuerat Σαλμωνεὺς ἄδικος καὶ ὑπέρθυμος πέρι κῆρι, in verſibus apud Schol. Pindari P. 4, 253. Fuere Sophoclis fabulae Salmoneus et Tyro. Cum ſuperbia eius et arrogantia ita declarata eſſet, vt diceretur Iouem aemulari: mox alii hoc ita narrarunt, vt eum curru inuectum tonitru et fulgur iaculari voluiſſe dicerent. cf. Exc. XII. ad Aen. VI, 585. Acceſſit, quod vrbs ab ipſo condita ignibus caeleſtibus euerſa eſt. Vrbs Elidis fuit *Salmonia* vel Salmone vid. Diodor. IV, 68. Strabo VIII. p. 545. B. Stephan. h. v. et Euſtath. p. 1682. vt vrbem, ita ſignum Salmonei fulmine tactum memorat Tullius Geminus in Epigr. gr. in Analect. Tom. II. p. 279. vbi cf. Iacobſ. Vol. II. P. II. p. 311.

ſ. 8. De *Tyro* loc. claſſ. Od. λ, 234 ſq. Noſtrum ante oculos habuit Schol. Lycophr. 175. Ἀλκιδίκης. Ἀλέου addit Diodor. IV, 68. Alei progenies inf. III, 9, 1. recenſetur, omiſſâ tamen Alcidice. In Pal. Ἀλκίκης Med. Vat. Ἀλκίδης. Spretâ Alcidice Salmoneus Sidero pellicem adſciuerat: de quâ v. mox §. 3. — παρὰ Κρηθεῖ. Pal. cum al. et hic Κριθεῖ, vt ſup. I, 7, 3. De eo paullo poſt ſ. 11. Euſtath. p. 1685, 5. ex alio auctore memorat παρὰ Δηϊονεῖ τῷ θείῳ. — τῷ Σαλμωνέως ἀδελφῷ. abſunt verba a Dorv. Vat. Regg. et cum voce τρεφομένη a Med. Ex Pal. nil notatum video: poſſunt priora verba ab Aegio inſerta

haberi ex Schol. Lycophr. l. c. *Enipeus* Thessaliae, alter Elidis fluuius. De hoc alii apud Strabon. VIII, p. 546. B. haec narrant. At noster de Thessaliae fl. cogitare debuit, nam Cretheus in Thessaliâ vixit, et Peliae Neleique natales ad Thessaliam referuntur. ἔρωτα ἴσχεν Vat. ἐπὶ τὰ τούτου ῥεῖθρα. ex poetâ hoc retinuit: καί ῥ. ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα Od. λ, l. c. φυτῶσα est vitium ed. pr. Supra similis fabula de Iphimediâ I, 7, 4. p. 28. συνεχῶς φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. cf. Lucian. D. D. Mar. 13. et ibi Hemst. ἀπωδύρετο. ne suspiceris cum Fabro ἐπωδύρετο. nam et alterum bene. v. c. Lucian. Tim. 13. ἡ δέγε γεννήσασα Regii non male. §. 2. ἐκκειμένων. h. e. ἐκτιθεμένων vel ἐκτιθέντων. Sic rescripsi, quod res postulabat, et iam Faber ac Gal. monuerant: pro corrupto ἐγκειμένων. pueri ἐκτίθενται, ἐκκεῖνται. τῇ χηλῇ. tacite receptum in ed. Commel. et recte, re ipsâ sic postulante; vngulâ enim conteri puer potuit, non mammâ, τῇ θηλῇ, quod vbique legitur. Sane verum est, ab aliis (v. Schol. Il. κ, 334. ex quo Eudoc. p. 405. add. Eustath. p. 1681, 51.) rem sic tradi, vt alterum ex pueris canis nutrierit: ἔτρεφε, θηλὴν ἐμπαρέχουσα, alterum conculcarit equa. Νηλέα, sc. ἐπεὶ κύων κατηλέησε. Schol. Il. l. c. hoc tamen parum conuenit: ἀνηλεὴς fuit mater quae eum exposuerat. §. 3. καὶ τὴν μητρυιὰν ἀπέκτειναν Σιδηρώ. scilicet Tyro in paternam domum remissa erat, in quâ matri Alcidicae superinducta fuerat a patre Salmoneo Sidero. Hoc suspicor fuisse argumentum fabulae, quae Tyro inscripta erat, Sophoclis; alia fuit Astydamantis. Eodem spectat Epigramma Cyzicenum IX. olim legebatur σιδήρῳ. Sed nomen illud Diodor. l. c. IV, 68. suppeditat; vnde hic inserendum monuere Wessel. ad e. l. et ad Simson. p. 213. Mezir. ad Ovid. Heroid. II. p. 28. Fabula etiam in antiquae artis operibus exhibita, vt patet ex Epigrammat. Cyzicenis Nr. IX. forte quoque

in paterâ Etruscâ credita ap. Lanzium Tom. II. p. 212. Ἥραν ἀτιμάζων. hoc ex Argonauticis habet; hinc sacrum Peliae diis factum, exceptâ Iunone ap. Apollon. 1, 13 sq. Atque hinc illa fautrix Iasonis, Peliae infesta.

f. 9. *Neleus* Nestore filio inprimis clarus; idem equis ad certamina et currus bellicos alendis olim nomen habuit, ἱππικώτατος τῶν κατ' αὐτὸν γενόμενος Schol. Il. λ, 671. vbi quoque de certamine poeta agit v. 697. Ad ea, quae nunc h. l. commemorantur, cf. Diodor. l. c. et primo loco Homer. Od. λ, 280 sq. Neleus exulauit Iolco; Messenen adiit et impetrauit agrum ab Aphareo (est is qui sup. I, 9, 5. et III, 10, 3.) vid. Pausan. IV, 2, 3. Egerat de his inprimis Hellanicus, vt disco ex Eustath. p. 1454, 30. *Pylum* condidit: Messeniae h. l. et sic Pindarus et alii. At apud Homerum Triphyliae est, in Elide; quâ de re copiose disputatum a Strabone; etiam a Pausania. *Chloris* Amphionis et Niobes filia: inf. III, 5, 6. cf. Pausan. II, 21. Egit de eâ et de Nestore Mezir. ad Ovid. p. 75. Est adeo Amphion Thebanus. At ap. Homerum (Od. λ, 282 καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα etc.) Amphion Iasi f. est, Orchomenii, vbi Schol. matrem Phersephonen memorat, Φερσεφόνης τῆς Μίου. lego: τῆς Μινύου, qui notus Orchomeni Boeotiae rex. Ita corrupta sunt ap. Pausan. IX, 36 f. Νηλεὺς Κρηθέως, βασιλεύων Πύλου, γυναῖκα ἔσχεν ἐξ Ὀρχομενοῦ Ἄωριν Ἀμφίονος τοῦ Ἰλασίου, facile emendandus Χλῶριν τοῦ Ἰάσου, ex Homero: id quod iam actum a van Stav. ad Hygin. p. 34. Simson ad a. 2661. et Wessel. ad Diodor. p. 313. De *Pero* mox videbimus f. 12. ἄρρενες δὲ T. vid. Homer. Il. λ, 691. Δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονος υἱέες ἦμεν. cf. ibi Schol. B. et Schol. Apollon. I, 156. In nominibus deest is, qui primo loco erat nominandus, maximus natu *Chromius*, Od. λ, 285. pro hoc Euagoras memoratur. §. 2. *Periclymeno* datum, vt formam corporis

mutare poſſet: expoſuerat hoc iam Heſiodus in verſibus (ex *Heroidum recenſu*, ἐν Καταλόγοις, vt ex Schol. Il. β, 336. colligo, et quidem ἐν ά καταλόγων ſecundum Euſtath. p. 231) ſeruatis apud Schol. Apollonii I, 156. (quem exſcripſit Eudoc. p. 333. hinc emendanda) adſcriptis quoque in Ep. crit. Ruhnkenii p. 111. add. Schol. Ol. λ, 285. et Il. β, 1336. Sed habuit locum fabula inprimis in Heracliis. cf. inf. II, 7, 3. add. Ovid. Met. XII, 553 ſq. Etiam Tz. in Chil. II, f. 45. v. 641 ſq. Severus in Ethopoeia ap. Gal. Rhet. ſel. p. 211. — ὁτὲ δὲ μέλισσα. Apud Schol. Apollon. l. c. necat eum Hercules εἰς μυῖαν μεταβληθέντα, quod et Tzetza l. c. ſequitur. Sane mox idem ἐμπαγέντα ὥσπερ μέλισσαν τῷ κέντρῳ vbi forte μυῖαν legendum. Sed in apem mutari ſolitum iam Heſiodus prodiderat; et apud Schol. Il. β, 336. apis, non muſca temoni inſidens necatur: καὶ δὴ γενόμενον αὐτὸν μέλισσαν, καὶ στάντα ἐπὶ Ἡρακλέους ἅρματος, Ἀθηνᾶ εἰκάσασα (coniectans et docens eum in ape latere, apud Schol. Apollon. eſt ὑποδείξασα, vnde cum Ruhnkenio coniicias δείξασα) Ἡρακλεῖ, ἐποίησεν ἀναιρεθῆναι. Varie tractatam fabulam a poetis facile agnoſcas. Alii in aquilam mutatum Periclymenum telo Herculis traiectum narrauerant, quos ſequitur Ovid. l. c. et Hygin. f. 10. — §. 3. Solus *Neſtor* ſeruatus: cf. II, 7, 3. Il. λ, 693. παρὰ Γερηνίοις. Apud Heſiodum (in verſibus ab Steph. Byz. in Γερηνία et Euſtath. p. 231. ex lib. 1. Catalogorum ſeruatis) erat παρ' ἱπποδάμοισι Γερήνοις, et Schol. Il. ε, 392. ἐν Γερήνοις ἀνετράφετο (vnde idem Eudoc. p. 162) item λ, 691. παρὰ τοῖς Γερήνοις. Fuit adeo et nomen οἱ Γέρηνοι, quod noſtro οἱ Γερήνιοι. Vrbs ipſa haec Meſſeniae erat ἡ Γέρηνος. τὸ Γέρηνον. τὰ Γέρηνα et ſerius ἡ Γερηνία. vid. Pauſan. III. extr. p. 278. et Steph. h. v. Strabo VIII. p. 541. D. apud quem lib. VII. p. 459. B. περὶ Γεῤῥήνων male eſt expreſſum; fallitur ibidem Caſaub. qui

Gerena inter loca fabulofa referre videtur: funt tantum fabulofa de Gerenis narrata. *Anaxibia.* Eurydicen Clymeni f. Neftoris vxorem ipfe Homerus edidit Od. γ, 452. Ea mortuâ Anaxibiam Agamemnonis fororem ab eo ductam narrat, nefcio quo auctore, Euftath. ad Il. β, 296, 25. at hanc Anaxibiam Strophius duxiffe et ex ea Pyladem fufcepiffe, apud Paufan. II, 29. p. 178. et Schol. Eurip. Or. 764. (add. ad v. 5.) legitur: Iam vero Anaxibiam τὴν Κατρέως quam fuiffe putabimus? fi de Agamemnonis forore agitur, in promtu eft emendare Ἀτρέως: et in hoc incidiffe video quoque Meziriac. T. I. p. 77. Nec tamen aufus fum hoc reponere; nam potuit Apollodorus alios fequi, vt fcriberet τῆς Κατρέως. ex Catrei filiâ Aerope natus erat quoque Agamemnon: inf. III, 2, 2. *Polycaften* minimam natu Telemacho nuptam edidiffe partu Perfepolin, docemur verfibus Hefiodi apud Euftath. ad Od. π, 120. p. 1796. l. 39. Ex filiis Neftoris notiffimi funt Antilochus et Thrafymedes; fed et reliquos Homerus memorat Od. γ, 413. 4. e quo h. l. emendari debet Στρατίος.

f. 10. De *Peliâ* locum exfcripfit Schol. Lycophr. v. 175. περὶ Θεσσαλίαν κατῴκει. valde ieiune dictum: Poft Crethei aui mortem Iolcum occuparat, depulfo Aefone. *Anaxibia* Biantis f. Alceftidis mater etiam in Hygin. f. 51. et f. 14. p. 51. aliis tamen ea *Alphefiboea* v. inf. ad f. 13. *Philomache* inf. III, 5, 6. inter Amphionis et Niobes filias non memoratur; fed Aftyoche. — Ceterum Peliae filiae faepe *Peliades* dictae; quo nomine quoque Euripidis fabula fuit, diuerfis nominibus inf. I, 9, 27. Afteropia et Antinoe, vbi vide notam. At cum noftro loco fere confentit Hygin. f. 24.

f. 11. De *Tyro* v. fup. f. 8. Crethei matrimonium et liberos etiam Homerus agnofcit Od. λ, 236 fq. et 257. 8. *Amythaon*, eiusque filii *Bias* et *Melampus.* De his

nihil in Hygino memoratum; pauca in Diodoro. Verum in ſeqq. ſeruatae ſunt potiores de iis fabulae ex Pherecyde, vt ex Schol. Od. λ, 286. 9. colligo. Nam differunt in plerisque ea, quae ex Melampodiâ, Heſiodo vulgo tributâ (v. c. ap. Athen. XI, p. 498. B.) aſſeruntur. ex. c. ap. Schol. Apollon. I, 121. Cum hanc eandem Melampodis fabulam ad μεγάλας ἠοίας referri videam, (vt ap. Schol. Apollon. l. c.) nec non Proetidas ab eo ſanatas: ſuſpicor Melampodiam partem τῶν Καταλόγων conſtituiſſe. Magna Amythaonidarum fuit fama e peritiâ vaticinandi et prudentiâ. Sunt verſus Heſiodi ap. Nicolaum Damaſc. in Excerpt. Valeſ. et hinc ap. Suidam in ἀλκή. Ἀλκὴν μὲν γὰρ ἔδωκεν Ὀλύμπιος Αἰακίδῃσι, νοῦν δ' Ἀμυθαονίδαις, πλοῦτον δέ περ Ἀτρείδῃσιν. De origine vaticinandi peritiae, vnde in illâ ſtirpe profecta eſſet, veteres fuere fabulae, mirae illae ad noſtrum ſenſum; ſerpentibus, ſaltem generi alicui, forte naturâ ſuâ tempeſtatis mutationum praeſago, vis diuinatoria ineſſe vulgo fuit credita: obſeruatione itaque eorum doceri homines de futuris poſſe. Tum memorabilia aliquot vaticinia fama ſeruauerat, de quibus ſ. 12. agitur: quae ſummam vetuſtatem redolere agnoſcent ii, qui ad humani generis originis, ſermonis et opinionis rudimenta, animum adverterint. — Ad ſeqq. cf. Schol. Apollon. I, 118. (quem exſcripſit Eudoc. p. 286.) — §. 2. *Pylus* h. l. Meſſenes. *Idomenen:* hanc Pheretis f. inf. II, 2, 4. Abantis dixit, ex alio forte auctore. Nam varietas omnino in Melampodis matre occurrit: Rhodope eſt ap. Schol. Theocriti III, 43. (Dorippe apud Schol. Apollon. l. c. ab Galeo huc vocatur male; eſt Hellenis ea mater), Aglaia Diodor. IV, 68. Plura exempla diuinatoriae artis ſerpentium lambentium afflatu acceptae occurrunt: vt de Heleno et Caſſandrâ Schol. Eurip. Hec. 86. Schol. Lycophr. in vitâ. Schol.

Il. η, 44. et Tiresiae caeci τὰς ἀκοὰς διακαθάρασα πᾶσαν ὀρνίθων φωνὴν ἐποίησε συνιέναι Minerua inf. III, 6, 7. Itaque et in hoc a symbolicâ actione rei effectum duxere prisci homines. Quod vero vtrinque humeris adstant serpentes, veteris signi ad Olympiam recordationem animo subiicit, apud Pausan. VI, 2. vbi Thrasybulus, ex Iamidarum gente vates, cum stellione in humero, stabat; stellio γαλεώτης, vt in Apollinis signo σαῦρα, inter diuinationis symbola habitus.

§. 12. Ad seqq. de *Biante* Nelei filiam *Peronem* amante et *Melampodis* pietate in fratrem vid. Odyss. λ, 286 sq. ibid. Schol. et Eustath. p. 1685. vbi l. 17 sq. cum Apollodoro conueniunt; tum Odyss. ο, 225 sq. et ibi Schol. c. Eustath. p. 1779 sq. et Theocrit. 3, 43. 4. 5. et Schol. in quo male Πειρὼ scribitur. Meminit quoque Pausan. IV, 36. De *Melampodiâ* paullo ante dictum. Sed exposuerat quoque fabulam Pherecydes, e quo Schol. Odyss. sua duxit, et eundem Apollodorus sequutus est. τὰς Ἰφίκλου βόας. *Iphicli* plures: hic *Phylaci* f. Deionis nepos sup. §. 4. ex Clymene: v. Schol. Odyss. λ, 325. interfuit hic Argonautis, pedum velocitate clarus: Apollon. I, 45. et Hesiodi verss. in Schol. qui et apud Eustath. leguntur, et sunt in Fragmenta inserti; memorati quoque Ruhnkenio Ep. Crit. p. 108. Huius Iphicli armenta, de quibus nunc agitur, non Phylaci patris, erant. Hinc turbatum est in h. l. vid. V. L. ἐν Φυλάκῃ Thessaliae; ad montem Othryn: hinc ἀπ' Ὄθρυος ἐς Πύλον ἄγε Theocr. 3, 43. §. 3. ἐφυλάσσετο. Pal. Dorv. — ἐν οἰκήματι. est intelligendum ex antiquitatis more, quo vnum ἕρκος plures casulas, οἰκήματα, οἴκους, suam cuique ex familiâ, iuxta positas continebat. §. 4. λειπομένου δὲ βραχέος χρόνου τοῦ ἐνιαυτοῦ. h. e. ὅτε βραχὺς χρόνος τοῦ ἐνιαυτοῦ ἔτι λοιπὸς ἦν. §. 5. θαυμάσας δὲ Φ. cf. ad sqq.

Schol. Odyſſ. λ, 286. 9. l. c. et Apollon. Schol. l. c. Ad hanc partem narrationis aut forte ad ipſam boum rapinam ſpectaſſe videntur verſus ex Melampodiâ ap. Athen. XI. p. 498. B. modo integriores haberemus. §. 5. προσεκαλέσατο. putes eſſe: inuitauit ad eſcam. ſed eſt: augurali arte aduocauit, aduolare iuſſit. Apud Euſtath. l. 30. l. c. eſt ἐπεκαλέσατο. Porro quae augurio didicerat Melampus, ea à vulture edoctum prodiderat vetus ſcriptor: παρὰ τούτου μανθάνει δή. Tandem diſcere ea dictus et creditus eſt vates voce et loquelâ animantium percepta, quem admodum vermium Melampus. Et Moſchus μείδησεν ἀκούσας ὀμφὴν οἰωνοῖο θεήλατον apud Apollon. III, 937. appoſita cornicis verba erant inde a vſ. 926. Locum expreſſit Nonnus Dionyſ. III, p. 90. §. 6. κριοὺς τέμνων ἐπὶ τῶν ἀγρῶν. pro ἐκτέμνων. Euſtath. l. c. l. 42. κατὰ τὸν ἀγρὸν ἐκτέμνοντι τετράποδα. ἀγρῶν ab Aegio ex Schol. (Odyſſ. λ, 289) repoſitum: in codd. eſt αἰβίων. quod quid ſibi velit, nemo facile dixerit. Ex compendioſâ ſcripturâ indoctum librarium id effinxiſſe ſuſpicor; forte ex αἰπολίων· τὴν μάχαιραν κατέθετο. obſcura narratio. Videtur puer cultrum cruentum extimuiſſe; pater irâ abreptus, cultrum in eum conieciſſe, qui traiectis pudendis pueri in truncum arboris adſtantis eſt impactus. In verbis tamen hoc ſaltem proditur: patrem cultrum ab exſecto boue adhuc cruentum iuxta puerum poſuiſſe, eoque metuente impegiſſe cultrum arbori: ita vt totum acumen in ſanguine exciſi bouis, comparata cum pueri debilitatione, contineatur. Ne mutare quicquam auſim, retinet me hoc, quod haud vno modo res eſt narrata in Schol. Homer. l. c. et Schol. Theocr. l. c. 3, 43. ἀμφιτροχάσας ex poetâ ſeruatum ſuſpicor, pro ἀμφιδραμών. *cortex cultrum ambiens annuis incrementis tantum non obduxerat*, Schol. Homer. l. c. καὶ περιφῦναι αὐτὴν (leg. αὐτῇ. vid.

Eustath. l. 34.) τὸν Φλοιόν. et ad v. 289. τὴν μάχαιραν ἀχέρδου Φλοιῷ κεκαλυμμένην. §. 7. Cum *Podarce* ex Iphiclo et seu Diomede seu Astyoche natus Protesilaus, clarior fratre, primus ad Troiam occubuit. vid. Hygin. f. 103. — §. 8. μέχρι μέν τινος ἐν Μεσσήνῃ κατῴκει. Aliter omnem rem narratam vides in Odyss. ο, 236. 7. ὡς δὲ τὰς ἐν Ἄργει γυναῖκας (in his Proetides. inf. II, 2, 2. vbi vid. laudd.) ἐξέμηνε Διόνυσος. sequitur Hesiodum, vt patet inf. ex II, 2, 2. ἐκεῖ μετὰ Βίαντος κατῴκει. Diuersa narrata apud Diodor. IV, 68.

. §. 13. Ex Pero et Biante solum *Talaum* natum memorat Apollodorus: Talaum et Areium Apollon. I, 118. et cum Laodoco auctor Orphic. Argonaut. 146. Perialcen, Aretum (f. Areium) cum Alphesiboea Schol. Homer. Odyss. λ, 286. ex Pherecyde; quae repetit Eustath. p. 1685, 45. *Alphesiboeam* Theocrit. 3, 45. meminit, quae supra §. 10. erat Anaxibia. Talai progenies nobilis in historia Argivorum: vid. Pausan. II, 18. Schol. Pindari N. 9, 25. 33. Eustath. ad Il. β, p. 288. cf. Herodot. V, 67. 68. *Melampodis* vnus tantum filius *Abas* h. l. commemoratur: de alio vid. ad Hygin. f. 136. p. 241. at *Antiphates* (cuius f. *Oicles*, pater *Amphiarai*) et *Mantius* apud Homer. Odyss. ο, 242. cf. Diodor. IV, 68. vbi pro Βίαντα scribendum esse Ἄβαντα ex nostro monuere iam Intpp. Pro *Lysimache* apud Hygin. f. 69. 70. est Eurynome, Iphiti f. at apud Pausan. II, 6. p. 125. Lysianassa, Polybi f. De *Amphiarao* et *Eriphyle* inf. III, 6, 2. §. 2. *Promachus* vnus ex Epigonis: vid. III, 7, 2. Pausan. II, 20. p. 156. *Mecisteus* inter septem aduersus Thebas a nonnullis commemoratus: inf. III, 6, 3. p. 206. interfectus a Melanippo (eodem qui Tydeo letale vulnus inflixit III, 6, 8.) vid. Herodot. V, 67. Pausan. IX, 18. pr. *Euryalus* vid. Il. β, 565. 6. idem ludis funebribus Oedipi (et mox inter Epi-

gonos bello aduersus Thebas, vt inf. III, 7, 2. videbimus) interfuerat, et in funere Patrocli pugilatu certauit cum Epeo Il. ψ, 677 sq. Fuere hoc nomine plures. Etiam fabula Sophoclis Εὐρύαλος, cuius argumentum est apud Parthen. c. 3. *Pronax*, Talai f. memoratus a Schol. Pind. ad Nem. 9, 25. In eius honorem ludos Nemeos factos nonnulli dixerant: Schol. Pindari arg. tert. Aelian. IV, 5. vbi vid. not. Eius filiae ex Agathone apud Athen. XII. p. 528. D. memorantur, in quibus Amphithea, Adrasto nupta. Filius *Lycurgus:* cuius certamen cum Amphiarao in throno Amyclaei effictum erat. Ab eo diuersus is, qui mox memorabitur, Pheretis f. Pro *Amphithea*, vxor Adrasti Eurynome est ap. Hygin. f. 69, 70. *Adrasti tres filiae* in fabulis clarissimae: (vid. Schol. Il. ε, 412.) *Aegialea* Diomedi, (I, 8, 6.) *Deipyle* Tydeo (I, 8, 5.) *Argia* Polynici elocata. (III, 6, 1.) De *Adrasto* reliqua vid. III, 6, 1. *Cyanippus* apud Pausan. II, 18. p. 150. et c. 30. f. Aegialei est filius: cuius tutelam Diomedes et Euryalus Mecistei f. habuere. Apud Tryphiod. est is vnus ex iis, qui in Equo Troiano latuere vs. 157. Obiit ille sine liberis, itaque licet coni. παῖς δὲ Αἰγιαλεὺς, οὗ Κυάνιππος. De *Aegialeo* vid. inf. III, 7, 2 et 3.

§. 14. *Pheres:* vxor Periclymene, Minyae f. Hygin. f. 14. p. 40. *Pheras* Thessaliae condidit: cf. Schol. Apollon. I, 49. *Lycurgi* filius *Opheltes:* de cuius morte vid. inf. III, 6, 4. Hygin. f. 74. et Intpp.

§. 15. *Admetus*, *Apollinis seruitus*, *Alcestis ab inferis reducta*, notissimae fabulae: Narrauerat Pherecydes, vt ex Schol. Eurip. Alcest. pr. patet. Fuerat plurium tragoediarum argumentum: vt ex Hygin. f. 50. 51. colligas. Omnium nobilissima ad nos peruenit, Euripidis Alcestis. Nobile quoque est Admeti dictum ap. Praxillam, φίλει τοὺς ἀγαθοὺς, quod et inter Scolia relatum in Schol.

Ariſtoph. Veſp. 1231. vid. Iacobs ad Scolia in Analectis. Apollo ἐθήτευσε: propter Cyclopes necatos; quam cauſſam, ex Pherecyde repetitam, cf. Fragm. p. 88. inf. III, 10, 4. videbimus: vid. Hygin. f. 49. et not. ad Palaeph. 41. Pro *Alceſtide* Eriboeam Schol. Lycophr. 50. f. memorat: adeo nihil eſt tam vulgatum in fabulis, quod non aliter ornarit poetarum lubido. Ex Alceſtide natus *Eumelus*, qui ad Troiam fuit Il. β, 711. Reliqua nota vel ex Euripidis Alceſtide: quam tamen Apollodorus non ante oculos habuit, itaque nec Θάνατον nec Herculem memorat. Fuit autem et alia fabula Alceſtis Phrynichi. Plures fabulas collegit in vnum locum Eudoc. p. 20. 21.

ſ. 16. De *Iaſone.* Quae ſequuntur, de Peliâ, exſcripſit Zenob. IV, 92. Noſtrum ante oculos habuiſſe Pherecydem, certis ſatis ſignis colligo e Schol. Pindar. P. 4, 133. et Schol. Lycophr. 175. quorum verba quoque non valde diſcrepant. De genere Iaſonis v. Mezir. T. II. p. 16 ſq. *Polymede.* Πολυμήλη fuit Heſiodo, ſi ſcriptura vera, apud Schol. Odyſſ. μ, 70. Polyphemen ediderat Herodorus. vid. Schol. Apollon. I, 45. add. ad 230. Atque ex hoc Scholio alterum Scholion ad Odyſſeam corrigere volebat Ruhnkenius Epiſt. crit. p. 105 et Ἡσίοδον mutare in Ἡρόδωρον, quia in Heſiodo Iaſonis mater non memoratur. Ita vero innumera eſſent delenda, quae ex Heſiodeis perditis paſſim memorantur; haud dubie in Eoeis ſeu heroum heroinarumque Catalogo Iaſonis quoque mentio facta erat. Immo vero variatum eſt in matris nomine, vt ſexcenties in aliis. Sic apud Apollonium I, 233. mater Iaſonis eſt Alcimede, quod et Pherecydes nuncupauerat, vt ex Scholiis ad e. l. apparet. Amphinome eſt apud Diodor. IV, 50. Ipſa Alcimede modo Clymenes, ex Minyâ patre, modo Phylaci filia edita fuit, vt ex eod. Schol. Apollonii diſcimus. Digna res non eſt in quâ haereamus, niſi vt vel

hoc exemplo appareat, quantum liceat poetis in his pro lubitu refingendis, et quam lubricum ſit in his criticum arbitrium ferre. cf. Munker. ad Hygin. f. 13. Gale ad h. l. Tandem Tzetza ad Lycophr. 872. Arnen vel Scarphen; idem Chil. VII, 980. Ῥοιὼ matris nomen habet. §. 3. πόθῳ γεωργίας. apud Pindarum a Chirone educatur P. 4, 180 ſq. N. 3, 32 ſq. ἐν τοῖς χωρίοις vid. ſup. ad I, 9, 11. §. 3. — §. 4. ἵν' ἔλθοι κακὸν Μήδεια Πελίᾳ. Conuenit Apollon. IV, 242. vbi prouehuntur Argonautae vento ſecundo βουλῇσιν Ἥρης — ὄφρ' ὤκιστα κακὸν Πελίαο δόμοισιν Αἰαίη Μήδεια Πελασγίδα γαῖαν ἵκηται. et diſertius etiam lib. III, 1134. — ὡς γὰρ τόδε μήδετο Ἥρη, ὄφρα κακὸν Πελίῃ ἱερὴν ἐς Ἰωλκὸν ἵκηται Αἰαίη Μήδεια, λιποῦσά γε πατρίδα γαῖαν; it. Orphic. 1309. Medea autem in Graeciam adducta eſt in perniciem Peliae, qui eius fraude interiit. v. inf. I, 9, 27. Praeiuit Pindar. Pyth. IV, 445. Μήδειαν Πελίαο φόνον. quo tamen loco laboramus. τὴν γὰρ Ἥραν οὐκ ἐτίμα. id iam ſupra vidimus I, 9, 8. f. nunc quoque ſacris eam non aduocauerat Pelias. v. Apollon. I, 14. ἐν Ἄρεος ἄλσει ſup. I, 9, 1. p. 41. §. 6. Ἄργον Φρίξου, *Argum*, Phrixi f. de quo v. Schol. Apollonii II, 1125. confundit Apollodorus cum altero Argo Areſtoris f. vt Burm. Catal. Argonaut. h. v. et Gale ad h. l. monuit. Si modo voces τὸν Φρίξου ab ipſo Apollodoro ſunt, quod dubito. De etymologia vocis *Argo* egit Meziriac. ad Epp. Ovid. T. II. p. 69 ſq. *Athenes* autem conſilium et auctoritas in hac nauigatione fuit ſumma ſecundum omnes ſcriptores: excepto Valerio Fl. I, 305. qui *Saturniam* ſubſtituit; etſi et hanc in *Tritoniam* mutare iuſſit nuper Nodell Obſſ. crit. p. 41. §. 7. Adierat Iaſon Delphos ante iter ſuſceptum. v. Apollon. I, 209. 210. 301. cf. Pindar. P. 4, 337 - 341.

Alienum eſſet a loco et conſilio, ſi *de Argonautarum expeditione* diſputationem interponere vellem, tanquam

de mytho interpretationum varietate ad fastidium vsque tentato, quandoquidem eam nauigationem et historiarum, et chronologiae, et geographiae, cardinem voluerunt viri docti constituere. Si mythorum omnem rationem perspectam habeas, a simplicissimâ narratione eam profectam esse facile credas; Atque ea habetur apud Hesiodum in Theogoniâ 992 sq. Pelias Iasoni, vti Eurystheus Herculi, labores imposuit, quos ille exhausit, secumque reportauit filiam Aeetae: τοὺς (ἄθλους) τελέσας ἐς Ἰωλκὸν ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας, ὠκείης ἐπὶ νηὸς ἄγων ἑλικώπιδα κούρην. — Iam Aeetae sedes erat Aea, terra ignota, et fabulosa; istâ aetate erat inter ignota maria Pontus Euxinus. Fuit seu commentum seu fama, ex Thessaliâ nauigationem nouo conatu factam esse in Pontum Euxinum; peruentum esse in extremum eius sinum, ibique escensu facto, λῃστείας more ac lege, absportatam esse praedam in Thessaliam, cumque eâ Medeam, cum vellere aureo, quod accessit commentum ab caussâ nunc obscurâ nec facile nunc extundendâ; nisi ad aurum, quod Phasis vehit, velleribus, quibus grana in sabulis latentia adhaererent, conuerri solitum referre placuerit. Nauem Argo per ignotum mare actam Planctas praeteruectam esse in Vlyssis erroribus memoratur, Odyss. μ, 69. Ἀργὼ — παρ' Αἰήταο πλέουσα; nihil adiectum de Colchide. Contra vero Aea, seu Acaea insula, ad Circen in eo carmine est translata. Fuit fabulae de Argonautis locus quoque in Eoeis Hesiodeis. At, qui primus singulare carmen Argonautica constituerit, ignoratur. Nam quod Epimenidi tributum esse legimus, haud dubie fuit suppositum, eodem modo quo Orphicum quod habemus, Orpheo. Opportunitatem videntur Epimenidis nomini suppeditasse sacra arcana Medeae, Samothracica sacra, quibus Argonautae sunt initiati aliaue similia. Notiora sunt nomina

aliorum, qui Argonautica ſcripſerant, a Fabricio memorata, de quibus v. diſputantem Groddeck (in *Bibliothek der alten Litteratur und Kunſt*, II. *Stück*). Iam fuit tempus antiquae Graeciae, quo ſubnatum eſt ſtudium, ſeu narrationes ſeu notiones obſcuras de terris incognitis, (in iis iſtâ aetate extra Graeciam omnis fere erat terrarum orbis) in commenta luſusque poeticos vertendi, mythorumque variorum ſedes in iis fingendi; ita ſubortae narrationes de erroribus Vlyſſis, variis commentis in eum vnum congeſtis; ſic iter Perſei ad Heſperidum hortos; translatum inuentum in Heracleas et in Argonautica. Mirum in modum fallitur, qui in his commentis certum fundum hiſtoricum vel geographicum aut exquirere ſtudet aut ſe reperiſſe, atque hiſtoricam vel geographicam aliquam doctrinam, ſyſtema nos dicimus, inde procudi poſſe, putat. Sunt in vno eodemque carmine laciniae variae et inter ſe diuerſae, nec vllo modo in certum ordinem et nexum redigendae, niſi nouis commentis interpoſitis et aſſutis, et reliquendus eſt ſuus cuique auctori mythus. Famam incertam modo antiquitus acceptam, modo ab aduenis allatam, aliorum commentis alii poetae ingenioſe attexuerunt, vt ex ipſâ comparatione apparet; alii maria ignota, alii boreale, alii occidentem Europae et Libyae ignotum, alii auſtralem Africam ſedem fabularum conſtituerunt; alii orientem Aſiae; cuius poſtremi inuenti ſuperſunt veſtigia in Ius erroribus apud Aeſchylum. Variata eſt res maxime in Argonauticis. Haec ſi tenueris, multa videbis relinquenda eſſe ſuis auctoribus., Geographica, quantum fieri potuit, conſtituta ſunt per ſtudia iuuenum, qui anno ſaeculi elapſi LXXXVIII. quaeſtioni hâc de re propoſitae in Academiâ noſtrâ ſatisfeciſſe viſi ſunt.

§. 8. *Argonautarum* Catalogum contexuit Burman. in Valer. Flacc. In Apollodoro plures ſunt qui partim ve-

nationi Calydoniae, partim inter procos Helenae (III, 10, 8.) mox rebus Troianis interfuere; vnde apparet, temporum rationem parum fequutos eſſe auctores in nominibus adſcribendis; nec incorruptum aut integrum nos habere recenſum, arguit etiam hoc, quod XLV. tantum numerantur; cum numerus vulgo L. tradatur: Schol. Lycophr. 175. p. 24. Alium recenſum habet Apollon. I, 30 ſq. vnde Eudoc. p. 220. Hygin. f. 14. Fuit alius Sophoclis et Aeſchyli: v. Schol. Pindari P. 4, 303. Adſcripſerat etiam catalogum Gale ad h. l. noſtri, etiam Simſon. ad a. 2143. Nos de nominibus non laborabimus, niſi quantum ex critices lege negligere haec non licet. *Minyae* autem noto nomine dicti Argonautae, quia Minyae ex Orchomeno circa Iolcum conſederant, ſeu quia principes inter Argonautas cum Iaſone (ſiquidem ille ex Clymene, Minyae filiâ natus fuit) a Minyae filiabus oriundi erant, vt Apollon. I, 229 ſq. docet, apud cuius Schol. ſtemma editur Minyae, add. Schol. Pindar. Iſthm. I, 79. v. Munk. ad Antonin. Lib. 26. p. 172. Mezir. Tom. II. p. 56. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 42. Eſt in iis Καινεὺς Κορώνου. *Caeneum* interfuiſſe Argonautis tradiderant alii, teſte Schol. Apollonii ad e. l. Eſt quoque apud Hygin. f. 14. p. 51. *Caeneus alter, Coroni filius, Gyrtone*, vt haud dubie ibi eſt legendum; omnino turbae ſunt in Caenei nomine toties quoties occurrit: v. Burman. l. c. et. Verheyk. ad Antonin. Lib. p. 115. 116. *Coronum*, Lapithas aduerſus Aegimium et Dorienſes ducentem et ab Hercule caeſum, infra II, 7, 7. pr. videbimus. Potuiſſet ſecundum haec Coronus eſſe pater et nepos. Interea *Caeneus Elati* filius valde nobile nomen eſt; viderat eum cum Polyphemo inter ſuperioris aetatis heroes Neſtor iuuenis Il. α, 264. vbi cf. Schol. eiusque nepos Leonteus, Coroni f. ad Troiam venerat Il. β, 746. De *Palaemone* vid.

Burman. in Catal. *Cepheus* Alei etiam inf. III, 9, 1. pr. *Autolycus* Mercurii f. ex Philonide. vid. Schol. Odyss. τ, 432. vere Daedalionis f. vid. Pausan. VIII, 4. p. 605. Eius filia Anticlea, Vlyssis mater; vt notum vel ex Odyss. λ, 85. cf. Schol. Lycophr. 344. De *Atalanta* Schoenei f. cf. sup. Not. I, 8, 2. §. 4. *Menoetius* Actoris f. Patrocli pater inf. III, 13, 8. De reliquis ablegamus ad Burman. Catal. *Poeas Thaumaci* f. aliis, *Phylaci:* quod et Apollodoro restituere volebat Burman. At varia et hic videntur fuisse tradita, nam Steph. in Θαυμακία: vrbs Magnesiae ἀπὸ Θαυμάκου, τοῦ Ποίαντος πατρός. *Butes* Teleontis in Orphicis v. 138. est Αἰνειάδης. leg. Αἰγείδης. a tribu Athen. nam fuit Atheniensis vt iam monui ad Virgil. Aen. I, 157. *Phanus* apud neminem alium occurrit, vt nec *Staphylus.* Si tamen Argonautarum catalogum inspexeris, in promtu erit Φλίας Dionysi f. vid. Apollon. I, 115. vbi cf. Brunk. Orphica 192. *Staphylus* ex Ariadne. vid. Schol. Apollon. III, 996. vbi alii quoque Dionysi liberi memorantur. De eo plura congessit Hemsterh. ad Aristophanis Plutum pag. 371 sqq. vbi idem iam emendauit Φλίας. *Augeas* Ἡλίου. Gale monet rectius scribi Ἠλείου ex Pausan. V, 2. p. 377. At in Solis stirpe sibi constat Apollod. II, 5, 5. et consentit cum Apollon. I, 172. et aliis. *Iphiclus Thestii.* vid. sup. I, 7, 10. Alter *Iphiclus Phylaci*, quem Apollon. I, 45. annumerat, non memoratur: eundem omiserant Hesiodus et Pherecydes; quod docet Schol. ad e. l. quo ipso apparet, nostrum Apollodorum antiquiores, quos desideramus, auctores redhibere. De *Argo Phrixi* dictum paullo ante ad §. 6. *Euryalus* Mecistei: idem qui sup. f. 13. memoratus. *Peneleus Hippalmi:* soli Apollodoro notus, cum eo, qui sequitur, *Leito Alectoris.* Iam Hippalcmus vel Hippalcimus est inter Pelopis liberos vid. Schol. Pindar. Ol. 1, 144. cf. Munker. ad Hygin. f. 14.

p. 50. f. 84 et 97. p. 180. Alter Hippalcimus eſt Itoni f. Boeoti nepos; atque is *Peneleum*, frater autem Electryon *Leitum* procreaſſe fertur apud Diodor. IV, 67. ſ. probabile adeo fit vel maxime, emendandum eſſe, quod Weſſeling. quoque ad e. l. ſubſtituere voluit, Πηνέλεως Ἱππαλκίμου, Λήϊτος Ἠλεκτρύονος vel Ἀλεκτρύονος. Infra III, 10, 8. tamen Πηνέλεως Λήϊτου eſt inter procos Helenae.

ſ. 17. *De hoc appulſu Lemni*, de *Lemniis mulieribus* et *Hypſipyles* pietate in parentem vid. Apollon. I, 609 ſq. ibique Schol. Orph. 469 ſq. item Schol. Il. η, 467. quem exſcripſit Apoſtol. Cent. XI, 98. Alia congeſſit Mezir. ad Epp. Ovid. Tom. II. p. 19. 39. 67. 114. 123. De δυςοσμία adde Antig. Caryſt. 130. vbi cauſſa a veneficio Medeae repetitur; de ſeruato patre v. Epigr. Cyzic. 10. Varietatem fabularum peperere inprimis tragoediae: Hypſipyle Aeſchyli, alia Euripidis et Sophoclis Lemniae; ni fallor; at Aeſchyli Λήμνιοι ad Philocteten ſpectabant.

ſ. 18. *Appulſus ad oram Dolionum*. vid. Apollon. I, 936 ſq. quem noſter fere ſequitur in hoc capite. Orphic. 497 ſq. Hygin. f. 16.

ſ. 19. De acceſſu *ad Myſiam* v. praeter Orphica 627 ſq. Apollon. I, 1177 ſq. De *Hyla* ibid. v. 1207 ſq. et ad e. v. Schol. (quem exſcripſit Eudocia p. 409.) Theocrit. Id. 13. et Schol. Propert. I, 20. e quibus locis apparet, fabulam multis modis a poetis eſſe tractatam. add. Burman. et de parentibus Hylae Munker. ad Anton. Lib. 26. et Sturz. ad Hellanic. fragm. p. 111. *Theodamas* in Dryopum terrâ Herculi obuius factus inf. II, 7, 7. *Cium* Myſiae a Polyphemo Elati f. conditam ſimili modo tradit Apollon. I, 1321 et IV, 1470. cum Schol. (e quo Eudoc. p. 341). Alii aliter: vid. ad Hygin. f. 14. p. 52. Verius vrbs a Cio fl. dicta. A Cio, qui Mileſios colonos eo adduxerat, nomen impoſitum tradiderat Ariſtoteles ἐν Κιανῶν πολιτείᾳ

apud Schol. Apollon. I, 1177. Serius eadem Prusias dicta. v. Steph. Byz. in Προῦσα et Holsten. ad e. l. cum Vales. Emendatt. II, 2. — §. 5. Ἡρόδωρος. Ita rescribere nemo dubitet pro Ἡρόδοτος, quod vbique legitur. Idem lapsus, inf. III, 5, 6. et fere, quoties nomen illud laudatur, occurrit, vt apud Schol. Theocr. 13, 9 et 56. Schol. Lycophr. 522. 662. in Tatiano f. 45. p. 99. Herodotus quidem Herculis Argonautis accensi meminit, lib. VII, 193. sed Pherecydeam narrationem ille sequitur; de Herodoro tamen dubitare nos non sinit Schol. Apollonii I, 1290. qui fere eadem, quae hic leguntur, iisdem auctoribus tradit. De *Herodoro*, *Pherecyde*, *Demarato*, *Dionysio*, scriptoribus v. Indicem. Omnino non (οὐδὲ τὴν ἀρχὴν) cum Argonautis nauigasse Herculem, duplici modo traditum erat; ab aliis, quibus Pherecydes praeiuerat, sic, vt in ipso ostio sinus Pagasaei ad Aphetas exponeretur, ab aliis, vt nauem nunquam conscendisse, sed illo tempore Lydiam adiisse diceretur: cf. inf. II, 6, 3. vbi Herodorum sequitur Apollodorus. Inprimis consulendus Schol. Apollon. l. c. et ad I, 1168. Ad *Pherecydis* narrationem proxime accedebat Antimachus in Lyde (de quâ consule Valkenar. a Euripid. Phoen. pag. 606. et disertiora in Schellenberg, qui Fragmenta collegit), et ipse Hesiodus ἐν Κήυκος γάμῳ, quae forte et ipsa pars fuit τῶν Καταλόγων. At cum Herodoro fere consenserat Ephorus. vid. Schol. Apollon. l. c. Diuersum ab his est, quod Theocrit. 13. f. habet; Herculem peditem a Mysiâ perrexisse ad Colchos: in quo cum Demarato ei ex parte conuenisse videtur; etiam cum Nicandro in ἑτεροιουμένων δ', e quo similia recitat Antonin. l. c. p. 176.

f. 20. De *Amyco* nota omnia vel ex Apollon. II. pr. Orph. 657. Theocr. Id. 22. Valer. Fl. IV. pr. Ceterum *Amycum*, alii caesum, alii vinctum tradidere. v. Schol.

ad Apollon. II, 98. Hoc posterius sequutus est auctor anaglyphi operis, de quo alio loco disputauimus. (*Antiquarische Auff.* I. St. p. 48 sq.) *τῶν δὲ Βεβρύκων ὁρμησάντων πρὸς αὐτὸν* sc. *ἐπὶ τὸν Πολυδεύκην*, vt Amyci necem vlciscerentur. v. Apollon. II, 98 sq. vbi v. 118. legebam: *καὶ τότ' ἄρ' Ἀγκαῖος — αἶψα μάλ', ἀντεταγὼν πέλεκυν μέγαν, ἠδὲ κελαινὸν ἄρκτου προσχόμενος σκαιῇ δέρος, ἔνθορε.* Est *ἀντεταγὼν* quod *ἀνατείνων*.

f. 21. De *Phineo* fabulae miris modis variatae extant: quia et in Argonauticis et in Heracliis eae tractatae, mox et in fabulas Atticas per Cleopatram vxorem inductae, et in scenam productae fuere. Ita fuit Aeschyli, tum Sophoclis Phineus I. et II.: ad cuius forte ductum narrata res inf. III, 15, 3. vbi vid. not. Omnino adeundus Apollon. II, 178. et Schol. ad v. 178. 181. (vnde Eudoc. p. 414) et ad I, 211. Diodor. IV, 43. 44. porro Soph. Antig. 980 sq. vbi vid. Schol. cf. Burman. Catal. Argonaut. in Calais. Breuiter de Phineo narratur in Orphic. 665. — §. 1. Fuit autem *Salmydessus* in Thracia Europae, sub ingressum ponti Euxini a sinistra; etsi cum nauigatione Argonautarum non satis conuenit; quippe qui ab eâ prouecti ad Cyaneas perueniunt. vid. Apollon. II, 177. et ibi Schol. cf. ad Hygin. f. 19. §. 2. *οἱ μὲν τὸν Ἀγήνορος.* ita Hellanicus tradiderat. vid. Schol. l. c. vbi et aliae caussae Phinei excaecati exponuntur. *οἱ μὲν ὑπὸ θεῶν.* ita fere Apollon. II, 180. et Hygin. f. 19. *οἱ δὲ ὑπὸ Βορέου.* Ex Diodor. IV, 44. et Orph. 672. calidioris ingenii criticus inferat forte *ὑπὸ Βορεαδῶν.* verum diuersae fuere narrantium sectae: *ὑπὸ Βορέου τυφλωθῆναι* · alii apud ipsum Diodor. l. c. narrauerant, et sic noster iterum III, 15, 3. — *πεισθεὶς μητρυιᾷ.* Idaea nomen inf. eod. loco et legitima coniux, Cleopatra. ibid. vbi et de nominibus filiorum videndum. *τοὺς ἰδίους ἐτύφλωσε παῖδας.* v. ibid. Hoc

Sophocles ſequutus erat in Phineo. Nec aliter in Antigone l. c. τινὲς δὲ ὑπὸ Ποσειδῶνος, ὅτι τῆς Φ. Haec Heſiodi fuit narratio ἐν ταῖς Ἠοίαις. Schol. Apollon. II, 181. πεπηρῶσθαι δὲ Φινέα φησὶν Ἡσίοδος ἐν μεγάλαις Ἠοίαις, ὅτι Φρίξῳ τὴν ὁδὸν ἐμήνυσεν. Putes hoc factum eſſe a Neptuno, qui Ino et Melicertae ſtudebat, eoque Phrixum perdere volens iraſcebatur Phineo, quod ei effugiendi viam monſtrauerat. In noſtro tamen Phinei monitum diſerte ad reditum Phrixi e Colchide in Graeciam refertur. Scilicet, cum Athamantis res in ſcenam adductae eſſent, (vid. ſup. ad I, 9, 1. et 2.) de reditu ſeu Phrixi ſeu eius filiorum varia extitere commenta; in his ira Neptuni nec minus locum habuit, quod Phineus iter in Graeciam redeuntibus declarauerat. Firmant iudicium alia ap. Pauſan. IX, 34. p. 779 narrata. Idem Heſiodus abreptum in ſeptentrionales plagas ab Harpyis ipſum Phineum ediderat: vt docet Strabo VII; p. 463. C. τὸν Ἡσίοδον δὲ, ἐν τῇ καλουμένῃ Γῆς περιόδῳ, τὸν Φινέα ὑπὸ τῶν Ἁρπυιῶν ἄγεσθαι „Γλακτοφάγων εἰς αἶαν ἀπήναις οἰκί᾽ ἐχόντων.„ quod forte non ita accipiendum ac ſi Heſiodus tale carmen ſcripſerit, ſed ſeruatum illum Heſiodi verſum Strabo meminerat in alio opere ſic inſcripto, v. c. Eudoxi. Ceterum Heſiodeam narrationem habemus adhuc in Orphicis v. 675. 6. 7. quae hinc illuſtranda. αὐτὰρ ἐπιζαμενὴς Βορέης, στροφάδεσσιν ἀέλλαις ἁρπάξας, ἐκύλινδεν ὑπὸ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλας Βιστονίης, ἵνα κῆρ᾽ ὀλοὴν καὶ πότμον ἐπίσπῃ. §. 3. πτερωταὶ δὲ ἦσαν αὗται. Eſt haec Harpyiarum forma vulgo tradita, de qua locus claſſicus eſt Virgilii Aen. III, 216 ſq. vbi *monſtra alata* ſunt, *virginei vultus*, *vncaeque manus et pallida ſemper ora fame*. *Alatas* autem eas non primus Aeſchylus, ſed dudum ante eum *Heſiodus* edidit noto loco Theog. 267 ſq. a me excitato: αἵ ῥ᾽ ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ᾽ ἕπονται ὠκείῃς πτερύγεσσι. μεταχθό-

νικι γὰρ ἴαλλον. *Sublimes supra terram in aere feruntur.* Putidum esset dicere, alas hic non esse alas. Aeschyli autem locus Eumen. 51. hoc ipsum firmat, *iam tum vulgatum ac sollemne hoc fuisse, vt Harpyiae alatae esse crederentur*; nam Pythia Eumenides a se visas nec sibi notas cum Gorgonibus et Harpyis comparans, hoc discrimen ipsa obseruat, quod ista monstra non sint alata, quod esse necesse foret, si Harpyiae essent: εἶδόν ποτ' ἤδη Φινέως γεγραμμένας δεῖπνον φερούσας. ἄπτεροί γε μὴν ἰδεῖν αὗται. Dicit sane, se vidisse eas *pictas*, nam veras videre non potuit. Apud Homerum est Podarge, quam dixi *monstri similem* ab eo exhibitam esse: scilicet Il. π, 150. 1. illa est βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο. igitur illa *inter armenta pascitur*, ex eaque equi partu editi narrantur: quae an *virginem Harpyiam pulcram* declarent, videat, qui haec asserit. At Hesiodus ἠυκόμους Ἁρπυίας dixit? dixit sane; quid tamen inde? plura memorantur monstra a poetis *puellari facie*; fingit et ars et poesis *monstra pulchro ore*. Scyllam quis non meminit, quae Virgilio est *pulchro pectore virgo tenus* Aen. III, 426. Iam videant alii, an illiberalibus cauillationibus in his olim a me traditis locus vllus sit? equidem verbum non addam. Lacones τοῖς Χίοις ἐφιᾶσιν ἀσελγαίνειν. ὀσμῆς ἀνάπλεα. intell. grauem odorem, μυσαρὰν ὀσμήν. μυδαλέην ὀδμὴν dixit Apollon. II, 191. 229. et v. 272. δυσάσχετον. §. 7. ἐστράφη γάρ, ipsa Harpyia, conuertit se a volatu et in littore in terram se demisit, cum altero filiorum Boreae, qui et ipse volatu fessus in terra consedit, πίπτει σὺν τῷ διώκοντι. Vnde haec omnia petierit Apollodorus, non reperio. Communius est, Strophades dictas, quod inde reuersi sunt Zetes et Calais, nec vlterius perrexere: et sic Apollon. II, 295. 6. At apud Schol. ad e. l. alii, in quibus Hesiodus fuit, nomen inde duxere, quod Boreae filii conuersi

ad Iouem Aenesium, cuius ara in promontorio Cephalleniae erat, (v. Strab. X, p. 700. B.) supplicarunt, vt cursu tandem assequi Harpyias liceret. §. 8. Ἀπολλώνιος δὲ, lib. II, 284 sq. cui, secundum Schol. ad v. 296. similia tradiderant Hesiodus et Antimachus; proxime ad eos Asclepiades, vt colligas ex Schol. Odyss. μ, 70. item Hyginus fab. 19. admixtis tamen aliis. δούσας ὅρκον sc. Iridi. Res varie narrata. Hesiodus cum aliis Mercurium substituerat: Schol. Apollonii ad II, 286. 297. Valerius Fl. IV, 515 sq. patrem Harpyiarum Typhonem interponit. Ita tandem teneamus velim hoc: quo maior sit narrationis diuersitas, eo maiorem fuisse poetarum numerum, qui rem varie tractarant et ornarant; non vero ad fidem historicam Graecorum scriptorum haec esse trahenda. Harpyiarum autem nomen ab initio vehementem procellam ventorum declarasse, nemo nunc dubitet. vid. ad Virgil. Aen. III. Exc. VII.

f. 22. *Symplegades:* eaedem *Cyaneae* petrae, *Planctae. Syndromades.* Argonauticorum scriptorum fabulis celebratae; duae cautes sub ingressum Ponti Euxini, situ sub nauigationis per illud mare initia incerto habito, ita vt errare per mare viderentur. Vide de iis quos laudat van Stav. ad Hygin. f. 19 et 21. pr. et Gale ad h. l. Lennep. ad Phalar. p. 51. Sed satis est inspexisse Apollon. II, 317 sq. 551. 608. quem noster sequitur. Princeps locus est, Odyss. μ, 61 sq. vbi Planctae in mari fabuloso quod Vlysses pererrat. §. 5. συλλαβομένης Ἥρας. Sic quoque Odyss. μ, 72. apud Apollon. II, 600, Minerua est, quae nauem manu impellit. τὰ ἄκρα τῶν ἀφλάστων. apud Apollon. l. c. ἀφλάστοιο ἄκρα κόρυμβα sunt: Schol. τὰ ἀκροστόλια interpretatur (meliora dat aliud Scholion ad I, 1089). Similiter ap. Homer. Il. ι, 241. vbi νηῶν ἀποκόψαι ἄκρα κόρυμβα Hector minatur, Schol. ἀκροστόλια

esse ait: perperam vterque, quantum video: nam τὰ ἀκροστόλια proprie sunt ornamenta: ita captarum nauium, antequam eae incendebantur, τὰ ἀκροστόλια tollebant, iisque naues victrices ornabant: Diod. XVIII, 75. XX, 87. et 52. eadem diis dedicabant. v. Plutarch. T. I. p. 119. vbi παράσημα sunt, quae et ipsa in prora locum habent; eodem more, quo Romani rostra pro victoriae insignibus ponebant. Contra vero τὸ ἄφλαστον, *aplustre*, est puppis insigne, ad pinnarum instar, saepe in numis et aliis in monumentis obuium. Apud Homer. l. c. naues in littore stabant, eoque puppibus in terram conuersis. cf. ad Il. 6, 717. Multo magis manifesta res est in nauis Argus fortuna. De fato Symplegadum, vt si nauis traiiceret, illae starent, nihil memoratum in Odyssea, vbi serius Vlysses eas transuehitur.

§. 23. *Aduentus ad Lycum, Mariandynorum regem,* vid. Apollon. II, 725 sq. 754 sq. De *Lyco* hoc cf. inf. II, 5, 9. p. 129. De *Idmonis* morte vid. Apollon. l. c. II, 817 sq. add. Schol. I, 139. (ex eo Eudoc. p. 237. inde emendanda) de morte *Tiphyis* v. 856. cf. Mezir. T. II. p. 60. de *Ancaeo* v. 867 sq. Nec satis diligens Apollodorus in hoc Ancaeo. Nam is, qui nauem regere suscepit, fuit alter Ancaeus, Neptuni et Astypalaeae f. v. Apollon. l. c. diuersus ab altero, Lycurgi f. quem cum eo confundi iam Burman. in Catal. docuit. Porro eundem Ancaeum, Lycurgi f., cum noster in venatione Calydonii apri caesum narrauisset I, 8, 2. mox iterum inter Argonautas retulit, I, 9, 16. Caeterum ex h. l. sua petiit Schol. Lycophr. 890. nec minus perturbate. Viros supra memoratos, qui in nauigatione interiere, attigit quoque Seneca in Medea, loco pro supposito habito; ait chorus expiasse nauigationis crimen morte sua Argonautas: Tiphyn, Orphea, Alciden, Hylam, Idmonem, Mopsum; reliqua ad

ornatum pertinent. v. 618. *indoctus magister*, cui reliquit Tiphys regimen nauis, est Ancaeus; mox v. 622. *amissus rex* est Tiphys, Boeotus: cuius recordatione, quod ille in nauigatione Argonautarum periit, Aulis quasi cupit retinere Achiuorum classem ad Troiam properantem.

§. 2. *Peruentum tandem in Colchidem.* Post Thermodontem et Amazonum sedes prospiciunt *Caucasum*, sed valde longinquis finibus: cf. Apollon. II, 1250 sq. De §. 3. *Phaside* loca collegit Mezir. T. II. p. 93 sq. §. 4. δῶρον Ἡφαίστου, propter aes puta, e quo pedes confectos habebant, cum χαλκόποδες essent, id quod antiquo loquendi more robur pedum designabat; in mythis tamen repetendis poetae tanquam proprie dictum adhibuere. Erant adeo tauri Ἡφαιστότευκτοι vid. not. sup. ad I, 4, 3. extr. Erant iidem πῦρ πνέοντες, seu πυρπνόοι, vt iam Antimachus eos dixerat. vid. Schol. Pindar. P. 4, 398. Schol. Lycophr. 175. p. 24, a. qui h. l. ante oculos habuit. §. 5. εἶχε γὰρ λαβὼν παρ' Ἀθηνᾶς, τοὺς ἡμίσεις. habet hoc ex Pherecyde. v. Apollon. III, 1175 sq. et Schol. ad v. 1178. cf. inf. III, 4, 1. — §. 6. *Medea* Aeetae et *Idyiae* filia (v. Apollon. III, 242. 3. et Schol. Hesiod. Θ. 957. 9. cf. ad Hygin. f. 25. et v. Stav. p. 15. tot narrationibus infamis, partim eorum, qui Argonautica conscripserant, partim Tragicorum ingeniis pleraque cumulantibus; verum de ea nuper docte admodum commentari coepit Böttiger. Erat Martis lucus sup. I, 9, 1. §. 6. I, 9, 16. §. 5. pr. cf. Obss. ad ea l. Apollon. IV, 112 sq. et III, 409. 914. 1269. et Schol. ad II, 406. *Absyrtus.* Ita plerique nomen edunt. v. Hygin. f. 23. at Aegialeus ap. Diodor. IV, 45. vbi v. Wessel.

§. 24. *Reditus Argonautarum.* De hoc magna narrationis diuersitas, nata ex studio poetarum eandem rem nouis modis ornandi. Locum dabat ignoratio geographiae. Vt post Gesnerum paucis argumentum obscurum

illustremus: Herodorus eâdem viâ rediisse dixerat; nec aliter Sophocles ἐν Σκύθαις et Callimachus tradiderant. Hecataeus ex Phaside in Oceanum, inde in Nilum, ex hoc in patriam nauigasse; scilicet orientem circumuectos; eadem sequutus est Pindarus P. 4, 34 sq. 447. et cum eo Hesiodus et Antimachus in Lyde, nisi quod non per Nilum, sed nauigio trans Libyam humeris portato per Tritonidem paludem, quam confudisse videntur cum freto Gaditano, mare mediterraneum intrasse narrauerant; contra Herodotus IV, 179. famam memorat de Iasone Maleas naue circumuecto aquilonibus in Libyam acto et paludem Tritonidem ingresso, vnde, tripodem donum pactus, Triton eum reduxit. Alii nauigatione versus septentrionem factâ, occidente Europae circumacto, mare mediterraneum ingressos rediisse. Tanain sic fabulantur ingressam nauem, aduerso amne remis actam, donec alio flumine in oceanum deueniret; vt Timaeus cum aliis scriptoribus ap. Diodor. IV, 56. Scymnus Chius ap. Schol. Apollon. et Orphica, nisi quod in his 1038 sq. retro Phasin emensi heroes alterius fluuii Sarangae ostia ingressi in paludem Maeotidem, et ex hâc in Oceanum Cronium deferuntur. Tandem frequentata maxime narratio obtinuit, Argonautas Pontum Euxinum emensos Istrum intrasse; verum et hinc in diuersas partes rapti sunt; secundum alios amne aduerso in extrema Celtices et hinc in Oceanum peruenerunt; aliorum fide altero Istri brachio in mare Adriaticum fuere delati; at alii reiectos inde in Eridanum narrauerant. Hoc post Timagetum sequuntur Apollonius et Apollodorus. cf. Schol. alterius IV, 259. 284. vbi altero loco male Hecataeus pro Herodoro laudatur. Deduxit homines ad mirum hoc figmentum, quod mireris a Scymno Chio p. 45 et in Aristot. Mir. Narrat. cap. 112. repeti, nomen Istri, quo

Danubius designatus est, idemque Istriae Istrorumque ad mare Adriaticum, cum aliis lusibus in locorum nominibus; nec sibi tantum operae res poscebat, quantum ad errorem refellendum adhibuit Comes *Carli (della Spedizione degli Argonauti)*. Apertum est, inanem operam eum esse nauaturum, qui tam diuersa diuersorum hominum et temporum narrata in σύστημα aliquod redigere, pro fundo antiquioris geographiae constituere et magisterium in eâ exercere velit. Praestat de singulis monere, quantum quidem notitiae de iis suppetit; atque hoc doctâ cum industriâ aliquot annos post lineas has a me in priore editione ductas peregit et de his geographicis ἀγνοίαις et commentis praeclare egit desideratiss. Schönemann in Commentatione de geographiâ Argonauticorum praemio ornatâ a. LXXXVIII. Diodor. IV, 47 sq. narrationem pragmaticam praue instituens, Dionysium Milesium auctorem habuit: qui per Bosporum et Hellespontum delatos Argonautas Troiam cum Hercule expugnasse narrauerat. Contra noster in plerisque Apollonium, in nonnullis Herodorum sequitur. τὸν ἀδελφὸν φονεύει. Aeetam insequentem Apollonius non habet: quem de caede Absyrti vide IV, 338 sq. 412. 460 sq. At sequitur noster Pherecydem, vt ex Schol. Apollon. IV, 228 et ad 223 colligo. Aliter alii. v. ap. Schol. Eurip. Med. 169. — §. 4. τὸν Ἠριδανὸν ἤδη παραπλέουσι. non ingressis Padum, sed ostia praeteruectis. Etiam Schol. Lycophr. 175. ita legit. Caede Absyrti factâ (Apollon. IV, 506.) Argonautae ad insulam Electridem in ostiis Eridani feruntur. μηνίσας Ζεύς, vid. Apollon. IV, 556 sq. Eridanum hinc amne aduerso euectos in Rhodanum eos peruenisse narratum est; e quo in mare Sardonium egressi praeternauigant Galliae et Liguriae oram, donec ad insulam Circaeam perueniunt ad Latii seu Ausonum littus sitam. Ex his illustranda sunt,

quae ſequuntur. εἰς τὴν Αὐσονίαν pro inſulâ prope littus Auſonum, ſeu Latinorum. De luſtratione per *Circen* v. Apollon. IV, 659 ſq. Ex antiquâ voce αἶα, h. γαῖα, fictum videtur nomen vrbis in Colchide; hinc Αἰαῖος pro Colchicus, et Circe Aeaea, et inprimis eius inſula Αἰαίη. Hinc Aeetes, nomen regis; etſi apud Strabon. I, p. 77 (45) nomen inter Colchos vſitatum id eſſe memoratur.

ſ. 25. *Sirenes* praeternauigant Argonautae v. Apollon. IV, 981 ſq. obtudit earum vocem ſuo cantu Orpheus, continuitque heroes, ne propius accederent. v. 904 ſq. cf. Orphica 1268 ſq. De *Bute* Apollon. ibid. 912 ſq. ex eo Venus Erycem peperit, a quo mons Eryx in Siciliâ appellatus. Hygin. f. 260. cf. Aen. V. Exc. II. §. 2. *Charybdis*, Apollon. ibid. v. 912 ſq. et de *Planctis* v. 924 ſq. de quibus Orphica nil memorant. Nunc Argonautae in mari infero verſantur, vbi Planctae fabuloſae diuerſae ab alteris in Ponto Euxino ortum habuiſſe videntur, ex inſulis Vulcaniis, in medio mari ſitis, in quibus Hiera et Strongyle fumum emittunt cum ignibus. v. Schol. ad Apollon. IV, 761. et 786. Sunt eae ex Vlyſſis erroribus notae; Odyſſ. μ, 61 ſq. vnde patet iam ante in fabulis Cretenſium de Ioue puero, cui ambroſiam columbae afferebant, Planctarum commemorationem fuiſſe. (Et ſane in verſibus Moerus Byzantinae apud Athen. XI, p. 491. columbae ἀμβροσίην φορέουσαι ἀπ' ὠκεανοῖο ῥοάων.) Etiam ibi v. 68. ſola Argo incolumis curſu inter vtramque facto eas traieciſſe dicitur. Planctas §. 2. noſter memorat poſt Charybdin et Scyllam; In Odyſſeâ ad iſtas defertur Vlyſſes antequam ad Scyllam et Charybdin in freto Siculo ſitas accederet: Odyſſ. μ, 56 ſq. vbi res ita conſtituitur: eſſe nauigationem in illo maris tractu, in medio inter Planctas ab vnâ (verſus meridiem), et Scyllam Charybdinque ab

alterâ parte (boreali) faciendam. Regit nauem Vlyſſes propius ad hanc alteram, v. 201. 219. Contrarium ſequitur Apollonius, apud quem Argo auſtralem curſum tenet et inter Planctas a Nereidibus deducitur. IV, 920 ſq. Thetis nauem manu leuat: Apollon. IV, 930. a Iunone exorata; v. 783 ſq. 822 ſq.

§. 3. *Solis armenta in inſula Thrinaciâ.* Inſula fabuloſa, nata vt videtur, partim ex nautarum, qui mare, illâ aetate ignotum, ab occidente Peloponneſi, et antiquitus pro oceano habitum adierant, narrationibus, partim ex mytho vetere, quem ſuſpicari licet habitum eſſe, nec illepidum, de anno lunari 350. dierum, quos, vt armenta, Solis paſci finxerat aliquis; ea nunquam deficere, ſemper iterum refici; quandoquidem dierum numerus ſingulis annis manet idem; cur numerus ſeptenus, isque duplicatus placuerit, equidem haud dicam; iis appoſitae quae paſcerent Nymphae Solis filiae; ſedes autem aſſignata inſula in mari illo tempore adhuc parum noto verſus occidentem. Ornatus mytho quaeſitus ex armentis, quae multis in locis diis ἐγχωρίοις conſecrata et intacta libere vagabantur, ἀνειμένα. Hariolatio haec eſt, quis negat? Non omnia in mythis ſimilibus inter ſe conuenire, et probabilibus adiungi aliena et obſcura, quis neſcit? quis miretur in rudi antiquitate? conuenit eius indoli et mori mutationes rerum et temporum viciſſitudines ſymbolice declarari; ita ſunt Mythi de Sole, Lunâ, Ventis, Procellis, de Aeolo, de Iano. Iam Homerus Vlyſſis errores ita conſtituit, vt, poſtquam Scyllam et Charybdin effugerat, freto Siculo traiecto, ad hanc *inſulam Solis* ille perueniat. Fabuloſis his poteſt videri pro fundo eſſe obſcura fama, a nautis accepta, aut de inſulâ paruâ olim ſuper Catanam ſitâ, ſed Aetnae incendiis et tremoribus ſubmerſa, aut de littore Siciliae orientali, inter Catanam et Meſſa-

nam, illo tempore parum frequentato, vt, quam late pateret, ignoraretur. Verbo nihil eſt a certâ ratione et notitiâ profectum. Sane Trinacia et Thrinacia vetus Siciliae nomen incertae originis habitum eſt; mox et Trinacria factum. Seriores armenta Solis *ad Mylas* in occidentali littore collocarunt, propter ſummam agrorum fertilitatem. v. Cluver. Sicil. II, 5. p. 307. Dorvill. Sicula p. 28. Multo magis ingenio indulſere, qui Thrinaciam in Ortygiâ quaeſiuere, vt Martorellus, *I Fenici primi abitatori di Napoli* p. 127 ſq. Apud Apollon. IV, 961 ſq. Argonautae, qui Planctas ipſi incolumes traiecerant, praeteruehuntur Thrinaciam, altero die ad Corcyram perueniunt v. 992 ſq. Verum vt iam dictum eſt, de hoc mythorum genere aliquid conſtituere velle tanquam certum et exploratum, temerarium eſſet. Haec teneri par erat ab iis, qui valde ſagaces ſibi eſſe videntur in iis refellendis, quae, coniecturae loco ex antiquitatis ſenſu petitae, propoſita ſunt; etſi nec refellentibus iraſci velim, probabiliora autem aſſerentibus magnam gratiam habeam.

§. 4. Ad ſeqq. cf. Schol. Apollon. IV, 1002. et ipſum poetam e. l. cum Schol. Lycophr. 175. *Cerauniis montibus* adhaeſiſſe Colchos docet Apollon. IV, 520. οἱ δ' ἐν ὄρεσσιν ἐνναίουσιν, ἅπερ γε Κεραύνια κικλήσκονται. Nec aliter legit Schol. Lycophr. l. c. At enim de ſitu horum montium ſi quaeras, difficultas exoritur. Si de noto Epiri promontorio accipis, extra reliqui curſus fines illud nunc commemoratur; multo magis, ſi Apollon. l. c. inſpexeris, vbi ex continente in inſulam obiectam migraſſe narrantur coloni, continenti graui terrae motu inter fulmina et procellas vaſtato. Atqui ad Ceraunios montes Epiri nulla adiacet inſula. Scilicet fuere in Illyrico Ceraunii, etiam Plinio et Ptolemaeo commemorati; Illyrico autem oppoſitae ſunt inſulae numero plures. Ex his lux Apollonio:

οἱ δ' ἐν ὄρεσσιν ἐνναίουσιν, ἅπερ τε Κεραύνια κικλήσκονται ἔκτοθεν, ἐξότε τούς γε Διὸς Κρονίδαο κεραυνοὶ νῆσον ἐς ἀντιπέρηκαν ἀπέτραπον ὁρμηθῆναι. (h. ἔτραπον ὁρμηθῆναι ἐς νῆσον ἀπὸ τῶν ὄρεων. — Apud Apollonium alios retinent inſulae Apſyrtides dictae, quae Illyrico oppoſitae ſunt, alii conſidunt in continenti, inter Encheleas, apud quos Cadmum vixiſſe inf. III, 5, 4. videbimus, alii in Cerauniis montibus, vt paullo ante dictum. §. 5. Medeam repetunt ab Alcinoo Colchi v. Apollon. IV, 1001 ſq. Orphic. 1297 ſq. Hygin. f. 23. Colchos in Corcyra conſediſſe, etiam Apollon. auctor eſt l. c. 1209.

f. 26. De *Anaphe* vna ex Sporadibus, (prope Theram, et ipſam e mari natam,) et appulſu ad eam v. Apollon. IV, 1706. ſed ibi ille poſt diſceſſum e Creta factus narratur, etiam in Orphic. 1350, loco emendato a Ruhnken. Epiſt. crit. p. 273. 274. Vide porro Conon. 49. Meminit Euſtath. p. 1893, 7. — §. 2. Μελαντίους autem, quod nec Galeum fugit, Apollon. ſuppeditat IV, 1706 ſq. erant duo ſcopuli in mari haud longe a Thera; a Melante aliquo appellati, vt ibi Schol. add. Heſych. h. v. memorat quoque eas Strabo XIV. p. 943. D. Latent adhuc in vitioſa lectione Orphic. Argonaut. 1352. σκοπέλοισι μαλκινείοισιν leg. Μελαντείοισιν. §. 3. Sacrum inſolentis moris: cuius tamen generis fuere alia quoque inter iocos et conuitia agitata, in quibus ipſa Dionyſia per pagos acta, ex rudiorum hominum immodice laetantium licentia orta. Similem morem in Theſmophoriis notatum vidimus ſup. I, 5, 1. vbi Obſſ. p. 26. Aliud eiusmodi ſacrum apud Aeginetas memorat Herodot. V, 83. Aliud eſt ludicrum apud Callimach. in Del. 321. ἔσκωπτον μετὰ παιγνίας, quia ad ſacrum pro facultatibus nihil ſuppetebat praeterquam torres, quibus aquam infundebant: Apollon. v. 1719. Duodecim ſeruae inter munera hoſpitalia, τὰ ξεινήια, ab

Aretâ Medeae datae; ibid. 1221, 1722. §. 4. ὑπὸ Τάλῳ. v. Apollon. v. 1637-88. Paucis attigit rem auctor Orphic. Argonaut. 1348. χάλκειον τριγίγαντα δοκεύμενοι, ὄφρ' ἱκόμεσθα, obſeruantes cum adueniebamus. Vbi χαλκεῖον τριγίγαντα appellat, quem ſpeculabantur Argonautae, donec adire potuere inſulam, nam ille οὐκ εἴα αὐτοὺς ἱκέσθαι οἱ, ἔντοσθεν λιμένων. Sic accipiendus verſus, οἱ, πρὸς ἑ, πρὸς αὐτόν. Habemus in hoc Talo exemplum fabulae ex remota antiquitate, plebeculae luſibus vulgatae; cuius generis fabulae mature reiecit politior aetas et poetarum elegantior ſenſus. Firmant tamen id, quod aliquoties monui, antiquitati omnino remotiori aſſignandos eſſe mythos eos, qui minus probabiles ſunt; alios expolitione emendatos quidem, ſed et interpolatos et obſcuratos eſſe, vt interpretationem et ſenſum nunc aſſequi haud liceat. Sophoclis fuit fabula Τάλως ap. Schol. et al. etſi aſſequi vix licet, quâ artê ſcenae accommodata fuerit haec fabula. Saltata tamen ea fuit quoque a Pantomimis: vt e Luciano patet de ſaltat. ſ. 49. Confunduntur paſſim, etiam a Meurſ. in Cretâ IV, 14. Tali plures. Alius eſt Talos a Daedalo interfectus; de quo v. inf. III, 15, 8. etiam alius amaſius Rhadamanthi ap. Athen. XIV. p. 603. C. ex Ibyco. add. Pauſan. VIII, 53. p. 707. Alius ibid. VII, 4. extr. Oenopionis f. Sed de antiquo illo *Talo* tam mira et abſona eſt fabula, vt facile ſe prodat eſſe ex antiquiſſimo aeuo. Si ariolari licet, videtur notabilis magnitudinis fuiſſe ex aere ſtatua, in littore ſeu promontorio poſita a Phoenicibus, de quâ portenta narrabat anilis ſuperſtitio. Plato in Minoe ethicam interpretationem fabulae appoſuit. T. II. p. 320. B. Senſus autem mythicae eſt orationis, Talon ſuperfuiſſe ex aetate aereâ, quam alii et ipſe Apollod. I, 7, 2. in genus hominum aereum mutarunt. hinc Apollon. l. c. μετ' ἀνδράσιν ἡμιθέοισιν, quod

iungendum cum λοιπὸν ἐόντα. ὑπὸ Ἡφαίστου. Talos scilicet et ipse Ἡφαιστότευκτος fuit v. sup. Obss. ad I, 4, 3. extr. datus Minoi; secundum Schol. et Eustath. ad Odyss. υ, 302. Europae, vt custos esset Cretae. Narratur ibid. eos, qui Cretam infestis animis aggrediebantur, ita vltus esse, vt in ignem insiliret, et cum totus ex aere esset, excandesceret, atque sic candefactus amplecteretur eos; ductamque hinc esse vocem Sardonii risus, Σαρδανίου γέλωτος, ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι. Ex Svida in Σαρδάνιος γέλως discimus a Simonide hanc narrationem esse profectam; tum reliqua videmus ita tradi: Σιμωνίδης δὲ Τάλων τὸν ἡφαιστότευκτον Σαρδανίους, οὐ βουλομένους περαιῶσαι πρὸς Μίνωα, εἰς πῦρ καθαλλόμενον, ὡς ἂν χαλκοῦν, προςστερνιζόμενον ἀνελεῖν ἐπιχάσκοντας. Ne prorsus absona haec sint, in superioribus putes corrigendum esse οὐ βουλόμενον. vt Sardos hostili vi aggressuros Cretam Talos vetuerit accedere ad insulam. At vetat Zenob. V, 85. vbi discimus, Simonidem in eum modum narrasse, vt Talon, antequam Cretam adiit, in Sardinia vixisse diceret, vnde colonos secum ad Minoem adduxisse videri debet: Σιμωνίδης δέ φησι, τὸν Τάλω (Ταλὼ ibi scriptum) πρὸ τῆς εἰς Κρήτην ἀφίξεως οἰκῆσαι τὴν Σαρδὼ καὶ πολλοὺς τῶν ἐν ταύτῃ διαφθεῖραι (scilicet eo, quo supra memoratum est modo) οὓς τελευτῶντας σεσηρέναι, καὶ ἐκ τούτου ὁ Σαρδόνιος γέλως. — ἧλος διήρεισто χαλκοῦς- vnde absurda haec narratio ortum duxerit, non dicam: vna Tali erat vena per corpus descendens; quod cum totum aeneum esset, sub malleolo tamen erat locus, vbi ad venam canaliculus (σύριγξ v. 1647. vbi Schol. περόνην appellat) viam dabat; hic secundum Apollonium λεπτῷ ὑμένι, tenui cuticula, erat obductus, at apud nostrum clauus aereus impactus os vulneris obturat. Quo clauo extracto paullo post videbimus Medeam sanguine exhausto mortem Talo intulisse. ὑπὸ

Πολαντος. is interfuit nauigantibus f. 16. Thaumaci f. §. 6. *Aeginam appellunt.* Apollon. 1765 fq. Certamen erat ipfos inter Argonautas, accelerandi difceffus cauffa. *διὰ τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Λοκρίδος*, *inter*, vt fup. 525. *διὰ τούτων*, mediâ inter Planctas viâ. Apollon. v. 1779. *γαίην Κεκροπίην παρά τ' Αὐλίδα μετρήσαντες Εὐβοίης ἔντοσθεν*, intra Euboeam, per Euripum; nam, *extra*, effet in alto. *ἐν τέσσαρσι μησί*. dubitari poteft, fitne hoc temporis fpatio tota nauigatio, an reditus folum confectus. Hoc praeferas, fi feqq. cogites, defperaffe reditum Peliam; at verba, *πάντα πλοῦν*, vix id admittunt; atque ita, inprimis pro iftius aeui nauigatione, res eft in prodigium et miraculum verfa.

f. 27. *Aefon mori iuffus.* Sic et ap. Diodor. IV, 50. Valer. Flacc. I. fub fin. *Iafonis mater*, Polymede fup. 16. pr. Diodorum omnino vide IV, 50. 1. 2. vbi narrata res ex Dionyfio Milefio, vt mihi probabile fit. Conuenit fere Hygin. f. 24. Aliter ornata narratio apud Ovid. Met. VII, 297 fqq. et alio modo ab iis, quos Paufan. ante oculos habuit VIII, 11. §. 3. Ὁ δὲ Ἰάσων κ. Ex feqq. nonnulla funt apud Zenob. IV, 92. p. 110. Nauem Iafon confecrauit Neptuno in Ifthmo. Eadem Diodor. IV, 53. Sane Neptuni Ifthmii nota religio, et eius ara Paufaniae aeuo II, 9. fuit; fed confecrata ei nauis tanquam maris deo. Magis vulgatum eft alterum, Mineruam nauem Argo inter aftra collocaffe vid. Eratofth. 35. Hygin. f. 24. extr. De *fraude Medeae in Peliam*, §. 4. quâ eum filiarum manu necat, vid. Hygin. f. 24. Ovid. Met. VII, 297 fqq. et rhetoricâ licentiâ exornata apud Diod. IV, 51. 52.

f. 28. *Acaftus* patri funus facit, Medeam cum Iafone fugat: etiam forores, quae Arcadiam adiiffe narratae funt apud Paufan. VII, 11. praeter Alceftidem, quae ad Ad-

metum fugit. cf. Palaeph. 41. etsi absurda vt solet, narrantem. In hoc autem funere nobiles illi *ludi* facti, de quibus passim mentio fit: cf. inf. III, 9, 2. §. 4. vbi vid. Obss. Hygin. f. 273. p. 380. vid. Stav.

§. 2. *Iason et Medea Corinthum profecti.* cf. Diodor. IV, 54. In iis, quae hic euenere, magna mythorum est varietas inprimis e tragoediis, quibus Medeae fortuna argumentum dederat, inter quas Euripidis Medea facile fuit nobilissima. Ad idem argumentum spectarunt Colchides Sophoclis, Ῥιζοτόμοι, Κρέουσα; verum de his egisse accurate nuper Blümnerum de Medea audio. Ceterum de narrationis varietate praeter Diodor. IV, 34. vid. plura ap. Schol. Eurip. Med. 9, 20. 277. Pausan. II, 3. p. 118. Schol. Pindar. Ol. 13, 76. Hygin. 25. 26. 27. et ibi Intpp. Ad cognoscendas poetarum veterum copias forte non infructuosum foret harum litterarum studiosis, si quis colligeret fabulae eiusmodi diuersas tractandi et persequendi rationes. (Hoc vero omnibus doctrinae mythicae copiis instructus facere instituit Böttiger, quem honoris caussa memoro.) *Glaucen.* aliis Creusam. vid. ad Hygin. f. 25. et Wessel. ad Diodor. l. c. §. 4. κατετραυμάτισαν. Graue ἄγος commissum, quod *ἱκέτας abductos necarunt*, et quidem h. l. *vulneribus confectos;* apud Pausan. II, 3. *lapidatos.* Aliter ornata haec et apud ipsum Pausan. et apud Diod. IV, 55. videbis. cf. Schol. Eurip. Med. 9. et add. Aelian. V, 21. vtrumque commentitia auctore Parmenisco narrantem.

§. 5. *Medea Athenas fugit.* Etiam hoc ex tragoediis. Interposuerant alii accessum Thebas ad Herculem: Diodor. IV, 55. Facinus hoc ex Cratete exponit Schol. Il. λ. 740. add. Eustath. ad Perieget. 1017. Diodor. l. c. Insidias Theseo factas etiam Pausan. II, 3. p. 118. attingit; redux autem ille erat Troezene. vid. inf. III, 16, 1. Plutarch.

Thef. p. 5. A *Medo* dictos Medos fabula a tragicis arrepta, quod nouis figmentis ea locum faciebat; fed eadem diuerfis modis tractata: v. Euftath. ad Perieg. 1017. Aliter ipfe Dionyf. v. 1020 fq. (quem exfcripfit Eudoc. p. 289.) Diodor. IV, 55. 56. vbi cf. Weffel. Etiam Perfas et Achaemenidas a Medeae prole duxerant alii. vid. apud Salmaf. ad Solin. p. 833, a. cf. inf. ad II, 4, 4. §. 5.

§. 6. *Colchos-redux Medea.* Etiam hoc diuerfis modis narratum cum in fcena tum in epefin. v. Hygin. f. 26. 27. Euftath. l. c. Diodor. l. c. IV, 55. 56. Iuftin. II, 6, 14. Avien. defcript. orb. 1217 fq. vbi vid. Wernsdorf. Ad Arios eam veniffe, refert Paufan. l. c. *Medum* Pacuuii narrant veteres; et inter argumenta pantomimica Medeae εἰς Πέρσας φυγή. Lucian. de Saltat. 40. Eodem refero fabulam qua imponi fibi paffus eft Herodot. I, 2. a Colchorum rege repetitam fuiffe Medeam per legatos.

OBSERVATIONES AD APOLLODORI BIBLIOTHECAM.

AD LIB. II.

CAP. I.

Sequitur nunc nouus ac diuersus a superioribus fabularum ordo. *Fabulae Argiuae* Inachi, tum Persei et tandem Herculis, res ac stirpem comprehendunt. De Inachi et Danai progenie agitur hoc capite. Magna autem fabularum varietas est in hâc stirpe, primum propter summam antiquitatem: quicquid enim est Graecae antiquitatis, etiam vltimae originis, vltra Inachum non assurgit: (vnde ille Oceani et Tethyos f. editur) tum, quod alia fuit fama a maioribus accepta inter Argiuos, alia inter Sicyonios, alia inter Arcades; tum iis promiscue pro consilio aut lubidine vsi sunt poetae, historici, chronographi et grammatici. Antiquissimus auctor fuit *Hesiodus*, et secundo loco *Acusilaus*, qui tantum non in prosam carmen Hesiodeum transtulisse fertur apud Clement. Strom. VI. p. 752. ed. Pott. (p. 267.) Inde qui haud multis annis Herodotum antecessit, *Hellanicus Mitylenaeus*, antiquissimas historias diuersis voluminibus persequutus, etiam librum de Argiuorum Originibus reliquerat, Φορωνίδα inscriptum: in Fragmentis a Sturzio collectis p. 102. v. Athen. XI. extr. Dionys. Halic. I, 28. Multa ex iis ornarunt et interpolarunt poetae tragici. In

Hygino mirum est fabulas Arginas desiderari. Exulant eaedem e Diodoro quem habemus. Etiam ab Homero aut non memorantur aut parum frequentatur: vt de Danae et Perseo vno tantum loco Il. ξ, 319. 320. Gorgonem saltem verbo attingit Il. ϑ, 249. ε, 741. λ, 36. Od. λ, 633. vnde et Hesych. in Γοργώ· τὰ γὰρ περὶ τὴν Δανάην καὶ τὸν Περσέα καὶ τὰς Γοργόνας Ὅμηρος οὐκ εἶδε.

§. 1. *Inachi* genus breuiter edit Schol. Eurip. Or. 930. variat tamen et is in nonnullis, add. ad v. 1252. Fuit et Sophoclis Inachus. Deprauatissimus totus hic fabularum ordo factus est Graecorum commentis, cum res Aegyptias ad se deriuarent, et inter veterem Aegyptum Graeciamque commercia fingerent, quae nullâ fide et auctoritate tradita erant, nisi quod antiqua fama obtinuerat, cum Danao colonos, paucos vtique numero, Argos venisse. Assimulari inde Io, Inachi f. coepit Isidi, hinc Epaphus Apidi, quod iam apud Herodotum occurrit, mox multa alia, quibus inprimis Tragici in rem suam vsi sunt, tandem Grammatici, qui Aegyptiam antiquitatem interpretandam sibi sumserant. Ex tragicorum commentis est quod apud Platon. de Rep. II, p. 381. D. legitur de Iunone sacerdotis personâ assumtâ stipem colligente liberis Inachi; μηδ' ἐν τραγῳδίαις, μηδ' ἐν τοῖς ἄλλοις ποιήμασιν εἰσαγέτω (μηδεὶς) Ἥραν ἠλλοιωμένην, ὡς ἱέρειαν, ἀγείρουσαν Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις; *victus* auctoribus. §. 2. ἀφ' οὗ ποταμός. ex interpretatione hoc adiicitur. Apud antiquiores ipse Inachus est fluuius, Oceani f.; cuius filius, Phoroneus, primum nomen fuit ab Arginis famâ acceptum. — Μελίαν alii nominant Phoronei matrem, vt Schol. Eurip. l. c. Or. 930. Schol. Il. α, 30. Schol. Lycophr. 177. ex hoc ipso loco. Monuere iam idem viri docti, Gale ad h. l. Muncker. ad Hygin. f. 143. Vallars. ad Euseb. Chron. p. 127. Genitus autem a

patris ſorore Phoroneus: quas nuptias antiquior fabula non reſpuit, vt nec in ipſo Ioue. In patre Inacho conſentit omnis antiquitas: cf. Pauſan. II, 15. At *Aegialeum* non omnes Phoroneo fratrem addunt: ſed habebant Sicyonii et ipſi ſuas fabulas, quae antiquiſſimum ſtirpis auctorem Aegialeum, αὐτόχθονα, ferebant. vid. Pauſan. II, 5. p. 123. itaque commodiſſimum viſum, vt idem Phoroneo frater adderetur. At *Phoronei* nomen celeberrimum eſt cum in fabulis, tum in hiſtoriis et in chronographiis: nam ab eo vltima temporum computatio procedebat; cum in eadem fere tempora incideret Attica epocha, quam ad Ogygem reuocabant. Acuſilaus a Phoroneo ad Olympiadem primam annos 1020. computauerat. Ita ex Iulio Africano Euſeb. Praep. Ev. X, 10. p. 488. extr. Verum de his agitur in Chronographis. Eidem primus humanitatis cultus tanquam auctori tribuebatur ab Argiuis, v. Pauſan. II, 15. f. Tatian. adv. Gent. 60. et hinc Euſeb. Alia vid. ap. Simſon. ad 2199. 2244. Nobilitauit quoque nomen carmen epicum antiquiſſimum, Φορωνὶς, ignoto auctore v. c. apud Schol. Apollon. I, 1129. Clement. Strom. I. p. 380. Pott. (p. 321.) §. 4. ἡ χώρα ἅπασα Αἰγιάλεια ἐκλήθη: vt ſemel de hoc moneam: Obtinet fere is inter antiquos ſcriptores mos, vt nomina locorum, interdum epitheta, in antiquis carminibus obuia, pro antiquioribus terrarum appellationibus habeant. Aliud, quod non minus temere facere videntur, eſt, quod nomina vetuſtiſſima referre ſolent ad latiſſimos regionum ac terrarum fines; id quod omni rerum rationi aduerſatur. Nam inhabitatae fuere terrae primum ab vnâ et alterâ familiâ, adeoque prima nomina impertita ſingulis habitationibus, aut vicis, (συνοικίαις) aut agrorum tractibus, nec, niſi ſerius poſt multas rerum hominumque viciſſitudines, ad latiores ac remotiores terras ſunt tracta aut

translata. Ex his facile fieri poteſt diiudicatio eorum, quae hic et tot aliis in locis memorantur de totâ Peloponneſo iam in ipſis hominum originibus communi nomine comprehenſâ. Nec aliter de partibus orbis terrarum ſtatuendum; nomina Europae, Aſiae, Libyae, initio terrae tractui fuere indita ab iis qui eius notitiam habuerant. §. 6. *Apis*. Diuerſa de hoc tradiderat ſup. I, 7, 6. Apiam ab Apide dictam, plures narrant. vid. Steph. Byz. in Ἀπία. Sed alius Apis fuit ex Sicyoniorum famâ, quam vid. ap. Pauſan. l. c. p. 123. alius ex Argiuorum. Confuſus tandem a Graecis Aegyptius Apis. Etiam hunc Apin Herodotus (III, 27. 28.) Epaphum, alii modo Oſiridem, modo Serapidem ſunt interpretati; in hos, qui poſtremum hoc tradiderunt, incidit noſter. Clemens Alex. Strom. I. p. 383. (p. 139.) Ariſteam Argiuum auctorem laudat. Eadem Hieronym. Chron. Euſeb. n. 271. Multo magis diuerſum eſt, quod Aeſchyl. Suppl. 270. ſequitur, Apin ex Aetoliâ in Peloponneſum veniſſe. *Telchinem* Apidis patrem, *Thelxionem* filium, edebant Sicyonii apud Pauſan. l. c. Ceterum *Telchines* ab eo ductos tradidiſſe videtur Euſeb. num. 229 et 276. vbi bello infeliciter aduerſus Phoroneum geſto in Rhodum ſeceſſiſſe videntur. vid. ad ea loca Scalig. Animaduerſſ. §. 7. *Niobe* haec diuerſa a Phrygiâ ſeu Thebanâ; de quâ inf. III, 5, 6. Haec altera, Phoronei filia; at apud Platonem et alios mater, Inachi vxor. vid. Chron. Euſeb. n. 210. et Scalig. p. 19. b. cum Vallarſ. p. 131. Proxime ad Apollodori verba, Euſeb. Praep. Ev. lib. II. pag. 55. C. tanquam ex Diodoro hauſta, Ζεὺς γὰρ πρώτῃ μὲν ἐμίγη γυναικὶ θνητῇ Νιόβῃ τῇ Φορωνέως, ἐσχάτῃ δὲ Ἀλκμήνῃ τῇ τοῦ Ἡρακλέους μητρί. Eadem fere verba in Syncello et in Hieronymi Chron. Euſeb. n. 225. vbi vid. Scalig. et Vallarſ. add. Hygin. f. 145. *Pelasgum*, hunc vero ſibi

Arcades vindicabant; fabulosum forte nomen, vt esset Pelasgis auctor stirpis. Nec vero Pelasgos modo, verum totam Peloponnesum cum Graeciâ et Thessaliâ Pelasgiam dictam, addit Schol. Lycophr. 177. πάλιν ἐροῦμεν inf. III, 8, 1.

ſ. 2. Quod *Argus* Peloponnesum a se Argos appellarit, tradunt et alii. vid. Schol. Eurip. Or. 1247. cf. not. ad Hesych. Ἄργος Πελοπόννησος. Scilicet poetae ab vrbe Argis totam Peloponnesum appellauerant; hoc grammatici ad vetustatem traxere, quasi antiquius illud nomen fuisset. γήμας Εὐάδνην τὴν Στρυμόνος (non Στρύμονος) καὶ Νεαίρας. Pro *Euadne* Πειθὼ Oceani f. ediderat Pherecydes (quem noster in hoc capite non sequitur) apud Schol. Eurip. Phoen. 1151. (1123). At idem Schol. Phoronei vxorem eandem Πειθὼ prodidit ad Or. 1252. (1248.) alios forte auctores sequutus. Argi filii *Iasus*, *Piranthus*, *Epidaurus*. *Criasus*, qui in regno Argiuo successit: et quidem secundum auctores chronologos, quos Eusebius expressit, loco quinto: post Inachum, Phoronidem, Apidem et Argum. vbi vid. Scalig. et Vallars. Aliter Tatian. c. 59. et alii. Apud Schol. Eurip. Or. 930. sunt Criasus, Ecbasus, (deb. Iasus) Piranthus, Epidaurus, Tirynus. Corrupte Hygin. f. 145. Crinus, Piranthus, Basus. vbi vid. Munk. At Pausan. II, 16. Argi filios nominat Pirasum et Phorbantem. Contra Triopae filios pronuntiarunt alii Iasum et Pelasgum ap. Schol. Il. γ', 75. ex Hellanico; is Triopas ex Phorbante, Phorbas ex Argo natus Pausan. II, 16. pr. Verum et Triopae nomen et stirpem variare vidimus, sup. ad I, 7, 4. ſ. 2. cf. Ilgen. ad Hom. Hymn. p. 272 sq. Saltem confusos agnoscas mythos Triopae Argiui et Triopae Aeolici. Iasus autem is est a quo τὸ Ἴασον Ἄργος apud Homer. Sub hoc seu *Pirantho* seu *Pirante*, (vtrumque enim nomen rationem

habet, forte et idem *Pirafus*, et inf. f. 3. *Piren*), Iunonis Argiuae templum et e piro fignum dedicatum legitur. Eiusdem filia *Callithyia*, feu verius *Callithoe*, prima facerdotio Iunonis Argiuae functa. vid. Chron. Eufeb. 377. et ibi Scal. Vallarf. id quod inf. f. 3. de *Io* traditur, vbi v. not. §. 2. Apud Paufan. II, 16. *Iafus* et *Agenor* funt filii Triopae; et iterum aliter tradit Schol. Il. γ, 75. vt paullo ante vidimus ex Hellanico; cf. Sturz. Fragmenta p. 41. apparet itaque nec Hellanicum auctorem in hoc capite habitum effe a noftro pro duce. Iam pro Agenore apud alios Argi pater eft *Areftor*: nec quicquam notius Argo Areftoris f. cf. Mezir. ad Ovid. Epp. Tom. II. p. 69. Intpp. ad Ovid. Met. I, 624. Sufpicatur Gale excidiffe h. l. Ἀγήνωρ καὶ Ἀρέστωρ. Et paullo poft f. 3. §. 3. ipfe nofter fcriptor Areftoris f. edit Argum. Verum omnino in his originibus Argiuis rerum fumma fuit diuerfitas. Ita diuerfum Areftorem, qui Mycenen coniugio habuit, prodiderant ἠοῖαι μεγάλαι apud Paufan. II, 18. p. 146. §. 3. εἶχε δὲ οὗτος (Argus ὁ πανόπτης) ὀφθαλμοὺς ἐν παντὶ σώματι. De hoc cf. Schol. Eurip. Phoen. l. l. qui clafficus eft; ex eo patet variaffe poetarum ingenia, modo tribuendo oculos quatuor, modo totum corpus oculis conferendo; nata omnia, vt credere licet, ex antiquo epitheto πανόπτης, quod diligentem cuftodiam declarabat, proprie accepto; nam alias prudentiam declarat τὸ *videre* τὰ ἔμπροσθεν καὶ τὰ ὄπισθεν; nunc autem vigilantia requirebatur. Nec locum habet, quod Argum aliquando caeli ftellis apti fymbolum fuiffe aiunt. De *Argo* omnino plures olim mythos extitiffe, fequentia docent, quae vix in aliis libris, qui fuperftites funt, occurrunt. §. 4. Σάτυρον. haec et mox f. 4. de Amymone, antiquiffima eft, nifi fallimur, *Satyri* memoratio, videturque ea hactenus Argiuis fabulis propria; fed qualis

notio hacc Satyri fuerit, non ſatis perſpicue traditur; diuerſa vtique a Satyris Bacchi comitibus ea eſſe debuit, nam hic Satyrus latronis aut potius monſtri more Arcades infeſtat et occiditur; Monſtra autem, etſi diuina ſtirpe nata, tamen morti data narrantur: in antiquo enim ſermone diuinae originis parentumque deorum notio non niſi ad robur inſigne inſolitasque corporis vires referri ſolet; nec quicquam amplius animo comprehendere licet. *ὑποστὰς*, voc. proprium de congreſſu pugnantis, cum adoritur alterum: ſic inf. II, 4, 6. ſ. 8. ſ. Diodor. IV, 12. p. 258. I, 43 de Hercule. Alias *ὑποστῆναι τὸν κίνδυνον.* v. c. Diod. IV, 2, 17. Conon. 16. §. 5. *Echidna*, Tartari et Terrae filia; quibus parentibus natus ſup. I, 6, 3. Typhon. At apud Heſiod. Θ. 259. ex Geryone et Callirhoe naſcitur Echidna; (non ex Meduſa, vt Intpp. aberrant) et ex Typhone eadem edit Orthum, Cerberum, Hydram, Chimaeram (ſic et noſter II, 3, 1.) Sphingem: (v. III, 5, 8.) §. 6. *Ἄσπιδος Φόνον* ſup. ſ. 1. §. 6.

ſ. 3. *Iaſus* II. hic eſt, confuſus paſſim cum ſuperiore ex Niobe et Ioue. *Aſopus* Sicyonis fluuius h. l. intelligendus, non Boeotiae. *Ius* parentes varie traditi: Πειθὼ mater ex Pherecyde apud Schol. Phoen. Eurip. 1123. aliter Schol. Or. 930. aliter alii. v. laudd. ad Hygin. f. 145. p. 254. v. Stav. Inter cetera tamen hoc maxime obtinuit, quod Inachi filia habita eſt; etſi probabile ſit plures hoc nomine feminas eſſe confuſas, cf. Scalig. ad Euſeb. p. 29. 34. ſicut etiam duo Argi fuere. Fabulae vero de *Io* in vaccam mutata origo forte non prorſus obſcura. Fuiſſe ſuſpicor nomen hoc, caputque feminae cornutum, ſymbolum Lunae apud Argiuos antiquiſſimum; nec male hactenus Euſtath. ad Perieg. 92. Ἰὼ *γὰρ ἡ σελήνη κατὰ τὴν τῶν Ἀργείων διάλεκτον.* Videtur hoc ipſum offerre expeditiſſimam rationem Arcadum fa-

bulae, quod se προσελήνους, ante lunam ortos, dicerent, h. e. antiquiores ipsis Argiuis. Hoc symbolum mox accommodatum oneratumque fabulis; inprimis Iside in partes accepta. De *Castore* cf. inf. ind. auctt. In τὰ χρονικὰ ἀγνοήματα vltimam vocem suspicor ab Aegio adiectam; ab libris enim abest: etsi fuit ille verus titulus: vid. Suidas h. v. nisi dicamus a nostro omnino notionem *scriptoris chronographi* designatam esse, quem chronici argumenti librum, χρονικὰ, scripsisse diceret. — §. 2. Pirantis filiam primam Iunonis Argiuae sacerdotio esse functam, etiam ex Clemente et Eusebio nouimus; sed ibi, vt supra dictum, nomen est Callithyia et Callithoë; eadem ergo *Io* quoque dicta. Aeschyl. Supplic. 299. κληδοῦχον Ἥρας φασὶ δωμάτων ποτὲ. Ἰὼ γενέσθαι τῇδ' ἐν Ἀργείᾳ χθονί. vid. Scalig. ad Euseb. Chron. p. 24. (qui egregie emendat in Hesych. Ἰὼ Καλλίθυια, frustra obloquente ad h. l. Galeo) et Simson. ad a. 2364. Filium ex hac sacerdote memorari apud Schol. Arati v. 161. videas Trochilum, qui aurigandi arte inuenta in caelo Aurigae sidus factus; at h. l. ea Iouis fraude corrupta Epaphum edidit. διό φησιν Ἡσίοδος: in Aegimio puta, in quo exposita erat per episodium fabula Ius. vid. Schol. Eurip. Phoen. 1123. et Valkenar. p. 735. Ceterum tota haec ῥῆσις ab alia manu adscripta esse videri potest, quippe ab Apollodori breuitatis studio aliena; vti quoque suspicabatur Koelerus noster. Videtur autem Hesiodus impunitatem periuriorum inter amantes ab hoc Iouis periurio repetiisse. Debetur adeo Hesiodo primo auctori vulgatum illud apud Platonem, Callimachum, Tibullum, (III, 6, 49. vbi vid.) *periuria ridet amantum Iuppiter.* §. 3. Argum γηγενῆ appellat etiam Aeschyl. Prom. 570. et Suppl. 311. vti nec minus v. 258. ibid. Pelasgus γηγενής, communi antiquissimorum hominum vocabulo, quo igno-

tam vel obſcuram originem declararent. §. 4. In hoc igitur ad Mycenas luco erat olea, ad quam Io in vaccam conuerſa ab Argo alligata fuiſſe narrabatur. Lucum Argi intelligit Galeus, quo incluſos Argiuos Cleomenes iugulaſſe legitur apud Herodot. VI, 78. 79. Pauſan. III, 4. at is ad Argos fuit. Aliena quoque eſt vitex, ſeu ὁ λύγος, quam idem memorat ex Pauſan. III, 16. f. — λίθῳ βαλών. ſic Schol. Prom. 563. qui fabulam exponit. De Hierace aliunde non conſtat, adeoque nec diiudicare licet, ſitne accipitris nomen hoc an viri: hoc tamen veriſimilius. Ex verbis μηνύσαντος Ἱέρακος intelligas, eum, quoties Mercurius accederet ad vaccam ſubducendam, Argum monuiſſe. Ἀργειφόντης, ab Ἄργος ductum, eſſe debebat Ἀργοφόντης, hoc itaque vſu receſſit ab analogiâ vt alia nomina compoſita. §. 5. οἶστρον ἐμβάλλει, apud poetas modo proprie, *aſilum*, (notum illud Georg. III, 152. *Hoc quondam monſtro*) modo *furorem*, phaſmate Argi interfecti obiecto: quod docet Aeſchyl. Prom. 569 ſq. vbi cf. Schol. et doctiſſ. Intp. Schutzium. Add. not. ad Hygin. f. 145. pag. 254. vbi *formido* dicitur τὸ φάσμα, Ovidio Met. I, 725. *Erinnys. Errores Ius* hunc in modum conſtituit Apollodorus, vt illa furore acta Mycenis relictis ad Ionium ſinum, cui ipſa de ſe nomen fecerit, peruenerit; inde, non addit noſter ſatis diſerte, marine an terrâ? vt εἰς ſit pro ἐπὶ (in mare tamen inſiluiſſe eam aiunt alii, vt Hygin. f. 145.) certe Illyricum illa adiit, et continente traiecto, Haemoque ſuperato, per Thraciam ad Boſporum Thracicum peruenit, hinc Scythiam et Cimmerios adiit, inde vero terrâ marique oriente circumacto in Aegyptum peruenit. Iter inde a Caucaſo factum accuratius perſequitur Aeſchylus, de quo vid. Schuz. Exc. IV. ad Prometh. De Boſporo Cimmerio tacet Apollodorus. *Ionium mare*, et *Ionium ſinum*, qui mox

ſollenniore nomine Adriaticus, ab Io dictum, traditum paſſim, inpr. ab Aeſchyl. Prom. 846. fide parum certâ; nec tamen in aliis etymologiis quicquam eſt magis tutum: vid. Schol. Apollon. IV, 308. Schol. Lycophr. 630. alios laudd. ad Hygin. f. 145. 5). Antiquiſſimorum nominum periit, puto, ratio et cauſſa. §. 6. *In Aegyptum* pervenit Io: ſc. Iſidi aſſimulata. εἰς Ἀερίαν ἐκομίσθη ex Charace Pergameno ἐν Ἑλληνικοῖς laudat anonym. de Incredib. 15. quod antiquum Aegypti fuit nomen; vid. Steph. Byz. in Ἀερία et in Αἴγυπτος. cf. Scalig. ad Euſeb. p. 34. *b.* Idem nomen innui putandum ab Apollon. IV, 267. Ἦμος ἔτ' ἠερίη — Αἴγυπτος. τὴν ἀρχαίαν μορφὴν ἀπολαβοῦσα. et hoc recte: alias propria vox erat ἀναλαβοῦσα. Ἔπαφον παῖδα, ὅτι ὁ Ζεὺς ἐπαφησάμενος τῆς Ἰοῦς, πάλιν εἰς γυναῖκα αὐτὴν μετεμόρφωσεν, vt Schol. Eurip. Phoen. 633. vid. Aeſchyl. Prom. 848 ſq. In ſeqq. Graeculus aliquis fabulas Aegyptiacas de Iſide Oſiridis corpus inueſtigante adumbraſſe videtur. Βύβλινα ὄρη in Aethiopiae finibus conſtituerat Aeſchylus l. l. 810. quod nomen ad vrbem magis notam Phoenices, Byblum, traduxere ſeriores. Iſidem Oſirin lugentem adiiſſe Byblum, ibique diademate byblino depoſito nomen vrbi impertiiſſe, fabulatus eſt neſcio quis apud Etymol. M. h. v. cf. Stephan. Byz. h. v. re ab Adonide ad Oſiridem traductâ; cf. Lucian de deâ Syriâ ſ. 6. 7. 8. cum ad ipſam Aegyptum et vrbem Coptum narrationem reuocaſſent alii, ex quibus eam refert Plutarch. de Is. et Os. Tom. II. p. 356. D. v. plura apud *Sainte Croix ſur les myſteres* pag. 181 ſq. Omnino inſolens eſt omnis hic mythorum tenor: vt de Curetibus a Ioue caeſis. Telegonum Eurip. Schol. Or. 932. etiam memorat: ſed Epaphi filium; at Epaphum ex Io et Telegono natum Syncell. p. 126. a viris doctis emendatus, et Euſeb. Hieronymianus n. 482. Eundem

Telegonum Ori f. inter Aegypti reges refert n. 511. Δήμητρος, ἥν ἐκάλεσαν Ἶσιν. Iterum haec ex Graecorum interpretamentis Aegyptiacarum religionum: eadem iam Herodot. II, 59. vnde eadem habet Steph. Byz. in Βούσιρις cf. Scalig. ad Chron. Euseb. n. 605.

§. 4. De *Epapho* loca dabit Interpres Hygini f. 145. 7. Innumera de eo fabulati sunt Graeci, partim ex Aegyptiis religionibus: Herodot. III, 27. ὁ Ἆπις (bos) τον Ἕλληνες Ἔπαφον καλέουσιν. — Epaphus autem multas vrbes condidit, vt ait Pindar. N. 10, 8. Memphin inprimis Graeci celebrant. vid. Chron. Euseb. n. 525. Ex Epapho *Libyen* progenitam, tradunt et alii: vid. Schol. Lycophr. 894. Tzetza Chil. VII, 36. v. 350 sq. Infra II, 5, 11. §. 7. alia est Epaphi filia, quae Busiridem ex Neptuno peperit. §. 2. Libye, a Neptuno amata, etiam in Moschi Id. II, 39 sq. Ex eâ *Agenor* natus. v. not. ad Hygin. f. 157. vbi nomen matris excidisse videtur, vt et in *Belo* eod. loco, vbi cf. Munker. Nostrum sequitur Schol. Eurip. Phoen. 5. exscripsit autem Schol. Aeschyl. Prom. 852. §. 3. Quo fato, quâ arte hoc consequutus sit, vt rex constitueretur Phoeniciae aduena, non memoratur. Redit autem ad Agenorem, inf. III, 1. pr. §. 4. De *Belo*, *Aegypto* et *Danao*, incredibilis fabularum varietas, iisdem, quas supra attigimus, caussis nata. cf. Schol. Eurip. Hec. 886. Hygin. f. 168. vbi vid. not. ὡς δὲ φησιν Εὐριπίδης, in Andromedâ, vt probabile fit. Contradicit Hygin. Poet. Astron. II, 9. qui Cepheum Phoenicis filium ab Euripide et ceteris traditum fuisse ait; sed perperam, vt iam docuere viri docti ad e. l. et Salmas. ad Solin. p. 402 et 867. a. Cepheus tamen Beli f. est etiam apud Herodot. VII, 61. Vulgo Cepheus et Phineus Agenoris filii produntur; cf. sup. I, 21. pr. De Cepheo mox II, 4, 3. §. 2. plura.

Ceterum in his commentis vestigia apparent antiquissimorum conatuum, origines populorum inuestigandi; communi tamen errore homines eo deferri videas, vt partim ad vnum progenitorem, cuius dudum perierat memoria ac nomen, omnia referant, putentque, nomine inuento, vt nunc Inachi, etiam hominem, stirpis auctorem, esse a se inuentum; partim vt etymologiis inanibus captis populorum origines deprehendisse se arbitrentur; vti supra in Medo ac Perse, nunc in Belo, Aegypto, Danao, Cepheo, Agenore videmus, vt per eos Aegyptiorum, Arabum, Phoenicum, Argiuorum, et in Phineo forte Thracum, communis aliqua omnium stirps et origo prodatur. Condonanda haec ac similia sunt antiquitati, non sequenda; itaque nemo in animum induxerit, ex iis argumentari, quae in Oriente vetere et recentiore de populorum originibus passim tradita sunt. In Agenoris ex Aegypto in Phoeniciam migratione videtur latere opinio de communi nescio quâ Phoenicum et Aegyptiorum creditâ origine; vti ex Aegypto et Danao Argos profectis, antiqua fama de Argiuorum rebus ex Aegypto repetitis. §. 5. Danao assignata Libya, Aegypto Arabia: forte acceptum de vnâ Aegypto per Nilum diuisâ, ad orientem appellata Arabiâ, ad occidentem Libyâ; nam extra Aegyptum sedes vix assignari potuere, Aegypto ipsâ vacuâ relictâ. §. 8. *Minervae Lindiae* signum erat antiquissimum, ad Danaum referri solitum, de quo est epigramma Callimachi, emendatione Bentleii inter viros doctos notum, fragm. CV. add. Toupii Curae nouiss. in Suid. p. 62. dedicatum illud a filiabus, v. Herodot. II, 182. Diodor. V, 58. vbi v. Wessel. Nomina filiarum aliquot adscripta erant in Marmore Pario: nunc non integra, nisi quod Helice et Archedice legitur: ab iis collocatum signum (suppleo: ἀποκληρωθεῖσαι ὑπὸ (ἀπὸ) τῶν λοιπῶν

ſorte ductâ e ceteris ad hoc deſignatae; vt in Rhodo ſubſtitiſſe videantur, βρέτας ἱδρύσαντο καὶ ἔθυσαν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἐν παραλίᾳ πεδιάδι ἐν Λίνδῳ τῆς Ῥοδίας). cf. Prideaux ad l. 15. 16. p. 393. Maitt. Erat autem Danaus oriundus ab Io, adeoque ab Inacho; et ab eo Argiui dicti Danai. cf. Strabo VIII. p. 570 (371). Ceterum haec, et quae mox ſequuntur de aduentu filiorum Aegypti, diuerſo modo tractata ſunt ab Aeſchylo in Supplic. Accuſatur Danaus Argis et in iudicium adducitur. cf. Schol. ad Eurip. Or. 869. Eiusdem fuere Danaides, fuit et Amymone. cf. Hygin. f. 168. et ibi not. §. 9. ἀνύδρου δὲ τῆς χώρας ὑπαρχούσης. Multa de hâc Argolidis ſiccitate inter veteres fama; vt et de factis mox puteis et fontibus. v. Strab. VIII. p. 569 ſq. (370. 1.) cf. Schol. Il. δ, 171. Euſtath. p. 461. pr. Syncell. p. 152. Hygin. f. 169. Aquatum miſſae puellae, adeoque iuſſae exquirere venas aquarum; ita puteos ab iis detectos ferebant Argiui. vid. Strabon. l. c. p. 570. B. — §. 10. τὰς ἐν Λέρνῃ πηγάς. nunc Lerna pro agro. cf. Strabo l. c. p. 570. B. Hygin. f. 169.

ſ. 5. Οἱ δὲ Αἰγύπτου παῖδες. ſequentia ſunt ap. Zenob. II, 6. Res narrata a multis. vid. Hygin. f. 168. Schol. Eurip. Hecuba 887. Sequitur locus lectu parum iucundus commemoratione *Danaidum* et *ſponſorum* cum matribus. Danaus filias habuit L. e diuerſis vxoribus; ex Elephantide duas, ex Europa IV, ex Hamadryadibus nymphis X, ex Aethiopide VII, porro ex Memphide feminâ III, ex Polyxo Naiade XII, ex Pieriâ VI, ex Herſe totidem. Pariter Aegyptus ſuſceperat filios VI ex Argyphiâ, X ex Arabiâ, VII ex Phoeniſſâ, III ex Tyriâ, XII ex Calyandâ Nymphâ, VI ex Gorgonibus, VI ex Hephaeſtine. Procedit ſane ſic numerus quinquagenarius; eſſe tamen in multis peccatum a librariis in confeſſo eſt. Sunt alia eaque et diuerſa et multo magis corrupta in Hygin.

f. 170. Occurrunt quoque nomina apud alios diuerſa ab his, vt Celaeno apud Strabon. XII. p. 868. C. apud Callim. L. P. 47. Phyſadia, in Marmore Pario Helice et Archedice, duorum aliorum vero nominum veſtigia ſunt prorſus abhorrentia a noſtris. Apud Antonin. Lib. 32. eſt Polydora, apud Schol. Lycophr. 156. Eurythoe, et apud Tzetzam Chil. VII, 136. ex Hippoſtrato Euryrrhoe, ex eodem Hippoſtrato Phlegon narrat omnes L. filias Danaum ex vnâ vxore ſuſcepiſſe Euryopâ Nili filiâ f. Europa. Quis primus inter veteres mythorum auctores tam inutilem operam locarit, vt illa nomina comminiſceretur, non inuenio. Morem tamen hunc viguiſſe aliquando, et poetas ſequiores in tali recenſu doctrinae oſtentationem quaeſiuiſſe tot aliis exemplis conſtat; vt Oceanidum, Nereidum, Argonautarum. Criticae tamen rationes poſtulabant, vt veriora de iis nominibus apponerem. *Automate* et *Scaea* Architeli et Archandro Achaei filiis nupſere, apud Pauſan. VII, 1. p. 522. *Amymone* a Neptuno compreſſa exemta eſſe debebat numero, vt apud Pindar. P. 9, 197. 8. ἐκ βασιλίδος, ſc. Εὐρώπης, modo dictae. Plena oratio erat paullo ante de altero, Aegypto, ἐκ βασιλίδος γυναικὸς Ἀργυφίης. — §. 10. Ὡς δὲ ἐκληρώσαντο Scilicet κληροῦν putandus pater, vt ſup. διεκλήρου, at ſponſi ἔλαχον, ἐκληρώσαντο, ſortem duxere et ſorte ductâ accepere, ſortiti ſunt ſuas quisque nuptias ſeu ſponſam. Etiam pag. ſup. de ſponſis: οἱ δὲ Καλιάδνης N. ἐκληρώσαντο περὶ τῶν. παρθένον αὐτὴν φυλάξαντα. ita et Schol. Pindar. N. 10, 10. Schol. Il. δ, 171. et alii; etiam Ovid. Ep. XIV. Itaque ſacerdos illa fuit: Syncell. p. 157. Contra vnam Hypermneſtram deuirginatam tradiderant alii ap. Schol. Eurip. Hec. 887. Fabulam vulgarem de Danaidum ſupplicio in inferis, vbi dolium pertuſo fundo aqua explent, non meminit noſter; at idem capita ſponſorum ad Lernam

defossa narrat: eadem Zenob. IV, 86. etiam Pausan. II, 24. at inuerso modo, corpora Lernae sepulta, capita vero Argis. Eodem respicere videtur Aeschylus in loco nondum satis expedito Prom. 865. vbi, venient, inquit Prometheus, Aegyptii filii *θηρεύσοντες γάμους,* — *φθόνον δὲ σωμάτων ἕξει θεός.* Πελασγία δὲ δέξεται θηλυκτόνῳ Ἄρει δαμέντων, νυκτιφρουρήτῳ θράσει. Emendauit haec Brunk. *φθόνον δὲ σώμαθ' ὧν ἕξει θεός,* Πελασγία δεδέξεται. quae non intelligo. Illa *φθόνον σωμάτων ἕξει θεὸς* esse videntur dicta: *inuidebit ipsis, numen corpora,* h. l. puellas, *vt ne earum flore fruantur;* ita apparet mox esse debuisse *δαμέντας.* Πελασγία δὲ δέξεται θηλυκτόνῳ Ἄρει δαμέντας νυκτιφρουρήτῳ θράσει. *occidentur autem ipsi et solo Argiuo condentur.* add. Lennep. ad Phalar. Epp. p. 77. *Inuideri* dicuntur a poetis ea, *quibus priuamur, quae eripiuntur vel subducuntur.* *εἰς γυμνικὸν ἀγῶνα.* est is, de quo Pindar. P. 9, 195 sq. *ἔθηκε* est pro *προύθηκε.* §. 13. *Nauplius,* De duobus Naupliis hic et alibi confusis v. Strab. VIII. p. 566. 7. et e recentioribus Burman. Catal. Argonaut. Plures fuere Tragicorum fabulae nomine eius inscriptae, quae tamen ad alterum Palamedis patrem spectarunt. Alius fuit Neptuni et Amymones f. (is condidit Naupliam: Pausan. II, 38. IV, 35. ei ab Aleo filia Auge tradita inf. III, 9, 1. Pausan. VIII, 48. f.) e cuius posteris alter Nauplius, fuit inter Argonautas; vid. Apollon. I, 134. a quo tamen forte diuersus quoque tertius, vulgo etiam ab Eurip. Iphig. in Aul. 198. Neptuni filius habitus et cum ceteris confusus, Palamedis pater ex Clymene, naufragii Graecorum ad Capharea Euboeae auctor. Ad postremum hunc Sophoclis fabulae Ναύπλιος καταπλέων et Ναύπλιος πυρκαεὺς spectabant, vt et alia Philoclis, alia Timothei, alia Lycophronis. Narratio, quae de Nauplio sequitur, paullo obscurior est: videtur is diis irasci solitus, quoties

fluctibus mergi videret hominem; poenae itaque seu vindictae loco deos ipsi similem vitae exitum inflixisse, vt et ipse submersus fluctibus interiret. *οἱ Τραγικοὶ*, sc. Sophocles in alterutro Nauplio vel in Palamede, et Euripides in Palamede suo.

Cap. 2.

§. 1. *Lyncei* nomen non obscurum: quo etiam Hercules cum Iolao declaratur in Clipeo Herc. 327. Λυγκῆος γενεῇ, non Λυγγῆος, vt editur. Λυγκήϊον Ἄργος Apollon. I, 125. Λυγκεΐδαι ap. Stephan. in Ἄργος laudati a Galeo. Lynceus, Aegypti f. tanquam vltimus προπάτωρ stirpis, memoratur, cum alias a Perseo progenies mutuetur nomen Persidarum. *Mantineus*, Mantineae conditor inter Lycaonis filios est apud Pausan. VIII, 3. De *Abante* qui egerint v. ad Hygin. f. 136. n. 9. *Abantis vrbs* dictum Argos ap. Pindar. P. 8, 77. Proetus non Abantis, sed Thersandri f. est ap. Schol. Odyss. λ, 325. §. 2. *στάσις*. caussa memoratur inf. c. 4, 1. quod Proetus fratris filiam, Danaen, corruperat. *εὗρον ἀσπίδας*, saltem inuenere *clipeum Argolicum*. Clipeo tum primum in pugna vsos ait Pausan. II, 25. *ἀσπίδας ξυλίνας* memorat Schol. Eurip. l. c. De clipeo Abantis aliae sunt fabulae v. Hygin. f. 170. et not. Ad eundem allusit Virgil. Aen. III, 286. *clipeum, magni gestamen Abantis*, de quo cf. Excurs. IX. §. 3. *ὡς δὲ οἱ Τραγικοί*. Inter hos Euripides, cuius fabula fuit hoc nomine, Σθενέβοια. cf. Eustath. p. 632, 5. *Antea* Iobatae Lycii filia, ap. Homer. Il. ζ, 160. ex eâ et Proeto nata est Maera, de quâ Odyss. λ, 325. et ibi Schol. (ex quo sua habet Eudoc. p. 285). Inf. III, 9, 1. Stheneboea est Aphidantis Arcadis filia. Aliis *Sthenoboea* scribitur v. ad Hygin. f. 57. *Cyclopes*, diuersi ab iis qui sup. ad I, 1, 2. memorati sunt. Vide ibi Obss. Sensus verborum

hic eſt: *καταλαμβάνει Τίρυνθα* ſc. *ὁ Προῖτος, ἣν αὐτῷ οἱ Κύκλωπες ἐτείχισαν.* Tirynthem muris munire Cyclopes v. Pauſan. II, 25. p. 169. quorum etiamnum ſuperſunt veſtigia; Schol. Eurip. Or. 963. vbi ex Curetide terrâ, h. Cretâ, veniſſe narrantur vna cum Lyciis; ap. Strabon. VIII. p. 572 (373) minus bene ex Lyciâ; verba quoque ibi ſunt: Proetum Tirynthem *τειχίσαι διὰ Κυκλώπων.* ita nec in noſtro deſideres articulum, *τῶν Κυκλώπων. Danae* ex *Eurydice* nata: erat haec Lacedaemonis et Spartes f. inf. III, 10, 3. Tradiderat ſic Pherecydes, vt apparet ex Schol. Apollon. IV, 1091. Apud Hygin. f. 63. Aganippe eſt; v. ibi not. Apud Schol. Lycophr. 838. *Εὐρυδίκης τῆς Εὐρώτεως* legitur, forte pro *τῆς Εὐρώτα.*

ſ. 2. *Proetides* inſaniâ ſuâ notae: re variis modis narratâ, vt tamen aliquid rei vere geſtae ſubeſſe videatur, ad morbum vterinum ſpectantis. Inde diſputatum quoque de remedio a Melampode adhibito. v. inf. ad §. 4. Ipſa autem diſcurſitatio Proetidum videtur primo ad ſacra Bacchi contemta ſpectaſſe, de quibus mox ex Acuſilao memoratur, vt pro neglecto furore Bacchico iniecta eſſet inſania alia eaque grauior; eodem ſpectat, quod §. 7. *μετ' ἀλαλαγμοῦ καὶ χορείας* aguntur, cum turba adoleſcentum aemularetur furores Bacchicos. *Ἡσίοδος*, in Catalogo puta; verſus eſt apud Svid. in *μαχλοσύνη· εἵνεκα μαχλοσύνης στυγερῆς τέρεν ὤλεσαν ἄνθος*, et alii duo apud Euſtath. p. 1746, 9. (vnde ſupplendus Etymol. p. 523, 8.) *τὸ κνύος τὴν φθορὰν — φέρων καὶ χρῆσιν ἐκ τοῦ παρὰ Ἡσιόδῳ καταλόγου περὶ τῶν Προιτίδων· „καὶ γάρ σφιν κεφαλῇσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν'„ ἀλφὸς γὰρ χρόα πάντα κατέσχεν* (f. *κατῄσχυν'*), *ἐν δέ νυ χαῖται „ἔρρεον ἐκ κεφαλέων· ψίλωτο δὲ καλὰ κάρηνα.„* Bacchum ait puellis intuliſſe foeditatem oris; caluitie factâ defluxiſſe comas. Excitauit verſus etiam Ruhnken. Ep. crit. p. 109. vbi

ille pro κατέσχεν coni. κατέσχεθεν. *Hesiodum* sequitur Diodor. IV, 68.

At cum *Acusilao* fecit Pherecydes: v. Schol. Homer. l. c. cf. Lutat. ad Stat. Theb. III, 453. τὸ Ἥρας ξόανον. erit ergo hoc antiquissimum illud signum Iunonis Arginae, olim Tirynthe a Piraso consecratum (vid. sup. Not. ad II, 1, 2. §. 1. vbi de Pirantho) et Tirynthe excisa in templum Iunonis Arginae haud longe a Mycenis deportatum; a Pausan. II, 17. descriptum. cf. Clemens Protrept. p. 14. Euseb. Praep. Ev. III, 8. Hoc signum cum e piro siluestri sculptum esset, contemtui forte illud habuere Proetides. Schol. Homer. l. c. ipsum templum memorat derisui habitum ex Pherecyde: παραγενόμεναι γὰρ εἰς τὸν τῆς θεοῦ νεὼν, ἔσκωπτον αὐτὸν, (non, vt editum αὐτήν) λέγουσαι πλουσιώτερον μᾶλλον εἶναι τὸν τοῦ πατρὸς οἶκον. Proetidum discursus ἀνὰ τὴν Ἀργείαν ἅπασαν. et tamen sequitur: ἀνὰ τὴν Ἀρκαδίαν καὶ τὴν Πελοπόννησον ἅπασαν. Alterum hoc ineptum interpolatorem sapit; non, quod Peloponnesi nomen tum nondum erat; quod Faber ad h. l. monet; verum quod errores intra Argolidem et Arcadiam continebantur. Videtur locus quoque interpunctione laborare et sic constituendus esse: ἐπλανῶντο ἀνὰ τὴν Ἀργείαν ἅπασαν. αὖθις δὲ τὴν Ἀρκαδίαν διελθοῦσαι, μετὰ ἀκοσμίας πάσης διὰ τῆς ἐρημίας ἐτρόχαζον. paullo inf. §. 7. Melampus ἐκ τῶν ὀρῶν αὐτὰς ἐς Σικυῶνα συνεδίωξε. Conuenit in Arcadiae memoratione Pausanias mox ad §. 7. memorandus. Modestior autem est noster, quam, qui eas sibi iuuencas visas esse narrauit, Virgil. E. 6, 48. *Proetides implerunt falsis mugitibus auras.*

§. 4. De *Melampode* iam sup. I, 9, 12 f. vidimus: ad ea, quae hic sequuntur, cf. Schol. Odyss. ο, 225. qui Pherecydem exscripsit, Eustath. p. 1779 sq. Pindar. N. 9. 30. Herodot. IX, 34. add. Pausan. VIII, 18 f. II, 18. p. 150.

Εἰδομένης τῆς Ἄβαντος. ſup. I, 9, 11. Idomenen τὴν Φέρητος ediderat; aut igitur alterutro loco nomen corruptum, aut diuerſos auctores ſequitur. Aglaia eſt Diodoro IV, 68. μάντις ὢν, id quod ſupra I, 9, 11 f. vidimus; nunc, quod et ipſum ſaepe vatum erat munus, etiam morbos curat Melampus ſuccis herbarum, et luſtrationum religioſis ritibus: qui fuere morborum curandorum modi in medicina antiquiſſima. §. 7. Vulgaris narratio erat, in Arcadia ſanationem Proetidum effectam eſſe ad Luſos. Pauſan. VIII, 18. p. 636. ſupra Nonacrin narrat eſſe montes Aroanios, in quibus ſpecus erat; in hoc fuga ſe abdidiſſe Proetides furentes, ἃς ὁ Μελάμπους θυσίαις τε ἀποῤῥήτοις καὶ καθαρμοῖς κατήγαγεν ἐς χωρίον καλούμενον Λουσούς. atque ibi Melampus ἠκέσατο αὐτὰς τῆς μανίας ἐν Ἀρτέμιδος ἱερῷ. καὶ ἀπ' ἐκείνου τὴν Ἄρτεμιν ταύτην Ἡμερησίαν καλοῦσιν οἱ Κλειτώριοι. h. e. *quae manſuetum facit*, ἥμερον reddit. Apud Callimachum in Dian. 235. Proetus duo templa conſecrauit Dianae, alterum in Azaniis iugis Arcadiae, alterum Luſis: τὸν δ' ἐνὶ Λούσσοις Ἡμέρῃ. vbi v. Spanhem. Aliter rem exponit Pauſan. VIII, 18. p. 636. Confer laudatum iam a Galeo et aliis, Stephan. in Λουσσοὶ et in Ἀζανία. Purgamina in fontem abiecta vim aquae inebriantem indidere. vid. Ovid. Met. XV, 325 ſq. eſt is fons apud Clitorem vrbem, de quo eſt Epigramma in Analect. T. III. CXCVIII. p. 191. Templum in rei memoriam exſtructum Iunoni vid. Pauſan. II, 12. pr. cf. Heſych. in ἀκρουχεῖ. Eſt haec antiquiſſima haud dubie narratio, quippe quâ ad deorum iram furor et ad luſtrationem, καθαρμὸν, medicina refertur; etſi ineſſe aliquid videtur, quod medici ſollertiam arguat, cum diſcurſitantes puellas ad extremam laſſitudinem et virium defectionem agi iuſſerit ab adoleſcentibus, tumque medicinam forte aliquam adhibuerit, etſi καθαρμοὶ tantum memorentur. Seriores ad atram

bilem morbum reuocarunt et ad eam purgandam elleborum a Melampode adhibitum narrarunt, vnde quoque nigrum Melampodium illud dictum sit: Plin. XXV, 21. vbi additur: *aliqui pastorem eodem nomine inuenisse tradunt, capras purgari pasto illo animaduertentem datoque lacte earum* (elleboro pastarum puta) *sanasse Proetidas furentes.* §. 5. ἐξέδοτο Προῖτος. Melampodi quidem elocauit Iphianassam. *Megapenthem* autem ipse Proetus genuit. De eo vid. inf. II, 4, 4. §. 4. Ab eo oriundus Alector et Iphis, eius filius inf. ad III, 6, 2. §. 2.

Cap. 3.

§. 1. De *Bellerophonte* Locus classicus Il. ζ, 152 sqq. et ibi Schol. cum Eustath. Schol. Lycophr. 17. quem exscripsit Eudoc. p. 88. Extat de eo docta disputatio Fრereti (*Mem. de l'Acad. des Inscriptt* T. VII. p. 83). Tragoediae ad eum pertinuere *Iobates* Sophoclis, *Stheneboea* et *Bellerophontes* Euripidis: qui cum pro suo quisque consilio fabulam tractassent, mirum non est eam in nonnullis variare. *Pegasum* de naui qui interpretantur (v. Staver. ad Hygin. p. 122.) vix satis indolem veterum fabularum perspectam habent; alae designant velocitatem; id autem, quod prisco sermone ad notionem velocitatis declarandam vim habere debebat, postmodo proprie acceptum a poetis et artificibus in fabulam miraculumque versum est, ita vt equos vere alatos narrarent et exhiberent. Ita enim ferre debuit vsus loquendi antiquiorum hominum; idque et ipsa res, et sensus docet communis, non aliter fieri potuisse. ὁ Γλαύκου. ex Eurymede, vt sup. I, 9, 3. Δηλιάδην. ita Aegius emendauit ex Schol. Lycophr. 17. (etsi et ibi Barocc. cod. Ἡλιάδην habet) add. Tzetza Chil. VII, 813. In Apollodoro codd. Ἰλιάδην, Pal. Ἰλιάδαν. Πειρῆνα vt sup. II, 1, 3, pr. Πειρῆνος. Et sic Tz.

l. c. et Zenob. II, 87. vbi locus exſcriptus, add. Vat. Append. p. Schott. p. 285. At in codd. πείρην. Reg. 1. πήρην. Mox Pal. Ἀλκιμένου. Mirum vero, non primo loco commemoratum Bellerum, cuius caede nomen conſequutus eſt Bellerophontes; vid. Schol. Il. ζ, 155. Zenob. Lycophr. l. c. κτείνας Κορίνθιόν τινα Βέλλερον, ἢ τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Δηλιάδην, ἢ Πειρῆνα, ἢ Ἀλκιμένην. videtur itaque excidiſſe paullo ante: κτείνας ἀκουσίως Βέλλερόν τινα, ἢ ἀδελφὸν Δ. Nomen Bellerophontis verum fuit Hipponous. §. 5. τρίτην δὲ κεφαλὴν μέσην αἰγὸς, δι' ἧς πῦρ ἀνίει. Faber hic epitomatorem maioris, quod interiiſſe cenſebat, operis feſtinantem agnoſcens emendabat: τρίτην δὲ κεφαλὴν, τὴν μέσην, τὴν αἰγός, nec apparet, quid hinc lucretur vir doctus. In Vat. eſt τρίτον δὲ κεφ. ceteri nil mutant. Nec Zenob. l. c. qui verba transſcripſit. Eleganter tamen vir doctus coni. τὴν δὲ κεφαλὴν μέσην poſt προτομὴν μὲν οὐρὰν δέ. Scilicet monſtrum hoc variis modis a poetis fuit ornatum: apud Homerum tricorpor erat, ad terrorem et ad vaſtationis declarationem, capite leonino, mediâ parte caprinâ, caudâ ſerpentis compoſitum. Ab Heſiodo auctum eſt Θ, 321. trinis capitibus leonis, caprae et ſerpentis: etſi et ille locus interpolatus eſt, vſſ. 323 et 324. ex Homero illatis. (cf. *Comment. Soc. Gott.* T. II. p. 144). Hinc tertia forma ex vtroque compoſita: monſtrum et tricorpor et triceps, inter trina autem capita medium caprae: pro eo igitur, quod fuiſſet, τρεῖς δὲ κεφαλὰς, ὧν μέση αἰγὸς ἦν, dixit noſter auctor τρίτην κεφαλὴν μέσην αἰγός. Vt in hoc commentum inciderent ſeriores, inducere multo magis eos potuit praua iunctura verborum Homeri: μέσση δὲ χίμαιρα δεινὸν ἀποπνείουσα: cum hoc ad ἡ δ' ἄρα retrahendum ſit. Obſcuritatem in Homeri verbis iam inter veteres incuſarunt plures: vid. Euſtath. p. 634, 40. Cum

adeo, capra media, hoc est capra medium corpus efficiens, quomodo ignem efflare posset, non haberent: in illud eos incidere necesse fuit, vt modo caput leonis efflare ignem ex caprino corpore dicerent, modo comminiscerentur alia, quae ap. Eustath. l. c. videri possunt. Etiam Ovid. Met. IX, 646. parum diserte dixit: *Quoque Chimaera iugo mediis in partibus ignem, Pectus et ora leae, caudam serpentis habebat:* ibi adeo bene *hircum* pro *ignem* respuit Heinsius, etsi aliâ de caussâ. — *μία γὰρ φύσις τριῶν θηρίων εἶχε δύναμιν.* Vir doctus delenda censet; esse enim ex glossemate. Declarat scriptor, quantam stragem edere debuerit monstrum trium animantium corpus, *φύσιν*, habens.

§. 2. Ad rem cf. Pindar. Ol. 13, 122. *καὶ Ποσειδῶνος.* Addit haec iterum ipse paullo post c. 2, 4, 2. §. 12. Medusa dicta fuit grauida esse e Neptuno. Neptuni non meminit Hesiod. Θ, 281. Palladis operam in Pegaso domando non memorat, quam praeclare exponit Pindar. Ol. 13, 92 sq. cf. Pausan. II, 4. §. 2. Solymi ad fines Lyciae. Amazones apud antiquiores in Scythiâ, postea ad Pontum Euxinum, esse quaerendas, nota res est. v. II, 5, 9. Memorat eadem Homer. l. c. et Pindar. l. c. §. 3. Φιλονόην. etiam sic Schol. Lycophr. 17. at ap. Schol. Pindar. Ol. 13, 83. Anticlia, apud Schol. Homer. l. c. Il. ζ, 155. Casandra. Nati autem ex eâ Isander, Hippolochus et Laodamia, quae ex Iove Sarpedonem sustulit vid. Il. ζ, 199 sq. cf. inf. III, 3, 1. Ceterum de Bellerophontis fatis post haec tempora nihil addit noster: aduersam fortunam insequutam Homer. ibid. v. 200. innuit; et Pegaso Olympum ausum conscendere excidisse, Pindarus I, 7, 63. Ol. 13, 130. cf. Horat. IV, 11, 26. Pindarus quoque Pegaso praesepe in Olympo constituit: vt eum eo euolasse necesse sit credere. At Aurorae est datum, vt eum Lampo et

Phaethonti equis adiungeret, ex Asclepiade Schol. Il. ζ, 155. Schol. ad Lycophr. 17.

Cap. 4.

§. 1. Quod ad argumentum capitis attinet, tractauerat illud Pherecydes lib. II. et XII. e quo repetiit noster sua; vt hactenus sit antiquissima rerum narratio haec habenda. Ex eodem Pherecyde hausit sua Schol. Apollon. I, 1091. et 1515. ex hoc Scholio haud parum interpolatum Apollodorum postea videbimus. Narrauerat haec haud dubie simplicissime Pherecydes; ornatus autem debetur serioribus. Apollodorum ante oculos habuere Zenob. I, 41. Schol. Il. ξ, 319. Schol. Lycophr. 838. sed hic multis de suo additis, eumque exscripsit Eudoc. p. 103 sq. et p. 288. Apollonii Scholia exscripsit p. 334 sq. Nec tamen existimandum est, Pherecydem haec commenta primum excogitasse; nam is antiqua carmina in continuam narrationem redegerat. Poetas ille sequutus est cyclicos, antiquiores Aeschylo et Pindaro, quorum ipse fuit aequalis. Fuisse videtur epos antiquum mythi antiquissimi, Arginis domestici, Persei profectionem ad Gorgones exponens, siue singulare illud fuit, siue partem Phoronidis seu Danaidis constituit; τῶν Ἡοιῶν vtique partem expleuerat. Antiquitatem mythi horridam declarat tota commenti indoles, rudium hominum ingeniis accommodata. Ignorationem occidentalium plagarum, quippe prorsus tunc incognitarum Graecis, narratio arguit; procliuibus ex hoc ipso ingeniis ad prodigia ac portenta in istis locis conferenda. Multa in fabula aliter constituta fuere in tragoediis: Euripidis *Danae*, et *Dictye*, Aeschyli *Polydecte*, Sophoclis *Danae;* fuit et Acrisius seu Larissaei: qui chorum constituebant, ex arce Argorum Larissa: inf. ad s. 4. §. 2. θάλαμον. intellige οἶκον singularem. sup. I,

9, 11. §. 3. erat οἴκημα, in quo Melampus seruabatur. Seriores turrim aheneam commemorant. vid. v. Swind. p. 55 sq. Alii fabulam sic tractasse videntur, vt puellam iam grauidam factam custodiâ turris inclusam dicerent: sic de Sophocle Antig. 957 sq. statuas. §. 3. εἰς λάρνακα. arcam. Disertius haec omnia apud Schol. Apollon. l. c. IV, 1091. Ad sequ. comparandi praeclari versus Simonidis in fragm. κιβωτὸν, cistam, vocant alii: vti Schol. Pindar. P. 10, 72.

s. 1. *Polydectes* et *Dictys*. Peristhenis filii; tragoedias his nominibus paullo ante memorauimus. De Dictyis genere a Nauplio, Amymones et Neptuni f. ducto, vid. Schol. Apollon. IV, 1091. Schol. Lycophr. 838. et sup. I, 9, 6. Valde autem celebres fuere *Hippodamiae nuptiae*, quibus tandem potitus est Pelops. Praeter Pindar. Ol. 1. et Schol. v. Schol. Apollon. I, 753 f. Schol. Lycophr. 156. Egerat de iis Apollodorus in extremis libelli capitibus, quae interiere. Fuit quoque Sophoclis fabula, Οἰνόμαος ἢ Ἱπποδάμεια. Quod equos a ceteris iuuenibus postulat Polydectes ad ἕδνα, non mirum, quia Oenomao aurigationis studiosissimo tale munus maxime probatum iri sperare poterat. Arripuit autem Polydectes astute incaute dictum ad ablegandum Perseum, qui, ne matre Danae potiretur, impedimento erat. Est is tanquam labor, ἆθλος, Perseo impositus, vt Medusae caput arcessat, more heroicae aetatis: vt Iasoni a Pelia, vt Herculi ab Eurystheo, labores similes impositi sunt. Priorem itineris partem Apollodorus omisit; apud Pindarum P. X. iter facit Perseus per Hyperboreos. Neque hoc a nostro additur, vbinam locorum Gorgones habitauerint; nisi quod Perseus εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἧκε. Videtur fabula hunc in modum esse constituta: vt Medusa expugnari posset, cum virtus nullius mortalis auso par esset, exputata erant a

narrante talaria alata, cibifis et Orci galea: haec autem feruabantur a Nymphis in extremo occidente loco incognito degentibus. Ad has vt viam monftrarent, adeundae erant Phorci filiae, Graeae; cumque eas, nifi vi adactas, quod peteret effecturas non effe, bene noffet Perfeus, oculum iis trinis communem clam fubducit; nec nifi viâ ad Nymphas monftratâ reddit. Ita tandem armis idoneis inftructus Gorgones adiit. Spectant haec ad antiquiffimum, et fingulare prorfus fabularum genus, ad fabulofum Oceanum, mox ab aliis ad extremam Africam relegatum, a Graecis haud dubie aliunde acceptum, et, vt modo dixi, in antiquiffimo, (dudum iam ante Pherecydem, carmine tractatum. Nam quod Hefiodum primum auctorem edunt viri docti, vt Dodwell. Diff. de Hannon. Periplo f. 3. auctore Hefychiano grammatico parum docte faciunt, qui Γοργείην κεφαλὴν interpretatur φόβητρον. Ἡσίοδος δὲ πλανηθεὶς, ἀνέπλασεν ἐκ τούτων τὰ περὶ τὸν Περσέα, ὅτι ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος, in Γοργὼ autem addit doctius: τὰ γὰρ περὶ τὴν Δανάην, καὶ τὸν Περσέα, καὶ τὰς Γοργόνας, Ὅμηρος οὐκ οἶδε. in his Homerum fabulas has ignorare, h. e. iis non vti, ait. Omnino vir doctus, Dodwellus, in mythis his exponendis non magis feliciter verfatur, quam Bochartus et tot alii, qui ex hypothefi aliquâ vndecunque arreptâ, non ex antiquitatis more et exemplo, haec et alia interpretari fe poffe putarunt. Simili more argutati funt veteres, vt Diodorus. Alii in Cernen infulam remouerunt Gorgones, e quâ Cyrenen facere volebat Dodwellus repugnantibus aliis. Multa certe infunt antiquioris fermonis mythici veftigia; multa quae a Phoenicibus accepta videntur, faltem ab iis qui extremum Libyae occidentem nauigatione adierant, et noua ac mira ibi vifa renuntiabant. Alia tamen a fabulis de occidente fole, Solisque in oceano occidentali feu Africae

ſeu Hiſpaniae regiâ; ad quam et armenta Solis erant (de quibus infra in Herculis rebus geſtis lib. II, 5, 10 et 11.) et horti. De Phorco et eius filiabus v. ſup. I, 2, 6. deſcriptionem earum et ſororum Gorgonum edidit Aeſchyl. Prom. 792 ſq. Phorcides erant προφύλακες Gorgonum, vt Eratoſth. c. 22. appellat, quae aditum ad eas cuſtodiebant. Earum nomina iam apud Heſiodum leguntur, Θ. 273. 4. cf. Munker. l. c. van Swind. p. 74. corrupta illa fere in libris. Quae de iis narrantur, portentoſa vtique ſunt; neque quisquam temere pronuntiet, ſe res tam antiquas diuinatione certâ aſſequi velle. Videntur tamen ea rudi antiquo ſermone ad rudes rerum ſpecies animo conceptas inuenta eſſe; ſedent in ipſis finibus, quas cuſtodiunt, Graeae certis vicibus inter ſe partitae cuſtodiam; vigilant ergo per vices mutuo tradito oculo; qui fefellit earum curam, iis oculum eripuit, Perſeus, vt iter ſibi monſtrare eas cogeret ad loca alioqui non adeunda. Eaedem puellae erant prudentes, ergo canae a natalibus, γραῖαι ἐκ γενετῆς. Qui melius diuinauerit, bonâ cum pace *Phyllida ſolus habeto;* niſi forte locum hoc habebit: *et vitulâ tu dignus et hic.* Sin pugil Dares *laeuâ taurum cornu tenet* et *ducere* dona fremit: etiam *taurum is ſolus ducito.* Aequiores conditiones haud noui. Ceterum eſt hic locus de *ſoleis alatis:* in quo in modum diuerſum interpretando tam multa ante aliquot annos ſcurriliter in me iacta ſunt; ad quae reponam pauca, ſed more meo, ſine cuiuspiam contumeliâ. Velocitatem a rudi antiquitate per volatum declaratam, volatum autem ab alis eſſe petitum; ipſa natura hominumque ſentiendi et eloquendi ratio probabile facit; a ſoleis vt velocitatis cauſſam peteret, vtque crederet, calceos efficere, vt aliquis volare poſſit, vix mortalium alicui in animum venire potuit; eſt enim hoc abhorrens a rudium hominum notionibus

et iudiciis, cum nihil ſimile ſit in ipſa rerum natura. Noſtrum vulgus vt Fauſtum aliquem aut alium ſortilegum ſimili aliqua machinatione in aere ferri crederet, ex iis, quae de magicis artibus ſeriore aetate narrata ſunt, credere potuit; non autem antiquitas. Iam dii erant et monſtra, et heroes, quorum velocitas in miraculum erat vertenda; nihil ei rei eſſe videri potuit accommodatius, quam vt alae iis adderentur. De loco, in quo illae eſſent adiunctae vel alligatae, homines et poetae nec vbique cogitarunt, nec, quid cogitarent, vbique apponere neceſſe fuit; Daedalus Icaro alas addidit, non ſoleas; quoties autem arte res declaranda eſſet, ſane alae addendae fuere ipſis quoque diis, et in humeris, quod paſſim in antiquioris Graeciae et Italiae monumentis factum eſſe videmus.

Iam Ionici poetae deos ſpecie humana, eaque pulchra ac decora, in medium produxere; ergo alas humeris addere nequiuere; nec neceſſe fuit id facere, quandoquidem eos modo nube ſubnixos, modo magnis paſſibus per aerem, incedentes aut curribus per aerem ferri ſolitos exhibent. Saepius autem omnino nihil adiiciunt de modo quo dii deſcendunt de caelo et aſcendunt. Ita Il. ω, quomodo Iris in maris fundum et inde iterum in Olympum redierit, qua vi, qua ope, nil monitum: 77 ſq. 95 ſq. vt nec magis diſerte declarant, ſi aliam formam adſciſcunt dii, aut hominum oculis ſe ſubducunt, qua ratione et quo modo id fecerint. Porro qui iter faciebant, ſolebant ſoleas pedibus admouere. Od. π, 154. vbi Telemachus ad Eumaeum dixerat: ἀλλὰ σύγ' ἀγγελίας ὀπίσω κίε — ὁ δ' εἵλετο χερσὶ πέδιλα, δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ, πόλινδ' ἴεν. et ſic ſaepe. Nec aliter dii, quorum res comparatae ſunt ad res humanas. Ita Iuno de caelo ad Iouem in Ida proceſſura: ποσσὶν ὑπὸ λιπα-

ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. Ita Minerva in Ithacam de Olympo delapſura (Odyſſ. α, 96.) ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο. *quibus illa inceſſit*, ἐφέρετο, iter faciens. Prorſus itaque eodem modo Mercurius miſſus ad Calypſo (ε, 44.) αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα etc. iisdem verbis, eodem prorſus modo ac ſenſu. Soleas induit Mercurius, tanquam iter facturus; nihil amplius; ſic quoque in verſibus iisdem repetitis Il. ω, 340 ſq. Vnde tandem ludicrum illud commentum petitum dicemus, ſoleas habuiſſe vim eam vt volaret Mercurius! nec niſi iis inſtructum eum volare potuiſſe! Multum diuque quaeſiui quibus in verbis arcanum illud lateat; cum ecce a re leui, non animaduerſo loquendi vſu, illud profectum eſſe vidi: τά μιν φέρον, acceptum eſt eo ſenſu, quo φέρειν eſt portare, in Lexicis; ita *ſoleae Mercurium ferre* creditae ſunt: h. e. earum vi eum ſe in aere librare, in iisque latere vim aliquam arcanam, mirabilem, magicam. Atqui φέρειν dicuntur omnia, quae mouent, promouent; et vulgaris vſus loquendi eſt, vt *pedes aliquem ferre* dicantur, quoties ille incedit; *quo te, Moeri, pedes* ferunt? et οἱ πόδες ἦγον. poetico ſermone et nos pedem ferimus, et pedes ferunt nos incedentes. Nunc autem, vt Minerva, ſic Mercurius iter facturus, ſoleas pedibus alligat, ergo *ſoleis incedit*, τὰ πέδιλα φέρουσιν αὐτόν. putidum fuiſſet, ſi poeta voluiſſet dicere: οἱ δὲ πόδες, ἔχοντες τὰ πέδιλα, ἔφερον αὐτόν. *pedes, ſoleis, vt dixi, induti ferebant ipſum.* Non ille potuit praeuidere, fore aliquando virum doctum, qui ad ſoleas eſſet reuocaturus, quod manifeſtum eſt ad pedes ſpectare, φέρεσθαι, ἰέναι. Nec neceſſe fuit, adiicere, ſi ſupra terras et mare iter facit Mercurius, qua arte, machinatione et modo id faciat; non magis quam de aliis diis, ſi v. c. curru per

aerem vehuntur, quânam vi currus nubibus et aere sustineatur. Itaque Homerus alas nec soleis additas nec equis nec curribus memorat; et hactenus bona est obseruatio, πέδιλα πτερόεντα in Homericis non occurrere dicta. At nec alterum occurrit, *solearum ope* Mercurium volare. At πόδες φέρειν τινὰ saepe dicuntur in poetis, vt in Apollonio: πότνια, πῶς σε δύναντο πόδες φέρεν ἔς τ' ἐπὶ δυσμὰς etc. apud Callimach in Cer. 10. et saepe πόδες φέρον in Homero ipso, et ἄνεμοι φέρον. ἄελλαι φέρον. quis tandem argutari velit in modo quo pedes ferant aliquem! Ipsam Thetin in Olympum euolantem πόδες φέρον Il. σ, 148. ἡ δ' αὖτ' Οὔλυμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα ἤϊεν, ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἐνείκοι. τὴν μὲν ἄρ' Οὔλυμπόνδε πόδες φέρον. vides esse idem πόδες αὐτὴν ἔφερον et illa ἤϊεν. quomodo illa pedibus in Olympum perueniret, non magis addidit epicus, quam quomodo Minerva et Mercurius pedibus soleâ indutis: memoratae tantum his solis versibus soleae pro pedibus, quia has pedibus admotas modo dixerat: ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο πέδιλα - τά μιν φέρον. atque his illa incessit. Vides sic omnem illam arcanam et magicam vim solearum Mercurii effluxisse et euolauisse; natam ex leui errore rei grammaticae; cui equidem facile ignosco; multo magis viro tot ingenii dotibus ornato; miror tamen, si vel maxime animaduersio vera fuisset, in re tam leui et exili, aliquem putare posse sibi ius datum esse incessendi illiberaliter et cauillandi viros bonos! et quidem bene de ipso meritos!

Alio modo fabula instruenda erat in Perseo heroe. Adoriendae ei erant Gorgones *alatae* (εἶχον πτέρυγας) quâ specie erant quoque expressae in Cypseli arcâ; has vt effugeret, diuinâ aliquâ vi opus erat, quia Perseus non deus erat, nec per aerem ferri poterat; itaque non satis erat soleas pedibus induere profecturo, quando-

quidem hae non per se, et vi suâ per aerem ferunt, sed *soleae alatae*, vt *alae soleis adiunctae eum volandi vi*, ex vulgari ad sensum existimatione, *instruerent*; nam *alis volatur, non soleis*. Asseruabant ista alata πέδιλα seu ὑποδήματα Nymphae, sunt enim diuina res, cum perâ et galeâ. Itaque, cum fugeret Gorgones, iam ante Pherecydem, in Scuto Herculis vs. 220. fertur Perseus in aere, ἀμφὶ ποσσὶν ἔχων πτερόεντα πέδιλα. At Gorgones *alas* habent, non πέδιλα, quippe monstra diuina sunt, nec iter nunc faciunt. Hoc exemplo alae adiiciuntur aliis quoque monstris; nec tamen vbique sigillatim ac diserte memorantur τὰ πτερά. At soleis omnino nusquam monstra feruntur, si recte memini. Pegasus alatus diserte memoratur; at aries Phrixi quâ vi super mare incedat, non additur. Non enim omnia eodem modo ac more a poetis tractantur nec sunt tractanda. Quis Mercurio alatas primus soleas addiderit, quis tandem dicere ausit, cum Cyclici, qui primi noua ornamenta mythis antiquis addiderunt, et ipsi illi scriptores, qui ex iis mythos narrarunt, Pherecydes, Hellanicus, Acusilaus et alii, interierint? Quae itaque in eorum Fragmentis, in Homericis Hesiodeis, non-extant, sane in Pindaro et Aeschylo primum occurrere possunt. Nouata esse multa in Tragicis, et in Lyricis, quis ignorat? At quis pronuntiet, quod primum in his memoratum occurrit, ab iis quoque fuisse inuentum! Neque ex nostro hoc loco inf. §. 8. quicquam vniuerse ac praecise pronuntiare ausim, quando Mercurius cum perâ et galeâ alatas quoque soleas reddidisse Nymphis narratur. Amplexus est poeta quisque commentum consilio suo accommodatum, aliud alius. Est similis varietas, nec satis expedienda in Gorgonis capite, modo in scutum modo in thoracem Palladis reposito. Tantum refert, audire etiam alteram partem! Galeam, κυνῆν non proprie dictam,

non a Nymphis, ſed a Mercurio datam tradiderant alii. v. c. Eratoſth. 22. — Praeclarum priſci ſermonis ſpecimen, eſt Orci galea, τοῦ "Αδου, cum opus eſſet notione eâ, quâ quid viſui oculorum ſubtractum eſſe dicere vellent. 'Αίδης eſt *qui cerni nequit;* Orcum pugnantem videmus cum alibi tum in fabulis Herculis; ſed et omnes dii armis et curribus inſtructi; non aliter atque heroes. §. 7. τῶν Φορκίδων. de hoc nomine vid. ſup. ad I, 2, 6. pr. V. L. Fuere Aeſchyli *Phorcides* drama: Eratoſth. c. 22. quod caput latine factum in Hygin. Aſtron. II, 12. ἀποδούς. at alii oculum in Tritonidem paludem a Perſeo abiectum, tradiderant. Eratoſth. l. c. c. 22. A Mercurio mox §. 8. *harpen* (vid. ſup. ad I, 1, 4.) accepit Perſeus. Aeſchylus in Phorciſin a Vulcano datam dixerat. Erat ſcilicet et harpe haec Ἡφαιστότευκτος. quid hoc ſit v. ad I, 4, 3. §. 4. — §. 8. εἰς τὸν Ὠκεανὸν, pro ἐπί. κατὰ τὸν Ὠκεανὸν Schol. Apollon. l. c. Ornauit rem Quintus Paralip. X, 195-8. Apud Heſiod. Θ. 274. Γοργούς θ'. αἳ ναίουσι πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο, ἐσχατιῇ πρὸς νυκτὸς, ἵν' Ἑσπερίδες λιγύφωνοι. ſi modo alter verſus genuinus eſt, nec ex v. 215. confectus. Solum priorem verſum tueberis ex Agatharchide p. 9. extr. ὅτι τὴν ἅπασαν οἰκουμένην Ὠκεανὸς περικυκλοῖ φρουρῶν καὶ συνέχων τοῖς ἑαυτοῦ ῥεύμασιν. οὔ φησι πέραν οἰκεῖν τὰς Γοργόνας Ἡσίοδος. Vetuſtiores videntur collocaſſe Gorgones in inſulâ Oceani, πέρην Ὠκεανοῖο, at ſequiores in continente Libyes, vna cum Heſperidum hortis; vtrumque fabuloſe, nullâ certâ notitiâ habitâ. Gorgonum autem non vnam eandemque notionem vſumque notionis fuiſſe, facile animaduerteris. Primo fuiſſe videtur nihil aliud quam notio Terroris in perſonam mutati, Γοργὼν et Γοργώ. reddita illa per terribilem ſpeciem ac formam; eadem impoſita thoraci et clipeo Palladis; etiam ante in Iouis aegide. Eratoſth.

c. 13. Γοργείη κεφαλὴ Il. ε, 741. in Agamemnonis clipeo λ, 36. et in locis inferis Od. λ, 633. Infignior eius vfus fuiffe videtur in Perfeide, nouis mythis Medufae adiectis: tum in Heracleis: quod patet inf. II, 5, 12. §. 4. Quod Medufae adfpectus in lapidem vertit; haud male inuentum; nam terror motum membris adimit: vnde prona fabulandi via: inter alia, vt etiam coralia lapidefcentia ad Gorgonis adfpectum referrentur ap. Ovid. Met. IV, 740. Orph. de Lapid. 15. §. 10. Alas habent Gorgones, non foleas. Expreffae funt alae in humeris Medufae in numo Sinopes apud Neuman. Num. anecd. T. II. t. 1. In Sc. Herc. 229. Gorgones Perfeum in aere fublimem perfequuntur, ταὶ δὲ μετ' αὐτὸν Γοργόνες ἐῤῥώοντο. concitate ruunt, feruntur, ἱέμεναι μαπέειν. ἐπὶ δὲ χλωροῦ ἀδάμαντος βαινουσέων ἰάχεσκε σάκος. incedunt currentes, non, volantes. Tam parum in his figmentis fibi conftant poetae. §. 11. Perfeus tali habitu, adftante deâ, in ipfis numis Ponti, Sinopes, Tarfi, occurrit ap. Eckhel. Neuman. al. Eodem fpectat numus Sebaftes ap. Eckhel. repetitus Num. Anecd. T. I. p. 174. de Argo acceptus a Caylus *Recueil.* T. IV. Tab. 54, 2. βλέπων εἰς ἀσπίδα, tanquam in fpeculum aereum. §. 12. *Chryfaor.* Geryonis pater inf. II, 5, 10. et Hefiod. Θ. 280. 1. apud Agatharchidem p. 5. pro eo χρύσιν fcriptum. ἐκ Ποσειδῶνος. etiam Hefiod. v. 278. 9. putandum igitur eam grauidam ex Neptuno factam, ceruice recifâ cum fanguine emififfe fetum. Hinc Nicander Alexiph. v. 100. vbi perfeam a Cepheo datam Perfeus Mycenas ex Afiâ attuliffe narratur, αὐχένα γονόεντα Μεδούσης dixit.

f. 3. Nihil Apollodorus de fanguinis erumpentis fibilo, et inuentâ a Minervâ tibiâ memorat: quâ de re Pindar. P. 12. nec alia, quae Ovid. Met. IV, 613 fq. exponit. Infequentes Perfeum Gorgones viuide narrat Auctor Sc.

Herc. 288 sq. expressae erant in arcâ Cypseli ap. Pausan. V, 18. p. 423.

§. 2. *Andromeda*, cum *Cepheo* patre et *Cassiepeâ* matre, multis insignis est fabulis, (vid. laudd. ad Hygin. f. 64. Schol. Lycophr. 836. Conon. c. 40. qui iam argutias interpretis attulit, (nam Ovidium aliosque Latinos scriptores in fabulis vulgatis haud excito), quarum primum fontem Orientem fuisse non dubito: sed nullo modo fieri posse arbitror vt fila haec retexat quisquam. Attulit nuper nonnulla ad rem d'Anquetil (*Mém. de l'Acad. des I.* T. XL. p. 466). Αἰθιοπίαν. ad Ioppen tamen rem gestam vulgo traditum a veteribus. Quam vagum tamen hoc Aethiopum nomen inter veteres, et saepe ad ipsum orientem vsque ad Indos traductum fuerit, nunc inter res notas habetur. Tractauerat fabulam hic expositam simili modo Sophocles in *Andromedâ*, vt ex Eratosth. c. 16. et 36. disco; idem c. 17. excitat Euripidis *Andromedam;* cf. Schol. Arat. v. 179. Philostrati Imag. I, 29. §. 6. Cepheus et Phineus fratres, secundum Euripidem, sup. II, 1, 4. §. 4. §. 7. συγκαλέσαντος τοῦ Πολυδέκτου τοὺς φίλους, sc. ad concionem: apud Schol. Apollonii l. c. *populum*. At seriores ad conuiuium rem reduxere. §. 8. ἐν μέσῃ τῇ ἀσπίδι. Apud nostrum ergo Gorgon in clipeo Palladis; non in thorace, in quo collocant alii, etiam Eratosth. c. 22. et ex eo Hygin. P. A. II. 12. Seriores et clipeum et thoracem Gorgone ornant.

s. 4. *Acrisii mors.* vid. Pausan. II, 16. ex quo debebam monere Acrisium concessisse Larissam Thessaliae εἰς τὴν Πελασγιῶτιν γῆν. Λάρισσαν τὴν ἐπὶ τῷ Πηνειῷ. Etiam haec, quae sequuntur, Pherecydem auctorem habuere; vid. Schol. Apollon. IV, 1091. Sophoclis fuit fabula οἱ Λαρισσαῖοι, vel Ἀκρίσιος, quae hoc argumentum habuit, nam Acrisius in eâ verba fecit. §. 3. τὸν μὲν

Ἀκρίσιον ἔξω τῆς πόλεως ἔθαψεν: Fuit Acrifii fepulcrum Lariffae, in acropoli, in templo Minervae: Clemens Coh. p. 39, 14. ἐν τῷ νεῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Λαρίσσῃ, ἐν τῇ ἀκροπόλει, τάφος ἐστὶν Ἀκρισίου. inter exempla fepulcrorum in fanis. Schol. Apollonii ad IV, 1091. — Ἀκρίσιος ἀποθνήσκει αὐτοῦ ἐν Λαρίσσῃ καὶ αὐτὸν κατατίθεται Περσεὺς καὶ οἱ Λαρισσαῖοι πρόσθεν τῆς πόλεως, καὶ αὐτοῦ ποιοῦσιν ἡρῷον οἱ ἐπιχώριοι. Περσεὺς δὲ ἀναχωρεῖ τοῦ Ἄργους. Nimis breuiter vltima dicta; rediit fane Perfeus in Argolidem, fed Argis degere noluit, et hinc difceffit. Fuit fane et Argis Acropolis Lariffa; verum de hâc agi hic nequit. Mox §. 4. προστειχίσας Μίδεαν καὶ Μυκήνας: praeter Tiryuthem iam antea in Bellerophontis reducis gratiam a Cyclopibus munitam, II, 2, 1. §. 3. etfi Pherecydes narrauerat Cyclopes cum Perfeo et Arcades aduenifle. Perfas a Perfe, Perfei ex Andromedâ filio, originem feu nomen tulifle, vt Medos a Medeae filio, (v. fup. I, 9, 28. §. 5. add. Strabon. XI. p. 798. B.) vt etiam hoc, Iafonem expeditionem in Mediam ac Perfidem fecifle (Strab. XI. p. 802. et al.) lufus fuere tragicorum tum hiftoricorum tam abfurdi, vt vix affequaris, quomodo ferio ab his tradi potuerint. In his fuit Graecia mea. Placuit tamen fabula vrbibus Ponti et in numis redhibita: v. Eckhel doctr. Numor. Vol. II. pag. 341. nunc muris Mideam et Mycenas circumdedit Perfeus, eoque condidit. Schol. Lycophr. προσέκτισε.

f. 5. §. 3. Apponam Scholiom Townl. ad Il. τ, v. 123. vbi „Εὐρυσθεὺς, Σθενέλοιο πάϊς Περσηϊάδαο.„ πέντε παῖδες γεγόνασι Περσέως καὶ Ἀνδρομέδας. Ἀλκαῖος, οὗ καὶ Λαονόμης, ἡ Ἀστυδαμείας, τῆς Πέλοπος, Ἀμφιτρύων. Ἠλεκτρύων οὗ καὶ Λυσιδίκης, τῆς Πέλοπος, Ἀλκμήνη. Αἴλιος (corr. Ἕλιος) ἀφ' οὗ πόλις τῆς Λακωνικῆς, Ἧλος (leg. Ἕλος). Μήστωρ, οὗ Ἱπποθόη, ἡ Πτερελάῳ γαμηθεῖσα. Σθένελος, οὗ

καὶ Μενίππης Εὐρυσθεύς. Si *Hipponome* Menoecei fuit filia Thebani, Iocastae et Creontis illa fuit soror. Apud Pausan. VIII, 14. pr. Pheneatae Arcades *Laonomen*, Gunei f., Pheneaticam mulierem, Alcaeo assignabant coniugem, cum alii *Lysidicen* Pelopis f. Alcaeo nuptam ferrent. Atqui hanc in seqq. Apollodorus Mestori nupsisse tradit. Contra Lysidicen Alcmenae matrem edidere alii, apud Schol. Pindari Θ. 7, 49. cf. ad Hygin. f. 29. pr. Anaxus eoque Amphitruonis quoque, soror Perimede paullo post II, 4, 6. §. 6. — §. 4. καὶ τοὺς λαοὺς Τηλεβόας ἐκάλεσεν. expectes: τοὺς Τηλεβόας Ταφίους ἐκάλεσεν a se. Nam *Teleboae* antiquius nomen; et infessa ab iis Acarnaniae littora iam ante Taphium; postea traiecere in insulas Acarnaniae obiectas, e quibus vna est Taphus; sed dictae passim aut omnes aut pars Taphiae et Teleboides, vel insulae Taphiorum et Teleboarum. Erant Teleboae e Lelegibus; quod infames fuere latrociniis, ex Homero fluxit, Od. ο, 426. π, 426. v. Strab. VII. p. 495. C. (322.) X, 699, A. 704. (459.) Stephan. in Τηλεβοῖς. Schol. Apollon. I, 747. quem exscripsit Eudoc. p. 393. Si verba nostri scriptoris sana sunt, Taphius deductos a se Mycenis colonos appellauit Teleboas: hinc ducta Io. Diaconi nota ad Sc. Herc. Hesiod. p. 189. Exscripsit locum qui sequitur Schol. Lycophr. 932. in quo Τηλεβόας καὶ Ταφίους ὠνόμασε. Hesiodus Ταφίους ἰδὲ Τηλεβόας dixit v. 19. ac si cum antiquis incolis noui iuncti essent Taphii.

§. 5. *Pterelaus*. Aliis est Πτερέλας. Conf. ad h. l. Schol. Lycophr. l. c. Schol. Apollon. l. c. Crinis eius aureus fatalis similis est ei, quem in Niso patre Scylla filia resecuit inf. III, 15, 8. ἀθάνατον ἐποίησε. Atqui, monet van Staveren ad Hygin. f. 198., paullo post f. 7. §. 4. Pterelaus moritur, iubetque adeo legere ἀήττητον ex Schol. Lycophr. 932. enimvero erat vtique a morte tutus Pte-

relaus, quamdiu comam auream haberet; eâque refciſſâ moriendum ipſi erat. §. 7. Alcmenae mater h. l. *Anaxo* traditur, ab aliis *Lyſidice* (vid. ſup. p. 128), Pelopis filia, vt paullo ante ad §. 3. vidimus; cf. Schol. Townl. ad Il. τ, 123. Sicque Eurip. Heraclid. 211. At ſoror eſt Pitthei apud Plutarch. in Theſ. p. 4. Diodoro IV, 9. pr. eſt Eurydice, vbi v. Weſſel. et Intpp. ad Hygin. f. 29. not. §. 8. Νικίππης. *Nicippe* aliis eſt Leucippe, Archippe, (Menippe Schol. Townl. l. l.) Amphibia Pelopis f. et Artibia Amphidamantis f. apud Schol. Ven. Il. τ, 116. prius ex Pherecyde, poſterius ex Heſiodo, fide Didymi. Aſtydamia, Atrei ſoror, apud Thucyd. I, 9, ergo Pelopis filia; vid. ad Hygin. f. 30. pr. et Weſſel. Probab. 7. vbi tamen in loco Maximi, quem is tentat, Arſinoen vindicandam cenſeo; eſt ea Alcmaeonis vxor, Oiclis filia, fide ſuâ in maritum nota: cf. inf. III, 7, 5. §. 4. Cum *Euryſtheo* Stheneli filius fuit *Iphis*, inter Argonautas numeratus. vid. Weſſel. ad Diodor. p. 291. ſoror Ἀλκυόνη p. 258. l. 57. add. Schol. Apollonii IV, 223. 229. §. 9. De *fraude Iunonis* circa partum Herculis loc. claſſ. Il. τ, 95 ſqq. et Schol. ad v. 119.

ſ. 6. Ἠλεκτρύονος. Scilicet ab Ἠλεκτρύων. ſcribitur aliis Ἠλεκτρύωνος vt Pauſan. Aliis Ἠλεκτρυὼν, ῶνος, et ύονος, vt Diodor. IV, 9. et 58. vbi vid. Weſſel. Similis varietas in Ἀμφιτρύων. Adeo ignorabant ipſi Grammatici, quae vera fuiſſet pronuntiatio. Quae ſequuntur, varie tractata et ornata fuere inprimis a tragicis. Fuit enim Sophoclis Amphitruo I. II. Euripidis Alcmena et Licymnius. In iis, quae hic narrantur, tenenda ſunt haec: Perſei filiorum ordo debuit eſſe is, vt Meſtor aetate anteiret Electryonem, hic Sthenelum. Succeſſit patri Electryon; veniunt et repetunt regnum Meſtoris ex filia pronepotes, Pterelai filii. Electryone occiſo Sthenelus Mycenas cum Tirynthe

occupat, regnumque relinquit fucceffori Euryftheo; Amphitruo fugit Thebas. cf. Tabb. genealog. X. b. Μυκηνῶν: vna cum Midea vrbe, vt mox patebit. cf. Paufan. II, 25 f. — μετὰ Ταφίων οἱ Πτερελάου παῖδες. De pugna hac filiorum Electryonis aduerfus Teleboas boues abigentes v. Apollon. I, 747-751. ibique Schol. qui ex Hefiodo, alia ex Herodoro, diuerfa affert. — §. 2. *Polyxenus* Elidis rex; occurrit hoc nomen Il. β, 623. fed is filius Agafthenis Augeae nepos, vid. Paufan. V, 3. Amphitruone adeo aliquot aetatibus ferior. Nec alter Polyxenus Iafonis f. (Paufan. II, 3. p. 118.) quem Aegius laudat, idem cum noftro effe poteft, qui ipfum Augeam aetate antecedere debuit. Ceterum oratio parum terfa eft pro: οἱ διαφυγόντες τὰς ἐλαθείσας βόας παρέθεντο τῷ — Πολυξένῳ καὶ ἀπέπλευσαν. nam terra egiffe boues Elidem et hic iis relictis nauem confcendiffe putandi funt. Mox εἰς Μυκήνην editur et fcribitur; nec dixeris vnde ita placuerit; etfi recte et illud dicitur. §. 3. *Amphitruo Electryonem occidit* temere et cafu; cf. Schol. Il. ξ, 323. at ira commotus, apud Hefiod. Sc. Herc. 10 fq. §. 6. *Amphitruo cum Alcmena Thebas venit:* hoc exfequitur Hefiod. Sc. Herc. pr. et v. 79 fq. Ad feqq. cf. Schol. Il. ξ, 323. et ex Pherecyde Od. λ, 265. ὑπὸ Κρέοντος. Herculis Thebani facta et fata ad Thebanas hiftorias accommodare difficile eft. In Laii tempora haec erunt reiicienda, vt apud Herodot. V, 59. factum, Creonte adhuc adolefcente; ita in eiusdem extrema et Oedipi prima tempora cadent Herculis res geftae. §. 7. λεγούσης Ἀλκμήνης. faltem ad folum Amphitruonem: Hefiod. v. 15. De *Vulpe* hac *Teumeffia* vid. Antonin. Lib. Met. c. 41. extr. et ibi doct. Interpr. Tz. Chil. I, 20. v. 553. qui ad Apollodorum provocat. Palaeph. 8. Paufan. IX, 19. Svid. in Τελμίσια, (nam confunditur plerumque Teumeffus et Telmiffus) vbi ex

Cyclicis fabulam acceptam ait. Ovid. Met. VII, 762 ſq. vbi vid. alios. De Teumeſſo vid. Fragmenta Antimachi apud Schellenberg p. 52.

ſ. 7. §. 2. De *Procride* vid. inf. III, 15, 1. De *cane Procridis* vid. Anton. Lib. l. c. Hygin. Aſtron. II, 35. Eratoſth. 33. et quos laudat Heinſ. ad Ovid. Met. VII, 754. §. 3. *Amphitruonis expeditio in Teleboas* fama fuit valde clara apud veteres poetas. v. Heſiod. Sc. Herc. pr. Idem v. 23. inter ſocios memorat Boeotos, Locros, Phocenſes. Nec illa expeditio ſine nauibus fieri potuit, quarum tamen nusquam fit mentio. An ergo, antiquiores Teleboas in continente habitaſſe illa adhuc aetate, acceperant narratum poetae? — *Panopeus* Phoci et Aſteropeae f. vid. Pauſan. II, 29. p. 178. idem qui cum Criſſo fratre in vtero eſt altercatus: Lycophr. v. 939. de eius periurio ibid. v. 932. cf. Vauvilliers ad Sophocl. Electr. p. 28. §. 5. Parum ſubtiliter haec tradita eſſe a poetis, nec Cephalleniae nomen ad Taphum ſpectare, monitum iam eſt a doctiſſimo ſcriptore Strabon. X. p. 699. B. (456.) Add. eund. p. 704. B. (459.) p. 709. A. (461.) Ad praedam ex inſulis abactam ſpectat locus Anaximandri ἐν τῇ Ἡρωολογίᾳ ap. Athen. XI. p. 498. c. „Ἀμφιτρύων δὲ τὴν λείαν δεξάμενος τοῖς συμμάχοις, καὶ τὸν σκύπφον ἔχων, ὃν εἵλετο, αὐτῷ.„ (ſibi ſeruaſſe ſcyphum innuit.) καὶ πάλιν· „τὸν δὲ σκύπφον Τηλεβόῃ δίδωσι Ποσειδῶν παιδὶ τῷ ἑαυτοῦ, Τηλεβόης Πτερέλεῳ. (Eſt hoc nobile illud poculum, καρχήσιον, ap. Pherecydem, quod aut ipſum aut ſimile aliud Iupiter Alcmenae obtulerat: v. Athen. XI. p. 474. F. et alia apud Sturz.Fragm. Pherecydis p. 104. 106.) τοῦτον ἑλὼν ἀπέπλεεν.„ (Teleboes hic, qui Taphius Apollodoro eſt II, 4, 5. §. 4.) Ad locum de poculo bene laudatur Plauti Amphitr. I, 1, 104. 5, 263. in quo, vſ. 49 ſq., plura ad hanc expeditionem ſpectant.

ſ. 8. *Amphitruonis reditus* titulo, litteris Cadmeis ſcripto, tripodis in templo Apollinis Iſmenii, nobilitatus apud Herodot. V, 59. Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκεν (vt bene Wolf. emendauit) *ἰὼν ἀπὸ Τηλεβοάων*. De tituli antiquitate dubitari poſſe, iam alibi, et ab aliis, eſt monitum. *Iouis Amphitruonem mentiti* nota fabula. Loc. claſſ. eſt Il. τ, 98 ſq. cf. laudd. ad Hygin. f. 29. vbi et Hercules *τριέσπερος*, (de quo docta nota Hemſterh. ad Lucian. T. I. p. 21). In vnâ nocte acquieſcit Heſiod. Sc. Herc. 35 ſq. add. ſupra laud. Schol. Il. ξ, 323. et Od. λ, 265. vbi ex Pherecyde res narratur. Diodor. IV, 9. *τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι. τὰ γενόμενα παρὰ* Τηλεβοῶν, *quae geſta erant a Telebois*, victor de victis vix commemorauit; ſed res a ſe geſtas *παρὰ* Τηλεβόαις, ap. Teleboas. §. 5. De ſerpentibus eliſis v. Theocr. Id. 24. Pindar. Nem. 1, 53 ſq. Contra de Iunone lactante puerum noſter nihil meminit: vid. Diodor. IV, 9. Eratoſth. c. 44. Hygin. Poet. Aſtron. II, 43. Pauſan. IX, 25. p. 758.

Ceterum peruentum nunc eſt ad *Herculem:* de quo quanta fabularum eſt congeries! quanta varietas! Scilicet, primo variae fuere et religiones et narrationes ab vltimâ antiquitate repetitae; fuit Hercules in Coſmogoniis ad roboris notionem declarandam inuentus; idem mox aduerſus Gigantes a diis arceſſitus, vt ſup. I, 6, 2. etiam ille ab Orphicis celebratus, ſi Athenagorae fides c. 15. cf. Suffrid. p. 37. 38. it. Damaſcius in Excerpt. in Wolf. Anecdot. Gr. p. 253 ſq. Inductus mox in Graeciam Hercules Tyrius, Aegyptius, Idaeus. Translatae tandem omnes hae, tam variae indolis, fabulae *in Herculem Thebanum:* fierique adeo potuit, quod apud Sextum eſt adv. Phyſ. p. 557. fuiſſe apud Thebanos ſtatuam cum titulo: Ἀλκαῖος Ἀμφιτρύωνος Ἡρακλεῖ χαριστήριον. cum nomen eius verum *Alcaeus* fuiſſe narretur. cf. inf. ſ. 12. Vt vero

in Thebanum omnia deriuarentur, cauſſa repetenda eſt a claritate ſtirpis Heraclidarum, a narrationibus per patres acceptis, a carminum antiquiorum, quibus celebratum nomen erat, numero; a fabulis Thebanis; a certaminum Olympicorum celebritate, quorum origo cum ad ipſum referri ſoleret, victorum laudes Herculis memoriam facile in ſocietatem admittebant; tandem hiſtoricorum, rhetorum et grammaticorum opera acceſſit. Pherecydis auctoritas memoratur antiquiſſima, tum Acuſilai: vid. inf. c. 5, 7. Verum et Hecataeus Herculis res attigerat: v. c. Steph. Byz. in Ψωφίς. et Hellanicus: cf. ad c. 5, 8, et 9. de Heſione. Carmina Ἡρακλείας nomine inſcripta fuere plura, in his nobiliſſimum *Panyaſin* auctorem habuit; aliud, ſed obſcurius, *Nymphios* Heracleotae aliquoties a Schol. Apollon. et ab Athenaeo p. 619. F. memoratum. Aliud *Piſandri Camirenſis*, de quo cf. ad Virgil. Aen. II. Exc. 1. et *Cinaethon* ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ laudatur in Schol. Apollon. I, 1357. Ex antiquioribus illis poetis ſi Heſiodum exceperis, ne vnum quidem habemus ſuperſtitem: itaque pro fontibus nunc nobis ſunt riuuli; quos paſſim adſcriptos videas, v. c. ad Hygin. f. 30. ad Silium Ital. lib. III, pr. ad Plaut. Perſ. I, 1, 3. Vide inprimis chorum in Eurip. Herc. fur. 358 ſq. Magna eſt operum veterum, inprimis anaglyphorum, ad Herculem ſpectantium copia, quae poſt Bergerum plenius et doctius collecta haberi velim; eminet in iis Anaglyphum Farneſium, nunc in Villa Albani ſeruatum, tectorium verius quam marmor, a Sponio, Gorio ad Donium, et diligentius a Corſinio nuncque ab Abb. Caietano Marino *Deſcrizioni antiche delle Ville Albani* p. 150 ſq. editum, quod Herculem in Olympo inter Satyros cum Hebe recumbentem, et nectar bibentem, peracta in terris expiatione, cum ſacris Herculi inſtitutis primum ab Admeta,

Iunonis Argivae sacerdote, Eurysthei filia, exhibere creditur, res autem Herculis titulo complectitur, quem vtinam minus lacunosum et corruptum haberemus. Adscriptum est nomen Ευρωπη, quod nomen esse suspicor carminis ad quod anaglyphum forte fuit adornatum; vt Tabula Iliaca efficta ex carmine, cuius nomen adscriptam Ιλιας μικρα. Certe ludicra est Herculis adumbratio inter Satyros potantes: vnde de Satyrico dramate aliquando cogitabam; in quod etiam inciderat Viscont. Pio-Clement. Tom. II. p. 54. Apud Pausan. IX. 5. p. 721. l. 2. memoratur ὁ τὰ ἔπη τὰ εἰς Εὐρώπην ποιήσας. Mnesimachus ἐν τῇ Εὐρώπῃ apud Schol. Apollonii II, 1017. geographica persequutus esse videtur. In iis, qui veteres fabulas conquisiuerant, fuit Herodorus, cuius XVII. libri τοῦ καθ' Ἡρακλεῖαν λόγου memorantur v. c. ap. Athen. IX, f. Hunc noster sequitur v. c. 6, 3. f. in aliis primo loco Pherecydem.

s. 9. *De institutione Herculis* quam diuersa tradita! v. Theocr. 24, 102-133. vbi v. Wart. Add. Schol. ad Id. 13, 9. — παλαίειν δὲ ὑπὸ τοῦ Αὐτολύκου. notum nomen Autolyci, Mercurii f. furtis clari, iam ex Odyss. τ, 396. v. sup. ad I, 9, 16. §. 8. Egerat de eo Hesiodus in Eoeis, vnde versus est in Etymol. in αἴδελα. et ap. Schol. in Lycophr. vs. 344. Celebratus ille Euripidis dramate Satyrico, Autolyco. Apud Theocr. l. c. 114. est Harpalycus Panopeus. Iam et Autolycus in Parnasso habitauit, vt ex Homero notum et Pausan. VIII, 4. p. 605. Licet adeo suspicari pro ignoto prorsus Harpalyco reponendum Αὐτολύκῳ Φανοτῆι, etsi de eius arte luctandi memoria alia extet nulla. *Eurytus* pro eodem rege Oechaliae, Ioles patre, habetur; saltem is, qui arcu excelluit, Οἰχαλιεὺς fuit, Odyss. θ, 224. Pro Euryto alii Teutarum Scythen habent: in his Herodorus et Callimachus apud Schol. Theocr. 13, 56. add. Schol. Lycophr. 50. (vbi et Rhada-

manthus ab aliis pro magistro habitus) et 458. Pro Lino Chiron ab aliis memoratur, vt Eratosth. c. 40. bene emendatus a Koppiers. Obff. p. 127. 8. Linum Orphei fratrem supra ediderat Apollod. I, 3, 2. Debuit tamen is qui Herculem erudiit, esse serior alter, vt bene Thebani contendebant apud Pausan. IX, 29. f. p. 767. — §. 2. Verba *καὶ Θηβαῖος γενόμενος* haud dubie spuria sunt, et ab interpretamento profecta. *ἐπιπλήξαντα γὰρ αὐτόν.* non esse potest modo, obiurgantem, sed, *verberantem.* Alias Rhadamanthi lex non haberet locum. Iudicium hoc caedis in Herculem constitutum, laudatamque Rhadamanthi legem, quâ caedem ad iniuriam vltro illatam vlciscendam factam reo non imputari posse sancitum est, nescio an alibi inuenias: frequens tamen iudiciorum caedis factae memoria est in antiquioribus fabulis; id quod ipsa tempora ferebant. Tragici autem caussas *φονικὰς* in scenam produxere, vt in Cephalo, Daedalo, Oreste. In Heracliis ita quoque Hercules. §. 3. *εἰς τὰ βουφόρβια.* Apud Diodor. IV, 10. in gymnasio educatur; ita variarunt ii, qui haec ornare volebant. §. 4. Speciem corporis heroum tradere coepere Sophistae in heroum laudibus, genere eloquentiae epidictico: in Hercule iam praeiuerant Hieronymus philosophus (haud dubie Rhodius, Peripateticus) et Dicaearchus: e quibus translata vid. ap. Clement. Alex. p. 26. Noster tamen Herodorum etiam in hoc capite sequutus est, si modo vera tradit Tzetzes Chil. II, 36. v. 210. *ὅν περ ὁ Ποντικός φησιν Ἡρόδωρος συγγράφων — ἔχειν τεσσάρων μὲν πηχῶν μῆκος καὶ ποδιαῖον.* cf. ibid. 364-6. Habuit ille hoc ex Schol. Lycophr. 662. *τεσσάρων δὲ πηχέων ἦν ὁ Ἡρακλῆς καὶ ποδὸς ἑνὸς, καθάπερ ὁ Ποντικὸς Ἡρόδωρος* (non *Ἡρόδοτος*) *ἱστορεῖ* primoque loco Schol. Pindari Isthm. 4, 87. vbi *Ἡρόδωρος ἐν Οἰδίποδι* laudatur. Ita ne inter Tragicos Herodorus fuit? Immo

ſcriptor fuit pedeſtris, qui Herculis rebus forte alias fabulas Thebanas attexuerat. De quatuor cubitis ingenioſa eſt Böttigeri ſuſpicio ductum hoc eſſe a ſcenâ; nam tragicam eam fuiſſe menſuram colligit exemplo figurae quatuor cubitorum in pompâ Dionyſiacâ Philadelphi ductae Alexandriae apud Athen. V, 7. p. 198. A. — §. 5. ὀκτωκαιδεκαέτης. Hoc anno vtebatur Apollodorus in Chronographicis pro cardine chronologiae: computabat enim inde LXXXIII. annos vsque ad Troiam captam v. inf. in Fragm. Chronicor, e Clemente Alex. Strom. I. p. 381.

ſ. 10. Nota, iam ab antiquis facta, confuſio *Theſtii* et *Theſpii*, *Theſtiadum* et *Theſpiadum*, vid. ad Hygin. f. 162. ad Antonin. Lib. p. 86. Weſſel. ad Diodor. IV, 29. Poſſunt diſtingui et internoſci *Theſtius*, Pleuronis rex in Curetibus, cuius fabulae ad Aetoliam pertinent; de eo ſup. I, 7, 7. et 10. eius filii interfuere venationi apri Calydonii. I, 8, 2. §. 4. filiae erant Leda et Althaea cf. obſſ. ad I, 7, 10. Alius eſt Theſpiarum conditor, quem Theſpium, non Theſtium, appellatum fuiſſe credas, Athenienſis, Erechthei filius, L. filiarum pater: de hoc agi puto II, 7, 6. et II, 7, 8. cf. Pauſan. IX, 26. 27. Idem h. l. intelligendus, et Theſpiades, quarum ſigna a Cleomene (Plin. XXVI, 4, 10) e marmore, ab Euthycrate aere expreſſa erant (Plin. XXXIV, 19, 7), eſſe debuere. Fabulam Θεστίου Ephorus quoque attigerat lib. I. vt ex Theone Soph. Progymn. c. 2, p. 16. colligo. Ceterum minus libidinoſum Herculem dedit Apollodorus, quam alii, qui modo ſeptem noctibus (vt Herodorus apud Athenaeum p. 556. F.) modo vnâ nocte (vt Ephorus l. c. ἅμα.) L. puellas puellari flore priuatas narrant. Liberos ex Theſpiadibus ſuſceptos infra c. 7, 8. recenſet. §. 2 Vulgo *leonis Nemeaei exuuiae* illae fuiſſe narrantur; in quo praeiuit Piſander Rhodius vid. Eratoſth. c. 12.

§. 11. De *Ergino* vid. Diodor. IV, 10. qui omnino Apollodorum hic infpexiſſe videtur. Pauſan. IX, 37. qui et oraculum de liberis ſuſcipiendis ei datum appoſuit, (quod illuſtrat Ruhnken. Ep. crit. p. 221.) et, non caeſum ſed bello ſuperſtitem fuiſſe narrat, cf. c. 25. p. 758. med. porro Schol. Theocr. 16, 105. apud quem τὰ τεθρυλλημένα ἐπὶ Ὀργίλῳ τῷ Ὀρχομενίῳ ſunt ἐπὶ Ἐργίνῳ. item Burmanni Catal. Argonaut. Ergini filii fuere Trophonius et Agamedes, vates. Beneficium Herculis in Thebanos a tributo liberatos memorat Eurip. Herc. fur. 50. 220. 560. §. 5. λαβὼν ὅπλα παρ' Ἀθηνᾶς, ſcil. a perpetuâ comite, cuius miniſterio in Heracliis omnia geſta; praeiuerat tamen ipſe Homerus pluribus locis, vt Il. ϑ. 364 ſq. υ, 146. Ceterum in hoc bello cum Minyis, Cephiſſo obſtructo, Orchomeniorum fines vndis merſerat Hercules: Pauſan. VIII, 38. Diodor. IV, 18. f. et ib. not. Eadem in primis verſibus Anaglyphi Farneſii expoſita: Ηρακλης εννεα γενομενος (excidit forte δέκα. Corſin. em. ἐν ἥβᾳ) Μινυαν (τῶν Μινυᾶν inf.) Ορχομενον ειλε ταν πολιν, Εργινον φονευσας τον βασιλεα, και ταν λιμναν επι του πεδιου εσχησεν αυγοις αποφραξας. . . (corr. ἐςχέας, ἐναύλους ἀποφράξας Μέλανος vel Κηφισοῦ). §. 6. Megara, Creontis filia ex Henioche: cui cum marito ſupplex factus erat Amphitruo in Sc. Herc. 83. Eurydice eſt ap. Sophol. Antig. 1194. Filiorum e Megarâ idem recenſus inf. c. 7, 8. p. 163. ſed Deione addito, vbi cf. Gal. Contra vero alii tres vel duo commemorant: tres Euripid. Herc. fur. 474. duo Hygin. f. 32. et 31. vbi vid. not. p. 90. Diuerſitas quoque et corruptela nominum occurrit. Omnino videndus Schol. Pindari Iſthm. 4, 104, vnde patet noſtrum conſentire fere cum Diniâ Argiuo (Δεινίᾳ, quod pro Αἰνείᾳ iam legere iuſſit Valkenar. ad Theocr. p. 304). Add. Schol. Lycophr. 662. et 48. Schol. Od. λ, 268. et

Eustath. §. 7. Pyrrhâ fuit, quam et Moschus memorat IV, 52, e quâ Protesilaus ab Iphiclo susceptus: alii tamen Protesilai matrem Astyochen edunt, ap. Eustath. p. 323. f. Diomedeam alii ap. Hygin. f. 103. De *Rhadamantho*, nunc inter nos iustitiâ claro, (cf. sup. f. 9. §. 2. inf. III, 1, 2 f.) fabulae olim fuere plures, quam nunc vulgo notae sunt: antiquiorem aliquem, quem Minos aemulatus est, tradiderat Ephorus ap. Strabon. X. n. 730. B. Alia Cinaethon tradiderat apud Pausan. VIII, 53. p. 707. Ab adulatorum fraudibus intactum praedicat Pindar. P. 2, 135. Fuit et tragoedia Euripidis Rhadamanthus. Amatus videtur fuisse a Ioue, vnde ξανθὸς Ῥαδάμανθος in Od. δ, 564. idem in inferis habere Alcmenam coniugem, vid. Antonin. Lib. 32. extr. et Herod. Attic. Inscript. Regillae sub fin. at secundum alios, in quibus est fides Plutarchi in Lysandro Tom. I, 449. D. E., post Amphitruonis statim mortem eam duxisse traditur, quos noster §. 8. sequitur. E Cretâ fugiens, fratre occiso, vt Schol. Lycophr. 50. (vnde Eudoc. p. 210), seu ex insulis, vt inf. III, 1, 2. in Boeotiam peruenerat. Apud Homerum Od. η, 323. 4. ad inuisendum Tityum in Euboeam a Phaeacibus deductus esse narratur; cf. sup. Obss. ad I, 4, 1. §. 4. Amauerat Atymnium, vt inf. III, 1, 2. intelligitur, pro quo Licymnium edit Philostr. Ep. 46. at Talum amasium ex Ibyco Athen. XIII. p. 602. §. 9. Quae hic sequuntur de armis Herculis a diis datis alieno loco posita sunt: forte incuriâ ipsius scriptoris, qui excerpta ex antiquiore libro non bene digesserat; nisi e margine illata sunt. Saltem locum suum habuissent sup. post II, 4, 9. §. 1. vel §. 4. Obserua h. l. promiscue memorari arma Herculis, arcum, ensem, thoracem, peplum, clauam: cum sedulo ab aliis distinguatur in cultu Herculis claua cum exuuiis leonis, ab arcu et pharetrâ. Quam

varie hac de re a veteribus traditum ſit, nota nunc res eſt poſt Winckelmanni monita: nam in Strabone XV. p. 688. C. (p. 1009. B.) Piſander Camirenſis, ſecundum alios apud Athenaeum XII. p. 512. F. Steſichorus vel Xanthus lyricus primi clauam et λεοντῆν et arcum Herculi tribuerunt. Non huius loci eſt, nec refert, haec copioſius perſequi. Conuenit antiquiorem habitum eſſe in Odyſſea λ, 606. vbi arcum cum pharetrâ habet ex balteo ſuſpenſâ; et in Gigantomachiâ arcu et ſagittis vſus inductus erat, ſup. Apollod. I, 6, 1. §. 7. 2. §. 1. 5. Signum Herculis antiquiſſimum Thaſiorum Olympiae conſecratum erat, cum clauâ in dextrâ, et arcu in laeuâ ap. Pauſan. V, 25. p. 445. habitum illud ſignum Herculis Tyrii. Variarunt arma et habitum poetae et ſculptores pro rerum et conſilii varietate: enſe cinctus adſtabat Hercules Atlanti in arcâ Cypſeli Pauſan. V, 18. p. 423. herois habitu, armatus clipeo, thorace, ocreis, etiam arcu et pharetrâ, de curru cum Cygno pugnare memoratur in Hercul. 123 ſqq. etſi locum e variis carminibus contextis prodiiſſe ſatis patet. Apud poetas ſequiores, promiſcue modo hoc modo alio habitu Herculem exhiberi, lectio poetarum docet. Apud Sophocl. Trachm. 519 ſq. arcus, haſta, claua iunctim memorantur. Variant aut cumulantur arma pariter in gemmis et aliis operibus artis; etſi claua et ſpolium leonis in communi more habita ſunt. Veſte indutus fuit etiam eâ, quâ a Deianirâ miſſâ contabuit. Ceterum diuerſos noſtrum auctores ſequi, patet etiam ex hoc, quod ſup. pag. ſ. 11, 5. ὅπλα παρ' Ἀθηνᾶς accepiſſe memorabatur.

ſ. 12. *Furor Herculis.* egregie narratus a Moſcho IV, 13 ſq. Fuit Neſtoris de eo narratio in carmine Cyprio. cf. Diodor. IV, 12. hic ab aliis ſerius poſt reditum ex inferis memoratus vid. Hygin. f. 32. Schol. Lycophr. 38.

Alterum hoc Tragici ſequuntur, Euripides in Hercule furente; et Seneca. Fuit quoque Epicharmi Ἡρακλῆς παράφορος. Euripidem expreſſit Philoſtrat. Imag. II, 23. Eſt haec Herculis inſania etiam inter medicos celebrata; nam ἐπιληπτικὸν Herculem fuiſſe crediderunt, vnde etiam Ἱερὰ νόσος dicta; v. Ariſtot. Problemat. ſect. 30, 1. Facta natorum ab eo caeſorum mentio Pindaro. vid. Fragm. p. 152. CLXVI. Aliis bis inſaniiſſe narratur Hercules; iterum poſt Iphiti mortem inf. 6, 2. Cum Apollodoro conſentanea narrat Nicolaus Damaſc. in Excerpt. p. 441. 2. Omnino in Herculis rebus plures ſunt repetitiones eiusdem facti ad tempora diuerſa referri ſoliti, vt caedis factae, luſtrationis, ποινῆς; quod nemo miretur, ſi tot poetarum ſtudia in iisdem fabulis collocata meminerit. Nunc luſtratur Hercules a Theſtio; de quo paullo ante ſ. 10. Infra c. 6, 2. a Neleo repudiatus, luſtratur a Deiphobo. Ita etiam bis terue exulat; exilium autem non tam poena erat caedis factae, quam potius vltionis a propinquis metuendae effugium, hoc tamen loco ſibi ipſe exilium irrogaſſe dictus videtur. §. 2. τὸ δὲ πρότερον Ἀλκείδης προσηγορεύετο. Ita nomen eſt patronymicum, proprie deſignans υἱὸν vel υἱωνὸν τοῦ Ἀλκέως. Sunt autem patronymica plura, quibus alioqui poetae tantum vtuntur, pro propriis indita: vix tamen in heroicâ aetate. Ἡρακλείδης ap. Aelian. V. H. II, 32. legitur, haud dubie vitioſe. Pauſanias, qui etiam ita ſcripſiſſe memoratur ap. Euſtathium, Gloſſographus ille, non periegeta Graeciae, in codicem pariter corruptum inciderat. At alii ipſum Herculem antea *Alcaeum* appellatum, nomine aui, acceperant: idque analogiae magis conuenit; ſic Diodor. IV, 10. Euſtath. p. 989. l. 42. Schol. Pindari O. 6, 115. Sext. Empir. p. 557. vbi cf. Fabric. Eſt etiam nomen antiquum *Alcaei* in Anaglypho Farneſio; in arâ cum tripode impoſito:

Ἀμφιτρύων ὑπὲρ Ἀλκαίου τρίποδ' Ἀπόλλωνι ἀνέθηκε. . . . quae ibi subiiciuntur verba, lacunosa sunt; quae Visconti Muſ. Pio-Clem. IV. p. 78. ingeniose explet δαφνηφορήσαντος ἀπέφηνεν pro φονεύσαντος, ex Pauſan. IX, 9. apparet tamen, Herculem eum in poſterum appellatum eſſe, ex ſeqq. τὸ γὰρ κατ' ἀρχὰς οὐχ Ἡρακλῆ, ἀλλ' Ἀλκαῖον αὐτὸν καλεῖσθαι. *Palaemonis* nomen in oraculo eſt ap. Schol. Lycophr. 662. Sunt tamen verba corrupta: ὁ δὲ χρησμὸς οὕτω πως ἔχει „οὐκ ἔτι Παλαίμων κληθήσεαι, αὐτὰρ Ἀπόλλων Ἡρακλέα δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει. ἐξ Ἥρας γὰρ ἐν ἀνθρώποις κλέος ἄφθιτον ἕξεις." Totum hoc oraculum eſſe ſerius effictum, per ſe patet; primus vero verſus nequidem oraculi eſt, ſed editoris Potteri. In codd. erant tantum verba: οὐκ ἔτι Παλαίμων κληθήσῃ. Ἡρακλέα δέ σε etc. Παλαίμων probabile ſit natum eſſe ex corruptelâ vocri Ἀλκαῖον. Si quis talis verſus fuit, ille dudum interierat. Alter verſus propius accedit ad morem oraculi: Ἡρακλῆ δέ σε Φοῖβο: ἐπώνυμον ἐξονομάζει. In capite verſus legitur varie: Ἡρακλέην δέ, Ἡρακλῆν δέ, Ἡρακλέα δέ, Ἡρακλῆ δέ, et al. Si nullus alius verſus praeceſſerat, debuit eſſe: Ἡρακλῆά σε. Tertius autem verſus grammaticum acumen ſapit, nam etymum vocis declarat. Cum autem nec in hoc omnes conſentirent, duo verſus habemus pro vno; nam alii verſum ſic prodiderunt, vt ad κλέος ἐξ Ἥρας referant, quia famam nominis ex Iunonis odiis adeptus erat: interpretationem tamen et hi variis modis inſtituunt: quos v. ap. Etymol. in Ἡρακλῆς. add. Diodor. l. c. qui ad ipſa Herculis incunabula nomen datum refert. Alii quod a Iunone appellatus, Porphyrionis Gigantis vim depulerat (de quo Apollodor. I, 6, 2. §. 1.) ſic in Etymol. l. c. Ptolem. Hephaeſt. At alii etymon ita conſtituerant, vt ab ἦρα, τὰ ἐπίηρα, *grata* et *iucunda*, referrent: „ἦρα (h. e. bene-

facta) γὰρ ἀνθρώποισι φέρων κλέος ἄφθιτον ἕξεις. „ qui hoc amplexi ſunt, aut ἦρα ſcripſerant, aut aſperum ſonum haud curaſſe videntur. Sic verſus ſcriptus legitur apud Aelian. V. H. II, 32. Euſtath. p. 989, 42. Etymol. in Ἡρακλῆς. Svidam in Ἡρακλῆς ξενίζεται. Nomen Νεῖλος eſt apud nugiuendulum Hephaeſt. Ptolem. p. 310. et apud Etymol. in Ἡρακλῆς: vbi plures nugae grammaticorum propinantur.

Cap. 5.

ſ. 1. Caput hoc ante oculos habuit Anonymus ab Allatio editus (in Excerpt. Var. Ro. 1641. 8.) et Tzetza in Chiliad. II, 36. conſ. Diodor. IV, 12 ſq. qui res Herculis rhetorice ornauit ad pragmaticae hiſtoriae morem, ſequutus, vt ſuſpicor, Matridem, cuius Encomium Herculis olim lectum eſt: Athen. X. pr. p. 412. B. niſi Dionyſius Mileſius, quem in ceteris auctorem habuit Diodorus, huic praeiuerat. Aliud Herculis Encomium fuit Caucali, rhetoris Chii, qui Theopompi hiſtorici frater fuit: ap. Athenaeum l. c. §. 2. ἐκ Τυφῶνος γεγεννημένον. apud Heſiod. Θ. 326. ex Ortho, Typhonis f. et Echidnâ. Auctor Laudum Herculis, quem Nemeſianum eſſe ſuſpicatur Wernsdorf. in Poet. min. T. I. *Chimaereâ cretum de gente* facit leonem v. 76. At eum e Lunâ delapſum narrauerant alii; Schol. Apollon. I, 498. Tatian. adv. Gent. 45. p. 99. vbi vid. Not. Worthii. Gesner ad Claudian. XXIV, 288. Vt alia ex Herculis rebus geſtis translata ſunt in Theſeum, ſic et taurus ab eo domitus Marathonius; pro Molorcho excepit eum Hecale, (Plutarch. in Theſ. p. 6.) quae argumentum ſuppeditauit carmini Callimachi. Ad hiſtoriam autem, quam appellant, naturalem ſpectat hoc, quod Graeciam aetate antiquiore frequentarunt leones, quippe terram tum paludoſam et ſilueſtrem; ſerius non niſi in Macedoniae et Thraciae montibus viſebantur:

Xenoph. de venat. II, 1. nunc nec in his locis. §. 2. *Molorchus:* hoſpitio Herculis clarus: cf. Tibull. IV, 1, 13. et ib. Broukh. eum ab Hercule necatum clauamque ereptam alii narrarant, vt diſco ex Ampelio c. 2. p. 13. Videtur hoſpes pro fauſto profectionis ſucceſſu vota facere voluiſſe victimâ Ioui caeſâ: quod Hercules fieri noluit, ſed iuſſit ſeruare victimam, nec mactare ante diem XXX. tum fauſto reditu Herculis accepto Ioui Seruatori ſacrum voluit eum facere, ſin non redierit, inferias ei facere; an victimâ eâdem caeſâ, dubito; nam aliena eſt victima ab inferiarum ritu. §. 4. Ceterum tenendus ex h. l. *modus enecandi leonem.* cf. Diodor. l. c. Diuerſa ratio ap. Theocr. v. 267. vbi a tergo ſtringitur Herculis brachiis, idque cautius. §. 6. *Euryſthei metus lymphaticus.* Apud Diodor. l. c. IV, 12. poſt aprum Erymanthium memoratur. Seqq. exſcripſit fere Tz. Chil. II, 36. v. 236 ſq. Viſitur res in tabulâ expreſſâ inter Pictur. Herculan. Tom. III. t. 47. etſi ſpecies Herculis ibi eſt non oſtentantis aprum, ſed ei, qui in dolio defoſſo ſtat, minantis clauâ. Statu magis conſentaneo exhibetur in numis Perinthiorum et Pergamenorum: quos videbis memoratos ab Eckhelio et Raſchio; in his autem *vas exiguum* appoſitum eſt, magis ad denotandum et innuendum Euryſthei metum, quam ad declarandum; eſt quoque Paſta ex antiquâ gemmâ expreſſa, et ipſa antiqua, in Muſeo Stoſchiano, nunc R. Boruſſ. de qua v. Winkelm. *Cabinet de Stoſch.* p. 274. in quo ſpecies Euryſthei ſimilis eſt Diogeni Cynico in Anaglypho ap. Winkelm. Mon. ined. t. 274. Nec tamen *dolium*, πίϑος, tali formâ ac ſpecie, cum conſilio ſe occultandi conuenit, nec cum verbis πίϑον χαλκοῦν ὑπὸ γῆς, quae οἴκημα, cubiculum, cellam, ſub terrâ declarant, eamque munitam et tutam, quippe ex aere, χαλκοῦν. Scilicet petitum hoc eſt ex antiquo poetâ, qui Homeri

exemplo κέραμον χαλκοῦν dixerat nam et ille Martem ait ab Aloidis habitum vinctum χαλκέῳ ἐν κεράμῳ. Apparet vocem antiquam fuisse κέραμον de aedicula qua quis inclusus seruabatur. Qui πίθον substituerunt, ante oculos habuisse videntur dolia figulina, veterum more valde capacia et in terram defossa. §. 7. Κοπρέα. *Copreus* is, de quo Il. ο, 639. vbi v. Schol. Eundem in Heraclidis Euripidis inducit ad repetendos Herculis liberos ab Eurystheo Athenas missum. Notabile autem in nostro, quod *Pelopis* filium eum edit, τοῦ Ἠλείου. Persei filium Ἕλειον vidimus sup. II, 4, 5. §. 2. in quo variabatur f. 7. §. 3. Nunc in codd. est Ἡλίου. Palmerius emendabat Αἰλίου τοῦ Πέλοπος, nomen mihi prorsus ignotum. Male vero putauit, patrem Pelopis h. l. memorari; immo vero est Pelops Elidis rex, Eliensis seu Eleus. Alius Copreus, Haliarti Boeotiae rex, memoratur in Schol. Il. ψ, 346. qui acceptum a Neptuno Arionem equum Herculi dono dedit. Ἴφιτον κτείνας. *Iphitus* hic quis fuerit, non satis liquet. Videtur res in Elide gesta. Euryti f. esse non potest, de quo inf. c. 6, 2. Iphitus Nauboli f. qui inter Argonautas fuit, I, 9, 16. §. 8. erat Phocensis. Alter, Hippasi f. cum ex Peloponneso venisse dicatur Hygino, possit intelligi, si plura de homine constarent. Nobilis Iphitus est Eleus, qui ludos Olympios instituit, sed is multo serius vixit.

f. 2. De *Hydra* magna fabularum diuersitas: vid. ad Hygin. f. 30. re varie a poetis tractata. Ipsa species valde diuersa, etiam in operibus priscae artis. Antiquioribus monstrum est corpore belluino, capitibus anguineis: vnde Lucret. V, 27. *Lernaeaque pestis Hydra venenatis vallata colubris* h. *colubrorum capitibus*. Capitum quoque numerus varie traditus, nouem ab Alcaeo ap. Schol. Hesiod. p. 257. l. quem noster sequitur; alii centum et sic porro.

v. ad Hygin. p. 83. 10. μυριόκρανον κύνα Λέρνας appellauit Euripides Herc. fur. 419. *canem* communi monstrorum appellatione, de quâ egit Ruhnk. Epist. crit. p. 60. Sed iam ante Alcaeum Pisander Camirensis capita plura Hydrae affinxerat, vt ex Pausan. II, 37. p. 399. 400. discere licet. §. 4. Male vero hoc narratum, et percuti et rescindi capita potuisse, si quidem ἄτρωτος erat. Scilicet duae poetarum rationes permixtae: antiquior, vt Hydra ferro vulnerari nequiret, altera serior, vt capita renascerentur. §. 5. *Iolaus:* vid. sup. II, 4, 11. p. 113. perpetuus Herculis comes vid. Pindar. I, 1, 21. N. 3, 21. cf. ad Hygin. p. 85. ed. v. Stav. nomen eius in τῶν ἄλλων latere apud Eratosth. c. 11. bene vidit Gale, cf. Koppiers obss. p. 108. §. 6. εἰς Ἐλεοῦντα. nulla huius loci memoria praeterquam apud Stephan. Byz. in Ἐλαιοῦς. quae ad Hellespontum est: ἔστι καὶ Ἄργους Ἐλαιοῦς· τῇ χολῇ. Sic et Diodor. l. c. IV, 11. ex vulgari opinione, quâ veneni vis modo in sanguine modo in felle latere credebatur. Narratur autem apud Nicand. Ther. p. 48. ed. Gorr. et ipse Iolaus ab hydrâ ictus per panacea esse sanatus.

f. 3. Dianae consecrata erat Cerua a Taygete Nymphâ, Pindar. Ol. 3, 53. (vnde emend. Tz. Chil. II, 268.) vbi et χρυσόκερως. χρυσοκάρανον δόρκαν dixit Eurip. Herc. fur. 375. *Cornutam* ceruam, insolitae naturae, multi veterum memorant: v. Schol. ad e. l. Wessel. ad Diodor. p. 258, 72. et ad hanc venationem refer fragm. Euripidis in Temenidis XVIII. Quod aereos pedes noster non memorat, miror sane. — διὸ καὶ sc. quia sacra deae erat, nolebat, etiam hac de caussa, occidere, sed viuam capere. — §. 2. συνεδίωξεν ὅλον ἐνιαυτόν. vsque ad Hyperboreos delatus: vid. Pindar. l. c. vs. 46. 24. Callim. in Dian. 102. Vt sibi constet narratio necesse est putare, ceruam inde

repetiisse consueta loca in Arcadiâ, siquidem in eâ Hercules illam viribus fractam consequutus est. *Artemisius* mons est apud Oenoen, vicum Argolidis. Pausan. II, 25. Οἰνόη et Οἰνώη scripta, vnde *Oenoatis* Diana, vt Eurip. Herc. fur. 379. Οἴνη apud Steph. Byz. h. v. inde profugit Cerua in Arcadiam versus Ladonem fl. aquarum pulcritudine clarum.

§. 4. De *apro Erymanthio* et de caesis ab Hercule Centauris cf. Diodor. IV, 12. Apud nostrum acta est res intra Arcadiae fines: ad quos fuere qui Centaurorum fata reuocarent; cum tamen vera eorum patria esset Thessalia: quod vel ex Iliade constat: ex iisdem terris aliquando expulsi ferocissimi homines inprimis a Lapithis, in alia loca confugerunt. Videntur ex iis nonnulli Arcadiam insedisse. Inde loca Thessaliae et Arcadiae a poetis passim confusa sunt: Vt h. l. Pholoen alii in Thessalia quaesiuere, alii Homolen in Arcadia. Similem Centaurorum cum Lapithis pugnam in Pirithoi nuptiis narrauerant alii, cf. Schol. Il. α, 263. Virgil. Ge. II, 455 sq. e quibus Ovidius sua petiit Met. XII, 210 sq. Melisandri epos hâc de pugnâ extitisse Aelian. XI, 2. nescio vnde tradit. Etiam prostratos ab Hercule Centauros in Thessaliâ memorant alii; sic Euripides Herc. fur. 364 sq. vbi Peneum, Therapnas et Homolen recitat. τὴν Ψωφίδα. male Φωκίδα Anonym. et Tz. Chil. II. p. 27. Apud Stephan. h. v. Ἑκαταῖος γενεαλογιῶν δευτέρῳ· Κάπρος ἦν ἐν τῷ ὄρει καὶ Ψωφιδίους κακὰ πόλλ' ἔοργεν. Ergo Hecataeus res Herculis attigerat. §. 2. *Pholi* parentes Silenus et Nympha Melia; at Nais in Fragm. Pindari apud Pausan. III, 25. pr. (Fragm. Pindari p. 118. LXIII.) „Μαλεάγονος Ναΐδος ἀκοίτας Σιληνός.„ De Nymphis *Meliis* cf. sup. ad II, 1, 1. §. 3. — §. 3. τὸν κοινὸν τῶν Κενταύρων πίθον, erat is a Dionyso datus, vt seruaretur in

Herculis aduentum: ita apud Diodor. IV, 12. cf. Theocr. 7, 149. 150. et ibi Schol. Comparatis his intelligitur quoque fabulam variis modis fuiſſe tractatam. Exceptus a Pholo Hercules, Centauro adſtante et vernâ operculum vaſis relinente, exhibitus eſt in numo Pii Alexandrino apud Zoega num Aegypt. p. 176. Ad hanc rem, niſi potius ad Pirithoi nuptias, ſpectauit fragm. Pindari ap. Athen. XI. p. 476. (in Fragm. Pindar. p. 111. LX.) Attigerat quoque hoc Pholi hoſpitium Steſichorus in Geryonide, quantum ex fragm. apud Athen. XI. p. 449. B. iudicare licet: Σκύπφειον δὲ λαβὼν δέπας ἔμμετρον ὡς τριλάγηνον, πῖεν ἐπισχόμενος· τό ῥα οἱ παρέθηκε Φόλος Φὴρ ἐγκεράσας, vt illum locum legendum eſſe iam alibi monitum eſt. Apud Theocrit. VII, 149. 150. Chiron in Pholi antro craterem Herculi apponit. §. 5. Eſſe hanc Maleam Laconicae, dubitare non licet, ſi Pauſan. III, 25. et Diodor. l. c. IV, 70. extr. inſpexeris. Spectauerat puto, ad hanc Centaurorum ſtragem Sophoclis fabula Ἡρακλῆς ἐν Ταινάρῳ. niſi de deſcenſu ad inferos in eâ actum. Etiam apud Schol. Il. α, 263. e Pirithoi nuptiis εἰς Μάλεον ὄρος Πελοποννήσου (Μαλέαν eſt in Schol. Ven.) fugiſſe Centauri dicuntur. At apud ipſum poetam Il. β, 744. a Pirithoo e Pelio pulſi Centauri verſus Aethicum fines fugiunt. Vixit apud Maleam quoque nutritus Silenus, vt ex Pindari carmine docet Pauſan. III, 25. vbi ille ὁ Μαλεάγονος dictus, qui, vt paullo ante vidimus, Pholi pater erat. §. 7. Promiſerat igitur Iupiter, ſe Prometheum liberaturum, et, quantum intelligitur, immortalitatem ei daturum eſſe, (erat tamen ille immortalis, vtpote e Titanum genere) ſi daret immortalem, qui pro ipſo vellet mortalis fieri; accidit vt Chiron dolore cruciatus hoc ipſum in votis haberet; (qua propter ab Ariſtotele Eudemior. III, 1. pro exemplo talis doloris impatientiae me-

moratur Chiron) itaque ille ad inferos descendit, vt apud Lucian. D. Mort. 26. ad quem p. 434. T. I. Opp. Hemsterh. hunc locum castigauit: κἀκεῖ — ἀντιδοὺς τῷ Διὶ Προμηθέα τὸν ἀντ' αὐτοῦ γενησόμενον ἀθάνατον, οὕτως ἀπέθανε. Ita vero mutata sunt plura. Ex antiquâ lectione possis commode refingere: ἀντιδόντος δὲ Διὶ Προμηθέα Ἡρακλέος τὸν α. video quoque Galeum in Προμηθέα consentire. Ovid. Met. II, 650 sq. filiam Chironis Ocyrhoen patri fatum vaticinantem inducit. §. 7. Dissipantur fugâ ab Hercule Centauri: plerique εἰς ὄρος Μαλέαν. Sequitur *Pholoe*, Arcadiae mons, in quem confugit Eurytion; In eundem mox Hercules redit ad Pholum: vt dubites an ibi Centauri sibi latebras quaerere potuerint. Porro in eundem Eurytionem Hercules c. 5. paullo post apud Dexamenum in vrbe Achaiae Oleno incidit. Nec tamen statim cum Galeo εἰς Ὤλενον reponere ausim; vix enim permutari potuere ista duo nomina; narratum forte fuerat, id quod omisit noster monere, ex Pholoe mox sub Herculis aduentum iterum fugatum Eurytionem Olenum peruenisse. Inter Centauros fugientes fuit Oreus, in nummo quoque obuius, a quo vrbs Euboeae Oreus est appellata, ap. Neumann num. anecdot. Tom. II. p. 236. Erat pugna cum Oreo expressa in Solio Amyclaei: Pausan. III, 18. p. 256. Inepta narratiuncula de miratione Centauri Pholi, qui, cum Centauros sagittis Herculis hydrae veneno infectis confixos repente exanimatos vidisset, miratus, sagittam ex vulnere caesi alicuius tractam contemplando, excidere sibi manu haud animaduertit sagittam in pedem delapsam, etiam ap. Hygin. P. A. II, 38. sed de Chirone, de Pholo autem vt h. l. apud Lutat. ad Stat. Achill. II, 41. et Serv. ad Aen. VIII, 294. legitur. Mortem Chironis ex sagittâ temere pedi illapsâ repetunt alii, inpr. Eratosth. c. 40. inde Eudoc. p. 432. quae res

h. l. ad Pholum refertur. §. 9. Quod Mycenas pertulit aprum Hercules, ap. Apollonium quoque habetur I, 125 sq. Idem quoque narrauerat, testante Schol. ad e. l. Herodorus, e quo forte Apollodorus et reliqua duxerat. Hercules aprum humeris gestans in nummis supra II, 5, 1. §. 6. est memoratus. Omnino Herculis labores tantum non omnes in nummis expressi occurrunt inprimis Perinthiorum, Alexandrinorum, Pii et al.

f. 5. V. *Augeae stabulum purgatum.* Varie tractata narratio; vid. Pausan. V, 1. Diodor. IV, 13. ornatissime a Theocrito Id. 25. vbi statim post effectum Nemeaeum leonem gesta res ponitur v. 164. Vt regum opes illo tempore agris armentisque conspiciebantur, Augeas erat ditissimus. Ludi equestres ab eodem habiti, ad quos currus misit Neleus. vid. Il. λ, 697 sq. et Schol. ad 671. e Pherecyde, *Phorbantis* f. sc. cum Actore, ex Hyrmine forore Alectoris, filii Epei. Nelei filiam edit Schol. Apollon. ad I, 172. vbi alios ait eam Nyctei filiam pronuntiare, alios Epochi. cf. Eustath. p. 303, l. 6. Pausan. V, 1. f. Augeae filia erat Agamede venefica Il. λ, 739. §. 3. Similis opera ab Hercule locata fuisse narratur in alueo amnis ad Pheneum Arcadiae in aliam partem deducendo, cuius vestigia vidit Pausan. VIII, 14. Rem ad tempora Stymphalidum deletarum retulit Catull. in Manlio (LXVIII, 115 sq.). §. 5. De *Phylei* patrocinio Herculis et fugâ in insulam Dulichium v. Il. β, 628. et Scholion, in quo a Callimacho fabula narrata esse fertur. Est quoque versus inter Fragm. Callimachi 198. p. 514. Idem Scholion plenius forte, exscripsit Eudoc. p. 421. et Eustath. p. 305. add. Strabon. X. p. 704. B. Pausan. l. c. p. 377. iidem de Augeae fraude. Add. Schol. Il. λ, 697. quod Scholion ad v. 689. retrahendum. De Phylei reditu inf. II, 7, 2. videbimus, vbi et de Augeae caede. §. 6. *Dexa-*

menus, ex Callimacho in Del. 102. et ex crifi ad Hefych. in Ὠλενιάδης notus: Oleni, quae Achaiae erat, rex, Oecei f. Eius filiae Actoris filiis nupferant: Paufan. V, 3. p. 380. inter eas nonnulli Deianiram nominarunt, propter quam Eurytion fuit occifus. vid. Hygin. f. 33. et not. ad f. 31. extr. p. 91. quae noftro *Mnefimache* eft; Hippolyten Diodor. IV, 33. nominat: cf. ibi Weffel. Fuit olim tragoedia *Dexamenus* Iophontis, Sophoclis f. alia Cleophontis ap. Svidam, nifi error eft in nomine. De *Eurytione* v. paullo ante f. 4. §. 7. vbi ille ab Hercule fugatus in Pholoen montem Arcadiae fe receperat. Sequitur autem nofter Bacchylidem v. Schol. Odyff. Φ, 295. Aliter ipfe Homer. e. l. et Pherecydes: qui eum in Pirithoi domo ex temulentiâ proterue iniurium a Lapithis mutilatis membris eiectum memorant. Fuit et Hermefianactis elegia εἰς Εὐρυτίωνα: quam ab Hygino f. 33. enarratam effe fufpicor: Paufan. VII, 18.

f. 6. VI. *Stymphalides aues*, paluftres puta, Auctor Anaglyphi Farnef. eos στρουθοὺς, appellat. ἀνδροφάγοι funt apud Paufan. VIII, 22. qui loc. eft claff. Forma auium exftat in anaglyphis; in his eft Muf. Pio Clem. T. IV. t. 40. fed male a recenti artifice refictum. Exhibitus quoque labor in numis Perinthiorum Nicaeenfium et Alexandrinorum. Paufanias earum formas ex Arabiâ repetit: viderat forte in veftibus Babyloniis monftra fimilia. Ornarunt fabulam poetae variis modis: erant σιδηρόπτεροι, et pennas pro fagittis emittebant; quod tamen nofter fcriptor non attigit. ἐν Στυμφάλῳ, *in ipfâ vrbe:* vt e Paufan. l. c. intelligitur. Sed plures fuere narrationes veterum praeter eas, quas Schol. Apollonii ad II, 1055. memorat, eaeque forte confufae, vt multo minus, primaria quae fuerit, affequare. χάλκεα κρόταλα: Anonymo Ἡφαιστότευκτα add. Schol. Apollon. l. c. II, 1057. (quem

exſcripſit Eudoc. p. 213.) vbi ipſe poeta πλαταγὴν χαλκείην dixit, et ſic Pherecydes, Diodorus l. c. et Etymol. M. At apud Strabon. et Pauſan. τύμπανα ſunt. Secundum alios in quibus Apollonius eſt, occiduntur aues ab Hercule; quod autem fugantur, a Piſandro Camirenſi nouatum eſſe, ex Pauſaniâ diſcas l. c. Traduxere mox alii Stymphalides ad Argonautica, easque, ab Hercule in fugam coniectas, in inſulâ Aretiade in Ponto Euxino conſediſſe narrarunt; ſic Apollon. l. c. add. Etymol. M. in λισσῇ et in Στυμφαλίδες. cf. Intpp. Hygini p. 84. Sequutus erat hoc idem Euripides in Phrixo, vt intelligas ex Schol. Apollonii. §. 3. Eodem tempore paludes ad Pheneum exſiccaſſe Herculem, memoratum eſt a Catullo quod paullo ante obſeruatum ad ſ. 5. §. 3.

ſ. 7. VII. *Taurus Cretenſis.* Haec, vt cetera, repetit Tz. Chil. II, 293 ſq. Occurrit quoque typus in numis Selinuntiorum. Etiam hunc ex Lunâ decidiſſe putarant alii, v. (Nemeſian.) Laud. Herc. v. 120. *taurus medio nam ſidere lunae progenitus Dictaea Iouis poſſederat arua.* vbi v. Wernsdorf. Non Iouem in taurum mutatum tradiderat Acuſilaus, ſed taurum a Ioue miſſum transfretaſſe Europam, §. 2. De hoc Minois tauro v. inf. III, 1, 3. cauſſam, cur Cretae immiſſus eſſet, alii reddiderant hanc, quod, cum mari potens eſſet Minos, nullo tamen praecipuo honore haberet Neptunum: Pauſan. I, 27. p. 66.

ſ. 8. VIII. *Diomedis equi.* Attigerat hanc narrationem Hellanicus, quem laudat Steph. in Ἄβδηρα. Mater *Cyrene* diuerſa a Penei f. ab Apolline amata, nec aliunde nota. Duo Diomedes agnoſcere videtur auctor Anaglyphi Farneſiani, l. 77. το ευθενδε (ita leg.) επι Θρακαν στρατευσαμενος Διομηδην εφονευσε και Θρακας εκυριευσεν. Αινον τε λαβων (Apollod. mox §. 13.) Σαρπαδονα τον αρχοντα απεσφαξε. και Θασον ἑλων (Apollod. ibid.) . . . . (f. Σθενελῳ) και Αλ-

καιῳ παρεδωκε. Τορωναν τε ειλε, Πολυγονον και Τηλεγονον απεκτεινε. (ibid. §. 14.) πολιν τε Αβδηρα επι Θρακης Ηρακλης ωκισε του Θρονικου υιου επωνυμον Αβδηρου. (h. l. §. 4.) interpolitis inde aliis l. 102. ab Amazonibus redux τουτῳ δ' (επι) Θρακην στρατευσαμενος Διομηδην εφονευσε. Καστωρ δε και Πολυδευκης Ηρακλει συμπλουντες Αμυκον ενικησαν μαχῃ των Βεβρυκων βασιλεα. pergit inde de expeditione in Indiam memorare. — §. 2. τοὺς ἐπὶ ταῖς φάτναις, quod ex more fcribendum putes, habet Anonym. vt ὑπάρχοντας aliunde infertum videri poffit; intelligendi ferui ftabularii. §. 3. *Abderus* Ἑρμοῦ παῖς. reuocaui hoc ex libris; legebatur Ἡρίμου, quod multis codd. male receperat Aegius ex Steph. in Ἄβδηρα, vbi Ἀβδηρίτου ex h. l. emendandum effe Ἀβδήρου, monitum iam a viris doctis; apud Tzetzam l. c. v. 304. eft Ἡρίνου. In Anaglypho Farnefio, vt paullo ante vidimus, eft *Thronici* filius; *Thronium* Locrorum vrbs eft, adeoque conuenit patris nomen, cum Abderum Locrum fuiffe prodat ipfe Apollodorus. ἐπισπασάμεναι. ne malis διασπασάμεναι, cogites equos puerum, qui adftabat, arreptum ad fe attraxiffe, vt manderent. Sic Hercules ἡμίβρωτον φέρει ἀποσπάσας ἀπὸ τῶν ἵππων apud Philoftr. Imagg. II, 25. Latonam Tityus, vim illaturus, ἐπισπᾶται fup. I, 4, 1. §. 5. — §. 4. κτίσας πόλιν Ἄβδηρον. Stephan. Byz. in Ἄβδηρα: Ἔφορος καὶ τὴν πόλιν Ἄβδηρόν φησιν. Communior forma τὰ Ἄβδηρα, vt in epitome Strabon. VII. f. vbi etiam ab Abdero amafio nomen repetitur. Anonym. cum Tzetza: τὴν Ἄβδηραν, vt Latini *Abderam* dicunt. Αὔδηρον in libb. ex more fcribitur, vt in aliis voc. Factum inde in Med. et Vat. ἄνδηρος. Apud Diodor. IV, 15. Euryftheus equos confecrat Iunoni. Alii Herculem *Argos* eas perduxiffe tradiderant apud Gell. III, 9. fed hoc intell. dictum, pro in Argolidem, adeoque Mycenas ad Euryftheum.

ſ. 9. *Amazones* victae et *Hippolyte* cingulo ſpoliata. vid. Diodor. IV, 16. qui pugnam Amazonum copioſius expoſuit cf. ibi Weſſel. et Intpp. ad Hygin. f. 30. p. 86. 87. In Anaglypho Farneſ. poſt Abdera condita l. 87. expeditioni in Amazonas praefiguntur haec: Boreae filios, Calain et Zeten, interfecit Hercules (verba videbis inf. ad III, 15. ſ. 2.) τῳ δε επι Σκυθιαν διαβας Αρα... μαχᾳ ενικασε, (Ignotum nomen vix recte expleri poteſt ſine alia auctoritate. Seneca Herc. fur. 533. *Intrauit Scythiae multiuagas domus. Et gentes patriis ſedibus hoſpitas*) τᾳ δε θυγατρι αυτου συνγενομενος Εχιδνᾳ (Echidnae cum Hercule congreſſus ex anaglypho muſei Albani per Abb. Raffeum innotuit; add. numum Perinthi apud Eckhel. Doctr. Num. T. I. P. II. p. 41.) υιους Αγαθυρσον εθετο και Σκυθαν (Herod. IV, 9.) τῳ δ' επ' Αμαζονας ηλθε, και επι τον Θερμωδοντα ποταμον ενικασε... (ſ. Μινωος) φονευσας υιους. και φονευσας Ιππολυταν, και επ αυτας πολιν Ηρακλης ελων, Αμαζονας εξεβαλε, και Ελληνας εν αυται κατωκισε. de quibus quidem aliunde nil conſtat. In eod. monumento interiectis quae paullo ante ad ſ. 8. appoſueram, vbi pergebat de India memorare marmor: Ηρακλης επι τον Ινδον ηλθε ποταμον και πολιν Ηρ(ακλειαν) ταν εν Σιβαις ωκισε. mox l. 115. Hippolyten modo ab Hercule occiſam Theſeus duxiſſe dicitur; Αμαζονες δ' ες ταν Αττικαν (εσεβα) λον, Θησευς δε και Πιριθοος αυτας ενικασαν μαχᾳ, και λαβων Θησευς αυταν Ιππολυταν εξ αυ(τας) Ιππολυτον ποιειται. ſed lapſu ſculptoris id factum arbitror, cum Antiopen incidere vellet; etſi ſecundum alios v. c. Pauſan. I, 41. Hippolyten copias in Atticam duxiſſe bene meminerim. Amazonum nomen et fabula, obſcurae originis, nec forte niſi a populari fama profecta, poetis Cyclicis multa carminum ornamenta praebuit in Argonauticis, tum in rebus Herculis; adoptauerunt porro eas fabulas

poetae, qui bellum Troianum post Homerum exposuere, apud quos clarum nomen Penthesileae est: etiam in Bacchi fabulis Amazones in argumenti partem venere: v. c. Pausan. VII, 2. p. 525. Magnum inprimis earum nomen in Thesei rebus; nam hunc Herculis comitem profectum praemium virtutis Antiopen tulisse, mox Amazones Atticam ingressas expulisse fabulati erant sequiores poetae; antiquiores scriptores, Pherecydes, Hellanicus, item Herodorus, quantum ex Plutarcho in Thes. p. 12. A. B. assequi licet, de Theseo nihil horum meminerant, vnde nec noster scriptor ea attigit. Fuere quoque τὰ Ἀμαζονικὰ (ἔπη) Onatae esse credita apud Schol. Theocriti 13, 46. et Possidis Magnetis Ἀμαζονὶς, apud Athenaeum VII, p. 296. D. vbi de Argonautis cum Tyrrhenis pugnantibus ex eâ memoratur. In his igitur historiarum fidem aut vestigia nemo quaesiuerit. Obscurae originis fabulam esse dixi: in Asiâ eam ortum habuisse ex eo suspicor, quod Priamus in iuuenilibus annis aduersus eas pugnauerat inter Phryges Il. γ, 184. 9. et Bellerophon eas ex Lyciâ profectus debellauerat, sup. II, 3, 2. sed quae praeterea afferuntur, a Petito collecta aut recentiorum somnia, moram facere non debent. vid. inpr. Strabo lib. XI. p. 769 sq. (504.) stolide pro veris historiis omnia venditat Diodor. II, 44 sqq. cum Iustin. II, c. 4. Ceterum hic Apollodori locus est inter classicos de Amazonibus. Laeuas mammas reliquerunt intactas ad alendos lacte infantes. Hic ergo diserte mamma dextra excisa esse dicitur: quâ de re dubitare fecere signa vetera Amazonum. Notandum vero, quod §. 2. sequitur, balteum Martis pro insigni regiae dignitatis inter Amazones fuisse. *Admeta*, Eurysthei filia: de quâ sacerdote Iunonis Samiae v. Athen. XV, 4. p. 672. fugerat illa Argis: praecessit itaque id, quod non minus de ea traditur, Iu-

nonis Argiuae ſacerdotem eam fuiſſe: Syncell. in Chronogr. p. 172. ed. Par. Ἀδαμάντα (Ἀδμάτα) θυγάτηρ Εὐρυσθέως ἐν Ἄργει ἱεράτευσεν ἔτη λή. ſubiungit, eas, quae inde ab eâ ſacerdotes fuere, Φαλίδας dictas; quâ de re aliunde non conſtat. Φασινίδας coni. Valeſ. ad Polyb. (XII, 2.) Tom. III. pag. 162. Ern. vbi earum recenſum repetit. In Anaglypho Farneſio verba: Ηρας Αργειας ιερεια Αδματα Ευρυσθεως και Αδματας τας Αμφιδαμαντος ετη νη (de lectione v. Marini *Iſcriz. Alb.* p. 157. Viſconti *Muſ. Pio-Clement.* Tom. IV. p. VIII. cf. Barthelemy *app. au Voyage en Italie* p. 369 ſq.) adſcripta ſunt in baſi arae, cui adſtant hinc femina, inde dea alata, vinum in pateram per colum ſeu infundibulum (ἠθμόν, cuius vſus ex Inſcriptione Sigeâ notus eſt), libantes: vt adeo Euryſthei filia prima hic habeatur, quae Herculi tanquam heroi ἐνήγιζε. De honorum diuinorum Herculi habitorum origine vid. inf. c. 7, 7. extr. Ceterum Schol. Lycophr. 1327. locum Apollodori ante oculos habuit. §. 3. συμμάχους, in his, vt ſupra monitum, Theſeum, cf. Meziriac. p. 318. et Telamonem. vid. Pindar. N. 3. 65. vbi cf. Schol. et Lycophr. 1327. *Paron* inſulam a Cretenſibus primo fuiſſe occupatam, vetere famâ conſtitiſſe videtur, quâ res ad Minoem ac Rhadamanthum referebatur; Apud Diodor. V, 79. Alcaeo, qui e ducibus erat, ea tradita fertur ab hoc altero: (cf. *Nov. Comment. Soc. Gött.* T. I. P. II. p. 74. Comment. de Caſtoris Epochis) At apud noſtrum Alcaeus Androgei eſt filius, Minois nepos, et tenent Paron quatuor alii Minois filii, ab Hercule mox occiſi. Alcaeus cum Sthenelo Thaſum ab Hercule accipit in ſqq. ſ. 9. p. 13. §. 6. Amycus Bebrycum rex bello aggreſſus erat Lycum Mariandynorum regem; cui auxilium ferens Hercules, Lyci hoſpitio exceptus, Bebrycas fugauit. Geſta haec ante

Argonautarum aduentum. Loc. cl. Apollon. II, 777 sqq. et Schol. ad 782. Attigit haec, sed diuersas narrationes sequutus, Auctor Anaglyphi Farnesiani hunc in modum l. 102. τῳ δ' (pro μετὰ τοῦτο δὲ) επι Θρακιαν στρατευσαμενος Διομηδην εφονευσε (seu diuersum, vt diximus, ab eo, quem equorum immanitas infamem reddidit seu errore sculptoris repetitum). Καστορα δε και Πολυδευκη Ηρακλει συνπλουντας Αμυκον δε νικας εκ... αι μειλητον Βεβρυκων βασιλεα (f. Κάστωρ δὲ καὶ Πολυδεύκης Ἡρακλεῖ συμπλοῦντες Ἄμυκον ἐνίκασαν τὸν ἀμείλικτον Βεβρύκων βασιλέα). *Mygdonem* Amyci fratrem Hercules interfecit, ipse Amycus ad Argonautarum aduentum est seruatus, vid. sup. I, 9, 20. Pro eo autem ipsos Mygdonas alii narrauerant, vt et ap. Apollon. l. c. 789. lectio vetus erat; vid. Schol. Ceterum diuersus ab hoc Mygdone habendus alius Mygdon, qui in copiis Phrygum erat aduersus Amazones ductis, cum Priamus in prima aetate constitutus ipse bello interesset Il. γ, 186. vbi in Schol. ille vel Dymantis f. Hecubae frater, vel Acmonis f. editur. Eius filius Coroebus; ap. Virgil. II, 341; 2. vbi v. Excurs. X. Scilicet saepe poetae regis nomen cum ignotum esset, a populi nomine petierunt, ideoque Mygdon editur is, qui Mygdonum rex erat. — *Heraclea* haec Pontica, in Bithynia, nobilissima vrbs, ad magnas olim opes euecta, suis quoque fabulis et historiis inclaruit; de his vid. fragm. Memnonis apud Photium; fabulae autem confusae cum aliarum vrbium eodem nomine insignitarum fabulis: fuit inter eas in primis Herculis iter ad Amazones varie ornatum et tractatum teste Schol. Apollon. II, 780. Tzetzae stuporem, ex h. l. natum, vide notatum in Misc. Obss. Vol. V. Tom. III. p. 51. 52. Cum *Heraclea* vrbs esset in illo agro condita (late autem ille patuit, siquidem Mygdonibus, Bebrycibus et Paphlagonibus ademtus

esse narratur ap. Apollon. v. 788 sq.) mirum videri potest, quod h. l. est ὁ δὲ πᾶσαν ἐκείνην ἐκάλεσεν Ἡράκλειαν. Scilicet non nunc vrbis, serius in hoc solo conditae, nomen memoratur, sed *ager* dictus est *Herculeus*, ἡ χώρα Ἡράκλεια, ante vrbem condendam.

§. 7. καταπλεύσαντος δέ. Alii narrationem sic adornarunt, vt pedestre faceret iter per Asiam Hercules: vid. Apollon. l. c. 780. et ibi Schol. §. 8. Ἱππολύτην κτείνας. alii aliter, vt diximus. vid. ad Hygin. f. 30. p. 86. 87. Wessel. ad Diodor. p. 262, 16. inpr. Apollon. II, 968 sq. et ib. Schol. ad v. 780. Notat dissensum laudato Apollodoro et Apollonio Schol. Lycophr. 1327. et versus veteris poetae addit: Τελαμὼν ἀκόρητος ἀϋτῆς ἡμετέροις ἑτάροισι Φόως πρώτιστος ἔθηκε, κτείνας ἀνδρολέτειραν ἀμώμητον Μελανίππην, αὐτοκασιγνήτην χρυσοζώνοιο ἀνάσσης. pro cuius corpore redimendo soror narratur cingulum Herculi misisse. Coma prehensam de equo deiicit reginam Hercules ap. Quintum XI, 244. vt in Anaglyphis res expressa. §. 9. Experiri, verane sint, quae de animo eius ad iniqua et superba perpetranda prono narrabantur. Vulgatior narratio est, Apollinem et Neptunum θητεῦσαι Laomedonti; sic ipse Homer. Il. Φ, 442; et quidem per annum; (quod etiam Agatharchides habet p. 50) idque in poenam impietatis, quod Iouem vincire voluerant v. Schol. ad A, 400. qui ad Apollodorum prouocat. Schol. Lycophr. 34. Idem ad v. 393. versus Hesiodi ἐκ τῆς Ἡρωϊκῆς γενεαλογίας affert hos: ἤματι τῷ, ὅτε τεῖχος ἐϋδμήτοιο πόληος ὑψηλὸν ποίησε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων. §. 11. ποινὴν τῆς Γανυμήδους ἁρπαγῆς. *pretium* hoc Troi datum erat. vid. Hymn. in Ven. 211 sq. Ex iis equabus Aeneae equi fati: Il. ε, 265. τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἧς Τρωΐ περ εὐρύοπα Ζεὺς δῶχ' υἷος ποινὴν Γανυμήδεος. Pro equis alii in Cyclicis vitem auream substituerant, v. Eustath. et Schol. Or. Eurip. 1399.

Dictys IV, 13. cf. Jortin *Tracts* Tom. II. p. 385. Ceterum de *Hesione* fabula variis modis tractata occurrit; aliter in Heracliis, aliter in Tragicis. Inserta quoque res Argonauticis. Ita apud Valer. I. l. Argo ad Troadem appulsa egressi Telamon et Hercules in Hesionen rupi reuinctam incidunt, lib. II, 451 sq. Apollodoro cum Hellanico conuenit, e quo sua petiit Schol. Il. *υ*, 145. vid. Diodor. IV, 42. Hygin. f. 89. et ib. not. Schol. Lycophr. 34. quem aut similes sequutus est Isaac. Porphyrog. in Posthomer. ap. Allat. Excerpt. Var. p. 274. ex eod. et Schol. Il. l. c. Eudoc. p. 344. vbi in verbis *ὡς κεχηνὸς ἐποίει τὸ κῆτος* leg. *ἐπῄει*, *accedebat*, stans scilicet Hercules ex alto belluae os insiluit, triduoque ibi exacto visceribus ferro recisis saluus euasit. Seruauit rei memoriam murus ap. Ilium: de quo Il. *υ*, 145 sq. *ἀπειλήσας*. minas exsequitur inf. c. 6, 4.

§. 13. *Aenus* haec Thraciae vrbs est ad Hebri ostia, ad quam, Troia excisa, Aeneas appulisse narratur; vid. ad Virgil. Exc. I. ad lib. III. cf. in Apollod. fragm. Geograph. *Αἶνος*, vnde constat a Poltye eam olim Poltymbriam dictam. In Anaglypho haec narrantur post Diomedem caesum vid. sup. ad f. 8, pr. *Αἶνον δὲ λαβὼν, Σαρπαδόνα τὸν ἄρχοντα ἀπέσφαξε, καὶ Θάσον ἑλὼν Σθενέλῳ καὶ Ἀλκαίῳ παρέδωκε, Τορώναν τε εἷλε, Πολύγονον καὶ Τηλέγονον ἀπέκτεινε.* *Protei sedes* in Pallene Thessaliae passim memorantur; vnde concessit aliquando in Pharum insulam in Aegypti littore: Lycophr. 115. De eius filiis ex Torone nympha vid. Schol. ad v. 124. quem exscripsit Eudoc. p. 348. Servius ad Virgil. Ge. IV, 387. Fuit quoque drama Aeschyli Satyricum *Πρωτεύς*. inpr. vid. Conon. 32. Pro Polygono Tmolus est in Schol. Lycophr. et in Tzetza Chiliad. II, 321.

f. 10. *Geryonis armenta* ex Erythia abacta. Praeter laudatos supra, et ad Hygin. f. 30. p. 87. egerat de his

Stesichorus in Geryonide, e quâ supersunt fragmenta. De iisdem Herodorus lib. X. egerat, vt ex Constant. Porphyrog. de Them. II, 23. colligo. Nec Pherecydes ea praeterierat; vt patet ex Macrob. Sat. V, 21. extr. Adumbratus erat mythus ex antiquiore de Alcyoneo Gigante qui Solis armenta ex Erythiâ abegerat, sup. I, 6, 1. §. 4. Ἐρυθίας Dorv. male. Erythiam h. l. Apollodorus pro eâdem insulâ cum Gadibus habet, Pherecydem sequutus, vti ex Strab. III. p. 221. B. patet. Nam alii sagaciores Erythiam insulam inter Gades et continentem sitam fuisse viderunt, quae nunc littori adhaesit. v. Strabon. l. c. et p. 257. c. At illud mirum est, quod *prope ad Oceanum* insula sita esse dicitur: Ἐρύθεια δὲ ἦν Ὠκεανοῦ πλησίον κειμένη νῆσος. Illa tamen erat in Oceano sita; et sequitur τὸν Ὠκεανὸν διαπέρασε, καὶ παραγενόμενος εἰς Ἐρύθειαν. Num hoc profectum esse dicemus ex antiquiorum hominum persuasione, de Oceano amne continentem ambiente, vt ad Oceanum amnem sitam dicerent insulam, tanquam vrbem ad flumen? Apud Eustath. ad Dionys. Perieg. 64. τὰ Γάδειρα δὲ νῆσος πλησίον τοῦ Ὠκεανοῦ. alioqui redigeres verba ad hunc ordinem: Ὠκεανοῦ νῆσος κειμένη πλησίον haud procul a continente. Apollodori tamen nullum aliud in eo loco vestigium. Possit aliquis suspicari verba Herodoti IV, 8. fraudem fecisse, vbi Γηρυονέα δὲ οἰκέειν — Ἐρύθειαν νῆσον, τὴν πρὸς Γηδείροισι τοῖσι ἔξω Ἡρακλητων στηλέων ἐπὶ τῷ Ὠκεανῷ. quasi ἐπὶ sit *prope*, in ipso Oceani aditu. Vertitur nunc, magis scite vtique, *in Oceano*. Cum tam parum clarae ac certae notiones veterum essent super Oceano, non mirum est, eos parum accurate verba hâc in re adhibuisse. Apud Hesiodum Hesperidum horti et Gorgonum sedes πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο sitae. Θ. 215. 274. quod tamen non ita accipiendum est, vt nos de Americâ diceremus vltra oceanum sitâ, vt is in-

teriectus ſit, ſed vſus loquendi tulit, vt eſſet ſimpliciter: in alto, *in Oceano.* Ita apud Homer. Il. β, 126. inſulae Echinades ſitae ſunt πέρην ἁλὸς Ἤλιδος ἄντα, h. e. πέραν, κατὰ, ἁλὸς, in mari, maris parte interiectâ. cf. Il. ω, 752. Freto quidem anguſto disiunctam Erythiam iam Heſiodus cognouiſſe videri poteſt Θ. 292. vbi Hercules *abigit* boues διαβὰς πόρον Ὠκεανοῖο. ſed non *fretum* hoc declarat, verum poetica forma eſt pro διαβὰς Ὠκεανόν. Aliud exemplum inſcitae et obſcurae orationis eſt in ipſo Periegetâ, qui ait ſe incipere velle ἀφ' ἑσπέρου Ὠκεανοῖο, ſtare ibi Herculis columnas περὶ (πρὸς) τέρμασιν, παρ' ἐσχατόωντα Γάδειρα. Euſtathius ad τέρμασι, ſupplet τῆς γῆς. Habuit is in manibus locum Stephani Byz. in Γάδειρα, ſed pleniorem, quam nunc ille habetur: legitur enim nunc: πόλις καὶ νῆσος ἐν Ὠκεανῷ. Sane hic loquendi modus, ἐν Ὠκεανῷ ſitas eſſe inſulas, eſt maxime ſollennis. At idem Periegeta v. 454. Gades ait eſſe inſulam ἐπὶ τέρμασιν Ὠκεανοῖο, quod Euſtath. interpretatur τοῖς πρὸς τῇ ἑσπερίᾳ δηλονότι θαλάσσῃ. nec magis docte Schol. Heſiodi p. 257. ὄνομα νήσου περὶ τὸν Ὠκεανόν. Ferrem ſi non de inſulâ, ſed de vrbe ageretur, ea poteſt eſſe ἐπ' Ὠκεανῷ. vt πρὸς Ὠκεανῷ Tarteſſus apud Heſych. in γαλῆ. Verum vana eſſet opera, nouis commentis fabulas de Oceano onerare velle. §. 2. *Geryon*, Chryſaoris (ſup. II, 4, 2. f.) et Callirrhoes f. Eſt haec inter Oceanides v. c. Hymn. in Cerer. 419. De vtroque cf. Heſiod. Θ. 978 ſq. 287 ſq. §. 3. *Eurytion* iam apud Heſiod. Θ. 293. Martis et Erythiae filius; vt ex Hellanico Schol. ad e. l. prodit. Erythiam filiam Geryonis agnoſcunt quoque Pauſan. et Steph. Byz. h. v. Ὄρθρος, Anonym. Ὄρθος, vt alibi corrumpi ſolet, vid. ad Hygin. p. 87. ad Sil. Ital. XIII, 845. etiam Ὦρος, vt apud Palaeph. Natus is ex Typhone et Echidnâ, (vid. Heſiod.

Θ. 304-309.) eoque Chimaerae frater, (fup. II, 3, 1.) et Cerberi apud Schol. Apollon. IV, 1399. nec aliter Hefiod. Θ. 310 fq. cf. Schol. Pindari Ifthm. I, 15. Quintus VI, 253 fq. — §. 4. In Diodoro IV, 17 fq. iter ad Geryonem admodum diuerfum eft: Cretâ foluit Hercules in Libyen, victoque Antaeo in Aegyptum progreffus, Bufiride proftrato, in Libyae aridis Hecatompylon vrbem condit, inde Gades peruenit. Reditus autem multa habet admixta rhetorica figmenta, non poetica. Contra fi ea reputes, quae ab Herodoto IV, 8. commemorantur, videntur alii fuiffe, qui in reditu ab Erythiâ Herculem Hyperboreos adiiffe atque in Scythiam perueniffe narrarent. ἄγρια πολλὰ, deficit ἔθνη, φῦλα, μέρη. Λιβύην ἐπέβαινε· καὶ παρελθὼν Ταρτησσὸν, ἔστησε — δύο στήλας. parum accurate dicta haec ad geographicas rationes; ita mari e Graeciâ profectus Libyam adiiffe effet putandus, hinc redux in Europam facto traiectu, Tarteffum acceffit, vnde iterum progreffus columnas ftatuit ad Calpen et Abylam. Non quidem veteres vbique fatis fubtiliter haec perfequi folent. vid. inpr. Strabon. III. p. 258 fq. Sufpicor tamen h. l. παρελθὼν Ταρτησσὸν male ex margine effe fuppleta. In Anonymo eft: ἐπειδὰν πρὸς τὰ τῆς γῆς ἀφίκετο τέρματα. — §. 5. De *fole ab Hercule telis petito* accipienda verba Clementis Alex. p. 31, 9. Pott. (p. 10.) καὶ τὸν Ἠλεῖον Αὐγέαν Πανύασις ἱστορεῖ fc. ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους τοξευθῆναι, vbi Potter. coni. τὰς ἡλίου αὐγάς. Sed, puto, fimpliciter τὸν ἥλιον αὐτὸν fuit. Auctorem itaque huius fabulae Panyafin credere licet. Vulgatius fuit alterum *de fcypho* feu cymbio, quo Hercules tanquam nauigio fretum traiecit, quod inter continentem et infulam Erythiam erat. Non modo perfequutus erat haec Stefichorus in Geryonide, (v. Diff. de Fragm. Stefich.) verum etiam eadem Panyafis libro I. Ἡρακλείας; qui tamen a Nereo phialam Solis

Herculi oblatam tradiderat, at Pifander lib. II. Ἡρακλείας, ab Oceano. Seruarunt nobis haec Grammatici, dum difputationem inanem fuper poculorum generibus inftituunt apud Athen. XI. p. 469. Sed nofter haud dubie Pherecydem fequutus erat, quem hanc fabulam expofuiffe non modo conftat ex Macrob. V, 21 f. verum ipfe locus exhibitus eft ap. Athen. l. c. p. 470. Φερεκύδης δὲ ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Ἱστοριῶν, προειπὼν περὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐπιφέρει· ὁ δ' Ἡρακλῆς ἕλκεται ἐπ' αὐτὸν τὸ τόξον ὡς βαλῶν, καὶ ὁ Ἥλιος παύσασθαι κελεύει, ὁ δὲ δείσας παύεται. Ἥλιος δὲ ἀντὶ τούτου δίδωσιν αὐτῷ τὸ δέπας τὸ χρύσεον, ὃ αὐτὸν ἐφόρει σὺν ταῖς ἵπποις, ἐπὴν δύνῃ, διὰ τοῦ ὠκεανοῦ τὴν νύκτα πρὸς ἕω, ἵνα (fic leg. pro ἥνιν) ἀνίσχει ὁ Ἥλιος. ἔπειτα πορεύεται ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῷ δέπαϊ τούτῳ ἐς τὴν Ἐρύθειαν. (καὶ quod tollendum) ὅτε δὲ ἦν ἐν τῷ πελάγει, Ὠκεανὸς, πειρώμενος αὐτοῦ, κυμαίνει τὸ δέπας, φανταζόμενος· ὁ δὲ τοξεύειν αὐτὸν μέλλει· καὶ αὐτὸν δείσας Ὠκεανὸς, παύσασθαι κελεύει. Fuit fcilicet antiquior aliqua fabulandi ratio, qua fol occidens, vt ad orientem circumactus rediret, nauigio vehi per oceanum ferebatur, et pro hoc datum cymbium, feu poculum: vid. fragm. Stefichori, cum verfibus Antimachi et Aefchyli ex Heliadibus, apud Athen. l. c. add. fragm. Athenaei in Cafaubon. Animadverff. p. 781. 1. 41. cum Euftath. ad Od. ι. p. 1632, 21. Panyafin et Pherecydem auctores laudat Macrob. V, 21, 2. Cui commento etfi ipfa folis in oceano occidentis, ac nauigii, quum a littore profpexeris, fpecies locum facere potuit, fufpicor tamen ductum phantafma hoc poeticum ab Aegyptiis, qui, vt ex Plutarcho de Is. et Ofir. et ex monumentis conftat, Solem et Lunam cymba vehi finxerant; petiere ab iis eadem Gnoftici. Cum femel Herculem hoc fcypho inftruxiffent poetae, fuere qui in Siciliam quoque ex Italia traieciffe ita Herculem narrarent. Paufan. III, 16. p. 248.

et ibi Kuhn. cum Wesseling. ad Diodor. IV, 22. p. 268. et in itinere ad Hesperides in Hyperboreis iterum eum hoc cymbio vectum videbimus c. 5, 11. §. 11. Contra alii Soli pro cymbio lebetem ex aere substituerunt, vt Alexander Ephesius, cum Euphorione, apud Eustath. ad Perieg. 558. (vnde Eudoc. p. 214.) et Theoclytus (forte idem cum Theolyto Methymnaeo ap. Athen. VII. p. 296. A. et Schol. Apollon. I, 623.) ἐν δευτέρῳ ὡρῶν ap. Athen. l. c. p. 470. qui auctorem Titanomachiae primum ita tradidisse docet. In ollam aeream indocte mutauit lebetem Serv. Aen. VII, 662, ingeniosius substituerat Soli lectum aureum a Vulcano factum Mimnermus apud Athenaeum p. 470. qui ita exornauit, vt illum εὐνῇ ὑπόπτερος (ita leg.) ab occidente per mare veheret ad Aethiopiam (orientalem, Indiam) vbi currus cum equis instructus stetit, quem mane conscendit. Attigit haec, sed alio modo, Bentlej. in Diss. super Phalar. p. 114. (Lennep. ed. p. 62.) cum Thericlea et Heraclea pocula illustraret. De monte hoc Erythiae Abante aliunde non constat, vti nec de aliis, quae in seqq. exposuit Apollodorus. §. 6. Eurytionis et Orthri caedem ipse Hesiod. Θ. v. 293. memorat, §. 7. De *Menoetio* quae fabulae fuerint non constat. Non potest esse idem, qui sup. I, 2, 3. Iapeti f. Atlantis frater; nam is fulmine a Iove percussus in Tartarum fuit detrusus. Sufficit, simili fabulandi modo, quo Solis fuere armenta, etiam Orco sua armenta esse assignata; inf. c. 12. §. 7. cf. Aristoph. Nub. 240. Strabo VII. p. 452. C. translata armenta ex Erythia in Trinaciam in Odyssea; v. sup. I, 9, 25. §. 3. in inferis idem Menoetius, Orci bones pascens, cum Hercule luctatur. Fabulosus quoque amnis *Anthemus* (Ἀνθεμόεις, οῦς) ad Erythiam pertinet; laudatus, forte ex hoc ipso loco, a Schol. Lycophr. 651. §. 9. Haec *Herculis profectio per Ligurum fines* valde celebrata est

veterum fabulis de pugnâ cum Liguribus, qui boues abegerant, et de *Campo lapideo* inter Massiliam et Rhodanum, nato ex lapidibus, quos Iupiter ei pro telis suppeditauit. Locus eâ de re ex Aeschyli Prometheo soluto descriptus est a Strabone IV. p. 277. C. (183.) et Dionys. Hal. I, 41. cf. Hygin. P. A. II, 6. et ibi not. p. 437. Eustath. ad Perieg. 76. quem exscripsit Eudoc. p. 214. vtroque loco Ῥηγίνη legitur pro Ῥοδανός. Plura ad Λιγύην et Λιγυεῖς v. Excurs. I. ad Virgil. Aen. VII. Duces erant Ligurum Ἀλεβίων καὶ Δέρκυνος. Apud Tz. Chil. II, 341. ex h. l. Δέρκιννον καὶ Ἀλεβίωνα. Schol. Lycophr. 648. Ἀλεξίωνος. Forte fuit Ἀλβίων, ab Alpibus, qui olim τὰ Ἄλπια; Ἄλβια. Etiam apud Melam II, 5. l. 33. *contra Albiona et Bergion;* latet forte in hoc *Dercinos;* pro eo Λίγυν nominat Schol. Lycophr. l. c. Tyrrheniam antiquiore sensu hic puta dictam, quo per omnem inferiorem Italiam late extendebatur nomen. Ceterum Herculis Italiam peragrantis fama superfuit multis in locis, seu fabulis seu monumentis, aliisque vestigiis, etiam vrbibus, vt Herculano, eam referentibus: v. Dionys. Hal. I, 34 sq. 39 sq. et Diodor. IV, 21 sq. §. 10. *Rhegium* Italiae extremae vrbs, secundum nostrum scriptorem dicta a boue, qui ἀποῤῥήγνυσι, s. ἀποῤῥήγνυται, *prorumpit agmine, diuulsus a ceteris discurrit*, quod sup. II, 4, 6. §. 4. erat ἐκθορεῖν. apud Dionys. Hal. ἀποσκιρτᾶν τῆς ἀγέλης. Vulgaris interpretatio etymologiae huius est paullulum diuersa, dictum Rhegium *a rupto* tremoribus terrae solo et immisso freto inter Siciliam et Italiam, vid. Strabon. ex Aeschylo lib. VI. p. 396. Ipsa res tradita erat ab Hellanico, e quo repetiit Dionys. Halic. I, 35. quem vide. Conuenit fabula cum veritate in hoc, quod nomen Italiae primo ad inferiorem oram pertinuit. De Scyllâ ab Hercule occisâ noster nil memorauit; at v. Schol. Od. μ, 85.

Apud Diodor. IV, 22. Rhegii nulla mentio; ſed Hercules armenta ante ſe transmittit, tum ille cornu bouis apprehenſo fretum et ipſe natando traiicit. Scypho Solis transmiſiſſe nonnullos Herculem in Siciliam ſupra vidimus ad ſ. 10. §. 5. Erant autem Elymorum ſedes circa montem Erycem, quem Eryx inſederat: cf. ad Virgil. Aen. V. Exc. I. et III. et de Eryce ad V. 391. add. Diodor. IV, 13. vbi plures de itinere per Siciliam fabulae. Pauſan. IV, 36. p. 372. Schol. Lycophr. 866. Ἡφαίστῳ, quaeras, vnde hic in iſtis locis? ſcilicet de Aetnâ et Vulcani officinâ cogitandum eſt. §. 12. ἐπὶ τοὺς μυχοὺς τοῦ πόντου. erunt intima ſinus Adriatici, vt adeo obierit Hercules oram omnem huius ſinus; ſic apud Diodor. IV, 23. 25. ſed ibi Adriae oram cum circumiiſſet, per Epirum in Peloponneſum transſiit, apud noſtrum haud facile iter expedias: nam, nullâ Illyrici traiecti mentione factâ, ſtatim ſub Thracicos montes armenta oeſtro percullſa diſcurſitant; ita vt aut excidiſſe nonnulla, aut ſtudio breuitatis culpam obſcuritatis ſuſtinere videatur Apollodorus; etſi vel maxime priſcos auctores Thracicos fines latiſſime protuliſſe dicas. Apud Tzetzam Chil. II, 350. qui h. l. expreſſit, Hercules traiecto Ionio mari ſeu ſinu Adriatico Epirum adit: περαιωθεὶς Ἰόνιον τὸν Δυῤῥαχίου κόλπον διὰ τῆς Θράκης δυσχερῶς ἄγει πρὸς Εὐρυσθέα. Ex Epiro tamen in Thraciam multo minus viae compendium fecit, ſi inde Argos pergere volebat. Omnino Epiri mentionem facit Apollodorus nullam, quam tamen in hoc terreſtri itinere Herculis alii faciunt. Quid? quod Hercules narratus fuit, a Nicandro ſaltem et Athanada, apud Antonin. Lib. c. 4. perdomuiſſe tum Epirum et Ambraciam, victis Celtis (an Sellis), Theſprotis et omnibus Epirotis; Hecataeus autem ipſam Erythiam, et Geryonen in Ambraciam et Amphilochos transtulerat apud Arrian.

de Exped. Alex. lib. II, 16. vbi de Tyrio Hercule agitur; tam mature Graeci ipſi in ſuis fabulis ſeu argutari ſeu ineptire coepere. Amplexus eſt idem commentum Scylax in Periplo p. 10. vbi Atintanes memorauerat: ἐν τῇ Καστίδι χώρᾳ εἶναι λέγεται πεδίον ὄνομα Ἐρύθεια. Ἐνταῦθα ὁ Γηρυόνης λέγεται οἰκεῖν καὶ τὰς βοῦς βουκολεῖν. Ad e. l. excitata eſt vetus illa inſcriptio Hypatae Aenianum vrbe inuenta, apud auctorem de Mirab. Narrat. c. 145. appoſita, docte et ſubtiliter tentata a Buherio, vt tamen parum ſatisfaciat. Attigit quoque haec Weſſeling. ad Herodot. p. 283, 13. Etiam armenta, tunc conſecrata ab Hercule Ioui Dodonaeo, ſecundum Proxenum, aut a paſtore abacta, nouum ibi genus praeſtantiſſimorum boum, qui Λαρινοὶ dicti, ex ſe reliquerant. v. Svidas in Λαρινοὶ βόες. vnde Fragmentum Apollodori adſcriptum videbis inf. inter Fragm. e lib. II. Etymologiarum.

ſ. 11. XI. *Heſperidum poma* ab Hercule apportata. Varie a poetis tractata etiam haec fabula, variis ex commentis, in his quoque nauigantium narrationibus, et ex geographicâ locorum ignoratione conflata. Potuere enim ſubeſſe auditiones de conuallibus inter deſertas ſolitudines fertilibus et amoenis, hortorum nomine impertitis. Cum ad extremum Africae occidentem haec loca, quae noſter cum Pherecyde in Hyperboreis poſuit, haberentur, confuſa eſt notio occidentis Solis, et Oceani, et Atlantis. Memoratur quoque ex Pherecyde apud Eratoſth. c. 3. Iunonem poma in donis nuptialibus accepta καταφυτεῦσαι εἰς τὸν τῶν θεῶν κῆπον ὃς ἦν παρὰ τῷ Ἄτλαντι. hinc illuſtrare licet *fontem ambroſium* apud Atlantem ex Olympi finibus manantem apud Eurip. Hippol. 748. Ad caput hoc cf. Schol. Apollon. IV, 1396. vnde patet ex Pherecyde id maxime eſſe expreſſum: eundem ſit probabile etiam in ceteris Herculis rebus ducem praecipuum fuiſſe.

ἐνὶ μηνὶ καὶ ἔτεσιν ὀκτώ, vnde mira haec temporis designandi ratio petita sit, ignoro. Eadem habet Schol. Il. θ, 368. qui partem loci exscripsit, nec aliter legerat Tzetza Chil. II, 354. l. c. Ceterum obseruandum illud, ab initio X. tantum ab Eurystheo imperatos fuisse labores; inest hactenus, seu casu seu consilio, laborum numero ratio aliqua ad annum veterem decem mensium, factum mox mensium duodecim. §. 2. ἐν Ὑπερβορέοις. non in Libya Hesperidum horti nunc narrantur; vt apud Apollon. et alios; sed in Hyperboreis. Hoc ex ipso Pherecyde habere videtur, saltem is eandem itineris descriptionem exhibuit. Vossius quidem ad Melam I, 8. p. 591. aduersus hunc locum disputat, tanquam spurium; at enim vir doctus parum meminisse videtur, geographicas rationes esse diuersas a mythicis. Dispescit noster auctor iter Herculis hunc in modum: ex Peloponneso procedit is per Thraciam et Illyricum in Italiam, ad Eridanum, vbi a Nereo monstratur iter in Libyam, ex hâc in Aegyptum, inde in Arabiam; ex hâc mare exterius, hoc est orientale ingressus, circumacto oriente, ad veterum fidem, ad Caucasum peruenit, inde ab Hyperboreos, vbi Atlas poma aurea ex Hesperidum horto apportat. Indoctae hae veterum rationes geographicae, etsi vana et inanis est opera reuocandi eas ad certam opinionis formulam susceptam, memoratu tamen dignae sunt, vt alia eorum commenta et narrata melius ita perspiciamus. ἐπὶ τοῦ Ἄτλαντος. esset *in monte Atlante*. Atqui de monte non agitur. Atlas est notus ille ex Titanibus, vt constat mox §. 13. quem Apollodorus in Hyperboreis collocauit. An dicere voluit: fuisse poma *in eius potestate?* fauere videri possunt verba Eratosth. c. 3. vbi narrat Pherecydes Iunonem miratam poma aurea εἰπεῖν (*iussisse*) καταφυτεῦσαι εἰς τὸν τῶν θεῶν κῆπον, ὅς ἦν παρὰ τῷ Ἄτλαντι. Vbi tamen

eſt; *apud Atlantem montem*, nec poma ab Atlante poſſeſſa fuiſſe, infra tradita docent. Quid plura? delendum eſt ineptum gloſſema ex ſeqq. huc illatum. ἐν Ὑπερβορέοις. Memorabile vtique hoc quod in Hyperboreis Heſperidum horti collocantur. Vulgo ii in Libya, a ſerioribus quidem in Cyrenaicâ, ab aliis in extremo Africae occidente, ſub Atlante, fuiſſe perhibentur; antiquiores vero in ipſo oceano, vt paſſim obſeruatum, inſulam iis aſſignant; ἐν τῷ ὠκεανῷ. ſic Pherecydes apud Schol. Apollon. l. c. nec aliter ipſe Heſiod. Θ. 215, πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο. cf. ſup. ad ſ. 10. §. 1. Atlas autem ſtat πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων ibid. 518. Scilicet fuit ab initio in Heſperidum hortis et malis aureis ingenioſus aliquis luſus et reſpectus ſolis occidentis, cum eius regia et armenta et horti in oceano occidentali eſſent conſtituti, quibus praepoſita erat cuſtodia Nympharum. Iam Hyperboreorum ſedem in ſeptentrione eſſe, traditum erat: porrigitur autem ille non minus verſus occidentem, debuitque ideo Hyperboreorum regio haberi contigua et finitima ſoli occidenti; itaque, ignorato Europae occidentis ſitu, ab Hyperboreis iter haud longum ad Hiſpaniae et Africae oram occidentalem. Fuiſſe videntur, qui Herculem Hyperboreos adiiſſe narrarent etiam in profectione ad Geryonem, et qui ad Scythas eum perueniſſe, vt ſup. ad ſ. 10. §. 4. ex Herodoto notatum, traderent. Hyperboreos in viciniâ, ſeu in via ad Libyam, collocarant poetae etiam in Perſei fabulis, vt diſcere licet vel ex Pindaro P. 10, 47 ſq. 70. Aliam profectionem Herculis ad Hyperboreos ſup. ad ſ. 3. e Pindaro Ol. 3, 55 ſq. vidimus, cum ceruam perſequeretur; in iſtâ, non in hâc, ille populum albam reportauit, et ad Alpheum plantauit vid. Pindar. Ol. 3, 23 ſq. Pauſan. IV, 14. Aliter Schol. Theocr. 2, 121. Omnino Hyperboreorum notionem eſſe admodum vagam, pro progreſſu

notionum ſeptentrionis et Europae inter Graecos iam alio loco declaratum eſt; innuente eo nomen primum loca proxima vltra Thraciam et Epirum; quippe ignotas has ipſas terras aliquando Graecis fuiſſe docent narrationes in Odyſſea de Corcyrâ et alia. Quo latius autem notitia locorum proceſſit, eo magis ad ſeptentrionem receſſere Hyperboreorum ſedes. Nuptiae autem illae Iouis et Iunonis argumentum fuiſſe videntur frequentatum a poetis pluribus, vt iam ſup. ad I, 3, 1. monitum. Ab iisdem nouus fabularum ordo, a veteri per Vranidas ac Titanas deducto diuerſus, initium habebat: itaque Piſander opus ſuum Ἡρωϊκῶν Θεογαμιῶν exorſus inde eſſe narratur apud Macrob. Sat. V, 2. (de quo vid. ad Virgil. Aen. II. Excurſ. I. Spectaſſe autem videtur res primo ad fabulas Cretenſes; nam in Cretâ et locus oſtendebatur, et ſacro anniuerſario nuptiae recolebantur: Diodor. V, 72. Feſtum diem eodem nomine agebant Athenienſes. v. Intpp. Heſych. in Ἱερὸς γάμος. Alii inde abductam virginem Iunonem appuliſſe ad Hermionen Argolidis, vbi et in monte Coccygio a Ioue in cuculum mutato ea fuit vitiata; alii ad Euboeam, et ibi in monte Oche in Iouis amplexus veniſſe fabulabantur, aut, vt alii haec nouauerant, in Cithaeronem tranſiiſſe: Euſeb. Praep. Ev. III. p. 84. e Plutarcho. *Draco* Typhonis et Echidnae progenies; nec aliter Heſiodum tradere, Apollonii Schol. obſeruat l. c. Ἡσίοδος δὲ ἐκ Τυφῶνος φησίν. Si tamen Theogoniam conſulas, non ex Typhone, ſed ex Phorcyne et Ceto natus traditur v. 333 ſq. Piſander Terrae filium ediderat. Idem inter ſidera relatus: vid. Eratoſth. l. c. Nomen ei fuit *Ladon*: vid. Apollon. ibid. v. 1396. Ante δράκων excidiſſe hoc ipſum nomen Λάδων ſuſpicabatur Mitſcherlich. noſter. Voces, quas emiſit, φωναὶ, de ſibilis accipiendae videntur. Cum Heſperides

λιγύφωνοι dicantur apud Hesiod. Θ. 272. 518. et ὑμνῳδοὶ apud Sophocl. Herc. fur. 394. vbi vid. Barnes. ἀοιδοὶ apud Eurip. Hippol. 743. vbi vid. Valken. etsi satis est Apollon. IV, 1399. inspicere, suspicabar permutatâ sede haec verba ad Hesperides referenda esse; verum et Pherecydes φωνὰς παντοίας serpentis meminit apud Schol. Apollon. l. c. Nocte satae sunt apud Hesiod. Θ. 215. *Hesperides*; at Atlantis filiae apud Diodor. IV, 27. Si Iouis et Themidis filias eas edit Schol. Eurip. Hippol. 742. confundit ille Nymphas ad Eridanum, quae mox sequuntur. Simili errore apud Schol. Apollon. IV, 1399. Phorci et Cetus filiae fuisse dicuntur. Cum Gorgonibus confunduntur ex prauâ interpunctione vss. Θ. Hesiod. 275. 276. De numero earum v. ad Hygin. praef. p. 2. et ad Fulgent. de Contin. Virgil. p. 755. §. 3. *Echedorus* Macedoniae fl. in sinum Thermaicum se exonerans. Ἐχείδωρος Herodoto, qui de eo videndus lib. VII, 127. *Cycnus* hic Martis et Cyrenes f. diuersus adeo ab altero, Martis et Pelopiae f. infra c. 7. §. 7. §. 5. qui et ipse ab Hercule occiditur. Si quaeras, vter is sit, cuius pugna cum Hercule ab Hesiodo in Sc. Herc. narratur, alter hic ex Pelopiâ genitus ille esse habendus est: nam ad Itonum is fuit occisus: Hesiodus autem templum Apollinis Pagasaei memorat, non longe ab eo loco situm, v. 70. cf. vs. 380. 1. 472 sq. ad quem spectant quoque versus Eurip. Herc. fur. 386 sq. vbi Anaurus Thessaliae fluuius et Amphanaea vrbs memorantur. Ad Troezenem tamen pugnam factam Schol. H. ψ, 346. tradit. In Scuto Herc. 59. 346. Mars est παραστάτης Cycni; nunc autem ipse congreditur cum Hercule. Est praeter hos alius Cycnus, Neptuni f. ab Achille occisus. Confundi passim varios hos Cycnos iam obseruatum est v. c. ad Hygin. 31. p. 89. cf. Schol. Pindar. O. 2, 147. Hoc, an altero, per Thessaliam itinere Ter-

merum occidit Hercules capite obiecto ferientem obuios, ipſe eum ſimili modo aggreſſus: Plutarch. Theſ. p. 5. C. Nympharum hoc indicium, §. 4. quod ex Pherecyde petitum, (in Schol. Apollon. l. c. vnde repetiit Eudocia p. 216) ſimilitudinem habet cum altero in fabula Perſei ſup. II, 4, 2. §. 6. vt etiam hoc ad vetuſtiorem fabulandi morem referendum ſit. *Nereus* in Heraclia partes habuit, quas Proteus in Odyſſea: exemplo forte alicuius ſcriptoris Graeci, eundem vaticinantem in Troicis adhibuit Horat. I, Carm. 15. vt Glaucum in Argonauticis Apollon. I, 1310. de quo loc. claſſ. apud Athenaeum VII. p. 296. 7. Nimis breuiter narratum mox §. 6. μαθὼν δὲ, Λιβύην διεξῄει, ſiquidem ab Eridano profectus eſt. Schol. Apollonii: ἀφικόμενος δὲ ἐς Ταρτησσὸν, πορεύεται εἰς Λιβύην. Ad Aegyptum iter Herculis direxerunt alii, qui Graeca cum Aegyptiis miſcuere. v. Diodor. I, 21. Sed Antaei regia Iraſſa (Pindar. P. 9. 185.) ad Tritonidem fuit paludem, in Cyrenaica, vt ex Schol. et Herodoto intelligitur. De lucta cf. Pindar. I, 4, 87 ſq. et Schol. alios ad Hygin. f. 31. pr. Ex aliis fabulae ornamentis, quae olim fuere, eſt apud Schol. Lycophr. 662. quod Hercules ex Antaei vxore, Iphinoe, Palaemonem ſuſcepit. Antaei ſtaturam ex Herodoro memorat Tz. Chil. II, 366. cf. Philoſtrati Icon. II, 21. ad quem v. Obſeruata in Opuſc. acad. Vol. V. p. 130. Pro vltimo Herculis labore Antaeus memoratur apud Euſeb. n. 770.

§. 7. *Buſiris*, diuerſus hic ab eo, qui ſup. II, 1, 5. §. 3. inter Aegypti filios erat. Spectauit forte ad hunc, quod apud Theonem eſt Progymn. c. 6. p. 87. Heſiodum vndecim aetatibus facere antiquiorem Buſirin Hercule. Similiter apud Iſocratem hiſtoriae, plus quam CC. annis ante Perſeum vixiſſe Buſiridem, tradidiſſe feruntur. Neptuno et Anippe, Nili filia, ortus narratur apud Plutarch.

Parall. (T. II. p. 317. B.) ex Agathone Samio. Alia narrantur de Busiride ap. Diodor. et al. Etiam Panyasis ea attigerat, vt colligo ex loco Athen. IV, p. 172. D. de Aegyptiorum ἀνθρωποθυσίαις. Fuit Euripidis Busiris. Rhetoribus eum pro argumento declamationum fuisse nota res est vel Isocratis exemplo. Etiam in hâc fabulâ noster Pherecydem sequutus est: v. Schol. Apollon. IV, 1396. — §. 9. Ceterum exornarunt hanc ἀνθρωποθυσίαν Graeci et nomen infame reddiderunt Busiridis. vid. inpr. Herodot. II, 45. §. 10. *Thermydrae*, in ipsâ Rhodo fuere, seu potius *Thermydra*. Steph. Byz. h. v. Θέρμυδρα, λιμὴν τῆς μιᾶς τῶν ἐν Ῥόδῳ πόλιων. Apud Tz. Chil. II, 385. est Θερμύδρῳ λιμένι. In Pal. Vat. est Θερμυδραῖς. Diuersa est altera similis narratio de Thiodamantis boue apud Dryopes in Thessaliâ, quam vid. inf. II, 7, 7. pr. Ceterum veteris ritus diris et execrationibus in sacris vtendi inepte per hanc narrationem ratio reddi solita: petenda vtique illa ab aliis caussis, forte quod in sacris expiatoriis τὸ ἄγος in victimam diris et malis ominibus transferri solebat. cf. sup. Obss. ad I, 5, 1. §. 3. p. 26. βοηθεῖν ἑαυτῷ. vocem alteram delendam puto male illatam; saltem boui, non sibi succurrere debebat. §. 11. Apud Diodor. IV, 27. Busiride occiso Hercules aduerso Nili flumine in Aethiopiam subuectus *Emathionem* regem necat. Aurorae filius is est etiam inf. III, 12, 4. et Hesiod. Θ. 984. vbi Schol. etiam ad Pherecydem prouocat. Scholiastes tamen Apollonii, Pherecydea memorans, (ex eo repetit Eudoc. p. 216) eius non meminit; sed cum Memphim, Busiride occiso, reliquisset Hercules, *Thebas* (Aegypti) *proficiscitur* καὶ διὰ τῶν ὀρῶν εἰς τὴν ἔξω Λιβύην, ἧς ἐν τοῖς ἐρήμοις πολλὰ τῶν θηρίων τοξεύων ἀναιρεῖ. καθήρας δὲ τὴν Λιβύην, κατέβη ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν ἔξω κειμένην. quae hic *exterior Lybie est*, hoc est: Aethiopia et orientale Africae littus, posset

in Apollodoro quoque intelligi: διὰ τῆς Λιβύης πορευθεὶς ἐπὶ τὴν ἔξω θάλασσαν, quod mare orientale esset; fieret enim hinc nauigatio circa Asiae oram orientalem; errore veterum iam supra aliquoties notato, cum nullam haberent notionem Asiae in tam vasta terrarum spatia versus orientem patentis. Ab oriente sic enectâ naue, versus septentrionem perueniri creditum, inde, si ad occidentem deflecteres, ad Caucasum. Apud eundem Schol. ex Pherecyde res ita traditur: Hercules λαβὼν χρυσοῦν δέπας παρὰ Ἡλίου (e quo loco aut inserta in nostro sunt illa οὗ τὸ δέπας καταλαμβάνει, aut supplenda sunt παρὰ τοῦ Ἡλίου λαμβάνει *vbi a Sole nauigii loco cymbium accipit:* v. sup. ad s. 10. §. 5.) διαβαίνει ἐν αὐτῷ εἰς Πέργην (*ignotam vrbem.* f. εἰς περαίαν sc. γῆν, ἤπειρον.) διά τε τῆς ἔξω τῆς γῆς θαλάσσης καὶ διὰ τοῦ ὠκεανοῦ πλέων. ἐπελθὼν δὲ παρὰ Προμηθέα etc. hic manifestum fit, creditum fuisse Caucasum per Asiam continuatum esse versus orientale mare. Tanta caligo obscurabat notiones veteris Graeciae geographicas in oriente et septentrione Asiae! Hinc et factum, vt Prometheus modo Caucaso diceretur affixus, modo ad extremum Oceanum: vt in Aeschyli Prometheo, vbi haec bene declarauit Schüze p. 9 sq. Superesset modo Aeschyli Prometheus solutus, in quo, vt ex fragmentis apparet, plura geographica fabulose exposita fuere! si saltem locum haberemus integrum in Prometheo vincto, v. 797 sq.! In Apollodoro tamen hae quoque rationes conturbantur interpositâ intempestiue *Arabiâ;* ex Aegypto enim Hercules in Arabiam, inde in Libyam, et ex hâc εἰς τὴν ἔξω θάλασσαν procedit. Dicas τὴν ἔξω θάλασσαν esse h. l. ab occidente Libyae, et inde Herculem iterum rediisse forte per Hyperboreos. Dubitaui quoque an non Ἀραβίαν corruptum sit, et fuisse scriptum Αἰθιοπίαν, in eâ enim Tithoni filius bene collocari potuit. Nec enim

Arabiam pro Aegypti orientali ad Nilum parte acceptam esse puto in mythis, vt serius eam Arabiam dictam esse constat. In Tabulâ Farnesiâ Hercules (l. 108.) ἐπὶ τὸν Ἰνδὸν ἦλθε ποταμὸν καὶ πόλιν Ἡράκλειαν τὰν, ἐν Σίβαις ᾤκισεν. §. 12, Quod *aquila* haec Echidnâ et Typhone prognata est, Pherecydi debetur apud Schol. Apollonii II, 1252. Loci in sqq. illustratio ex Athenaeo XV, 4. p. 672. extr. petenda, vt iam Gale monuit, vbi de more Carum et Samiorum στεφάνοις ἐκ λύγου, λυγίνοις, *coronis e vimine salicis*, agni casti, (ἄγνος λύγος) caput reuincientium cum actum esset, adiicitur, etsi verbis satis obscuris, Apollinem consultum respondisse: ποινὴν Samios persoluere debere, quam olim Prometheo vinculis suis liberato Iupiter imposuit, vt vinculo se constringeret sponte et innoxio: in verbis ὅθεν οὔτ' ἐκείνου τὸν δεδηλωμένον στέφανον τῷ Προμηθεῖ περιγενέσθαι si legas ἀπ' ἐκείνου (sc. τοῦ χρόνου) totus locus sanatus erit. Videtur igitur in fabulis, forte apud Aeschylum in Prometheo soluto, hoc fuisse, Prometheum vinculis solutum, vt aliquâ ex parte satisfaceret, vincula ex viminibus salicum gestasse; vnde mos Samiorum coronis vimineis ductus esse creditus. Apud eund. Athenaeum p. 674 D. ipse Aeschylus laudatur ἐν τῷ λυομένῳ Προμηθεῖ diserte memorans, ὅτι ἐπί τε τιμῇ τοῦ Προμηθέως τὸν στέφανον περιτίθεμεν τῇ κεφαλῇ, ἀντίποινα τοῦ ἐκείνου δεσμοῦ: idem Aeschylus in Sphinge: τῷ δὲ ξένῳ γε στέφανος, ἀρχαῖον στέφος, δεσμῶν ἄριστος, ἐκ Προμηθέως λύγου, vt lego illum locum. In hunc sensum si accipitur noster locus, legendum cum Galeo: ἑλόμενον sc. Prometheum. Ita tamen difficultas restat, quod δεσμὸς τῆς ἐλαίας memoratur, non λύγου. Suspicari ita licet aut voc. τῆς ἐλαίας esse corruptum ex λύγου, aut τὸν τῆς ἐλαίας ex sup. II, 1, 3. §. 4. esse huc illatum, et δεσμὸν ἑλόμενος esse de Hercule pro ἀφελόμενος, *demto*

vinculo, quo Prometheus Caucaſo erat alligatus. Sin vera ſunt illa τὸν τῆς ἐλαίας, dicendum eſt, ipſum Herculem, qui liberarat Ioue inuito Prometheum, poenae loco et ipſum vinculum ſibi impoſuiſſe *ſed ex oleâ;* vt diuerſa hactenus fabula haec ſit ab illâ alterâ. καὶ παρέσχε: haec iam illuſtrata ſup. II, 5, 4. §. 6. vt Chiron immortali naturâ praeditus mori poſſet, ſiſtendus erat mortalis, qui immortalitatem eius occuparet; tanquam vicarius. §. 14. Lacuna h. l. ex Schol. Apollonii l. c. IV, 1396. ſuppleri poteſt; is haec habet: Ἡρακλῆς δὲ ἀκούσας ἔρχεται πρὸς Ἄτλαντα, καὶ κελεύει αὐτὸν ἐνεγκεῖν τὰ μῆλα παρὰ τῶν Ἑσπερίδων, τρία λαβόντα, διηγησάμενος τὸν ἆθλον. (*cum eum docuiſſet hunc ſibi laborem eſſe impoſitum, vt poma afferret.* In Eudoc. p. 217. legitur διηνυσάμενον, pro διανυσάμενον, *vt Atlas laborem pro ſe conficeret.*) δοὺς δὲ (f. θεὶς δὲ) Ἄτλας ἐπὶ τῶν ὤμων Ἡρακλεῖ τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐλθὼν πρὸς τὰς Ἑσπερίδας, δεξάμενος παρ' αὐτῶν τὰ μῆλα, ἐλθών τε πρὸς τὸν Ἡρακλέα, τὰ μὲν μῆλα αὐτός φησιν ἀποίσειν Εὐρυσθεῖ, τὸν δὲ οὐρανὸν ἐκέλευσεν ἐκεῖνον ἔχειν ἀντ' αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὑποσχόμενος. (ſc. ἔχειν, ἀνέχειν τὸν οὐρανὸν ἀντ' αὐτοῦ) δόλῳ ἀντεπέθηκεν αὐτὸν τῷ Ἄτλαντι, κατὰ τὴν τοῦ Προμηθέως ὑποθήκην· κελεύει γὰρ, ὥςπερ ἐκεῖνος ὑπέθετο, τὸν Ἄτλαντα δέξασθαι τὸν οὐρανὸν, ἕως οὗ σπεῖραν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ποιήσεται. ita locus emendandus partim e MS. Reg. Par. partim aliunde.

§. 12. XII. *Cerberum* adducit ab inferis Hercules. Hoc vtique totum commentum debetur ingeniis poetarum, qui etiam in inferis locis Herculis virtutem exploratam dare vellent. Perperam ideo ab hiſtoricis aut a geographicis rationibus hoc petiere alii. Eſt autem Cerberus ab antiquioribus in aditu regiae Plutonis conſtitutus, non in oſtiis Orci. Etiam in hoc labore exſequendo Mi-

neruam ducem habuit Hercules: Il. ϑ, 366 sq. vbi Schol, Apollodorum ante oculos habuit, et in compendium verba redegit. Antequam ad inferos descenderet, initiandum se tradidit Eleusiniis. Sic Eurip. Herc. fur. 6, 3. Fuit ergo iam tum, cum haec fabula insereretur Heracliis, opinio aliqua, initia Eleusinia iis, qui ad Manes descenderent, aliquo modo prodesse, et initiatos in inferis versantes fructum aliquem ex his teletis capere. §. 1. παντοίων εἶχεν ὄφεων κεφαλάς. puta serpentes pro villis et iubâ fuisse. *Eumolpus* hic e binis vel trinis vter fuerit, dubitatur: saltem serior esse debuit. v. inf. ad III, 15, 4. Schol. Sophocl. Oed. Col. 1108. Diodorus Musaeum nominat: IV, 25. ξένοις accipiendum de iis qui Athenienses non essent, Hellenes tamen; nam Hercules vtique Hellenicâ stirpe oriundus erat; quod mox τότε interponitur, fit respectu sequiorum temporum, quibus peregrini admissi. Herodot. VIII, 65. vbi quotannis mysteria Eleusinia celebrari ab Atheniensibus professus, subiicit: καὶ αὐτέων τε ὁ βουλόμενος, καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, μυεῖται. mos tamen ferebat, vt, qui recipiebatur, antea inter ciues adscriberetur: itaque Hercules, qui Atheniensis haud erat, ab Atheniensi aliquo Pylio adoptatus et ciuitatis iure donatus est. Ita et Dioscuros narrat Plutarch. Thes. p. 16. A. initiatos, cum arrogati essent ab Aphidno, eoque in ciuitatem adscriptos, Ἀφίδνου ποιησαμένου παῖδας, ὡς Πύλιος Ἡρακλέα. Alia exempla vid. apud Meurs. et V. doctiss. de Sainte Croix *sur les Mysteres* p. 164. cf. Epigramma Hierophantidis ap. Schow Charta papyr. p. 78. 80. Porro Eleusinia minora haec fuere, quibus Hercules initiatus est, illo ipso tempore primo instituta. cf. Schol. Aristoph. Plut. 1014. et ibi nota Hemsterh. At Diodorus eum, minoribus iam antea πρὸς τὸν καθαρμὸν τοῦ Κενταύρων φόνου initiatum, nunc sub descensum ad inferos

maiora Eleusinia adiisse narrat. vid. Wessel. ad Diodor. IV, 14. vnde apparet, non satis expedite haec narrata esse nec a Diodoro nec a nostro. In seqq. §. 4. nonnulla sunt, quae alibi vix occurrunt. *Gorgonem* poeta, quisquis haec commenta excogitauit, ex Od. λ, 604. 633. petiit. Omnino is Necyiam videtur adornasse ad imitationem Homeri. Occursum Meleagri memorat quoque Schol. Il. Φ, 194. vbi ille sororem Deianiram commendat Herculi. §. 5. Fabula *de Theseo et Pirithoo*, quantum assequi licet, ex Heracliis originem duxit, multo tamen magis ea in Theseide tractari debuit; vnde tanta narrationis varietas. cf. ad Virgil. Aen. VI, 617 sq. Obseruandum et illud, in vtroque carmine *Necyiam* comprehensam fuisse, quâ res inferae exponerentur; adde aliam in rebus Bacchi, aliam, vt e Pausan. X, 28. p. 868. discitur, in Minyade, aliam ἐν Νόστοις. Adeo poetarum ingenia in rebus inferis describendis desudarunt! Condonabimus itaque Virgilio quoque, si placet, in Aen. VI. non in omnibus satis sibi constanti, vt in temporis ab Aenea in iter consumti rationibus. Quod ad fabulam de Theseo et Pirithoo attinet, apud Homer. Od. λ, 630. illi adhuc erant in inferis; vnde et sua duxit Virgil. l. c. *sedet aeternumque sedebit infelix Theseus.* Sedebant vtique vincti; quod et Horatius sequutus est, III. Carm. 4. extr. aucta mox res in miraculum, vt sederent adhaerentes miro modo adglutinati saxo: cf. Schol. Hoc ad Panyasin auctorem refertur ap. Pausan. X, 29 extr. idque sequitur Apollodorus. Pirithous hinc dictus ἄπυγος. Eudocia p. 47. nescio vnde. Similia apud Apostol. III, 81. in ἀπόγλουτος, et in λίσποι apud Svid. et Hesych. vbi v. Intpp. add. Ouwens doctiss. vir. Noct. Hag. p. 21. 355. Alii Theseum rediisse narrarunt, sic Eurip. Herc. fur. 621. Pirithoo relicto, quod et noster scriptor sequutus est. cf. Schol. Apollon. l. c.

Alia vid. apud Meurſ. Theſ. 27. Meziriac, ad Ovid. Epp. p. 145 ſq. Intpp. Hygin. f. 79. n. 14. vbi vterque rediiſſe dictus, vt et apud Diodor. IV, 26. Erat olim carmen de Theſei et Pirithoi deſcenſu ad inferos, quod Heſiodo tribuebatur, teſte Pauſan. IX, 31. p. 772. A. De *Aſcalapho* cf. ſup. I, 5, 3. §. 3. Ovid. Met. V, 599 ſq. — §. 7. *βουλόμενος δὲ*, exſangues vmbrae ſanguine poto iterum vires recipiunt; voluit ergo Hercules vmbras alloqui aut futura ex iis cognoſcere, vt Vlyſſes in Odyſſea. Ceterum Orci regia h. l. inſtructa eſt ad morem heroum aulâ et ſtabulis, quibus armenta haberentur. Mox §. 8. *πύλαι τοῦ Ἀχέροντος* memorantur, quaſi hic non fluuius, ſed locus ac tractus inferorum eſſet. §. 9. Secundum Pauſan. II, 31. in medio foro Troezenis erat templum Dianae Soſpitae (*Ἀρτέμιδος Σωτείρας*) *ἐν τούτῳ δέ εἰσι τῷ ναῷ βωμοὶ θεῶν τῶν λεγομένων ὑπὸ γῆς ἄρχειν· καὶ Φασὶν ἐξ ᾅδου Σεμέλην τε ὑπὸ Διονύσου κομισθῆναι ταύτῃ, καὶ ὡς Ἡρακλῆς ἀναγάγοι τὸν κύνα τοῦ ᾅδου.* Contra Hermionenſes, qui ſunt et ipſi in Argolide, apud ſe in area ad Chthoniae templum prodiiſſe Herculem cum Cerbero ferebant: v. Pauſan. II, 35. extr. cf. ſup. ad I, 5, 1. pr. Obſſ. p. 25. Hermione et *ἄλσος Χθονίας* eſt apud Eurip. Herc. fur. 615. Ceterum tum e Cerberi ſpuma natum aconitum narratur apud Antig. Caryſt. 139.

Cap. 6.

§. 1. Quae abhinc ſuperioribus X. ac XII. laboribus adiiciuntur, pleraque a poetis inuenta eſſe puto, qui poſt primores et antiquiores poetas in hoc argumento elaborarunt. Praereptis ſcilicet communioribus et vulgaribus fabulis ad magis reconditas, etiam ad veteres hiſtorias, deueniendum fuit. §. 1. *Megaram a ſe dimiſſam Hercules elocat Iolao.* De *Megara* ſup. II, 4, 11. §. 6. Me-

garae dulces querelas de Herculis abſentia vid. apud Moſchum IV. Conſentit cum Apollodoro Diodor. IV, 31. Megaram ab Herculae inſaniente cum liberis (ſup. II, 4, 12. §. 1.) interfectam tradiderant alii. Tragici, ſaltem Euripides in Herc. fur. interpoſuere poſt Herculis reditum fabulam de Lyco Thebanorum tyranno Megarae cum filiis caedem parante: quem Hercules vltus a Iunone in furorem coniectus liberos cum matre interficit. Eadem fere ex Aſclepiade Schol. Od. λ, 268. Conf. Hygin. 31. 32. (ex Euripide) 241. vbi v. not. Scilicet varie haec tractata eſſe, iam a Steſichoro et Panyaſi, diſcimus ex Pauſan. IX, 11. cf. Hemſterh. Lucian. T. I. p. 237. *Iolaus*, Iphiclis f. (ſup. II, 4, 11. §. 7.) perpetuus Herculis comes et σύμπλους, vt Eurip. Heracl. 215 ſq. cf. ſup. II, 5, 2. §. 3. *Eurytus* Oechaliae rex. *Oechalia* alia Euboeae, Theſſaliae alia, alia Meſſeniae. cf. laudd. ad Hygin. f. 35. Nunc Euboeae vrbem eſſe intelligendam, apparet vel ex ſ. 2, add. inf. II, 7, 7. §. 7. Sic et ap. Sophocl. Trachin. et al. De *Euryti* ſeu prudentiâ ſeu aſtutiâ vid. inpr. Sophocl. Trachin. 205 ſq. vbi eadem, quae hic, narrantur, add. Schol. ad e. l. et ad v. 358. vbi idem affert diuerſa ex Pherecyde et Menecrate. At idem ad vſ. 268. Apollodorum perperam memorat. Noſter ſequitur Herodorum, vt ex Schol. Euripidis Hippol. 550. (545) colligo. De *Iphito* cf. Diodor. IV, 31. Schol. Il. ε, 392. Intpp. Hygin. f. 31. De reliquis Euryti filiis locus claſſ. Schol. Sophocl. Trachin. 270. Deioni ſeu Deioneo, qui vnus ex iis eſt, Theſeus collocauit in matrimonium Perigunen: Plutarch. Theſ. p. 4. D.

ſ. 2. §. 1. βοῶν. ἵππους Diodor. l. c. ſubſtituit, cum Tzetza l. c. 417. qui tamen hunc locum exſcripſit. Scilicet ita Homerus tradiderat, cuius locus claſſ. eſt Od. φ, 22 ſq. vbi Schol. ex Pherecyde alia ſupplet; item Sophocl.

Trachin. 273. Schol. Il. ε, 392. Diodor. IV, 31. et cum his collecta ab Euſtathio ad Il. λ, p. 879, 12. Quod furens h. l. facit Hercules, alii ante furorem flagitioſe commiſſum narrant. §. 2. μανεὶς, iterum Iunonis ira. Tzetza v. 422. §. 3. *Neleus.* vid. ſup. I, 9, 9. a Neleo reiicitur Hercules. cf. Schol. Il. λ, 689. mox poenam exigit c. 7, 3. cf. Aelian. V. H. IV, 5. Recuſauit quoque Hippocoon luſtrare eum: Pauſan. III, 15. p. 244. §. 4. *Deiphobum,* Hippolyti f. etiam Diodor. memorat l. c. Arcadum regem appellat Schol. Il. ε, 392. (quem exſcripſit Eudoc. p. 305. 6.) h. l. tamen Amyclis ille habitauit. §. 6. De abducto *tripode Delphico* et *pugna Herculis cum Apolline* cf. ad Hygin. f. 32. In aereo opere Delphis apud Pauſan. X, 13. p. 830. Latona, Diana et Minerva interueniebant pugnae. Extat quoque gemma vetus cum Hercule tripodem auferente in Gorii Muſeo Etruſco T. I. extr. et innotuit vetus ara Dresdenſis; adde Marmor Paciandi Monum. Pelopon. T. I. p. 114. et p. XXXIV. §. 7. δόντι ποινὴν τοῦ φόνου, ſc. ne caedem factam vlciſcerentur neceſſarii, paciſcendum erat de pretio: quod nunc eſt argentum pro vendito Hercule, (ἡ τιμὴ τοῦ πραθέντος. haeret in interpretatione Perizon. ad Aelian. V. H. IV, 4.). Pretium trium talentorum eſt ap. Schol. Od. φ, 23. vnde apparet, ex Pherecyde fere haec eſſe hauſta. cf. Diodor. IV, 31. Ceterum etiam hic vidimus ſortem de remedio morbi a deo petitam.

ſ. 3. *Hercules Omphalae ſeruit.* Sophocl. Trachin. 252 ſq. Factum hoc eſſe ſub tempus expeditionis Argonauticae, ſupra vidimus I, 9, 19. extr. iterum inf. ſ. 3. extr. At in tab. Farneſ. in primis adoleſcentiae annis Hercules Omphalae traditur. Mercurius eum vendit. vid. Schol. ad Od. φ, 22. l. c. Hygin. f. 32. et ibi Intpp. cf. Muſaeus v. 150. 1. Apud Diodor. l. c. IV, 31. eſt vnus ex amicis,

a quo venit Hercules. §. 2. Haec feruitus, δουλεία, eo facta eft, vt Herculi noui labores ab Omphale imponerentur in Afiâ exantlandi. Erat illa Iardani filia, Tmoli coniux et regni haeres. De *Cercopibus* v. Diodor. IV, 31. et quos laudat Weffel. Fuit inter carmina Homero tributa vnum, οἱ Κερκωπες. Harpocration in Κέρκωψ. ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένοις Κέρκωψι δηλοῦται, ὡς ἐξαπατητῆρές τε ἦσαν, καὶ ψεῦσται οἱ Κέρκωπες. Additur ex Xenagora, eos in fimias (πιθήκους) mutatos Pithecufis infulis nomen feciffe. Videntur iidem in dramatibus Satyricis inducti eodem loco habiti ac Satyri. Fuere quoque dramata Satyrica, Omphales nomine infcripta, Achaei, Ionis, Cratini. Plutarch. de adulat. p. 60. C. καὶ γὰρ Ἡρακλῆς Κέρκωψί τε, καὶ Σειληνοῖς ὁ Διόνυσος ἐτέρψατο. Cercopes Herculem dormientem aggreffos eodem modo quo Pygmaeos feciffe narrant; faltem fic Eunap. Vit. Sophift. p. 37, 26. nefcio vnde. §. 3. *Syleus:* de hoc cf. eund. Diodor. l. c. Fuit Fabula Euripidis hoc nomine, quae fi fuperftes effet, non fugeret nos, quid pro ἐν Αὐλίδι fubftituendum fit. Apud Cononem c. 17. Syleus in Theffaliâ eft, et fabula alio modo tractata. Ceterum in Lydiâ etiam *Lytierfen* fuftulit, (Schol. Theocr. 10, 41, vbi vid. Cafaub. Lect. Theocr. c. 12. Tradiderat de eo Sofibius in Daphnide) et *Polyphemi vrbem* deleuit: και ενεπυρισε πολιν Πολυφαμου, Marm. Farnef. l. 10. 11. Plura de Hercule narrata nunc obfcura funt, vt ibid. quod Tirynthem redux templum Enyalio condidit. Verba tabulae haec funt de profectione ad Omphalen et inde ad Troiam, vbi de Hercule iam adulto et Erginum Minyarum regem vlto egerat: και εις Λυδιαν ε(στρατε)υσατο ποτ Ομφαλ(αν ταν Ιαρδα)νου και Μαιονας . . . ιους (f. ὑποχειρίους) εποιησεν και ενεπυρισε πολιν Πολυφαμου . . . στασας (f. και ενθεν μετεστασας, vitio fculptoris pro μεταστὰς,

digressus. At Corsin. και Κιον πολιν Πολυφαμου ωκησε: immo ὤκισε μεταστασας *in alium locum traducens:* deest sic τοὺς οἰκήτορας aut simile quid). Quae sequuntur, sunt nimis mutilata: Λαομεδοντα εβοαθησε τ... α... πολιορκομεν... Κητεως και απε... (f. απατηθεις) Ηρακλης υπο Λαομεδοντος εις Αργος απελθων (κτι)σαμενος δ εν Τιρυνθι τεμενος Ενυαλιου, μετα Τελαμωνος τε και Πηλεως (και Ο)ικλεος επι Τροιαν στρατευσαμενος ειλεν ταν πολιν, Λαομεδοντα και τους υιους αποκτεινας πλαν Πριαμου.... (Τελαμ)ων τε Ησιοναν ελαβε ταν Πριαμου αδελφαν. (εξ ας) Τευκρον π(αιδα) εθετο. Egerant sequentia de Eurypylo caeso, de Thessalo ex Chalciope nato, tum de Iphito (Apollod. sup. II, 6, 1. §. 2.) post alia deleta, de Augeâ, tum de Neleo, και Μεσσαναν (αφικομενος) τους υιους απεσφαξε πλαν Νεστορος. Σπαρταν τε λαβων δορυαλωτον Ιπποκοωντα και τους παιδας φονευσας, Τυνδαρεω συν Καστορι και Πολυδευκει φευγοντι, (f. φευγοντα) καταγαγε και εδωκε Λακεδαιμονα. τουτο δε, (ἐπὶ τοῦτο δὲ, vel τούτῳ δὲ) πάλιν εις Πισαν ελθων Διος Ολυμπια αγωνισατο και αγωνα τα Ολυμπια πρωτος αγωνιστης. Quae sequuntur, v. inf. ad II, 7, 6. §. 1. Ex h. l. §. 5. apparet, quantâ cum licentiâ poetae in epicis his narrationibus temporum rationes confuderint, vt argumenti sui copias amplificarent. Hoc idem fecere auctores Theseidis; ita in idem tempus cumulata omnia et Theseus dictus interfuisse venationi Calydoniae suis I, 8, 2. §. 4. et Argonauticis I, 9. 16. §. 8.

s. 4. *Troia expugnata ab Hercule.* cf. Hygin. f. 89. et ibi Intpp. Vltus ille hoc modo perfidiam Laomedontis, de qua sup. II, 4, 9. extr. πεντηκοντόροις ὀκτωκαίδεκα. *sex nauibus* apud Homer. Il. ε, 641. obseruante hoc ipsum Diodoro IV, 32. et 49. extr. item qui Apollodorum ante oculos habuisse videtur, Schol. Lycophr. 34. (et ex hoc Eudoc. p. 344) tandem Tzetza Chil. II, 443. qui et ipse

hunc locum ante oculos habuit. Forte error natus ex ſiglis numerorum. ἀνδρῶν ἀρίστων. in his *Telamon* et *Peleus*, vt apud Pindar. et al. item Farneſ. tab. l. 19. etiam *Oicles*, quem Diodor. IV, 32. quoque memorat, pater Amphiarai, et Mantii f. Pauſan. VI, 17. p. 494. qui et eius monumentum in Arcadum ſinibus memorans expeditionis ad Troiam meminit VIII, 36. p. 673 extr. Fuit et fabula Sophoclis *Oicles*. §. 2. ὑπὸ τῶν μετὰ 'H. ἐπολιορκεῖτο iungenda. §. 3. τῆς δὲ πολιορκίας ἐνεστώσης. *cum non remiſſe fieret oppugnatio, ſed ſummâ cum vi*, dictum eſſe debet pro τῶν δὲ πολιορκίᾳ ἐνεστώτων. De *Telamone* loc. claſſ. Pindar. Ol. 8, 41. 59. Nem. 3, 61. Iſthm. 6, 39 ſqq. Καλλινίκου. Schol. Lycophr. 469. eadem narrat, ex Hellanico: ſed idem 'Αλεξίκακον habet: vid. Fragm. Hellanici p. 147. Καλλίνικος Hercules Olympiae ap. Archilochum dictus fuit: v. Schol. Pindar. Ol. 9, 1. Ceterum hoc memorabile eſt, poetas, cumulando in Herculem tot praeclare facta ab eo perpetrata, non dubitaſſe admiſcere quoque alia, quae ipſi tam parum eſſent honorifica, vti h. l. inuidentia in Telamonem ſodalem primas virtutis praeripientem. §. 5. ἀριστεῖον. haec ſunt τὰ πρῶτα καλλιστεῖα illa apud Sophocl. Aj. 434. vbi cf. Schol. et v. 1317. add. Schol. Il. θ, 284. §. 6. De *Priamo* antea *Podarce* dicto narratio ex etymologiâ (ἀπὸ τοῦ πρίασθαι emere) ducta videtur: captum illum vendi pro ſeruo neceſſe viſum; ſoror fratrem emit et emancipat; emtionis pretium fuit flammeum.

CAP. 7.

ſ. 1. *Hercules Con inſulam adnauigat:* quam *Mĕropes* tenebat: v. Pindar. Iſthm. 6. 46. N. 4, 42. Schol. Iliad. ξ, 590. cf. Spanh. ad Callim. in Del. 160. et alios in not. ad Hygin. p. 459. et Antonin. Lib. c. 15. pr. Alia narratio

in Quaest. Gr. Plutarcho tributis sup. s. p. 304. Ea quae de Iunonis fraude et punitione sequuntur, nota sunt ex Il. ξ, 250 sq. ο, 18 sq. — Εὐρυπύλοιο πόλιν appellat Con Homer. Il. β, 677. at ibi ille Herculis et Chalciopes filius editur in Schol. et ab Eustath. §. 2. Scholia ad Il. ξ, 255. conueniunt cum nostro; filium Thessalum ex Chalciope inf. c. 7, extr. videbimus. cf. Pindar. N. 4, 42. et Schol. ad e. l. — *Chalcodon* videtur esse idem qui Chalcon apud Theocr. 7, 6. cuius mater Clytia, Meropis f. in Schol. Diuersus est Chalcodon, Abantis f. in Euboea natus, victus ab Amphitruone et caesus in pugna cum Euboeensibus: Pausan. IX, 17. p. 743. 747. cf. Eustath. ad Il. β, 542. p. 281. extr. §. 3. Herculem cum diis debellasse Gigantes sup. vidimus I, 6, 1. 2. Traduxerant itaque conditores Heracleae et hoc ad Herculem Thebanum. Pugnam cum Alcyoneo Gigante diserte exponit Pindar. N. 4, 42 sq. et Herculem cum Gigantibus pugnantem memorat N. 1, 100. cf. Diodor. IV, 15. partem eorum, quae in Italiam confugerat, ad Phlegram Campaniae deleuit: Strab. IV. p. 430. extr. (281.)

s. 2. *Expeditio Herculis aduersus Augeam.* cf. sup. c. 5, 5. Diodor. IV, 33. Schol. br. et Ven. A. ad Il. λ, 699. Duce Augeae filia expeditio facta ex oraculo: de quo vid. mox ad §. 5. — §. 2. *Eurytus* et *Cteatus*, Actoris et Moliones filii: Homero memorati Il. β, 621. λ, 749. ψ, 638 sq. Cum iisdem Amarynceus in societatem belli venerat: Pausan. V. 1. Ad narrationem, quae sequitur, cf. Pindar. Ol. 10, 30 sq. et ibi Schol. et Schol. Il. λ, 708. cum Pausan. V, 2. Pugnauerant illi iam antea, Augeae et Elidensibus auxilia ferentes, aduersus Pylios et Nestorem: Il. λ, 708. 749. συμφυεῖς. ita vnum tantum vterque corpus constituissent. Dubitatum de corporis specie: quam alii accepere sic, vt essent illi διφυεῖς, vnde ζήτησις

apud Schol. A. ad Il. λ, 750. (ad quem loc. nunc vid. Obff.) Tradunt itaque eos διφυεῖς Schol. Il. λ, 708. cum Euftath. p. 842. οὗτοι παρηλλαγμένην φύσιν τῶν λοιπῶν ἔσχον ἀνθρώπων· διφυεῖς γὰρ ἦσαν, ἔχοντες ἑκάτερος δύο κεφαλὰς, τέσσαρας δὲ χεῖρας, πόδας τοὺς ἴσους, ἓν δὲ σῶμα. διὰ τοῦτο τοὺς πολεμικοὺς καὶ γυμνικοὺς ἐνίκων ἀγῶνας. additur: narrationem effe ex Pherecyde petitam, cuius vid. Fragmenta Sturz. p. 191 fq. Idem p. 1321. Ibycum ait ἀμφοτέρους γεγαῶτας ἐν ὠέῳ ἀργυρέῳ. (pro ὑπερώῳ) Eadem p. 1686, 45. (cf. ad III, 10, 7. §. 2. quae ex Athenaeo transfcripta funt II. p. 57. 58.) Μολιόνης. mater *Molione* a quâ et ipfi Μολιονίδαι, Μολίονε ap. Homer. Il. λ, 751. c. Euftath. (vt apud Pindarum Φιλλυρίδης a Philyrâ matre Chiron; nec aliter *deus Semelëius*, *Danaëius heros*) a patre autem Ἀκτορίωνε et Actoridae. Μολίνης male Pal. D. V. Reg. 3. *Actor* autem h. l. frater Augeae. At Phorbantis Lapithae et Hyrmines f. ille eft apud Paufan. V, 1. extr. diuerfus vtique ab Actore Deionis f. de quo v. fup. ad I, 7, 3. extr. Filiorum monumentum Cleonis viderat Paufan. II, 15. p. 144. Duxerant illi duas Dexameni filias, et fufceperant ex iis Amphimachum et Thalpium, qui ap. Homerum copias ad Troiam duxere, V, 3. p. 380. §. 4. Recedit vtique Hercules et copias abducit domum re infeliciter geftâ; vnde mox *Ifthmiade abhinc tertiâ* redit; ita enim videtur accipiendum, vt vna et altera Ifthmias intercefferit; agebantur autem Ifthmia tertio quoque anno, vt adeo hoc quatuor vel quinque annorum interuallum effe debuerit. Nec fi tertiam omnino Ifthmiadem tunc actam putes, vetat id ipfa temporum ratio: fi quidem in Palaemonis honorem, feptem annos ante Nemea ab Argiuis ducibus inftituta, celebrata fuere Ifthmia, inftaurata autem a Thefeo, poftquam Sinin occiderat. Victum Herculem ab Actoris filiis alteris Olympiis tradiderant

apud Zenob. V, 49. At recessisse eum Olenum ad Dexamenum (de quo sup. II, 5, 5.) narratum a Diodor. IV, 32. ad Τεῖχος, castellum in Dymaeorum regione, ad Araxum, Polyb. IV, 59, 4. συνθύτας, intell. θεωρούς, missos ad sacra facienda, qua ipsa voce vtitur hac in re Pausan. II, 15. p. 114. ἐνεδρεύσας: de his insidiis v. Pindar. l. c. Pausan. l. c. Schol. Il. λ, 708. e Pherecyde. Ad seqq. §. 5. conf. sup. II, 5, 5. add. Schol. Il. λ, 697. e Callimacho. Diodor. l. c. Pausan. V, 3. pr. Eudocia p. 82. quae exscripsit Schol. Homer. *Phyleus* exulatum ierat Dulichium, vnde nunc reductus regno Elidis potitur. Nouum est quod in Mirab. Narrat. 59. legitur, Elidem captam esse ductu filiae Augeae. Debuit haec esse Epicaste: vid. inf. ad II, 1, 8. §. 11.

§. 6. *Olympia ab Hercule instituta:* celebratissima res, et variis modis ornata, de qua multa cumulare nihil attinet. v. Pausan. V, 7 sq. Strabon. VIII. p. 543 sq. Grammaticos ad Pindari Olymp. Scaligerum et alios chronographos. Corsin. in Diss. agonist. Tam varie autem de Olympiorum origine tradi nemo mirabitur, si reputet, tot carminibus in victores Olympios fabulas has esse tractatas et variatas; vt Heracleas taceam; tum temporum rerumque primos auctores ludos diuersis aetatibus actos in epocharum numerum retulisse. *Pelopis* aram consecrauit, tanquam herois, a quo ipse oriundus erat; cum ara, lucus erat et sepulcrum: v. Pausan. V, 13. Pindar. O. 1, 148. 10, 30. *Deorum XII. aras dedicauit*, δώδεκ' Ἀνάκτων θεῶν, Ol. 10, 59. et quidem aras sex; Ol. 5, 10. βωμοὺς ἓξ διδύμους. Scilicet, vt ibi Schol. ex Herodoro narrat, (nam in Pausan. V, 14, vbi de Alti agit, de aris et sacris in iis factis paullo aliter traditur, forte mutatione cum temporum progressu facta) vnaquaeque ara binis diis erat dedicata, prima Iovi et Neptuno, altera

Iunoni et Minervae, tertia Mercurio et Apollini, quarta Gratiis et Baccho, quinta Dianae et Alpheo, fexta Saturno et Rheae. Ex his probabile fit, in verbis: *καὶ θεῶν δώδεκα βωμοὺς ἑξῆς ἐδείματο*, vitium latere in *ἑξῆς*, et fcriptum fuiffe *βωμοὺς ἕξ*, et fic iam conieciffe video Arnaldum de diis paredris p. 170. nifi forte aliunde doceri poterit, aras illas *ex ordine* pofitas fuiffe. In Tabulâ Farnefinâ (vt fup. ad II, 6, 3. §. 2. iam monitum) paullo ferius, poft Hippocoontem caefum Olympia inftituuntur: l. 61. *(μετα) τουτο δε παλιν εις Πισαν ελθων Διος Ολυμπιου αγωνισατο και αγωνα τα Ολυμπία πρωτος αγωνιστης* (forte vitio fculptoris pro *αγωνα ἱστατο και αγωνισατο τα Ο. π. α.*) cf. Diodor. IV, 14. qui poft taurum Cnoffium domitum memorat Olympia; at idem ex alio auctore c. 53. poft Argonautarum reditum inftituta narrat. Cum Apollodoro conuenit Schol. Lycophr. v. 41. et quid multa? ipfe Pindar. Ol. 10, 42. 51 fq. ante ceruam domitam idem Ol. 3, 33-46. Ad hoc certamen Olympicum refert Schol. Platon. p. 11. prouerbium *πρὸς δύο οὐδ' Ἡρακλῆς*. At hoc fpectauit ad Molionidas.

f. 3. *Neleus*, rex Pyli, *cum filiis necatur.* Eadem fere, quae hic narrantur, occurrunt in Schol. Il. *β*, 336. ex Hefiodo *ἐν Καταλόγοις*, in quibus plures Herculis fabulas illum perfequutum effe neceffe eft, e quibus exigua pars, pugna cum Cycno, Scutum Herculis infcripta, eft fervata. Loc. claff. eft Il. *λ*, 689 fq. vbi tamen Neleus non necatur, fed ad pubertatem Neftoris fuperftes eft. cf. Schol. et Euftath. add. ad Il. *ε*, 395. cf. fi tanti eft, ad Aelian. IV, 5. De *Periclymeno* et vno Neftore feruato (de cuius iuuenilibus facinoribus inprimis v. Il. *λ*, 682 fq.) cf. fup. I, 9, 9. ibidem vid. de *Gereniis*, ad §. 3. Schol. Homerica exfcripfit Eudocia p. 162. *καὶ Ἅδην ἔτρωσε*. De *Orco* vulnerato Il. *ε*, 395. e Schol. vbi *ἐν Πύλῳ* de

vrbe Nelei accipiendum esse ex h. l. firmatur: add. Seneca Herc. fur. 560 sq. — Πυλίοις βοηθοῦντα. Eodem tempore Iuno sagitta ab Hercule vulnerata: ibid. Il. ε, 392. et Schol.; id quod Panyasis ornatius narrauerat, vt ex Clemente Alex. colligo p. 31, 10. Ipse quoque Mars ad Pylum ab Hercule percussus fuit: Scut. Herc. 359 sqq.

§. 2. *Hippocoontidae victi et expugnata Sparta.* Haec eadem narrata ap. Pausan. III, 15. p. 244. Diodor. IV, 33. Confunduntur passim res gestae huius et superioris belli. Hippocoontis filii recensentur inf. III, 10, 5. ex iis Scaeus videbatur Herodoto V, 60. esse auctor tripodis, ob victoriam pugilatus in templo Apollinis Ismenii ad Thebas dedicati, litteris Cadmeis inscripti. Licymnii filius Οἰωνός, *Oeonus*, dictus erat: quem male librarii mutarunt in Hyionum. vid. Pausan. et Diodor. l. c. Plutarch. Qu. R. Tom. II. p. 285. cf. Eustath. ad Il. β. p. 293. vbi male Ἱπποθόων, et Schol. Il. α, 52. add. β, 581. vid. Staver. ad Hygin. p. 943. Erat autem *Licymnins* Electryonis f. ex Midea, sup. c. 2, 4, 6. §. 2. eius mortem inf. II, 8, 2. videbimus; duo alii eius filii Argius et Melas caesi II, 7, 7. §. 8. memorantur. §. 4. *Cepheus*, Tegeae rex, Alei f. cf. inf. III, 9, 1. Pausan. VIII, 4. p. 606. idem inter Argonautas sup. I, 9, 16. Apollon. I, 161. cf. Burman. in Catal. Argonaut. Diuersus ille ab altero Lycurgi f. qui supra in Calydonia venatione memoratur I, 8, 2. Tertius, Andromedae pater II, 4, 3. §. 2. — §. 5. Non sine clade accepta primum Hercules recesserat, vulneratus quoque; Pausan. l. c. p. 244. quod idem ex Sosibio Clemens Alex. memorat Coh. p. 31. (10.) In pugnâ cum Augea Iphiclem caesum tradiderant alii, quos sequitur Pausan. VIII, 14. p. 629. maturiorem obitum Iphiclis per somnium Alcmenae adumbrauit Moschus IV, 110 sq. *De* Hippocoonte et filiis caesis cf. Pausan. III, 1. p. 204 extr.

III, 15. Diodor. l. c. In Tz. Chil. II, 452. καὶ Τυνδαρέῳ δίδωσι Λακώνων βασιλέα. vbi aut Τυνδάρεω est legendum, aut βασιλείαν. Diodor. l. c. κατήγαγεν ἐπὶ τὴν βασιλείαν Τυνδάρεω τὸν πατέρα τῶν Διοςκούρων, καὶ τὴν βασιλείαν Τυνδαρέῳ ὡς δορύκτητον παρέθετο. Tabula Farnes. l. 56. (iam sup. ad II, 6, 3. laudata) τον Ιπποκοωντα και τους παιδας φονευσας, Τυνδαρεω συν Καστορι και Πολυδευκει φευγοντα καταγαγε και εδωκε Λακεδαιμονα. vt iam emendatus locus a Wessel. ad Diodor. p. 279, 9. Ad rem cf. inf. III, 10, 5. Schol. Eurip. Or. 457. Diodor. l. c.

§. 4. *Auge* ab Hercule compressa *Telephum* edit. Iterum haec memorat noster inf. III, 9, 1. fere eadem habet Schol. Lycophr. 206. cf. Diodor. IV, 33. Pausan. VIII, 48. p. 698. et aliter ex Hecataeo c. 4. p. 606. Hygin. f. 99. Etiam in scenam producta fabula. Ita fuit Euripidis *Auge* et *Telephus*. §. 3. De *Nauplio* vid. sup. II, 1, 4. §. 13. et Obss. ad e. l. ei Auge data ἐπὶ θανάτῳ inf. III, 9, 1. Ibidem Teuthras, Mysorum rex. Est nimirum Teuthrania regio Mysiae ad Caycum fl. cf. Pausan. VI, 4. p. 606. etiam vrbs apud Strabon. et Steph. Byz. h. v.

§. 5. Herculis *cum Acheloo pugna* super *Deianirâ*. cf. Diodor. IV, 34. 35. Hygin. f. 31. 33. inprimis Sophocl. Trachin. pr. ad quem Grammaticus in argum. exscripsit (variante tamen lectione edd. Ald. Iunt. cum Turn.) hoc caput: eum suo more expilauit Eudoc. p. 209. add. p. 254. *Deianira*, Oenei filia, vid. sup. I, 8, 1. eam pactus erat Herculi vxorem frater Meleager in inferis: nam is adeunti occurrerat Herculi sup. II, 5, 12. §. 4. v. Schol. Il. φ, 194. Achelous cornu suum ab Hercule redimit dato pro eo cornu Amaltheae. At aliis cornu Amaltheae vnum idemque cum illo est: et datum pro ἕδνῳ Oeneo, ap. Strabon. X. p. 703. C. vbi et alia interpretatio fabulae affertur. Sed interpretandi ratio omnino varia est: v. Diodor. l. c.

Euftath. ad Perieg. p. 80. 81. et ex eo Eudoc. p. 254. ea, quae ab Apollodoro apponitur, ex antiquiffimis vna eft, cum Pherecydem auctorem habeat. §. 5. Aemonii filia h. l. editur Amalthea; Oleni filia eft Amalthea fecundum Theonem ad Arat. 64. vbi 'Ωλενίη αἴξ dicta. Aliis eft inter Meliffei filias: Zenob. l. c. v. ad Hygin. f. 182. add. P. Aftron. II, 13. p. 448. et ex Didymo in Pindarum ap. Lactant. Inft. I, 22, 19. (in Fragment. Pindari CLXXV. p. 155.) Solis filia editur ap. Eratofth. c. 13. et Hygin. l. c. Doctiffimum eft, quod Schol. Il. Φ, 194. habet, Amaltheam Oceani fuiffe filiam, a quâ Achelous pro munere Cornu accepit; erat autem et is Oceani filius. Variis modis tractata eft haec fabula, primum in Iouis incunabulis, tum in fabulis Aetolicis Oenei et Meleagri, etiam in Heracliis, tandem in Aftronomicis. Pugna autem illa fimpliciffime ducitur a poetarum ingeniis, qui vt herois virtutem miratione dignam redderent, cum Fluuio congreffum eum narrarunt: Fluuius autem deus cornibus infigniri folebat, quod notum eft.

f. 6. Hercules ex *Aftyoche Tlepolemum* fufcipit. Egit de matre et filio Mezir. ad Ovid. Epp. p. 43 fq. foror Aftyoches eft Polymela, Il. π, 180. mater Eudori ex Mercurio. Ἔφυραν. plures fuiffe vrbes hoc nomine nota res eft. vid. Steph. Byz. h. v. et ibi Holften. Schol. et Euftath. ad Homer. et faepe. In Homero duplex occurrit Ephyra vid. inf. Fragm. Apollod. ex Strab. VII. p. 505. B. περὶ νεῶν. ea, de quâ hic cogitandum, fuit Epiri ad fluuium Selleentem; vid. Il. β, 658. 9. Add. Strabon. VIII. p. 504. B. (328.) Verum nomen Φύλας, *Phylas*, etiam apud Homerum eft Il. π, 181. Sed ex hoc alia difficultas fubnafcitur; nam ibi Phylas ad Myrmidones et Theffaliam fpectat; at Phyleus, Megetis pater, (Il. β, 627 fq.) quem fupra Dulichium fugiffe vidimus (II, 5, 5.)

thoracem pro munere hofpitii ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος. Quod in errorem induxit Diodorum, aut quem ille ante oculos habuit, IV, 36. vt et noftrum Ephyrae regem Phyleum ederet. Diuerfa hic effe nomina confufa, obferuauit quoque Reinef. Epp. 24. Phylantem idem Diodor. cap. fequ. et Paufan. IV, 34. p. 566. memorant, fed Dryopum regem; pro eo Laogoram nofter habet mox II, 7, 7. §. 4. Dryopum rex Phylas eft etiam in Tabula Farnef. l. 66. και Δρυοπας τε ληος (Victor. fcheda απο) παντας (ἀποσταντας Corfin.), ελαβε Φυλαντα τον ... ασιλεα αποσφαξας .. εν .. τας θυγατερας .. αυτου .. δαναης υιον εβετο κτησιππον ηρακλης μεν ουν τραδωνα (Vict. τραλωνα) ωκοδομησε πολιν και τιρυνθιους εν αυτη κατωκισε τονιοι δεπι θραικαν etc. quae fic lego: καὶ Δρύοπας τελέως πάντας ἔλαβε (f. ἐξέβαλε, nam eiectis iis, terram Malienfibus habitandam dedit: Diodor. IV, 37.) Φύλαντα τὸν Δρυόπων βασιλέα ἀποσφάξας. ἐκ δὲ τᾶς θυγατέρος αὐτοῦ Ἀστυδαμείας υἱὸν ἔθετο Κτήσιππον. Ἡρακλῆς μὲν οὖν Τραχῖνα ᾠκοδόμησε (fic Steph. Byz. h. v.) πόλιν, καὶ Τιρυνθίους ἐν αὐτῇ κατῴκισε. τούτῳ δὲ (pro τὸ ἔνθεν δὲ) ἐπὶ Θ. Sequuntur de Diomede Thrace fupra ad II, 5, 8. §. 1. appofita. Poft ἀποσφάξας volebam interponere καὶ Ἀμύντορος. fed locum nullum vacare docet infpectio tabulae; aliter igitur tradidit haec auctor quam vulgo fit; nam Ctefippus ex Aftydamia Amyntoris nafcitur: Apollod. inf. hoc c. 7. extr. Matrem tamen Aftydamiam etiam Diodor. agnofcit l. c. Alia diuerfitas eft in filiae *Aftyoches* nomine. Aftydamiam Tlepolemi matrem memorauit Pindar. Ol. 7, 36. 43. 57. fed vid. Schol. e. l. et Munker. ad Hygin. f. 162. Contra Phylantis filia eft Meda, ac verius Midea, apud Paufan. I, 5. X, 10. cf. Weffel. ad Diodor. p. 281. 60. De *Tlepolemo* cf. praeter Pindar. l. c. et Il. β, 657. inf. c. 8. 2. §. 2. Thefpius eft hic The-

ſpiarum rex, cuius L. filias Hercules grauidas reddiderat ſup. II, 4. 10. pr. et ex quibus L. ſuſcepti filii paullo poſt commemorabuntur ſ. 8. Miſſorum duce Iolao in Sardiniam Theſpiadarum mentionem facit diſertam Diodor. IV, 29. et Pauſan. X, 17. Mirab. Narrat. Ariſtot. c. 104. referri quoque ſolet res in extrema Herculis. Hic tamen loco parum commodo haec eſſe inculcata non neges. Nam ex Epiro nuntius mittitur Theſpias in Boeotiam ad Theſpium, vt pars nepotum ex filiabus remaneat, pars in Sardiniam mittatur. §. 3. παρὰ Οἰνεῖ. Longaeuus hic *Oeneus* et per plures aetates ſuperſtes fuit, vt ſup. dictum Obſſ. ad I, 8, 6. Εὔνομον. ita nomen pueri traditum fuit ab Herodoro τοῦ καθ' Ἡρακλέα λόγου libro XVII. teſte Athen. IX. extr. vbi ab aliis nomen aliter proditum; Cyathum eum vocat etiam Schol. Apollon. I, 1212. et Pauſan. II, 13. Archiam Hellanicus in Fragm. Sturzii p. 82. Apud Diodor. IV, 36. eſt Eurynomus: vbi vid. Weſſel. cf. ad h. l. Aeg. et Gal. at Schol. Lycophr. 50. et Tzetza Chil. II, 456. Ἔννομον habent.

§. 5. Neſſus Deianirae vim parans ab Hercule ſagitta transfixus. Sequentia ex noſtro deſcripta a Schol. Sophocl. Trachin. (e quo Eudoc. l. c.) vt et Zenob. I, 33. Fabulam vid. ap. Diodor. l. c. Hygin. f. 34. et Intpp. Primo loco legendus Sophocl. Trachin. 564 ſq. §. 6. *Neſſum* ad Euenum fl. confugiſſe, ſupra narratum erat II, 5, 4. §. 7. τῆς δὲ ἀνακραγούσης. Scilicet in medio flumine Neſſus improbis manibus contrectauit Deianiram: clamore ab ea ſublato antegreſſus Hercules conuertitur; eſcendentemque in littus obſeruans Neſſum ſagitta traiicit. cf. Sophocl. 574. 5. nec ideo tentandum διαπορθμεύσας. — §. 7. addit his Schol. Sophocl. Δηϊάνειραν εἶπε τηρεῖν λαβοῦσαν ἐν κόχλῳ, εἰ θέλοι φίλτρον πρὸς Ἡρακλέα ἔχειν. τόν τε ἰὸν ἀφῆκε κατὰ τῆς κόχλου, καὶ τὸ ῥυὲν ἐκ τοῦ τραυ-

ματος τῆς ἀκίδος αἷμα συμμίξας δέδωκεν· ἡ δὲ λαβοῦσα, ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῇ. *Miſcuit* ergo Neſſus *ſanguinem cum veneno ſagittae.* Ita fere Sophocles ipſe v. 581. Apud Zenob. iubetur Deianira *ſolum ſanguinem ex vulnere*, τὸ ῥυὲν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα ἐκμάξασθαι, h. ἀποτρίψαι. Scilicet vel ſic ſanguini admixtum erat virus hydrae Lernaeae. cf. Hygin. f. 34. Proxime ad haec, nec minus decenter, philtrum miſcuit Schol. Lycophr. 50. et Eudoc. ex illo: in his quoque ἀγγεῖον memoratur, quo exceptus eſt ſanguis, λέβητα χαλκοῦν Sophocles dixit, v. 265. Tandem admiſcuit, quod et Apollodorus facit, humorem genitalem Diodor. IV, 36. et oleum praeterea Euſeb. P. E. II, 2. p. 56. etſi is Diodori verba afferre ſe profitetur: cuius diſcrepantias non reperio a Weſſel. eſſe obſeruatas. Vires veneni copioſe exponit Deianira apud Sophocl. 686 ſq. qui locus dignus eſt, vt a chemicis accuratius excutiatur: latent enim notiones veterum obſcurae forte arſenici (pompholygis) et naphthae.

Ϛ. 7. *Thiodamantis bouem deuorat* Hercules. Etiam haec apud Schol. Sophocl. l. c. At apud Philoſtrat. Imag. II, 24. Pindarus eadem de hoſpitio Herculis apud Coronum tradidiſſe narratur: memoriae forte vitio. Bis hoc de Hercule narratum, ſemel ſup. II, 5, 11. §. 10. apud Lindios in Rhodo. De *voracitate*, ἀδδηφαγίᾳ *Herculis*. quam in tantis corporis viribus facile expectes, multa occurrunt, ducta puto pleraque ex ſatyricis dramatibus. vid. Athen. X. pr. (vbi et Pindari verſus occurrunt, quos vid. in Fragment. LIX. p. 110. olim p. 87, 93.) Inprimis celebratum eius certamen cum Lepreo, ibid. ex Matride. vid. Aelian. I, 24. Thiodamantis boues attigit quoque Apollon. I, 1214. et Callimach. in Dian. 161. Ei caeſo Hylam filium abduxit, de quo ſup. I, 9, 19 pr. quod latius exſequitur Apollon. I, 1212. et Schol. Hygin. f. 271. At Hyl-

lum filium secum eum duxisse narrat Schol. Apollon. l. c. ἔφερε καὶ Ὕλλον τὸν υἱὸν, vnde Eudoc. hausit p. 209. sed ibi: σὺν τῷ παιδὶ αὐτοῦ Ὕλλῳ, ὅνπερ ἐπ' ὤμων ἐβάσταζεν. Devertit Hercules ad Ceycem. Eo spectare versus Bacchylidis ap. Athen. V. p. 178. B. ἔστη δ' ἐπὶ λάϊνον οὐδόν. τοὶ δὲ θοίνας ἔντυνον. ὧδέ τ' ἔφασ'· αὐτόματοι δ' ἀγαθῶν δαῖτας εὐόχθους ἐπέρχονται δίκαιοι φῶτες, dudum censueram; nunc firmatum video emendatiore lectione in ed. Schweighäus. *Ceyx*, idem qui I, 7, 4. pr. Alcyones maritus. Mirum est, quod ap. Schol. Sophocl. Trachin. 40. τῷ Κήυκι. ὃς ἦν παῖς Ἀμφιτρύωνος ἀδελφοῦ. Si Hercules ex Aetoliâ, traiecto Eueno, Trachinem peruenit, conuenit id, quod in Schol. Apollon. l. c. e Pherecydis lib. III. legitur: Dryopes, (λῃστρικὸν ἔθνος) quos in viâ adiit, in Thessaliâ tunc, finitimos Maliensibus, habitasse. Ad Spercheum eos loca tenuisse ex eiusdem Pherecydis lib. II. memorat Schol. Apollon. l. c. et Strabo l. mox cit. Quod si Plin. IV. s. 14. Dryopidem aliquando Thessaliam fuisse appellatam tradit, hoc a poetis factum puta, non a geographis. Ab Hercule mox victi, dispersi fuere per varias terras; Alios Hercules habitare iussit circa Trachinem, et Oetam, in finibus Phocidis: Schol. Apollon. l. c. Hinc notissimi ad Parnassum Dryopes, et Dryopis Phocidis pars, quae mox cessit Doriensibus, et Doris facta est, seu Dorica tetrapolis, apud Herodot. VIII, 31. Ad Oetam Dryopes occurrunt apud Steph. Byz. in Δρυόπη. Alii Euboeam, (ex iis Carystii, Thucyd. IV, 57.) alii Cyprum adiere, alii in Argolide Asinen, Hermionen, Eionen tenuere, ex Asine mox traducti in Asinen Messeniae: vid. Diodor. IV, 37. Pausan. IV, 34. p. 365. 6. add. Strabon. VIII. p. 573. A. Herodot. VIII, 73. Etymol. M. in Δρύοψ. Excurs. II. ad Virgil. Aen. IV. Etiam Epiri Dryopidem agnoscit Antonin. Lib. c. 4. pr. Recenset itaque cum Sel-

lis, Hellopibus et Moloſſis in Epiro Dryopes Plinius IV, pr. Ἀσινεῖς Δρύοπες ſaepe memorantur: v. Etymol. M. h. v. Callimachi fragm. 410 et 151. Erant autem Dryopes ex Pelasgicâ ſtirpe oriundi. §. 3. *Aegimii* nobile nomen inter Doricae ſtirpis auctores: nam poſteritas eius interfuit Heraclidarum καθόδῳ in Peloponneſum: inf. II, 8, 3. et ib. Obſſ. vnde Dorienſium inſtituta ap. Pindar. P. I, 124, ſunt τεθμοὶ Αἰγιμίου. cf. P. 5, 95. 6. et vtroque loco Schol. (conuenientius hoc cum poetae mente, quam quod Weſſel. ad Diodor. l. c. p. 282, 89. pactum de tertiâ regni parte eo aduocat). Fuit quoque carmen epicum ὁ Αἰγίμιος paſſim apud Schol. Apollon. III, 587. laudatum, a nonnullis ſub Heſiodi nomine; ab aliis tributum Cercopi Mileſio. v. ad Steph. Byz. Ἀβαντίς. ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγιμίου δευτέρῳ περὶ Ἰοῦς. diſputantem de hoc carmine v. Groddeck in *Bibliothek der alten Litteratur* II. St. p. 84. quatuor verſus recitat Schol. Eurip. Phoen. 1123. vbi vid. Valken. p. 735. inprimis Valeſ. Emend. I, 32. p. 38. Ceterum ſeqq. in Diodor. IV, 37. quoque occurrunt. *Dores* tum in Heſtiaeotide Theſſaliae ſedes habebant: ibid. Nec multum deflectunt Schol. Pindari et Ariſtoph. qui Perrhaebiam pro eâ memorant: vid. Hemſterh. ad Ariſtoph. Plut. p. 115. nec Pindar. P. I, 126. Πινδόθεν ὀρνύμενοι Dores. Auctores prorſus diuerſos habuit Strabo IX. p. 654. A. qui haec ad Dores Doricam tetrapolin inter Oetam et Parnaſſum inhabitantes refert regemque *Aepalium* appellat, a quo et Hyllus adoptatus ſit. Aegimium τῶν περὶ τὴν Οἴτην Δωριέων regem edit Stephan. Byz. in Δυμᾶν (ſeu potius Δυμᾶνες) ex Ephori lib. I. cf. Valeſ. l. c. Vitium itaque Strabonis Aepalio ſubeſſe, reſtituendumque Aegimium, iam multi v. c. Valeſ. Emend. I, 32. monuere. Ex hac certe Doride profecti ſunt Heraclidae, in Peloponneſum redituri: cf. Simſon. ad a. 2801. et Hemſterh.

l. c. p. 116. 117. *Lapithae* ad Olympum. *Coronus* Caenei f. qui et inter Argonautas fuit I, 9, 16. Ad hospitium, quo Herculem exceperat, referri ἀδδηφαγίας exemplum boue deuorato, vidimus paullo ante a Philostrato II. Imag 24. §. 4. *Laogoram*, Dryopum regem, interimit Hercules. Quod in loco sacro epulatur, nefas hactenus esse potuit, quod non sacrorum caussâ epulae habebantur. §. 5. Iton est vrbs Thessaliae, Phthiotidis, aliis Itonus, (vid. Steph. Byz. h. v.) a quâ Minerva Itonia et Itonis, apud Callimach. Cer. 75. Ἰτωνιὰς, celebratum nomen. Non longe hinc aberat Apollinis τέμενος, in agro Pagasaeo, in quo Cycnus Herculi occurrit apud Hesiod. Sc. Herc. 58. 70. Cycnus hic diuersus est ab altero, quem sup. II, 5, 11. §. 3. vidimus: vbi v. Obss. Trachinem pergebat Hercules a pugnâ cum Lapithis et cum Dryopibus. Pugna haec inter Cycnum et Herculem fragmento illo Hesiodeo celebrata est, quod Herculis Scutum inscribitur. cf. Pindar. Ol. 10, 19. cum Schol. Fuit et Stesichori carmen Κύκνος. Nec praeteriit Diodor. IV, 37. Fugatum primo Herculem in hâc pugnâ prodit Pindarus VI, 10, 19. Cycnus victus sepultus fuit ad Anaurum fl. qui aboleuit tumulum aquis exundantibus: Scut. Herc. 417. §. 6. *Ormenium* Magnesiae vrbs erat, de quâ v. Strab. IX. p. 669. 670. (438.) ab Ormeno condita, cuius filius Amyntor, e quo Phoenix natus, inf. III, 13, 8. §. 4. Apud Diodor. l. c. Ormenii rex, nam nomen non habet, abnuerat Herculi filiam dare, Astydamiam, quam noster paullo post ipse memorat II, 7, 8. §. 11. Ἀστυάνειραν τὴν Ἀρμενίου apud Euseb. P. E. II, 2. p. 56. e Diodoro, corruptelae sunt. §. 7. *Oechaliâ*, Euboeae vrbe ad Eretriam, expugnata, *Iole* potitur Hercules. Etiam sequentia expressa e nostro a Zenob. Schol. Sophocl. et ex hoc Eudoc. l. c. Fabulam vid. apud

Diodor. IV, 376. inpr. Sophocl. Trachin. add. Euripid. Hippol. 545 ſq. et ibi Schol. Nam notiora, Ovid. Met. IX. et Senec. Herc. Oet. vix memorare neceſſe eſt. Fuit Οἰχαλίας ἅλωσις, epos Creophyli, a nonnullis Homero tributum: cf. Bentl. Epiſt. ad Millium p. 61. 62. *Arcades* habuit Hercules perpetuos comites: Pauſan. V, 3. pr. vid. Diodor. IV, 36 extr. et 37. vbi et in agmine aduerſus Phylantem Dryopum regem *Malienſes* memorat. In Malienſibus autem erat ipſa Trachin. De nomine cf. ſup. ad II, 5, 4. §. 4. κτείνας μετὰ τῶν παίδων Εὔρυτον. Atqui hunc Apollo transfixit ſagittâ ſecum certamine congreſſum Od. θ, 226. Filiorum nomina ſunt apud Schol. Sophocl. Trachin. 270. ex Heſiodi verſſ. et Diodor. vbi vid. Weſſel. p. 283. cf. Bentl. l. c. Argei oſſa ad patrem attulit, eâque re primus auctor corporum cremandorum factus eſt Hercules: cum, filiis ad bellum abductis, iusiurandum interpoſuiſſet, ſe eos reducturum eſſe: narrationem vid. ad Il. α, 4. cf. Euſtath. p. 43. Schol. br. et B. ad α, 52. cf. Waſſenberg p. 152. §. 8. De *Licymnio* v. II, 4, 6. §. 2. et Obſſ. ad II, 7, 3. §. 2. — §. 9. ἐπ' ἀκρωτηρίῳ Διὸς Κηναίῳ. Obuerſum illud Locrenſibus et Malienſibus; Hymn. in Apollinem 219. vbi progreſſus deus τάχα δ' εἰς Ἰάωλκον ἵκανες, Κηναίου τ' ἐπέβης ναυσικλειτῆς Εὐβοίης, στῆς δ' ἐπὶ Ληλάντῳ πεδίῳ. *Iouis Cenaei* ara fuit in ipſo promontorio Cenaeo. vid. Sophocl. Trachin. 341 ſq. 766. 1010. cf. Diodor. IV, 38. §. 13. In *Oetam* Hercules ſe transferri iuſſit, tanquam montem Ioui ſacrum. Vnde Iupiter Oetaeus v. c. Trachin. 203. 442. 1207. Ex oraculo tamen id facit apud Diodor. IV, 38. Locus, vbi crematus Hercules, nomen ſeruauit, Πυρά; de quo Hemſterh. ad Lucian. Tim. ſ. 6. §. 14. *Pocantem* noſter memorat; e noſtro Schol. Sophocl. Zenob. Schol. Lycophr. 50. Eudoc. At eius filium, Philocteten alii, vt Diodor. IV, 38. vid.

ad Hygin. f. 36. et h. l. Aegius. §. 15. Primum hoc apud antiquiores Graecos exemplum, et post Bacchum, antiquissimum, mortalis inter deos ita recepti, vt diuinis honoribus coleretur; Pelops, Ganymedes, et alii, alio modo in Olympum rapti dicti erant. Tanto frequentiores serius sunt *αἱ ἀποθεώσεις*. Notabilis h. l. modus recepti Herculis est in Olympum, nube eum eleuante inter fulgura et tonitrua, quo exemplo Romulum coortâ subito tempestate in caelum raptum ediderunt Romani; splendidiore apparatu Romulum *Martis equis* seu curru, vt Bacchum tigribus, in caelum euectum narrat Horatius Carm. III, 3, 15. vbi vid. doctam notam Mitscherl. Alii in Olympum a deo aliquo adducti sunt, tanquam conciliatore: sic Alcmena a filio Hercule, Semele a Baccho filio. Sic quoque antiquiore inuento in Amyclaeo solio ars Herculem a Minervâ in Olympum inductum effinxerat, vt Bacchum a Mercurio adhuc puerum Pausan. III, 18. p. 255. extr. *καὶ διαλλαγεὶς Ἥρᾳ.* Vt ex Il. σ, 119. colligo, etiam in nouissimis Herculis partes aliquae Iunonis esse debuere, fata maturantis: *ἀλλά ἑ Μοῖρα δάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρας.* Hebes coniugium egregie inuentum a vetere poetâ; vt et filiorum nomina. Inde *Herculi vt deo sacra facta:* quo primum tempore id factum sit, disceptatum inter veteres, inprimis chronographos: vid. Simson. ad 2808. Diodor. IV, 39. et ibi Wessel. add. Tabula Farnes. sup. Obss. ad II, 5, 9. §. 2. vbi de Admata. Receptus in Olympum Hercules, quod mireris, inter Satyros commessantes sedet, scyphum tenens, adstante Hebe. Dicemus ne hoc ex dramate Satyrico petitum? Etiam Bacchum Semelen in caelum ducentem comitantur Satyri et Sileni in Epigramm. Cyziceno I.

f. 8. *Progenies Herculis.* Hoc caput respicit, puto, Schol. Sophocl. Trach. 268. Eurytum conuiciatum esse,

ότι (Hercules) πολλαῖς πρώην ὡμίλησε γυναιξὶν, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος. Quid de his cumulatis nominibus cenſeam, dixi ſup. ad II, 1, 5. de Danaidibus. Lepidum eſt, memorabile tamen, in LXXII liberis ab Hercule procreatis vnam fuiſſe filiam. Apollon. Caryſt. c. 120. §. 8. Ex *Deianira* Oenei f. (ſup. II, 7, 5. §. 5.) *Hyllus. Cteſippus. Glenus. Onites.* De *Hyllo* nemo dubitat. Duo alios Hyllos dictos, ex Melite nymphâ, alterum ex Omphale, diſcernit van Staveren Miſc. Obſſ. Vol. X. T. 3. p. 383 ſq. *Cteſippos* memorari video plures; inf. alium ex Aſtydamiâ, Amyntoris filiâ; alium ex Phylantis filiâ (ſup. ad II, 7, 6. §. 1). A Cteſippo oriundus Deiphontes, (II, 8, 5. §. 3.) apud Pauſan. II, 19. pr. deducitur et III, 16. p. 248. alia ſtirps. Ὀνίτης inter liberos ex Megarâ male refertur ab Eudoc. p. 216. cum Schol. Luciani l. c. Γληνέα καὶ Ὀδίτην, omiſſo Cteſippo, memorat Diodor. l. c. Oniten ex Megarâ Schol. Lycophr. 38. add. ad Hygin. f. 162, 19. §. 9. Ex *Megarâ* filios ſupra II, 4, 12. §. 1. necatos ab Hercule inſaniente vidimus; nomina autem II, 4. f. 11. §. 5. vbi v. Notata. Deion ibi aberat. Eadem nomina corrupta ſunt ap. Hygin. f. 162. vbi vid. Not. Ex *Omphale* Agelaus. Diodoro IV, 31. Lamus eſt, vbi vid. Weſſel. et Ovidio ibi laudato; Laomedes apud Eudoc. p. 315. e Palaephato. At ex ſeruâ Iardanis Alcaeum ſuſceperat, a quo Lydorum reges genus ducere credi acceperat Herodotus I, 7. pro eo Cleolaum nominat Diodor. l. c. et ex eo Euſeb. P. E. II, 2. p. 55. D. §. 11. *Chalciope* Eurypyli, puta Coi. ſup. c. 7, 1. p. 149. Ea tamen Theſſali non mater ſed coniux eſt apud Hygin. f. 97. extr. ſed pro Apollodoro auctoritas Homeri eſt Il. β, 679. add. Schol. Il. ξ, 255. Schol. Pindar. N. 4, 42. Tabula Farneſ. l. 34. Ἐπικάστης, τῆς Αὐγέου, Θεστάλος. nomen hoc filii vitio laborare puto; nec tamen alibi memoratum vidi, vt nec Epi-

castes nomen. Debuit haec Epicaste ea esse, cuius ductu ab Hercule vrbem Elidem captam esse narrat auctor Mirabil. Narrat. 59. vbi Phenei (in Arcadia) ait spectari statuas ex orichalco factas, ἐπιγέγραπται δὲ αὐτοῖς· Ἡρακλῆς ὁ Ἀμφιτρύωνος Ἦλιν ἑλὼν ἀνέθηκεν. additur: αἱρεῖ δὲ τὴν πόλιν, ἡγουμένης κατὰ χρησμὸν γυναικὸς, ἧς τὸν πατέρα Αὐγείαν ἀπέκτεινεν. *Parthenope.* Stymphali f. aliunde non nota; fuit is Elati f. Arcadis nepos: inf. III, 9, 1. Pausan. VIII, 4. p. 605. §. 12. *Auge* v. sup. f. 4. Mox Ἀστυόχης τῆς Φύλαντος Τληπόλεμος. de hoc sup. vidimus f. 6. pr. cf. ad Hygin. f. 162, 12. Alia Phylantis filia Polymela, Eudori mater ex Mercurio Il. π, 179. alia, Thero, ex Apolline Chaeronem peperit: vid. versus ex Eoeis apud Pausan. IX, 40. p. 794. *Astydamia*, Amyntoris f. De Amyntore sup. II, 7, 7. §. 6. De *Ctesippo* consentit Diodor. IV, 37. cf. paullo ante ad §. 8. *Autonoe* Πειρέως filia; Πειρεὺς est, puto, Πηρεὺς, Elati f. inf. III, 9, 1. §. 2. Pausan. VIII, 4. p. 605. qui tantum agnoscit Perei filiam Neaeram Autolyco nuptam; at apud Apollod. l. c. Aleo. Ceterum mirum est, quod et Galeo ita visum, nostrum scriptorem, tam putide subtilem in Thespiadis eorumque matribus enarrandis, multos alios Herculis filios omisisse: Antiochum e Midea, Phylantis filia; Diodor. IV, 37. Pausan. X, 10. e quo nepotem Hippotam ipse Apollodor. memorat inf. c. 8, 3. §. 2. Palaemon ex Iphinoe Antaei f. memoratur ap. Schol. Lycophr. 662.

Cap. 8.

§. 1. De *Heraclidis* quae hoc capite sequuntur, inter praecipua, quae Apollodoro debentur, sunt habenda, quandoquidem auctores, qui de his tradidere, periere fere omnes, et multa hic occurrunt, quae alibi tradita non supersunt. Auctor praecipuus fuit Ephorus, statim libro I.

vt colligere licet cum ex aliis locis tum ex Theonis Progymn. c. 2. p. 17. nam exordium ſcribendi ille a reditu Heraclidarum fecerat, omiſſis fabulis: Diodor. IV, pr. petierat hic ſua ex eodem libb. VI. ſqq. qui periere. Nonnulla ex iis in ſcenam fuere producta, vt Euryſthei pugna et caedes, de quâ ſtatim videbimus. Narratio alia eſt apud Anton. Lib. c. 33. ex Pherecyde. Grauiſſimi momenti fuit hic Heraclidarum et Dorienſium reditus in Peloponneſum ad ſtatum veteris Graeciae mutandum. Nam primum Achaei fuere expulſi, qui opibus et vitae cultu aliquo inter ceteros Hellenes eminebant; contra Dores priſcam barbariem reduxere. Tum Achaeis in Achaiam, Ionum ſedem, irrumpentibus, Iones primum in Atticam tranſierunt, mox ducta inde in Aſiam colonia condidit Ioniam, in quâ ingeniorum per artes expolitio et meliores litterae inter Graecos originem habuere: interea colonia Aeolica a Penthilo, Oreſtis f. verſus eandem Aſiam ducta; vnde litterae et artes aliquando, plus quam CCCC. annis elapſis, in Graeciam inprimisque Athenas erant rediturae. Sequentia, partim cum Schol. Ariſtoph. ad Equ. 1148, ante oculos habuit Zenob. II, 61. voc. Βάλλ' εἰς Μακαρίαν, ſed interponit ille ea, quae ad Macariam, Herculis filiam, ſe pro populo deuouentem, ſpectant; omiſſam quod mireris, a noſtro ſcriptore: cf. Pauſan. I, 32. p. 79 extr. Eurip. Heraclid. 501 ſqq. Meminit quoque Eudoc. p. 284. vbi pro παντελῶς αὐτὴν ἔθαψαν, leg. πολυτελῶς. cf. Timaeus Lex. p. 59. et ibi cit. Hemſterh. ad Ariſtoph. Plut. p. 113. cum Schol. ad Platon. p. 134. Fuit Macaria forte ea, quam ſupra vidimus vnam ex Hercule natam eſſe filiam. Φυγόντες Εὐρυσθέα πρὸς Κήυκα παρεγένοντο. Atqui Hercules ipſe cum Deianira et liberis Trachinem ſe contulerat ſup. II, 7, 7. §. 2. et 7. Scilicet mater Alcmena cum liberis Mycenis degens eius morte

auditâ et ipſa Trachinem fugit. Herculis liberi ſponte h. l. diſceſſiſſe narrantur; at a Ceyce abire iuſſos tradiderat Hecataeus apud Longin. c. 27. cf. Diodor. IV, 57. διὰ τῆς Ἑλλάδος h. l. de Locride et Boeotiâ, per quam iter Trachine Athenas ferebat. §. 2. *Athenas* venere; argumentum hoc olim multarum fabularum, inprimis Euripidis Heraclidarum. Inſcripta alia Aeſchyli eodem nomine periit. Laus inde orta Athenienſium praeclara, iactata inprimis ab Iſocr. Paneg. 15. et ſaepe al. Ad Demophontem ii veniunt apud Euripid. Antonin. Lib. l. c. At ap. Pauſan. I, 32. p. 80. ad Theſeum. ἐπὶ τὸν Ἐλέου βωμόν· in medio foro: Pauſan. I, 17. pr. Celebratiſſima eſt haec ara: v. Gal. ad h. l. et praeter Meurſ. et Petit. laudd. a Barth. ad Statii Theb. XII, 481. et a Fabric. ad Sext. IX. p. 592. Apud Euripidem tamen Heracl. 70. 80. Iouis ara eſt Ἀγοραίου. ſed ibi Marathone res geritur: v. 32. Ad Ἐλέου βωμὸν etiam Adraſtus ſedet inf. III, 7, 1. §. 1. mortuorum humationem flagitans. §. 3. *Euryſthei liberi* ex Antimache, Amphidamantis f. inf. III, 9, 2. §. 1. Tres ex iis Perimeden, Eurybium et Eurypylum inter epulas ab Hercule necatos Anticlides ἐν Νόστοις narrauerat, apud Athen. IV. p. 157. F. κτείνει διώξας Ὕλλος: ita et Zenob. h. l. legerat. Iolao hoc tribuit poſt Pindarum Strabo VIII. p. 579. A. et Eurip. Heraclid. 859 ſq. Poteſt itaque ſuſpicio naſci, etiam h. l. Ἰόλαον ſcriptum fuiſſe, a librariis mutatum in Ὕλλον, de quo mox memoratur. Etſi fuit vtriusque, et Hylli et Iolai, praeclara virtus in illâ pugnâ, apud Eurip. Heracl. 659. 818 ſq. et 936. vterque tropaeum ſtatuiſſe memoratur; et omnino caedes Euryſthei facta diuerſis modis narratur. cf. Weſſel. ad Diodor. IV, 57. p. 302. van Staveren Miſc. Obſſ. Vol. X. T. III. p. 383. Forte Iolaus Sophoclis ad hoc ipſum argumentum ſpectauit. Iolai partes omnino Apollodorus

omiſit, qui tamen, vt pugnae cum Euryſtheo intereſſet, precibus obtinuit, vt ſiue reiuuenaſceret, vt Eurip. Heraclid. 849 ſq. ſiue, vt alii narrant, in vitam rediret. v. Pindar. P. 9, 137. Euryſtheum captum et *ἱκέτην* factum Iſocr. Paneg. 15. memorat. Apud Eurip. Heraclid. 928 ſqq. Euryſtheus in pugnâ captus in conſpectum Alcmenae adductus iram impotentis animi muliebris experitur. *κερκίσι.* nec aliter Zenob. malim cum viro docto l. c. Miſc. Obſſ. *κερκίδι*, *radio textorio*, vt apud Anton. Lib. c. 25. in ſimili narratione legitur. Apud eund. l. c. c. 33. et Strab. VIII. p. 579. (377.) nihil de fugâ Euryſthei, ſed caedes facta in pugnâ: *Εὐρυσθεὺς μὲν οὖν στρατεύσας εἰς Μαραθῶνα, ἐπὶ τοὺς Ἡρακλέους παῖδας καὶ τὸν Ἰόλαον, βοηθησάντων (αὐτοῖς) Ἀθηναίων, ἱστορεῖται πεσεῖν ἐν τῇ μάχῃ· καὶ τὸ μὲν ἄλλο σῶμα Γαργηττοῖ ταφῆναι, τὴν δὲ κεφαλὴν χωρὶς ἐν τῇ Κορίνθῳ, ἀποκόψαντος αὐτὴν Ἰολάου περὶ (παρὰ) τὴν κρήνην τὴν Μακαρίαν*, (ita haud dubie pro *Ἀκαρίᾳ* ſcribendum; nam fons ille ad Marathonem, teſte Pauſan. I, 32. p. 79, vbi pugna facta) *ὑπὸ ἁμαξιτόν. καὶ ὁ τόπος καλεῖται Εὐρυσθέως κεφαλή.* Etiam in iſto loco ad Corinthum *μνῆμα Εὐρυσθέως* memoratur ap. Pauſan. I. extr. ſed ſepulcrum, quo corpus vere conditum, ad Gargettum Atticae monſtrabatur, ante templum Mineruae Pallenidis: Eurip. Heracl. 1030. 1.

ſ. 2. *De reditu Heraclidarum fruſtra tentato* hic locus inter claſſicos. — §. 2. *ἐπὶ ἐνιαυτοῦ δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ καθόδῳ γενομένῃ φθορὰ πᾶσαν Πελοπόννησον κατέσχεν.* Sententia aperta, etſi verba mendoſa ſunt: Heraclidis per annum nouas in Peloponneſo ſedes obtinentibus, orta anni ſterilitas cum lue conſulere deum coegit; tum ſorte accepta, nondum fatale eſſe tempus, vt Peloponneſum inſiderent, iterum receſſere. In omni Heraclidarum hiſtoria ad oracula rerum euentus referri ſolent: ſeu ipſo aetatis, ſeu

tragicorum more callide ad fatalem neceſſitatem rerum euentus reuocantium. De primo hoc in Atticam reditu ob peſtilentiam (φθορὰν) tacet Diodor. IV, 58. At idem poſt haec Hyllo victo Heraclidas Tricorythum receſſiſſe narrat, quae cum Marathone eſt in Tetrapoli Attica: vid. Strabon. VIII. p. 588. A. et Stephan. Byz. h. v. et in Τετράπολις. Ex Pherecyde Anton. Lib. c. 33. narrat Euryſtheo caeſo Hyllum cum reliquis Heraclidis Thebas conceſſiſſe, ibique Alcmenam obiiſſe. §. 3. *Tlepolemi* fuga in Rhodum, nobilis fabula, vel ex Pindaro Ol. 7, 36. 49 ſq. Il. β, 653. cum Euſtath. et Schol. ad 662. (e quo Eudoc. p. 82.) habitabat ille Argis: Diodor. IV, 58. et erat filius Aſtyoches: ſup. II, 7, 6. §. 1. 7, 8, §. 12. De *Licymnio* autem vid. II, 4, 5. §. 7. de eius filiis vid. ad II, 7, 3. §. 3. II, 7, 7. §. 8. — Cauſſam mortis iram in fratrem ex pellice patris natum Pindarus l. c. memorat, et impetum factum eſſe in exeuntem ex thalamo matris Mideae. Accedit fere Diodor. l. c. §. 5. σὺν τῷ στρατῷ κατῄει τοὺς Ἡρακλέους ἐπὶ Πελοπόννησον, Τισαμενοῦ etc. Ita vulgo legebatur. Faber et Gale emend. κατῆγε, quaſi loco ſua ſic integritas reſtituta eſſet. Ita vero Hyllus reditum ſub Tiſameno tentaſſet eodem tempore, quo Ariſtomachus interiit. Id vero et temporum ordini et hiſtoriarum fidei repugnat. Noui quidem turbas eſſe miras etiam apud alios in diuerſis Heraclidarum expeditionibus, inprimisque in annis conſtituendis, Diodorum omnino diſſidere ab Apollodoro in narratione de Heraclidarum fortuna, Hylli et Cleodaei reditum confundi, Hyllumque in Oreſtis tempora ſeruari: Pauſan. VIII, 5. pr. Verum h. l. mihi quidem manifeſtum fit poſt κατῄει eſſe lacunam, et excidiſſe locum de Hylli pugna cum Echemo, Arcadum rege, Hylli caede, et pactione facta, vt eo victo intra L. (ſecundum alios, intra C.) annos ne

redirent in Peloponnesum Heraclidae. vid. Diodor. IV, 58. et ibi Wessel. praeter Simson. ad 2804. 2901. Pausan. I, 41. et 44. Schol. Pindari Ol. 10, 80. cf. van Staveren Misc. Obss. IX, III. p. 385. Mox Cleodaeus Hylli f. iterum reditum tentauit, XXX. fere a Troiâ captâ anno, post eius filius Aristomachus; tandem reditum perfecerunt Aristomachi filii, Temenus, Cresphontes, Aristodemus. Debebat quoque moneri, Dores, inter Oetam et Parnassum, cum ad eos, seu ad regem eorum Aegimium (vid. sup. ad II, 7, 7. §. 3.) confugissent Heraclidae, deducendis iis potissimam operam nauasse. cf. Diodor. IV, 58. Tanta rerum narrandarum perturbatio ac supina negligentia multo minus expectari poterat ab Apollodoro, qui haec in Chronicis singulari studio tractauerat, tempora tentati reditus subtilius designauerat, et, vna cum Eratosthene, praecipuus auctor habetur nobilissimae epochae, quâ reditus Heraclidarum in annum LXXX. a Troiâ captâ reiicitur: ita vt eius auctoritatem alii sequantur fere omnes, et ipse Diodor. I, 6. Apposui itaque stellulam huic loco, vt lacunam designarem. §. 6. Sub Tisameno autem tentatus reditus alius esse vix potest, quam duce Aristomacho Cleodeai f. XX. circiter annis post Cleodaei expeditionem; cf. Simson. ad a 2877. extr. Itaque ea, quae nunc in Apollodoro sequuntur, ἐπεὶ δὲ ἠνδρώθησαν οἱ Κλεολάου παῖδες, ἐχρῶντο περὶ καθόδου, pessime corrupta sunt; non enim post Aristomachi mortem, Cleodaei, qui eius pater erat, filii potuere memorari tanquam auctores nouae expeditionis. Scilicet eiiciendum est nomen Κλεολάου, quod communi fere librariorum more (de quo cf. Wessel. ad Diodor. IV, 31. p. 277. Wolf. ad S. Theophilum ad Antolyc. p. 96. vbi est Cleodemus scriptum, Valken. ad Herod. VI, 52. adde locis corruptis Schol. Lycophr. 804.) corruptum est pro Κλεοδαίου, temere insertum, cum οἱ

παῖδες nude positum esset, sc. *Aristomachi*, qui modo fuerat memoratus. (Est hic Aristomachus, de quo Pindarum accipio Pyth. X, 4. vbi eum Aleuadarum stirpis auctorem edit.) Excidit quoque oraculum, quod respiciunt paullo post verba: *τοῦ θεοῦ εἰπόντος ὅ τι καὶ τὸ πρότερον*. Scilicet Aristomachus denuo reditum ex Doride tentaturus consulto deo sortem acceperat: *Νίκην σοὶ φαίνουσι θεοὶ δι' ὁδοῖο στενύγρων*, quae ille de Isthmo perperam acceperat. vid. Pausan. II, 7. p. 127. extr. Euseb. P. E. V, 20. (vbi male Aristomachus ὁ Ἀριδαίου pro Κλεοδαίου). Re ab eo infeliciter gesta, XXX fere annis post, anno post Troiam captam (LXXX. cf. Vellei. I, 2.) Aristomachi filii, Temenus, Cresphontes et Aristodemus, nouo belli apparatu facto, cum deum consuluissent, eandem iterum, quam pater, sortem accipiunt; qua de re nunc agit Apollodorus. §. 8. Ad Locridem recte locus refertur in quo naues factae sunt; scilicet, quod Gale quoque monuit, Naupactus Locris Ozolis annumerata fuit vid. Strabo IX, p. 653. Pausan. X. extr. §. 9. *Aristodemus*, ex nostri scriptoris fide, obiit ante ingressum in Peloponnesum; sic fere et alii: cf. Pausan. III, 1. p. 205. at Lacedaemonii eo duce Spartam esse occupatam narrabant: apud Herodot. VI, 52. Eius vxor *Argia*, Antesionis filia, qui filius Tisameni fuit, nati ex Thersandro Polynicis filio (qui III, 7, 2. extr. memoratur). Diuersus hic Tisamenus est ab Orestis filio paullo ante memorato. Frater huius Argiae, ex eodem Antesione natus, erat Theras, insula condita notissimus: vid. Herodot. l. c. Pausan. IV, 3. p. 285. idem tutor nepotum ex sorore, Proclis et Erysthenis v. ibid.

f. 3. Noua mora expeditionis Heraclidarum *ex nece vatis* Carni; hoc enim nomen fuit, vt statim dicemus Videtur autem ille mala Heraclidis esse vaticinatus.

Dolendum eſt, ex his hiſtoriis, ex quibus omnis veteris Graeciae conditio repetenda erat, per ſummam tantum narrationem ad nos perueniſſe. §. 2. Ἱππότης ὁ Φύλαντος ὁ Ἀντιόχου τοῦ Ἡρακλέους. *Antiochus* e Midea ſuſceptus ab Hercule, vt monitum ſup. ad II, 7, 8. §. 12. Ἱππότης ὁ Φύλαντος. Nepos habuit nomen aui materni, quem ſupra vidimus ad II, 7, 8. §. 12. E Phylantis filia, Midea vel Mide, Hercules ſuſceperat Antiochum, e quo natus hic Hippotes. Ex eodem autem Phylante natus quoque erat Hippotes apud Pauſan. II, 4. p. 120. med. Mideae frater. Galeus laudat Reineſ. Epp. 24. Hippoten memorat quoque Schol. Theocr. 5, 83. vnde diſcimus, Theopompum quoque haec tractaſſe. §. 3. Fuit hic vates *Carnus*. vid. Euſeb. P. E. V, 20. Pauſan. III, 13. Schol. Theocr. l. c. idem, a quo ſed parum probabiliter, nonnulli aiunt Apollinem Carneum et feſtum Dorienſium celeberrimum, Carnea appellata. v. Schol. Theocr. l. c. Interpolata eſt fabula de Carno apud Conon. 26. κελεύοντος: et inſuper, Apollinem Carneum placari. Euſeb. l. c. et Schol. Theocr. l. c. §. 4. Ὀξύλῳ τῷ Ἀνδραίμονος. Fuit ille quidem oriundus ab Andraemone; at filius fuit Haemonis, cuius pater Thoas, auus Andraemon. Nec aliter, quam Ὄξυλος τοῦ Αἵμονος, eſt apud Strabon. X. p. 711. C. 712. A. et apud Pauſan. p. 381. cf. Not. ad Antonin. Lib. c. 32. probabile itaque fit, et h. l. fuiſſe Ὀξύλῳ τῷ Αἵμονος. Diuerſus autem *Oxylus* hic ab illo, qui ſupra commemoratus fuit Martis et Protogeniae, ex Calydone natae, filius, I, 7, 7. add. Pauſan. V, 3. p. 381. De hoc reditu, Oxylo duce, vid. Strabon. l. c. Pauſan. V, 5. Spectare ad eum videtur pugna Aetolorum et Eleorum in arca Cypſeli expreſſa apud Pauſan. V, 18. p. 423. Obtinuit ille mox poſt reditum in Peloponneſum Elidem, quod late exponit Pauſan. et Strabo l. c. et VIII. p. 548.

ἐπὶ φόνῳ vid. Pauſan. l. c. p. 381. erat autem Oxylus ex Aetolia oriundus, in eamque redibat, anno exilii in Elide exacto. Annuum autem exilium hoc, non tam lege, puto, quam more, iſtorum quidem temporum, aut facta interea pactione cum caeſi hominis propinquis. Mutuum inter Elidem et Aetoliam commercium et intercurſus fuit inde ab Aetolo Endymionis f. qui ex Elide in Aetoliam fugerat. vid. ſup. I, 7, 6. Pauſan. et Strabo X. p. 711. C. §. 5. τῷ πεζῷ καὶ τῷ ναυτικῷ. a Naupacto progreſſi Molycrium, inde Rhium, quod Achaiae erat, traiecerunt: Pauſan. p. 381. et VIII, 5. p. 608. et Euſeb. l. c., (in quo ſi poſt Naupactum cum Holſtenio ad Stephan. in Ῥύπαι legendum eſt Ῥυπαίου, in Aetolia hoc quaerendum, non in Achaiae Rhypis). In Peloponneſo facta via per Arcadiam: Pauſan. V, 4. pr. interea Achaei copias verſus Iſthmum duxerant, Rhio praeſidiis nudato. Τισαμενὸν κτείνουσι cf. Pauſan. II, 18. Πάμφυλος καὶ Δύμας, *Aegimii* filii, de quo ſup. II, 7, 7. §. 3. et Obſſ. Filiorum nomina et ipſa clara, tribubus Lacedaemonis inde appellatis Pamphylide et Dymanide. Παμφύλου ἔκγονοι cum Heraclidis iuncti ſunt apud Pindar. P. 1, 121. 5, 95. 96. vti et apud Ariſtoph. in Pluto v. 385. vbi tam mira Grammaticorum apponuntur ſomnia: ſed v. ibi Hemſterh. notam. Ceterum videndus Schol. Pindari et Stephan. Byz. in Δυμᾶν, ſeu, vt legendum, Δυμᾶνες. Nam id nomen tribus, heros vero Δύμας, Δύμαντος, vid. Pauſan. VII, 17. p. 565. et Dorice, Δυμᾶς vel Δυμᾶν.

ſ. 4. *Sortitio* ſuper Peloponneſo *inter Heraclidas* facta: de ea vid. Pauſan. IV, 3. p. 285. cf. Polyaen I, 6. Ceterum plura e ſeqq. celebrata fuere Euripidis fabulis Creſphonte, Archelao, et Temenidis. vid. viros doctos ad fragm. Eurip. cf. Hygin. f. 218. p. 170. II, 8, 4. γῆς ἐνέβαλε βῶλον. cf. Pauſan. l. c. Alludere ad hanc glebam putatur Sophocl. Aj. 1303. 4. vbi vid. Schol.

ſ. 5. Ab his animantibus rubeta, ſerpente et vulpe, petita ſunt emblemata et inſignia Lacedaemoniorum, Meſſeniorum et Argiuorum, reperta quoque in eorum monumentis. v. Fourmontii commentationem (*Hiſt. de l'Acad. des Inſcr.* Tom. XVI. p. 105). §. 3. *Temeno*, Ariſtomachi filiorum natu maximo, ceſſerat Argos; is, poſthabitis filiis, nimis ſtuduit filiae Hyrnetho et genero. De iis, quae ſequuntur videndus Pauſan. II, 19. p. 152. c. 28. p. 176. Plura de iis conſtarent, ſi Euripidis Temenidae ſupereſſent. Nomina horum *Temenidarum* prorſus diſcrepantia ſunt apud Pauſan. II, 28. *Ciſus*, *Phalces*, *Agraeus*, *Cerynes* Accedit Archelaus qui in Macedoniam conceſſit, vid. Hygin. fab. 209. *Ciſi* mentio et alibi apud eum facta; et in ſtirpe Herculis apud Theophil. ad Autolyc. lib. II. p. 96. e Satyro, quae deducta eſt vsque ad reges Aegypti. Nam ab Euergete II. Phyſcone nomina φυλῶν Alexandrinarum et δήμων repetita fuere ab Heraclidis: quorum ſucceſſio haec eſt: Hyllus, Cleodaeus, Ariſtomachus, Temenus, Ciſus, Maron, Theſtius. Acoos. Ariſtomidas. Caranus. Coenus. Tyrimmas. Perdiccas. Philippus. Aeropus. Alcetas. Amyntas. Bocrus. Meleager. Arſinoe. e qua et Lago Ptolemaeus. Conueniunt inde a Carano nomina cum regibus Macedonum; poſt Amyntam mutilatus eſſe videtur recenſus; comparandus tamen cum ſtirpe regum Macedoniae: de quo egere tum alii qui regum catalogos condiderunt, tum Dodwell. Annal. Thucyd. ad Olymp. 81, 2, 3. et Freret Defenſe de la Chronologie p. 92 ſq. et qui de numis Macedon. egere. Syncell. chronogr. p. 262. cf. Graeca Euſebii Scalig. p. 57. *Phalces* Sicyonem occupauit, ibid. II, 6. extr. apud Strabon. VIII. extr. ex Ephoro inter conditores ciuitatum Peloponneſi numeratus; memorat ille etiam Ἄργους δὲ Τήμενον. καὶ περὶ τὴν ἀκτὴν Αἰγαῖον καὶ Δηϊφόντην. in Epi-

tome legitur τῶν δὲ περὶ τὴν Αἴγεον Δηϊφόντης. f. ἀκτὴν ἀντιπέραν τῆς Αἰγίνης. Nam τὴν Ἐπιδαυρίαν in ditionem accepit Deiphontes. cf. Paufan. II, 26. p. 170. *Eurypylum* ex Stephan. Byz. in Δρυόπη perperam huc aduocat Gale. — §. 4. Apud Paufan. II, 19. 26. p. 170 et c. 28. longe alia funt: Cifus fucceffit patri, fed omni fere poteftate exutus; Deiphontes vero Epidaurum abiit; Hyrnetho in conflictu fratrum et mariti exanimatur: Quae omnia valde accommodata effe debuere fcenae. *Deiphontes* et ipfe erat Herculis abnepos: Paufan. II, 19. §. 5. *Crefphontes* caefus: vid. apud Paufan. IV, 3. p. 285. 286. Fuit Euripidis tragoedia Crefphontes, cuius v. fragmenta: argumentum fupereffe fufpicor ap. Hygin. f. 184. Partes in ea praecipuae erant *Meropes*, quae mox memorabitur, quaeque nomen dedit nobilibus noftrae aetatis tragoediis Maffei et Voltarii. §. 6. De *Polyphonte* eadem Hygin. f. 137. τρίτον γὰρ ἔχουσα (e Crefphonte) παῖδα, fc. praeter duo a nouo marito occifos, qui et tertium ad caedem quaerebat, *Aepytum*. §. 7. Telephontem pro eo memorat Hygin. l. c. τῷ ἑαυτῆς πατρί. Cypfelo, Arcadum regi: vid. Paufan. l. c. IV, 3. p. 286. VIII, 5. p. 608. Non memorat Apollodorus rem, quae περιπέτειαν fabulae conftituerat, quod Merope filium necatura erat, quem mariti interfectorem effe putabat. Poftea illa, agnito filio, cum ipfo caedem Polyphonti parauit: quam in rem Epigramma Cyzic. V. eft haud admodum eleganter exaratum.

OBSERVATIONES AD APOLLODORI BIBLIOTHECAM.

AD LIB. III.

Cap. I.

Ab Hercule et Heraclidis ad *mythos Cretenſes* progreditur Apollodorus, c. 1. 2. 3. quibus Thebanos mythos ſubiicit. Locum illi habent haud dubie inter antiquiſſimos, et pro fundo, partim priſcas rerum memorias a patribus acceptas, partim Phoeniciae religionis veſtigia, etſi perobſcura, partim hiſtorias, tandem poemata nonnulla antiqua. Laboratum hinc eſt in fabulis Creticis cum Arginis et Thebanis aliisque coagmentandis. Inter hiſtoricos ex antiquiſſimis fuit Pherecydes, qui de Cadmo et Europâ expoſuit; nec Hellanicus eas praeteriit. Memorantur praeterea in his fabulis Antimachus et Anticlides, (Schol. Apollon. II, 178). Poemata fuere plura nomen ab Europâ habentia, quae tamen res Boeoticas et Thebanas ſimul forte complexa ſunt: ſic Eumeli Εὐρωπία, vid. Schol. Il. ζ, 130. neſcio an idem ſit ὁ τὰ ἔπη τὰ εἰς Εὐρώπην ποιήσας apud Pauſan. IX, 5. p. 721. Steſichori Εὐρώπεια non minus Boeotica attigit, quantum ex fragmento inde ſeruato intelligitur. Creticas fabulas pertractauerat Epimenides, cuius poema quater mille verſibus complexum erat τὰ περὶ Μίνω καὶ Ῥαδαμάνθυος, ſi modo probum auctorem habuit Laert. I, 112. Scriptores

de Creta recensitos vid. a Meursio in Creta I, 1. Ἰνάχειον. vid. sup. II, 1. pr. διερχόμενοι. immo vero, διεξερχόμενοι. §. 2. λέλεκται vid. II, 1, 4 sq. In hac *Agenoris stirpe* exponenda incredibilis est narrationis diuersitas; in qua componenda frustra quis laboret. vid. vel Schol. Apollon. II, 178. III, 1185. Schol. Eurip. Phoen. 5. Afferam ea, quae ad Apollodorum facere possunt. §. 3. τοὺς προειρημένους inde a lib. II, 1, 4. §. 4. Danaum et Aegyptum; tum *a Danao* oriundos, in quibus *Persidae*, et ab his *Heraclidae*. Telephassa ap. Steph. Byz. in Δάρδανος est Τηλεφάη, in Θάσσος vero Τηλέφη, non bene mutatum ab editore. Etiam apud Schol. Eurip. Phoen. 5. Τηλέφη τῆς Ἐπιμεδούσης habetur, sed Phoenici nupta. Pro Telephassa Agenori coniux datur ab aliis Argiope, Nili filia, e qua Cadmum suscepit; primis nuptiis Damno Beli filiam matrimonio habuerat, e qua sustulit Phoenicem, Isaeam et Mellam, illam Aegypto, hanc Danao nuptam: vt ex Pherecyde narrat Schol. Apollon. III, 1185. Argiopen etiam Hygin. f. 178. memorat, vbi vid. Not. Apud Schol. Eurip. Phoen. 5. est Antiope, vitiose, vt ibi docuit Valken. *Europa* Agenoris filia, aliis Phoenicis; ita ipse Homer. Il. ξ, 321. et ex eo alii. cf. Schol. Il. μ, 397. ex Hesiodo et Bacchylide. Apud Moschum est filia Telephaessae et Phoenicis Idyll. 2, 40. 41. et 7. Memoratur illa in amoribus Iovis iam in Homericis, Il. ξ, 321. 322. si modo versus sunt genuini. Nonnulla sunt disputata a Mezir. ad Ovid. Epp. p. 338 sq. add. Intp. Hygin. f. 178. pr. De *Phoenicis progenie* vid. Schol. Eurip. 5. adde Carmen, Britomartis matrem, de qua vid. Excurs. ad Cirin Virgil. Pro Phoenice aliud Scholion Eurip. l. c. Φινέα habet; vitiose vtique; Phineum tamen ad hanc stirpem referri solitum etiam supra vidimus I, 9, 21. pr. et idem constat ex Schol. Apollon. II, 178. At omittit

prorſus Phoenicem Schol. Aeſchyl. S. ad Th. 491. §. 4. *Europae raptus* res diſerte expoſita a multis: inpr. a Moſcho 2. pictura eſt ap. Achill. Tatium. §. 5. Serior vtique Sarpedon Homericus. Confundi hic duo Sarpedones, auum cum nepote, iam á viris doctis notatum. Conf. Diodor. V, 79. et ibi Weſſel. mihi totus locus ex interpolatione irrepſiſſe videtur. §. 7. *Thaſus.* Neptuni vel Cilicis f. at Cilicis ap. Schol. Eurip. Phoen. 5. Agenoris f. apud Pauſan. V, 25. p. 445. et Cadmi frater apud Conon. 37. §. 8. A Cilice Ciliciam dictam repetunt multi, ipſe Herodot. VII, 91. Solin. 41. cf. Salmaſ. ad e. l. p. 543. Saltem Phoenices Ciliciam inſediſſe inde colligitur. Cadmus in Thraciâ conſedit; cf. inf. c. 4. pr. vnde illuſtrandum quoque, quod legitur apud Plin. VII, 56. *Auri metalla et conflaturam Cadmus Phoenix ad Pangaeum montem* (inuenit). Eadem Clemens Alex. Strom. I. p. 363. ed. *Pott.* et ex eo Euſeb. P. E. X, 6. — Thaſon a Phoenicibus conditam, vel ex Herodoto notum eſſe poteſt, etſi aliquando a Pariis colonis nouis frequentata fuit: (quâ de re et de ceteris inſulis, ad quas Phoenices appulerant, actum in Comment. ſuper Caſtoris epochis p. 76. cf. Stephan. Byz. in Θάσσος et ibi Intpp.) v. Conon. 37.

ſ. 2. *Europam Iupiter Aſterioni elocat.* Eadem Schol. Iliad. μ, 397. qui Heſiodum et Bacchylidem auctores edit. Erat autem ille a Deucalione oriundus, Tectami f. ex Crethei (quem I, 9, 11. vidimus) filiâ, ſecundum Diodor. IV, 60. Diuerſus eſt Aſterius Anactis f. apud Pauſan. VII, 2. p. 524 extr. et I, 35. p. 87. quem Commelin. cum altero confundit. Verum et is, de quo nunc agitur, aliis eſt Minois filius, vt ibid. II, 31. Minois dux copiarum eſt apud Lycophr. 1301. Tam varie haec ſeu antiquâ famâ accepta, ſeu a priſcis auctoribus tradita ſeu a poetis tractata fuere. Loca ſunt apud Meurſ. in

Creta III, 2. Nomen ipſum duplici modo efferri ſolet, *Aſterion* et *Aſterius*, vt ſtatim ſ. 3. variare ſcripturam videbimus; nec refert loca ſingula adnumerare, v. c. Etymol. M. in Μίνως. Syncell. p. 121. τοὺς ἐκ ταύτης παῖδας omiſſum τοῦ Διός. Sunt autem illi, Minos, Sarpedon, Rhadamanthus de quibus mox agitur. §. 2. *Mileti* pueri nomen admodum celebratum: vid. Schol. Apollon. I, 186. Alia vid. apud Antonin. Lib. c. 30. ex Nicandro, et ibi Verheyk. Pauſan. VII, 2. p. 524. 5. Apud noſtrum filius eſt Apollinis et Areae, Ἀρείας τῆς Κλεόχου. Sic et Schol. Apollon. l. c. §. 3. Quod in ſeqq. plures commemorantur puerorum amores, ad Cretae inſtituta ſpectat; nam apud Cretenſes amor puerorum honeſtus habebatur; vid. laudd. apud Meurſ. III, 13. inpr. Strabon. X. p. 739. extr. Athen. XIII. p. 602. extr. ſq. videntur poetae et ſcriptores ad heroum tempora hoc ipſum transtuliſſe. A Minoe (cui ceteroqui omnino malam famam adſperſam a tragicis Athenienſibus notat Plutarch. Theſ. p. 7. cf. Strabon. X. p. 730. C.). Ganymedem amatum et raptum tradiderant alii apud Athen. XIII. p. 601. F. et Euſtath. p. 1205, 1. Schol. apud Valkenar. Diff. de Scholiis p. 136. Hemſterh. ad Lucian. T. I. p. 210. Simili, quo antea diximus, modo multa turpia et flagitioſa deorum facta memorari coepere: etſi enim alia ex antiquis illis phyſiologorum et theologorum narrationibus profluxere: quamobrem Chryſippus Iouis et Iunonis amores interpretaturus foediſſimas libidines ſexcentis fere verſibus expoſuerat: Diog. Laert. VII, 103, alia tamen per poetas et ſcriptores flagitioſis amoribus nomina et exempla honeſta praetexere cupientes inuenta et vulgata ſunt; e quo genere eſt fragmentum Phanoclis a Ruhnkenio illuſtratum, haud pauca praeterea in fabulis ſcenicis; quae ab ineptis grammaticis mox in mythologiam fuere illata. Arripuere

haec patres Christiani et tanquam in patriis Graecorum religionibus tradi solita exagitauere, quae non nisi improbae poetarum licentiae debebantur. Eius generis multa recitantur, etsi pessime corrupta, in Clement Rom. Homil. V, 10. et ibi Coteler. S. Theophil. in Autolyc. p. 276. 303. Clemente Alex. in Arnobio et al. *Sarpedon* Lyciam occupat; vid. Herodot. I, 173. Diodor. V, 79. Strabon. XII. p. 838. et qui ad Herodot. laudantur. *ἐπὶ τρεῖς γενεὰς ζῆν.* fabula haec orta videtur ex confusis auo et nepote Sarpedone, qui bello Troiano interfuit. Discernit vtrumque recte Diodor. l. c. §. 4. Pro Mileto puero alii *Atymnium* caussam dissidii inter fratres ediderant. *Ἀτυμνίου* verius *Ἀτύμνου*, vt docet Salmas. ad Solin. p. 121. A. *Κασσιεπέιας.* est illa Arabi filia, Phoenicis coniux, secundum alios apud Schol. Apollon. II, 178. diuersa a Cephei vxore, Andromedae matre, sup. II, 4, 3. memorata. Apud Eustath. p. 989. l. 34. Cassiepea Europae mater editur; nec video qua fide et auctoritate. *καὶ διὰ τοῦτον στασιάσαι* sc. *αὐτὸν*, Sarpedonem, *πρὸς τοὺς ἀδελφούς.* §. 5. *τοῖς νησιώταις νομοθετῶν.* Rhadamanthum insulas occupasse et seuere ius dixisse etiam apud Diodor. V, 79. narratum. *αὖθις φυγών.* vid. sup. II, 4, 11. §. 8. et Obss. ad e. l. *μεταλλάξας*, absolute, omisso *τὸν βίον*, vt passim ap. Diodor. et al. §. 6. Minos Cretensibus leges scripsit: *ἔγραψε νόμους.* h. l. leges tulit, condidit; non litteris signavit. *Pasiphae* Solis et *Perseidis* filia: vid. Obss. ad I, 9, 1. §. 6. p. 55. Ea quae nunc subiiciuntur, ad *Minoem II. prioris nepotem* spectant; id quod in oculos incurrit. Apud Diodor. IV, 60. Minos ex Itone, Lyctii filia, Lycastum suscipit, qui succedit et Minoem II. generat. Haec ad temporum rationes propius accedunt. *Creta* Asterii f. Mox c. 3, 1. Creta Deucalionis est filia, Minois neptis. Aliis memoratur Creta nympha. cf. Salmas. ad Solin.

p. 119, 1. Meurſ. Creta I, 2. Mox Catrei liberis alium filium Minois e nymphâ Phroniâ addit Schol. Theocr. 3, 50. Iaſionem a Cerere amatum; at de eo vid. inf. ad III, 12. pr. Pro Acalle Ἀκακαλλίδα Minois filiam Pauſan. VII, 53. p. 707. memorat; e quâ Apollo ſuſcepiſſe narratur Miletum apud Antonin. Lib. 30. et Cydonem idem ſeu Mercurius apud Pauſan. l. c. Stephan. Byz. in Κυδωνία, et Schol. Apollonii ad IV, 1490. Alius filius Oaxus apud Stephan. Byz. in Ὄαξος. Aliter Acacallidis amores exponuntur apud ipſum Apollon. eod. loco.

ſ. 3. Ex antiquorum hominum ſenſu conſtituta narratio: cum quotiescunque vellent in magnâ re ſuſcipiendâ populi ſtudium ſibi conciliare, et auctoritatem ſibi parare, dicerent ſe diis auctoribus rem eſſe aggreſſos, atque aliquo omine vel oſtento id firmarent, quod aut offerret caſus, aut, quod ipſi nuntiarent; itaque *ſignum de caelo* polliciti interdum ſunt, oſtentum aliquod, quod euenturum eſſet, rem inſolitam, quae mirationem faceret. Minos itaque, ſibi regnum a diis deſtinatum eſſe profeſſus, vt fidem rei faceret, pronuntiat, euenturum eſſe oſtentum, quod a diis expetierit; inſtituto itaque ſacro, nullâ victimâ adductâ, preces facit ad Neptunum, vt ipſe victimam mitteret; ecce emergit e mari taurus et adnatat eximiae formae. Tum Minos narratur hâc tauri pulchritudine captus aliam victimam mactaſſe, tauro ſeruato. Quo facto iratus Neptunus tauro furorem iniecit; alia inſania, amore tauri, vxorem Minois, Paſiphaen, incendit. Sequentia apud Zenob. IV, 6. occurrunt, et apud Tzetzam Chil. I, 19. v. 473 ſq. Non abſimilis fabula eſt de voto eluſo in ariete Atrei aureo, v. c. apud Eudoc. p. 77. — §. 3. θαλασσοκρατήσας δὲ — ὑπῆρξεν. vera haec, ſed alieno loco inculcata, ab alienâ ſuſpicor manu. Deſunt quoque in Zenob. etſi ille alia quoque in

compendium redegit. Nec vero ad antiquiorem ſpectant, verum ad alterum Minoem: quod iam monitum a viris doctis. vid. Diodor. IV, 60. et ibi Weſſel. cf. Meurſ. III, 3. Simſon. ad a. 2599.

ſ. 4. *Taurus* hic traditur ab aliis fuiſſe is, quem Hercules e Cretâ deportauit ſup. II, 5, 7. et Obſſ. e quo *Minotaurus*, de quo inf. III, 15, 8. 9. Nota res et illuſtratione haud digna. cf. Mezir. ad Ovid. Epp. p. 339 ſq. Fuere forte quae ad haec ſpectarent in *Euripidis Cretenſibus*, quod ex Schol. ad Ariſtoph. Ran. 873. colligas. Ortum videtur narratio habuiſſe ex antiquo aliquo opere, quod Cretae ſeruabatur, quod ſymbolicum eſſet, capite taurino homini impoſito; quâ formâ Fluuii interdum exhibentur in numis, vt Achelous, et in numo Metapontinorum Caſuentum fl. de quo v. Neumanni Populor. et Regg. num. vet. ined. p. 8 ſqq. Alia ſpecies eſt, quae in vrbium Siciliae et Italiae numis occurrit, tauri ſignum capite humano, Bacchi ſeu Solis, Ebonis nomine, ſymbolum a multis habitum, diſſentientibus tamen viris doctis, et modo coloniae aut arationis, modo fluuii ſymbolum in eo agnoſcentibus; cf. Not. ad Virgil. Aen. VI, 26. §. 2. *Daedalus* caede Talo factâ, Athenis fugerat, cf. inf. III, 15, 9. §. 3. Ἀστέριον. hic ergo diuerſus a ſuperiore illo Aſterione ſeu Aſterio. Variat tamen nomen et hic; nam Pauſan. II, 31. ὁ Ἀστερίων, ὁ Μίνω, ὃν κατηγωνίσατο Theſeus. Minotauri ſpecies h. l. verbis declarata, ſaepe occurrit, inprimis tamen vid. in Pictur. Herculan. T. I. p. 25. §. 4. *Labyrinthus*, antrum natiuum prope Cnoſſum et meatus ſubterranei, mox manu humanâ elaborati, religioni forte conſecrati, locum figmentis variis dedere. Nulla eius veſtigia ſupererant iam Diodori aetate, lib. I, 61. ſeu hominum operâ ſeu terrae motibus et ruinis; etſi meatus et canaliculos ſubterraneos in Cretâ ſupereſſe re-

centiores teſtantur: vt Tournefort; de ſitu tamen dubites, ſi inſpectus tibi fuerit *Savary* T. III. *Lettres ſur la Grece.* πλανῶν τὴν ἔξοδον, h. e. erat δυσδιέξοδος. v. Meurſ. Creta 11, 2. §. 5. ἐροῦμεν: inf. III, 15, 7. 8. 9.

Cap. 2.

ſ. 1. Catrei mors a liberis inferenda per oraculum praedicta et fruſtra euitata. Egregium tragoediae argumentum, quod tamen a quopiam tractatum haud memini. Ad ſeqq. conf. Diodor. V, 55. add. Meurſ. III, 3. τὸ Ἀταβύριον ὄρος. Stephan. Byz. et numi et ſcriptores ſcripturam ſatis firmant. v. Pindar. Ol. 7, 160. c. Schol. Weſſel. ad Diodor. l. c. Numi quidem ad Atabyrium montem Siciliae ſpectant, in quo teſte Polybio IX, 27. p. 148. ſacrum Iovis fuit, Rhodo haud dubie aduectum. Religio e Phoenice petita videri poteſt, in quâ, vel in Coeleſyria, oppidum hoc nomine fuiſſe e Polybio conſtat. In eodem Rhodi monte fuere fabuloſae boues aeneae, de quibus ex Pindari Schol. et Callimacho Tzetza Chil. IV, 390. cf. Meurſ. in Rhodo I, 8. βωμὸν, in Diodoro eſt ἱερὸν, quod ſaltem ſequentibus temporibus fuit ſuperſtructum.

ſ. 2. Filias *Aeropen* et *Clymenen* vendit pater, quod eas ſtupro corruptas eſſe intellexerat. cf. Mezir. ad Heroid. Ovid. Tom. II. p. 250. Plura de his memorata eſſe debuere in Euripidis Κρῄσσαις. quod iam Bentlei. videbat. v. in Fragment. Eurip. §. 2. *Pliſthenis* vero filii fuere Agamemnon et Menelaus, vulgo Atrei habiti: v. Schol. Il. β, 249. Clymenen *Nauplio* nuptam ſup. vidimus II, 1, 4. §. 14. vbi in Obſſ. p. 109. cum οἱ Τραγικοὶ memorentur, Euripidis Κρῄσσαις commemorare et hunc ipſum locum adnotare oblitus ſum. Mirum autem, in hunc Nauplium incidiſſe poetarum ingenia, cui puellas ad vendendum traditas narrarent. Nam etiam Auge ab Aleo

patre Nauplio vt venderet tradita fuit sup. II, 7, 4. §. 3. Οἴκκος ex eodem loco scriptum, iam Galeo monente, pro corrupto ὄρκκος. §. 5. ὑπὸ χάσματος ἐκρύβη. minus prodigiosum est, quod Diodor. l. c. habet, eum per solitudines errantem moerore esse confectum.

Cap. 3.

§. 1. Apud Diodor. V, 79. *Minois II. filii* sunt *Deucalion* et *Molus*; Deucalionis f. *Idomeneus*, Moli *Meriones*. At variarunt haec alii: apud Eustath. p. 314, 7. Θεῖος δὲ Μηριόνου κατὰ τὴν ἱστορίαν ὁ Ἰδομενεύς. Διὸς γὰρ Μίνως. οὗ καὶ Πασιφάης ὁ Δευκαλίων· οὗ Μόλος καὶ Ἰδομενεύς. Μόλου δὲ Μηριόνης. Saltem inde ab Homero Il. κ, 269. 270. in hoc consentiunt scriptores *Moli filium* esse *Merionem*; sic etiam in epigrammate, quod Diodoro imposuit l. c. Μηριόνης ὁ Μόλου. Laborare itaque verba quae sequuntur: καὶ νόθος καὶ Μῶλος nemo dubitet; saltem debuit esse νόθος ὁ Μόλος. vt video legere Meurs. III, 3. in loco de Deucalione, et Annam Fabri ad Dictyn I, 1. Moli filios video memoratos ab Alcidamante Or. in Palamed. p. 72. nescio quo auctore; narrat enim Menelaum Spartâ Cretam abiisse, Paride cum Helenâ relicto, vt iurgia inter Moli filios orta arbitrio finiret. §. 2. Γλαῦκος δὲ additum vulgo ὁ Μίνωος, quod verum quidem, at verba libris absunt. Glaucus, tertius e filiis Minois sup. c. 1, 2. §. 6. De *Glauci* et *Polyidi* fabulis v. Hygin. f. 136, et ibi laudd. cum Notâ Fischeri ad Palaephatum, ineptum hominem, c. 27. quem exscripsere Apostol. VI, 32. et Eudocia p. 97. Nostrum exscripsit Schol. Lycophr. 811. Non confundendus hic Glaucus cum altero Glauco, deo marino: v. Obss. p. 171. ad quem Glaucus Aeschyli spectavit. Recentiorum de eo commenta nescio vnde attulit Schol. Platon. p. 12. 13. (Ruhnk. p. 196. 197.) Fuere tra-

goediae *Sophoclis Polyidus*, et alter *Polyidus Euripidis*, qui idem ſub *Glauci* nomine laudari videtur. v. fragm. Eurip. §. 3. Κούρητες. *Curetes* tanquam μάντεις in fabulam h. l. inducti, haud dubie a ſerioribus: cum antiquiores fabulae cum ipſis poetis obſoleuiſſent. cf. ſup. Obſſ. ad I, 1, 6. p. 7. et Religionum et Sacrorum cum furore peractor. origg. Commentat. Soc. Gotting. T. VIII. p. 6. Prima eorum memoria in fabulis Iouis pueri: hinc in teletas fuere adſumti; at exciderat animis mature antiqua notio quae ſuberat. Simili modo Dactyli Diodoro ſunt γόητες, lib. V, 64. Apud alios eſt oraculum ab Apolline acceptum. vid. Hygin. f. 136. χρησμὸς in ipſo Schol. Lycophr. l. c. Fateor me acumen reſponſi, nec ſatis diſerte expoſiti, non ſatis aſſequi: eſſe in armentis bouem trium colorum; iam eum qui aſſequi poſſet, cuinam alii rei monſtrum hoc ſimile eſſet, et quicum comparari poſſet, idoneum fore quoque ad inueniendum Glauci corpus, tum vero etiam ad eum vitae reſtituendum. Ecce inter vates conuocatos fuit Polyidus, Coerani f. qui comparauit bouem triplicis coloris cum frutice, qui trium colorum fructum ferret: Hyginus arborem morum nominat, primum albas, tum rubras, tandem nigras baccas ferentem; in neutro res ſatis diſerte expoſita eſt; nimis tamen breuiter ab Apollodoro. Hyginus haec habet: *Apollo reſpondit: monſtrum vobis natum eſt: quod ſi quis ſoluerit, puerum vobis reſtituet. Minos, ſorte audita, coepit monſtrum a ſuis quaerere; cui dixerunt, natum eſſe vitulum, qui ter in die colorem mutaret per quaternas horas, primum album, ſecundo rubeum, deinde nigrum. Polyidus*, Argiuus, a Melampode (de quo v. I, 9, 11.) oriundus Pauſan. I. 43. p. 104. Coerani filius; vnde Κοιρανίδης Pindar. Ol. 13, 105. vbi a Bellerophonte conſultus eſt. cf. Munker. ad Hygin. f. 251. et ad f. 136. Stemma eius

tale esse putandum est: Melampus, ex eo Mantius: Od. *o*, 242. ex eo Clitus, ex quo Coeranus, ex quo Polyidus, (Κοιρανίδης apud Pindar.) ex quo Euchenor (Il. *ν*, 663.) Euchenoris fratrem addit Eustath. p. 953, 35. eumque ad Thebas occubuisse. Polyidi patrem edit Aglaum Christodorus in Analect. Brunck. Tom. II. p. 466. perperam puto, deceptus forte epitheto cum Κοίρανον ἀγλαὸν legisset. Memorat idem statuam Polyidi p. 457. Apud Homer. Il. *ν*, 262. eius vaticinium filio Euchenori datum memoratur. Idem in Thebaide Πολύειδος occurrebat: vid. ap. Athen. XI. pr. et ib. Casaub. Clem. Alex. p. 399 extr. βάτου καρπῷ. necesse adeo hunc tres colores habere, forte quia rubet, pallet, nigricat βάτος, *rubus*, de quo secundum veteres agentem consule Dodonaeum Histor. Stirp. p. 741. Apud Hygin. *arbori moro* est, quod Munker. sagaciter in *rubi moro* mutare malit. Verbo sunt: Polyidus monstrauit, bouem *arbori moro similem esse; nam primum album est* (morum) *deinde rubrum, cum permaturuit, nigrum.* διά τινος μαντείας. est apud Hygin. l. c. noctua fugans apes a melle; lusu verborum inter γλαῦκα et Γλαῦκον facto: Aelian. H. A. V, 2. Aliud augurium seruatum est in fragm. Eurip. vid. Valkenar. Diatribe p. 201. cum aquila marina visa, quae in littore praedam quaerebat, monstrauerat, non in mari, sed in terrâ pueri corpus esse quaerendum. Apud Claudian. de b. Get. 444. *auium clangore repertum gramine restituit.* vt videri possint aues Polyidum ad eum locum deduxisse in quo corpus reperiebatur. §. 5. Diuersa ratio est ap. Schol. Lycophr. vbi Glaucus serpentem prouocare vult vt se interimat: θέλων ἀγριῶσαι τὸν δράκοντα, ὅπως ἀναιρεθῇ ὑπ' αὐτοῦ, βαλὼν τυχαίας ἀνεῖλεν αὐτόν. Alio modo ornata narratio de Aesculapio serpentem feriente, apud Hygin. P. A. II, 14. extr. §. 6. Ab Aesculapio Glaucum

in vitam restitutum tradiderant alii: vt inf. III, 10, 3. extr. Schol. Pindar. P. 3, 96. cf. Hygin. f. 49. vbi Intpp. Astron. Poet. II, 14. extr.

§. 2. Glaucum artem vaticinandi docere coactus Polyidus, per fraudem iterum adimit. κελεύει εἰς στόμα ἐπιπτύσαι vel ἐμπτύσαι. Visum ergo, reddi diuinam vim alteri, spiritu in eius os reddito, seu afflatu. Alio commento non quidem artem vaticinandi eripit Cassandrae Apollo, sed dum in os inspuit, fidem vaticinanti habendam aufert. Ceterum prorsus diuersa sunt, quae in fabulâ illâ inter Mathematicos vulgatâ *cubi duplicati*, memorantur de sepulcro a Minoe filio Glauco exstructo: cum architectus pollicitus esset monumentum centum quaquauersus pedum, respondisse Minoem: pro regiis opibus opus nimis exiguum fore, duplicato cubo id exstrui se velle: Μικρόν γ' ἔλεξας βασιλικοῦ σηκὸν τάφου. Διπλάσιος ἔστω, τοῦ κύβου δὲ μὴ σφαλῇς. quos versus Euripideos esse sollertia Valkenarii perspexit l. c. Diatr. p. 203. Idem mox problema propositum apud Delios: cf. Spanhem. ad Callim. in Del. 321. Sed de ipsâ re habetur Eratosthenis epistola ad Ptolemaeum cum poematio, Eratosth. fragm. ad calc. Arati a Io. Fello editis (Oxon. 1672. p. 33.) ex Eutocio ad Archimed. de Sphaerâ et Cylindro lib. II. p. 20. Poematium emendatius editum extat in Brunckii Analect. Tom. I. p. 478. Nec praeteriit illud Meursii diligentia in Cretâ III, 3. at ex disciplinae geometricae principiis illustrauit *Montucla* (*Hist. des Mathematiques* T. I. p. 168 sqq.) et, quem dudum eadem tradidisse amicissimus Kaestnerus, lectionis copiâ et varietate inter mathematicos facile princeps, me docuit, *Sturmius* in Archimede germanice verso Norimb. 1670. fol. p. 102 sqq. Attigit haec Nic. Theod. Reimer, qui nuper subtiliter et docte exposuit *Historiam problematis de cubi duplicatione* Gotting. (1798. 8.) p. 18. 19.

Cap. 4.

Sequuntur *fabulae Thebanae;* in his Bacchus, Niobe, Oedipus, bellum ad Thebas et bellum Epigonorum, fata Alcmaeonis: c. 4. 5. 6. 7. Praeter Pherecydem et Hellanicum (qui ἐν Φορωνίδι eas attigerat fec. Schol. Apollon. III, 1177. ἐν Βοιωτιακοῖς ait Schol. Il. β, 494.) fabulas perfequutus erat Lyfimachus, cuius erant τὰ Θηβαϊκὰ Παράδοξα, vel fimpliciter τὰ Θηβαϊκὰ, (de quibus cf. Valkenar. ad Eurip. Phoeniff. p. 603. librum XIII. laudat Schol. Sophocl. Oed. Col. 632). Obfcuriores funt alii, Lycus περὶ Θηβῶν: apud Schol. Lycophr. 1206. ex Schol. Hefiodi laudatus inf. ad III, 5, 8. §. 2. (vix pro eodem habendus cum patre Lycophronis apud Svidam), Timagoras, ἐν Θηβαϊκοῖς: Schol. Eurip. Phoen. 162. 674. vbi et Androtion, rerum Atticarum fcriptor, memoratur; plures alii poffunt paffim enotari, v. c. e Stephano, Plutarcho de Flumin. et al. Bellum Thebanum inprimis celebratum erat Thebaide Antimachi, de quâ docte egit *Schellenberg* in Commentatione fuâ, vbi et p. 25 fq. alios fcriptores rerum Thebanarum excitauit, quâ antiquior alia fuit Thebais κυκλικὴ dicta, v. c. Athen. XI, 3. p. 465. F. vt et Epigonorum profectio, Homero a nonnullis tributa, vt Paufan. IX, 8. p. 729. docet. Recepit hinc fabulas Thebanas in κύκλον ἱστορικὸν Dionyfius Milefius (de quo vid. Weffel. ad Diodor. T. I. p. 220). Fuit etiam Minyas inter ἔπη antiqua, memorata Paufaniae, quae ad Orchomenum fpectare debuit. Inprimis vero tragicorum ingeniis ornatae et variatae funt Thebanorum fabulae: e quo genere potiores ad nos peruenere Aefchyli, Sophoclis et Euripidis.

Boeotorum fabulas Apollodorus non attigit; fuere quoque illae paucae et obfcurae. Boeotum illae celebrabant primum auctorem, eiusque genus ab Aeolo ducebant;

idque merito, quia primi Hellenum inter barbaros consederant Aeoles. Boeotum tamen alii Itoni filium, Amphictyonis nepotem prodiderant: ap. Pausan. IX, 1. cf. Schol. Il. β, 494. alii Neptuni et Arnes filium; Arne autem Aeoli filia. Aliis, re in scenam deducta, Boeotus et Aeolus fuere Neptuni filii ex Melanippe Aeoli, seu secundum alios, ex Desmontis filia. Pueri proiecti feris, mater excaecata; at ii sublati et educati a Metaponto, argumentum fecere fabulae Melanippes, enarratum ab Hygino fab. 186. Fuit Melanippe Euripidis; conuersa vel reddita ab Attio. Ad eandem spectat Epigr. Cyzic. 16.

ſ. 1. Repetit verba, quae sequuntur, Schol. ad Il. β, 494. vbi in f. subiicitur: ἱστορεῖ Ἑλλάνικος ἐν Βοιωτικοῖς, καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ γ'. (mutatum temere in Barnes. edit. in Βιβλ. γ'. κεφ. δ'.) conf. virum doct. Sturz. in Fragment. Hellanici p. 65 sq. Quod cum Telephassa in Thracia consederat Cadmus, supra narratum, c. 1, 1. §. 7. Oraculum, quod Cadmus accepit, integrum extat in Schol. Aristoph. Ran. 1256. et 115. et in Schol. Eurip. Phoen. 641. vbi consulenda Valkenarii nota. Cadmum consulte ad regnum sibi in Europa parandum missum esse tradit Conon c. 37. ἀρχὴν μὲν ἰδίαν ἐν Εὐρώπῃ μηχανώμενον πλάττεσθαι, ἀδελφῆς ἡρπασμένης ποιεῖσθαι ζήτησιν. §. 3. Ἀθηνᾷ, in oraculo est, *Telluri*. Erat Minervae nomen Ὄγκα, frequentatum quoque Laconibus, etiam Ὄγα, quod Aegyptium esse ait Schol. Aeschyli S. ad Th. 492. at Phoenicium Schol. ad Eurip. Phoen. 1068. Sed de voc. hoc multa disputata sunt a viris doctis: v. Valken. ad Phoen. p. 725. Intpp. ad Hesych. T. II. p. 713. ad Aeschyl. S. ad Th. 166. adde *Fourmont Mem. de l'Acad. des Inscr.* T. XV. p. 395 sq. pl. 2. *Sammlung antiquarischer Aufsätze* p. 91. 92. ἀπὸ τῆς Ἀρείας κρήνης. Ἀρητιὰς κρήνη apud Apollon. III, 1179. etiam ap. Schol. Homer. l. c. cf. Valken.

ad Phoen. p. 684. Caſtalium fontem Hygin. f. 178. memorat parum ſcite. De *dracone* qui egerint, vid. apud Munker. ad Hygin. f. 6. ἐξ Ἄρεως, καὶ Τιλφώσης Ἐριννύος addit Schol. Sophocl. Antig. 128. cf. Valken. l. c. p. 253. qui in h. l. mihi in multis otium fecit. §. 4. τῆς Ἀθηνᾶς ὑποθεμένης. vid. ibid. p. 255. Pars dentium ad Aeeten peruenit: ſup. I, 9, 23. §. 5. vbi v. Obſſ. Σπαρτούς. ex etymo fabula nata, vt plura in fabulis Boeoticis: id quod huic mythorum generi tanquam proprium eſt. Iidem γηγενεῖς. §. 6. Φερεκύδης δέ. verba Pherecydis v. ap. Schol. Apollon. III, 1185. et cf. Sturz. in Fragment. Eundem ſequitur Euripides Phoen. 666. At Schol. ad eum verſum inuerſe rem narrat, ὁ μὲν Ἑλλάνικος λίθῳ φησὶν ἀναιρεθῆναι τὸν δράκοντα, ὁ δὲ Φερεκύδης ξίφει, permutatis Pherecydis et Hellanici nominibus. vid. Sturz. *fragm.* p. 106. cf. Hygin. f. 178. §. 7. πέντε quinque Sparti, ad quos totidem familiae Thebanae genus referebant: Nomina ſunt quoque apud Schol. Eurip. Phoen. 949. et 674. vid. Fragm. Hellanici p. 104, 5. cf. Munker. ad Hygin. f. 178. Pauſan. IX, 5. qui Πέλωρον habet cum Schol. Pindar. Iſthm. I, 41. Cum his, qui Phoeniciae forte originis fuere, veteres incolae barbari Hyantes, Temices, Aones, Leleges, coaluere. vid. Strabon. IX. p. 615. (401.) cumque iis condidit Cadmus Cadmeam, acropolin, cui acceſſere poſtea Thebae.

f. 2. Mira ſunt quae ſequuntur. Non quidem illud, quod pro caede factâ Cadmus exulat et ſeruit: nam hoc in multis fabulis ex heroicâ vitâ occurrit: cf. ſup. de Hercule ad II, 4, 12. §. 1. de Apolline propter Cyclopes caeſos ſeruiente apud Admetum I, 9, 15. III, 10, 4. — §. 2. *Nuptiae* hae Cadmi et Harmoniae nobile argumentum in antiquis fabulis: de quo praeclarus locus Pindar. P. 3, 163 ſq. Eurip. Phoeniſſ. 829 ſq. Theogn. 15-18. vbi

et verſus e carmine Muſarum recitatur: ὅττι καλὸν, φίλον ἐστί. τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστί. ad quem reſpicit quoque Eurip. Bacchis 879. videntur quoque eo reſpicere argutiae in Platonis Lyſide p. 212 ſq. fuſe ſuo more Nonnus V, 125 ſq. cf. Pauſan. IX, 5. Diodor. V, 49. De Harmoniae parentibus vid. Euſtath. ad Perieg. 391. Munker. ad Hygin. f. 6. §. 3. Peplum et monile erant ἕδνα, quibus Cadmus eam ſibi parauit: Ἡφαιστότευκτον vid. ſup. ad I, 4, 3. §. 4. *Monile* eſt, quo inf. c. 6, 2. Eriphylen, mox Alcmaeonis coniugem, corrumpi videbimus c. 7, 5. 6. cf. Weſſel. ad Diodor. IV, 65. I. 62. V, 49. Alii illud a Venere, alii a Mineruâ dono datum aiunt. §. 4. De *Ariſtaeo* nihil praeterea addi miror; niſi forte plura narrata fuere in iis quae periere. Fuit magnum eius nomen inter deos νομίους et agreſtes, mellificii inprimis inuento. vid. Apollon. II, 508 ſq. Pindar. P. 9, 105 ſq. Diodor. IV, 81. Ceterum bonam eorum, quae hic ſequuntur, partem recitari video in veteris tabulae fragmento, quod vulgavit Montfauc. Supplem. T. IV. t. 38. deſcriptum ex apographo a Blanchinio accepto: erant duo fragmenta tabulae alicuius Iliacae, cuius modi eſt ea, quam Fabrettus edidit; in alterius aduerſa, eſt fragmentum fabularum Thebanarum hoc: Κάδμος ἐξ Ἁρμονίας, θυγατρὸς Ἄρεως καὶ Ἀφροδίτης, γεννᾷ κόρας δ', Ἰνὼ, Ἀγαύην, Αὐτονόην, Σεμέλην, υἱὸν δὲ Πολύδωρον. Ἀρισταίου δὲ καὶ Αὐτονόης Ἀκταίων, Ἀθάμαντος δὲ καὶ Ἰνοῦς Λέαρχος καὶ Μελικέρτης. Ἐχείονος δὲ Σπάρτου καὶ Ἀγαύης γεννᾶται Πενθεύς. Ζεὺς Σεμέλῃ πλησιάσας, καὶ κεραυνώσας αὐτὴν, ἀνελόμενος τὸν Διόνυσον, καὶ ἐγράψας (ἐνράψας) εἰς τὸν μηρὸν, ὕστερον δίδωσι Ἰνῷ τρέφειν. Ἥρας Ἀργείας ἱέρεια Εὐρυ . . . Repetitum hoc videbis in Maffei Muſeo Veronenſi p. 469. Agebant, puto, ea, quae inde periere, de Eurydice, Lacedaemonis filiâ, Acriſii vxore, Danaes matre: vid. ſup. II, 2, 1. §. 4. Po-

ſuerat illa Spartae templo Iunonis Argiuae: Pauſan. III, 13. p. 239. cuius forte ſacerdos et ipſa fuit. Appoſui haec quomodo ea reſtituenda eſſe arbitror. Vidi poſt haec in fragmento marmoris in Muſeo Borgiano Velitris aſſeruato, ſimili opere, quo tabula Iliaca, cum paruis anaglyphis elaborato, quod Heeren noſter Romae 1786. vulgauit, eadem verba paucis mutatis: vt appareat, Apollodori libellum vulgari aliquando vſu tritum et pro fabularum fundo habitum eſſe.

ſ. 3. De *Semele* omnia vulgata vel ex Ovid. Met. III, 260 ſq. Luciano D. D. 9. Hygin. f. 179. Diodor. III, 63. IV, 2. Eudoc. p. 118. et iterum p. 373. Licebit ideo otio parcere. Vellem ad antiquiores auctores nos redire poſſe. Enimvero nullum eſt mythorum genus, in quo, quae antiquior facies et habitus fuerit, difficilius ſit ad expediendum quam fabulae Bacchicae, quae ex tam variis fontibus fluxere, inprimis ex barbaris religionibus et ex pluribus teletis. §. 3. ἑξαμηνιαῖον βρέφος. numerum menſium variant poetae: vid. Hemſterh. ad Luc. p. 228. T. I. ἐνέῤῥαψε τῷ μηρῷ, femori: quod Oriens forte extulerat, lumbis; ſolito more loquendi, e lumbis patris aliquem prodiiſſe. Nam vt dixi, multa ex Oriente Dionyſiacis ineſſe videntur. Singulare ſui generis opus extat, Patera Etruſca, quae nunc ipſum partum Bacchi exhibet, ex initiis, vt probabile ſit, petitum; vulgata ea iam a Dempſtero, exhibita et enarrata a Lanzio *Saggio della L. Etr.* Tom. II. p. 195. §. 5. πρὸς Ἰνὼ καὶ Μελικέρτην. vid. ſup. I, 9, 2. Obſſ. p. 56. erat illa matertera Bacchi. — τρέφειν ὡς κόρην. habet et Schol. Lycophr. 22. ex h. l. Ceterum fuit Aeſchyli *Semele; Ino* Sophoclis et Euripidis. §. 6. Λέαρχον ἀπέκτεινε. vid. ſup. I, 9, 2. et Obſſ. Ad ſeqq. conf. Schol. Lycophr. 229. μετὰ νεκροῦ. modo cum viuo, modo cum puero exanimato deſiluiſſe

narratur: v. c. Eurip. Med. 1282. (1295.) cum Schol. Philostr. Imagg. II, 16. Praecipitauit autem se e petrâ *Moluride:* de quâ vid. Hemsterh. ad Lucian. l. c. Tom. I. p. 307. erat ea Isthmi, in finibus Megaridis, pars petrae Geraniae. §. 8. *Isthmia* super *Melicertâ* a *Sisypho* instituta: nota res. vid. Argum. Isthm. Pindar. Corsin. Diss. Agon. et vel Simson. 2645. Erat autem Sisyphus Athamantis frater, eoque Melicertae patruus: sup. I, 7, 3. §. 4. §. 9. An ab aliis in hoedum mutatus puer Bacchus tradatur, non memini. Ceterum *Nysam Asiae* hic memoratam habemus, satis late declaratam; nisi dicas Asiam proprie dictam in Lydiae finibus esse intelligendam. Ita e Tmolo Bacchae Thebas deductae sunt apud Eurip. in Bacchis. Νύσαν τῆς Ἀραβίας habent alii, ipse Diodor. III, 63. translatum quoque ad Osiridem lib. I, 15. vbi vid. Wessel. at IV, 2. μεταξὺ Φοινίκης καὶ Νείλου, ex Hymno Homerico in Bacchum; vt taceam Nysam Thraciae, ac Nysam Indiae, ab aliis memorari. Vulgata res est, plures in fabulis ferri montes vrbesque huius nominis, et referri modo ad hunc modo ad illum Bacchi res: vid. vel Stephan. Byz. h. v. Schol. Il. ζ, 133. sed Homerus de Nysâ Thraciae agit. Scilicet cum poetis ad Orgia Bacchi diuersis in locis enarranda opus esset monte, in quo illa agerentur, Nysam vbique intulere. *Nymphae Nyseides* hinc passim occurrunt, etiam ap. Ovid. Met. III, 314. Eaedem Nymphae Dodonides appellatae a Pherecyde, non modo apud Hygin. P. A. II, 21. quem Hemsterh. adhibet testem ad Lucian. p. 312. sed inpr. ap. Schol. Iliad, σ, 486. Φερεκύδης δὲ τὰς Ὑάδας Δωδωνίδας νύμφας φησὶν εἶναι. καὶ Διονύσου τροφούς. videtur ille relegasse fabulam in Epirum; forte quod ab aliis illae pro Iouis nutricibus habitae erant: conf. Schol. Il. σ, 485. Hygin. f. 182. cum Munkero qui et locum Etymol. M. memorat, ad f. 192.

Faſtidioſa enim de his Bacchi nutricibus μυθευμάτων copia ſuppetit. add. Valkenar. ad Ammon. p. 208. Fuit quoque drama Aeſchyli: Διονύσου τροφοί.

ſ. 4. De *Actaeonis* fato ex Ovid. Met. III, 139 ſq. omnia ſunt nota; add. Hygin. f. 180, 181. et ibi Not. ex veteribus inpr. Eurip. Bacch. 335 ſqq. Callim. L. P. 108 ſq. Nonnus ad faſtidium vsque fabulam perſequutus eſt Dionyſ. V, 287 ſq. παρὰ Χείρωνι. Apud poetas nullus fere eſt ex heroibus inſignioribus, qui non ex Chironis diſciplina et inſtitutione prodierit: ita Iaſon apud Pindar. Achilles inf. III, 16, 6. cf. Xenophon. de Venat. pr. §. 2. ὡς μὲν οὖν Ἀκουσίλαος. hoc idem ex Steſichoro Pauſan. IX, 2. memorat; alias cauſſas Diodor. IV, 81, inter quas ea, quod Dianae ſe venatione antetulerat, etiam in Eurip. Bacch. 339. legitur. Vulgarem narrationem Callimachus expoſuit. §. 4. Vnde hoc de ſimulacro Actaeonis canibus propoſito, vt herum adhuc ſuperſtitem eſſe ſibi perſuaderent, Apollodorus petierit, non reperio.

In ſq. §. 5. 6. τὰ ὀνόματα Ἀκταίονος κυνῶν ſq. erunt qui vereantur, ne mihi nimium in his arrogauerim. Eieci totum locum, tanquam male ex variis in marginem adſcriptis conſertum. Solet ſane noſter auctor nomina obſcura ſatis cumulare, vt in Danai et Aegypti progenie, tum in Theſpiadibus et Theſpiadis factum: nec tamen metrice ea adſcribit. Tum autem ex pluribus poetarum locis hi verſus conſarcinati ſunt, peius etiam a librario habiti; ſunt enim omnia in iis corruptiſſima; quibus adhaereſcere ſi vellem, otii male collocati reus iure agerer. Etiam in Hygino f. 181. canum nomina enumerantur, multo magis corrupta; diuerſa fere ab Ovidio. Fuere etiam ab Aeſchylo tradita (in Pentheo forte, vel in Lycurgo) ſed pauca, vt primitus pleraque, et tantum quatuor numero, apud Polluc. V, 47. Locum

exſcripſit Eudoc. p. 96. Alia et vſu frequentata canum nomina diſces e Xenophonte de Venat. 7, 2.

Cap. 5.

De *Dionyſo*. Nulla facile fabularum pars tam miris modis turbata eſt quam Dionyſi: tam multa in vnum nomen fuere cumulata: quo non animaduerſo, plerique ad vnam originem, modo hanc modo illam, omnes Bacchicas narrationes et religiones referre voluere. Peccauit iam in hoc Herodotus, qui cum nonnulla videret Aegyptiis ritibus haud diſſimilia, Melampodem ab iis Baccho religiones didiciſſe crederet, lib. II, 49. etſi ipſe mox eas per Phoenices, ſcilicet ab Aegyptiis acceptas, a Cadmo in Graeciam perlatas profiteretur. Primam notionem fuiſſe ſymbolicam et ex Oriente profectam, nemo dubitet; ſatis quoque conſtat naturam eiusque vim generandi ab initio fuiſſe declaratam notione in perſonam ſeu deum conuerſâ; ſucceſſit vitae, hominum rerumque cultu emendatae, notio, adhaeſitque ea inprimis vino, cum multis in locis a vitium culturâ melioris vitae initia proceſſiſſent, quae aliis in terris frugum cura attulerat; itaque vtrique numini, et Cereris et Bacchi, humanitatis cultus aſſignari coepit, cum eundem a ſoli agrique cultu profectum eſſe conſtaret. In feſtis Bacchicis, quae in teletas et arcana ſacra abierant, hic a ſilveſtri ferâque vitâ ad mitiorem melioremque vitam tranſitus ſymbolice adumbrari coepit; mox, rerum notionibus obſcuratis, vani ritus ceſſere in furores. Fuere haec ſacra non vnius generis, loci et temporis: omnia ſenſim inter ſe commixta; ita in vnam fabulam tranſiere diuerſiſſimae res a Phoenicibus, Aegyptiis, Thracibus, ex theogeniis, orgiis, et teletis Orphicis, petitae; nam et in his fabulae antiquitus a ceteris recedentes fuere. Omnia

tandem congesta in Bacchum Thebanum, qui proprie inter heroes erat; quibus de caussis, quibusue modis id factum sit, non satis constat; nisi forte orgia Thebana trieterica, quae aliquando summam celebritatem habuerunt, locum rei praebuere. Substitit Dionysi notio, modo in hilaritate ex vino, modo in mollitie ex festis epulisque; et hinc natus est Dionysus intonsus, formosus, et reliqua. Alia addidere Dionysia Athenis celebrata, et actae in iis fabulae tragicae cum choris; ita tandem in Apollinis et Musarum consortium receptus est Dionysus. Haec forte sunt, quae de toto hoc genere probabiliter dici possunt. Apud nostrum fabulae Bacchi Thebani, admixtis haud paucis aliis, exponuntur. Sunt eadem fere apud Schol. Il, ζ, 130, vbi sub fin. praeter Cyclicos Eumelus ὁ τὴν Εὐρωπίαν πεποιηκὼς laudatur. Multas accessiones et varietates mythi hi accepisse videntur per choros et per Dithyrambos; alias ex dramatibus satyricis et tragicis; e quibus nonnulla sunt ap. Hygin. f. 129-134. In historicas narrationes versae fuere ab iis quos Diodor. III, 62 sqq. male sequitur; add. Syncell. p. 129 extr. et sqq. Bene de litteris his mereret, magnamque gratiam iniret, qui ex Nonni Dionysiacis saniora, omissis hominis ineptiis, colligeret et in vnum corpus colligeret.

§. 1. Baccho furor a Iunone immissus; vnde Eurip. Cyclop. pr. πρῶτον μὲν, ἡνίκ' ἐμμανὴς Ἥρας ὕπο, Νύμφας ὀρείας ἐκλιπὼν ᾤχου τροφούς. Iunonis odium in Bacchum ex theogoniis ductum videtur, in quibus illa symbolicam notionem declarabat. §. 2. *Proteus*, cum semel is ab Homero in Aegypto fuisset collocatus, a poetis adoptatus videtur, quoties Aegypti rex erat aduocandus: ita in fabula Helenae apud Euripidem; idque eo magis, quod idem nomen in regum recensum intulerant Graeci; Herodot. II, 112. §. 3. Ad haec de accessu ad Cybelen

v. inpr. chorum in Eurip. Bacch. 64 ſqq. (vbi v. 73 ſqq. ὦ μάκαρ duo membra habent: priora: βακχεύων et τάτε — θεμιστεύων ad Cybeles teletas ſpectant; ſequentia ad Bacchi, nec in vnum ſunt miſcenda). Ibidem Bacchus cum Bacchis per Lydiam vagatus adiit Thraciam et Boeotiam. Petendum hoc a ſacris vtriusque ſeu confuſis ſeu propter ritus et furores inter ſe cognatis. Traditum quoque fuit, a Rheâ Bacchum nutritum; ap. Steph. Byz. in Μάσταυρα. Lucem affundes hinc ei, quod in pompâ Alexandrinâ ap. Athenaeum V. p. 201. C. Bacchus exhibitus ad aram Rheae confugiens; ſcilicet, inſectante Iunone. De hâc profectione in Indiam variae fabulae olim fuere; extitere quoque Dionyſii alicuius Βασσαρικὰ, e quibus forte a Nonno mutuata in Dionyſiacis ſuperſunt. Partem forte fabularum ſuppeditarunt ſimiles fabulae per Aſiam propagatae; latius autem nomen Indiae in mythicis regnat et de Aſiâ omni remotiore. Exornata res inde ab Alexandri expeditione ad Indum: quâ de re v. vel Strabon. XV. p. 1037 ſqq. Columnas quoque et alia Bacchi monumenta narrarunt. §. 4. De *Lycurgo* memorauit iam Homer. Il. ζ, 130 ſqq. ſed ibi ille excaecatur. Alii variis modis extulere et ornauere: v. Schol. ad e. l. vbi Eumeli Εὐρωπία laudatur, Intpp. ad Hygin. f. 132. et Meziriac. T. I. p. 163 ſq. tum Intpp. Propert. III, 15, 23. Mitſcherl. ad Horat. II, 29, 16. Fuit Aeſchyli fabula Lycurgus. In Schol. Homer. eſt μύωπι ἀπελαύνει τῆς γῆς, in Homero ipſo βουπλῆγι, fuga Bacchi ad Thetidem iam ab Homero l. c. memorata: dedit huic pro munere aureum vaſculum, quo poſtea Achillis oſſa ſunt condita: vid. Od. ω, 74. cf. Schol. Lycophr. 273. §. 6. Δρύαντα τὸν παῖδα, ergo aui nomen habuit; alibi non memini occurrere. §. 7. Lycurgi mors diuerſis modis narrata. Proxime ad noſtrum Hygin. f. 132. vbi eum Liber pantheris obiecit.

Apud Sophocl. Antig. 968 ſq. antro inclusus interiit, cf. ibi Schol.

ſ. 2. *Penthei fatum*, notum et hoc ſatis ex Ovid. Metamorph. vid. ad Hygin. f. 184. Sed adeundae ſunt Euripidis Bacchae. Fuit quoque Aeſchyli Pentheus. §. 3. *αἱ δὲ ἐν τοῖς ὄρεσιν*, vna cum Proeti filiabus; narrata res ſup. II, 2, 2. §. 2. v. Obſſ. p. 110.

ſ. 3. *Bacchus praedones in delphines mutat.* Satis nota et haec ex Ovid. Met. III, 582 ſq. Hygin. f. 134. Tu vero adi Hymnum Homer. in Bacchum. Supereſt praeclarum Anaglyphum Athenis in Zoophoro monumenti choragici Lyſicratis (*Stuart Antiquities of Athens* c. 4. *Le Roi Ruines de la Grece* t. 10. 34). Etiam hos praedones in Bacchum immiſerat, vt eum in longinquas terras auectum venderent. Eurip. Cycl. 11. §. 1. *εἰς Νάξον* tum Diam dictam: Nota res vel ex Odyſſ. λ, 324. et Schol. Intpp. Ovid. Met. III, 597. 690. Koppiers Obſſ. p. 104. *Τυῤῥηνῶν*. non de Etruſcis cogitandum, vt multi faciunt etiam ex veteribus; ſed ſunt Tyrrheni ex Pelasgis. (Egi de his in Comment. de Caſtoris Epochis, Nov. Comment. Soc. Gott. T. I. p. 80 ſq. III. p. 38.) *εἰς Ἀσίαν* int. Aſiam propric dictam, Lydiae partem, vnde et hos Tyrrhenos veniſſe alii poetae afferunt. cf. ad Ovid. l. c. Met. III, 576. §. 3. Quod matrem *Thyonen* in caelum ex inferis ducit Bacchus, narratum quoque apud Diodor. IV, 25. extr. et III, 62. vtroque loco cf. Weſſel. cf. Epigram. Cyzic. 1. Eo alludit Horat. II, 19, 29. *Te vidit inſons Cerberus* vbi vid. Mitſcherlich. Troezenii monſtrabant locum, vbi ex inferis prodierat: Pauſan. II, 31. pr. et Argiui ibid. II, 37. extr. Κάθοδον Bacchi nuper docte illuſtrauit Böttiger.

ſ. 4. Seceſſus *Cadmi* in *Illyricum*, vbi cum Harmonia in ſerpentem mutatur: notus vel ex Ovid. Met. IV, 563 ſq.

at v. Apollon. IV, 517 ſq. add. Strabon. I. p. 78. et verſus Callimachi ibi laudatos (in fragm. Callimach. CIV.) Perieget. 390 ſq. et ibi Euſtath. add. Bacchas Eurip. ſub f. v. 1320 ſq. qui locus vtinam integer eſſet. Indictus ibi diſceſſus in Illyricum in poenam contemtus ſui a Baccho. Ab Amphione et Zetho eiectus fertur apud Syncell. p. 157. Famam veterem fuiſſe neceſſe eſt, quâ acceptum erat, Cadmum in Illyricum profectum inter Encheleas conſediſſe: cf. Strabon. VII. p. 503. A. (326.) vbi poſteri Cadmi ſis regnaſſe narrantur, vnde et h. l. filius Illyrius ei naſcitur. Male codd. Ἀγχέλεας. Curru anguibus iuncto in Elyſium abducti ſunt ap. Schol. Pindari P. 3, 153. Fuere et de eius ſepulcro fabulae: v. c. e Dionyſio apud Tzetz. Chil. IV, 395 ſqq.

ſ. 5. Paullo obſcurior narratio, quae ſequitur, de *Polydoro* et *Labdaco*, eius filio; *Nycteo* et eius fratre *Lyco:* cf. Pauſan. IX, 5. p. 720. et lib. II, 6. p. 124. *Chthonius* vnus ex Spartis ſup. III, 4, 1. §. 7. ex eo natus *Nycteus* cum *Lyco*. Diuerſos auctores ſequutus inf. III, 10, 1. §. 4. Hyriei et Cloniae progeniem eos edit, vnde Palmerius ſuſpicabatur fuiſſe hoc quoque loco Νυκτέως, τοῦ Κλονίας, θυγατέρα. etſi hoc vix admittam, tamen τοῦ Χθονίου non tam ad reconditam fabulam, quam ad indocti librarii alieno loco ex margine hoc adſciſcentis oſcitantiam referendum eſſe arbitror. Potuit χθόνιος generali notione ab aliquo appoſitum eſſe: nam Sparti omnino χθόνιοι. ita Ἐχίων ὁ χθόνιος apud Eurip. Bacch. 541. et paullo ante τὸ χθόνιον γένος. οὗτος ἀπώλετο μετὰ Πενθέα. eſſet, *poſt Pentheum*. Deficit nos hiſtorica fides melior. Alioqui deſiderabam σὺν Πενθέϊ. μετὰ Πενθέως. nam et ipſe Labdacus Bacchi orgia haud probauerat. κατὰ Πενθέα otioſum eſſet. §. 2. Lycus regnum Thebarum arripit Labdaco mortuo et Laio puero annuo relicto. Apud Pauſan. l. c.

p. 720. Nycteus tutelam Laii fufcipit. Si ea, quae fequuntur, fatis affequor, res ita fe habuit: Par illud fratrum, Nycteus et Lycus, Thebas venit; Penthei beneficio ciuitate donatur. Lycus autem polemarchus conftitutus regnum occupat, Laio pofthabito, qui, ab Amphione et Zetho Thebis cedere coactus, in Peloponnefo apud Pelopem exulat. Narrata et difpofita haec fuere pluribus modis in tragoediis: apertum enim eft, in feqq. tragoediarum fere argumenta apponi. §. 3. ἀμφότεροι δὲ fc. Nycteus et Lycus. ἀπὸ Εὐβοίας, ἐπεὶ Φλεγύαν ἀπέκτειναν. Atqui hic eft notus Orchomeni rex, qui in ipfâ Boeotiâ vixit, non in Euboeâ. Phlegyas condidit vrbem Phlegyam, et auctor fuit Phlegyarum, qui mox praedationibus finitimorum, tandemque templi Delphici, infamiam nominis fui contraxere. vid. Paufan. IX, 36. Inter eos, quos depraedati funt, fuere etiam Thebani; itaque Thebas aduerfus eos muniiffe muro narratur Amphion; vid. quae ex Pherecyde repetunt Schol. Il. ν, 302. Od. λ, 263. Schol. Apollon. I, 735. (ex quo Eudoc. p. 19. in quâ et repetitum βασιλεύοντι Κάδμῳ, male interpofitum ab interpolatore, abfunt quoque verba a Mf. bibl. Reg. Parif. etfi et in hoc locus truncatus eft). Non dubito verba ἀπὸ Εὐβοίας effe tollenda, tanquam alienâ manu illata. Συρίαν κατῴκουν legebatur; peffima deprauatio pro Ὑρίαν, quod animaduerfum quoque Mitfcherlichio noftro, Epift. p. 30. fuit enim Hyria oppidum Boeotiae haud longe ab Aulide, iam Homero memoratum Il. β, 496. vbi vid. Schol. et Strabo IX. p. 620 A. vixit ibi Hyrieus, quem inf. c. 10, 1. nofter edidit ex alio auctore patrem Nyctei et Lyci, et in eâdem Hyriâ nata et educata erat Antiope quod ex Hefiodeo verfu docebat Ruhnken. Ep. crit. p. 109. Excidiffe tamen vel fic videntur aliquot verba poft Ὑρίαν κατῴκουν, καὶ ἐκεῖθεν ἐλθόντες εἰς Θήβας, διὰ τὴν πρὸς Πεν-

θέα οἰκειότητα ἐγεγόνεισαν πολῖται. nam rerum ordo hic esse videtur: fratres hi duo, caede facta Phlegyae, exulatum abierant Hyriam, inde Thebas profecti inter ciues fuerant recepti. Χρύσης. fuit ea Chryse Halmi filia, Eteoclis neptis, qui Orchomeni rex fuit: Pausan. IX, 36. pr. p. 782. At pro Χρύσης omnes codd. nostri Δωτίδος exhibent: itaque valde probabile fit, Aegium callide alteram lectionem substituisse e Pausania. Dotiam Elati filiam memorat Steph. Byz. in Δώτιον. Dotion erat in Thessaliae Pelasgiotide, haud longe a Boebe (v. Spanh. ad Callimach. in Cer. 25. et ibi laudd.) vrbs Elati, e quo Ischys natus, quem Coronis amauit; secundum alios ea Aesculapium in eadem vrbe edidit: v. ap. Schol. Pindar. P. 3, 14. De ista Coronide versus Hesiodi ἢ οἵη Διδύμους - Δωτίῳ ἐν πεδίῳ illustratos vide inf. ad III, 10, 36. Etiam de Dotio versus est Antimachi, illustratus a Schellenberg. in Fragmentis p. 80. Φεύγοντας γαίης ἔκτοθι Δωτιάδος. Ex Dotio quoque profugerat Triopas sacro Cereris luco exciso. Diodor. V, 61. et Callimach. l. c. ἔτι Δώτιον ἱρὸν ἔναιον. Ipse quoque Phlegyas a nonnullis in Thessalia fuit collocatus: inf. III, 10, 3. §. 6. etsi is diuersus ab altero nostro Orchomenio est habendus. Cum magna sit narrationis varietas in hoc fabularum genere, potuit etiam Dotis aliqua esse, at h. l. iuncta sunt in libris τὸν Ἄρεος καὶ Δωτίδος τῆς Βοιωτίδος; an vt distinguatur ab altera, quae non Boeotia erat? forte corrupta vox est ex Βοιβηΐδος, a Boebe palude, ad quam Dotion situm erat; suspicor equidem alteram vocem ex altera per corruptelam esse natam, et fuisse tantum τὸν Ἄρεος καὶ Δωτίδος. Forte haec ipsa Phlegyae caedes fuit inter caussas odiorum et irae Phlegyarum in Thebanos. διὰ τὴν πρὸς Πενθέα οἰκειότητα. nam Nyctei filia in matrimonio habebatur a Polydoro, Penthei auunculo.

§. 5. *Antiope.* Magna inprimis in hac narratione diversitas, quia a tragicis poetis frequentata est. Nobilis in his Euripidis Antiope, cuius fragmenta praeclare illustrata a Valkenario vide in Diatribe c. 7. 8. Alio modo, respectu operum artis antiquae, inprimis Farnesiani Tauri, illustratam dedimus fabulam (*Antiquar. Aufsätze* 11. St. p. 182 - 274). Loca classica sunt Pausan. II, 6, 26. IX, 5, 17 extr. Schol. Apollon. IV, 1090. Hygin. f. 7. 8. Sed primo loco Homerus Antiopen memorauit Odyss. λ, 260. vbi Asopi filia est, Zethi et Amphionis mater ex Iove; quem sequitur Apollon. I, 735. Ἀντιόπης Ἀσωπίδος υἱέε δοιώ, idem tamen poeta IV, 1090. οἷα μὲν Ἀντιόπην εὐώπιδα μήσατο Νυκτεύς (sc. τοκεύς), Nycteum Antiopes patrem edit: quod et Schol. ad vtrumque locum obseruant. Etiam loco nostro est Nyctei f. Mater Polyxo inf. memoratur c. 10, 1. §. 4. Occurrit autem hoc frequentius in heroicis temporibus, vt Iupiter in nomen patris succedat. ταύτῃ Ζεὺς συνῆλθε. Scilicet Satyri specie eam oppressit. Est quoque inter Epigrammata Cyzicena septimum in Antiopen. §. 7. De Epopei caede fuit quoque locus in carmine Cyprio, vt disco ex Procli fragm. (*Bibliothek der alten Litt.* T. I. p. 29.) §. 12. *Raptus Chrysippi* a Laio a multis celebratus fuit; nec modo Euripidis Chrysippus, de quo vid. Valken. Diatr. 3. p. 23. verum et in Oedipi fabulis eius rei facta esse debuit mentio: cf. Schol. Arg. S. ad T. Aeschyli. Inter tragoedias Aeschyli Laius quoque laudatur. Malignitatis Atticae in Thebanos suspicionem ex his mouet *Böttiger* in *Att. Museum* I. B. II. Heft p. 347. Meminere Chrysippi praeter Athen. XIII. p 602. F. Valkenario iam memoratum, et Aelian. V. H. XIII, 5. Schol. Eurip. Phoen. 66. 1748. et al. Schol. Il. β, 105. ex Hellanico Hygin. f. 85. vbi vid. Intpp. Pausan. VI, 20, p. 502. Si, quae de Chrysippi caede commemorantur,

enarrare vellem, longa foret nectenda fabula: cf. Plutarchi Parall. p. 313. E. Ab Atreo occisus est, qui propterea exulat, apud Thucyd. I, 9. vbi vid. Schol. Ab Alcathoo caesus traditur Chrysippus in Schol. Apollon. I, 517. A me memorantur haec vno hoc consilio, vt appareat, quanta fabularum varietas in scena nata sit ex diuersa tractatione eiusdem fabulae. Pelopis filios vid. apud Schol. Eurip. Or. 5. filias Nicippen et Lysidicen supra vidimus II, 4, 5.

s. 6. De *Niobe* cui non Ovidius lectus Met. VI, 146 sq.! Locus class. est et suauissima narratio in Il. ω, 602 sq. vbi vid. Schol. ex Euphorione, et nunc Obss. Etiam haec fabula a pertenuibus initiis ducta; cum Niobe, partu felix, liberis acuta febri amissis grauissimum dolorem esset experta; ita vt in saxi morem obriguisse stupore animi dicta esset; nunc dixere eam λίθον γεγενῆσθαι ἐπὶ τῇ τῶν παίδων ἀπωλείᾳ; variis modis aucta res est et ornata inprimis per tragicos; nam fuit Niobe Aeschyli. alia Sophoclis, de Euripidis Niobe iure dubitatur a Valkenario Diatr. p. 13. Aliorum loca qui cognoscere et comparare inter se voluerit, adeat Intpp. Hygin. f. 9. 10. 11. Palaeph. 9. Burm. ad Ovid. l. c. v. 146. Conuenit fere cum Apollodoro Diodor. IV, 74. Tzetza Chil. IV, 141. v. 416 sqq. VII, f. 137. Schol. Sophocl. Electr. 150. Nobilitatem fecit fabulae signum Niobes cum liberis, quod inter primaria artis antiquae opera, olim Romae in hortis Mediceis, nunc Florentiae seruatur: eius descriptionem et illustrationem habemus a doctissimo Praesule *Angelo Fabroni*. Praeter tragicorum argumento inseruientium licentiam, fabulae interpolationem auxit Niobe Argiua II, 1, 1, §. 5. tum confusio Amphionis Thebani cum altero Iasi f. Orchomeni rege, cuius filia Chloris erat, (sec. Homer. Odyss. λ, 281-4. cf. Obss. sup. p. 61. ad I, 9, 9. et ibi loc. Pausa-

nias cum Schol. Homer. qui Pherecydem laudat, sed turbas facit in hoc, quod Neleum Pyliis et Orchomeniis regnasse prodit, male accepto Homero, qui Orchomeniis Amphionem, Neleum Pyliis imperasse tradit) illam Chloridem a posterioris aeui poetis inter Niobes et Amphionis liberos adnumeratam paullo post videbimus. Tertio loco turbatum est in fabulâ, quod Zethi vxor Aedon, Pandarei filia, Niobes fecunditati inuidens, cum eius filium iugulare vellet, Itylum e se natum interfecit, mutata propter hoc in lusciniam: quod Homer. attigit Od. τ, 518. et latius persequutus erat Pherecydes, quem exscripsit ad e. l. Schol. Tandem penitus diuersa e Xanthi Lydiacis, Neantho et Simmia Rhodio, propinat Parthen, c. 33. §. 1. Θήβην. Theben a Zetho ductam narrat noster. Vulgo Thebe, Aeginae soror, inter filias Asopi est, Nympha, a quâ Thebarum nomen ducitur; vt apud Pindar. et Pausan. II, 5. p. 122. *Niobe* erat Tantali f. cf. Schol. Eurip. Or. 5. et Pelopis soror, cum quo eam in Peloponnesum venisse necesse est. In numero et nominibus liberorum discrepantia auctorum iam ab aliis est obseruata: vid. Schol. Eurip. Phoen. 162. ex Pherecyde et Hellanico, Eustath. ad Il. ω. p. 1367. quem exscripsit Eudocia p. 306. 7. Hygin. f. 11. et 69 extr. ex nostro Tzetza Chil. IV, 420 sq. cf. Aelian. XII, 36. et Gell. XX, 7. vbi recte ille: *mira et prope adeo ridicula diuersitas fabulae super numero Niobae filiorum.* Secundum eum, qui portas Thebarum a filiabus Niobes appellatas dixerat apud Hyginum, Homolois vna esse debuit, quam Schol. Lycophr. 520. memorat. Quem auctorem sequatur Apollodorus, nondum mihi liquet. Numerum septenarium Euripides habet Phoen. 160. et ibi Schol. e Cresphonte. *Chloridem* paullo post ipse commemorat, iam sup. I, 9, 9. laudatam: duxerat eam Neleus; Philomachen Pelias

I, 9, 10. §. 2. Hesiodus XX. liberos Niobes edit; secundum Aelianum l. c. XIX, scilicet quae periere, vna Chloride seruata. §. 4. Pueros in Cithaerone caesos, tradiderat quoque Euphorion apud Schol. Il. ω, 602. l. c. Sicque opus Farnesianum petram pro basi habet. Quod apud Hygin. f. 9. est: *Ob id Apollo filios eius in silua venantes sagittis interfecit in monte Sipylo*, non varietas narrationis est, sed corruptela a stupore monachi profecta; forte pro *in monte Cithaerone*, nisi translatum e sqq. At in campo extra portas Thebanas Ovidius VI, 218. pueros sagittis transfigi narrat. Sepulcra liberorum cum rogo ostendebantur Thebis Pausan. IX, 16. extr. 17. conf. Statius Theb. III, 191 sqq. VI, 125. vbi Intpp. §. 5. *Αὐφίων.* nomen parentis etiam vni filiorum inditum esse potuit ab aliquo poeta. Apud Pausan. V, 16. p. 417. saltem Elidensium est narratio, seruatam esse Chloridem, *καὶ σὺν αὐτῇ καὶ ἕνα περιγενέσθαι φασὶ τῶν ἀῤῥένων.* Chloris minima natu vulgo habetur, comparato Ovidio et Hygino, quem vid. f. 10. Chloris Nelei coniux est apud Homer. l. c. etiam Amphionis filia; at Amphion Iasi filius: Odyss. λ, 282. quod iam notaui paullo ante ad f. 6. pr. et sup. p. 61. Obss. hactenus discesserat poetarum posteriorum ratio ab Homero, qui omnes liberos occubuisse tradiderat. *Ipse Zethus et Amphion caesi:* tradente Apollodoro. Aliter hoc traditum ab aliis: Amphion, cum templum Apollinis expugnare vellet, ab Apolline sagittis est confixus: Hygin. f. 9. et vid. ib. Munker. Apud Lucian. de Saltat. 41. est *μανία τοῦ τειχοποιοῦ*, adeoque prae dolore ad insaniam fuit adactus. Secundum Timagoram in Thebaicis caesus fuit a Spartis: Schol. Eurip. l. c. Phoen. 162. Vulgari narratione *ferro per pectus adacto* vitam et dolorem finiit Ovid. Met. VI, 271. §. 6. De ipso hoc saxo, humanam forte aliquando speciem refe-

rente et rorem exſudante vid. Sophocl. Antig. 835 ſq. cf. Pauſan. I, 21. qui ipſe locum recognouit. Callimach. in Apollin. 22 ſq. ad quos vid. laudata a Ruhnk. in Ep. crit. p. 131. Quint. Smyrn. I, 291 ſq. Caſaub. ad Athen. p. 569. Epitaphium, quod ferunt Grammatici, v. c. ad Sophocl. Elect. 151., etiam verſum latine ab Auſon. Epitaph. 27., non magnum acumen habet.

ſ. 7. *Laius*, *Iocaſta*, *Oedipus*, nomina in ſcenâ Graecorum celebratiſſima: et placuit Fortunae, ſeruare huius argumenti potiores tragoedias, Sophoclis Oedipodem vtrumque: periere aliae: Aeſchyli Oedipus, cuius et Sphinx et Laius laudatur; Euripidis Oedipus. Nec minus frequens illorum nominum mentio in aliis tragoediis et carminibus, quae res Thebanas attingunt, vt in Phoeniſſis Euripidis et al. Non itaque mirum, multa diuerſimode tradi. vid. Hygin. f. 66. 67. et ibi laudd. Argum. S. ad Th. Aeſchyli. paſſim Eurip. in Phoen. et ibi Schol. Diodor. V, 64. Liceret de ſingulis his mythis per tragicos in ſcenam inductis ampliſſimas commentationes pertexere; verum id iuuenilibus ingeniis pro exercitatione cum fructu aliquo proponi poſſet, non autem conſilio noſtro conuenit, cum tantum praecipuos doctiorum fabularum fontes monſtrare nobis ſit propoſitum. Noſtrum exſcripſit Zenob. II, 68. conuenit fere Schol. Od. λ, 270. ex Androtione. Repetiit locum et inſeruit Argonauticis ſuis Thebanis Neander Lipſ. 1588. Antiquiſſima fabulae facies eſt ap. Homer. Od. λ, 270 ſqq. eademque ſimpliciſſima: nam patrem ignarus interfecit Oedipus; filio ignara nubit Epicaſte; re mox compertâ ipſa prae dolore ſuſpendio vitam finit, ipſe Thebis regnat, multis malis ex maternis diris agitatus. Nihil Homerus de Oedipi exilio, caecitate, de liberis, meminit: quae ſeriorum poetarum, inprimis tragicorum, ingeniis debentur. §. 1. Amphion et Ze-

thus liberis orbi vita excesserant; itaque Laius successit: Pausan. IX, 5. p. 721. Phlegyae, aduersus quos (vid. sup. p. 235), vrbs muris munita fuerat, iterum Thebas sunt adorti Eurymachi ductu, et vrbem captam solo aequarunt: quae ex Pherecydis lib. X. narrantur apud Schol. Il. ν, 302. et Odyss. λ, 263. Eustath. p. 1682. l. 51. *Iocasta* sane Menoecei f. Creontis soror in Eurip. Phoen. 10. 11. Creontis filiam alii edunt, vt Diodor. l. c. *Epicasten* Homerus vulgauit, noto loco, Odyss. λ, 270. §. 3. Περίβοιαν. Sophocli est Merope Oedip. Tyr. 794. vbi Schol. Munker. ad Hygin. f. 66. — §. 5. κατά τινα στενὴν ὁδόν: est haec famosa illa σχιστή, de qua vid. Pausan. X, 5. Eurip. Phoen. 38. et ibi Valkenar. τριπλῆ κέλευθος est ap. Sophocl. l. c. 819 sq. καὶ κελεύσαντος ἐκχωρεῖν etc. aspera oratio. Apud Zenob. est: κελεύοντος δὲ τοῦ κήρυκος, κοιρανοῖς ἐκποδὼν μεθίστασθαι, adoptatum ex Eurip. Phoen. 40. καὶ παρεγένετο εἰς Θήβας. non continuo; alioqui ex templo parricidium patuisset; sed primo Corinthum ad Polybum: Schol. ad Eurip. Phoen. 24. vbi versum Antimachi illustratum dedit Schellenberg. in Fragm. p. 81.

[. 8. De *Damasistrato* eadem Pausan. X, 5. In ceteris, quae satis nota sunt, non morabor. §. 3. Sub Creonte Erginus, Minyarum rex, Thebas oppugnasse putandus, de quo sup. II, 4, 11. *Iuno* immisit Sphingem: sic Pisander tradiderat apud Schol. Phoen. 1748. ergo ira in Herculem suscepta in Thebanos versa perdurauit. At Lycus a Baccho immissam: Schol. Hesiod. p. 261. Λύκος δὲ ἐν τῷ περὶ Θηβαίων (f. Θηβαϊκῶν. idem liber περὶ Θήβων est apud Schol. Lycophr. 1206.) αὐτὴν ὑπὸ Διονύσου πεμφθῆναί φησιν. Fabula quoque fuit Aeschyli Σφίγξ inscripta. Sphingis mater Echidna, recte, non Chimaera, vt ex praua interpunctione apud Hesiod. Θ, 326. tradunt Grammatici. βάσιν iterum pro πόδας, vt I, 6, 1. §. 4. *A Musis*

edocta Sphinx aenigma, ſeu propter ſubtilitatem inuenti, ſeu quod carmine conceptum; dictum alias quoque χρησμός. cf. Not. Valkenarii ad Eurip. Phoen. 50. Idem tamen Eurip. illud v. 814. ἀμουσοτάτας ᾠδὰς appellat. Ductum τὸ Φίκιον ὄρος ab antiquo nomine Φίξ, Φικὸς, Thebanis frequentato, et ſerius ſeu caſu ſeu ingenii luſu in alterum mutato, cum Phix, monſtrum, montem infeſtans, loca incolere credita eſſet. Heſiod. l. c. v. 326. Φῖκ' ὀλοὴν, non Σφίγγ'. Idem mons τὸ Σφίγγιον ὄρος apud Palaeph. 7. vbi Intpp. et Valken. ad Phoen. 913. Apud Lycophr. extr. eſt Σφίκειον τέρας male, puto, editum. Aenigma ipſum proſtat apud Schol. Lycophr. 7. Schol. Eurip. Phoen. 50. et in Argum. extr. vbi vid. Valken. Variis modis inflexum illud paſſim, v. c. apud Schol. Odyſſ. λ, 270. Diodor. l. c. §. 6. *Haemonem* nunc pereuntem ex Piſandro habet noſter; v. Schol. Phoen. 1748. Ab aliis, tragicis vtique, in alia ille tempora ſeruatus. vid. Sophoclis Antigonen. §. 8. De liberis Oedipodis vid. Pauſan. IX, 5. p. 721. Eurip. Phoen. 55 ſqq. Schol. Phoen. 1748 et 53. Contra alii ediderant, Iocaſtae vitâ defunctae Oedipodem induxiſſe Aſtymeduſam, quae priuignos calumniata eſt; Schol. Il. δ, 376.

§. 9. De ſeqq. videndus vterque Sophoclis Oedipus. Contra in Phoeniſſis et Oedipus et Iocaſta ſuperſtites liberis ſunt. Iocaſta enſe corpus transadigit. cf. Schützii Exc. I. ad Aeſchyli S. ad Theb. de fabulae Oedipodiae varietate, et inf. ad c. 7, 1. φανέντων. quod Homero eſt Od. λ, 272. ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισι, quae male accepit Pauſan. IX, 5. p. 721. de famâ abolitâ. ἀρὰς τοῖς παισὶ θέμενος. *Dirae* hae *Oedipi* multis poetis argumentum fuere, variis modis tractatae, quod iam Gale ad h. l. monuit. vid. Aeſchyl. S. ad Th. 701. 5. 715. Phoeniſſ. 67. et ibi Valkenar. Sophocl. Oed. Col. 1440. et ibi Scholion,

quod versus ex Thebaide apponit, qui conferendi sunt cum aliis apud Athen. XI, 3. p. 465. F. quos Schellenberg in Fragmentis Antimachi apposuit p. 78. Exarserat ira patris, cum victimae parte sibi destinatâ fraudatum se vidisset; seu, vt in Thebaide cyclicâ narratum, mensâ et poculo, quod, nec assequor, quâ de caussâ, dedignabatur, apposito: Eustath. ad Od. λ, p. 1684, 8. Zenobius V, 43. ad h. l. respicit. At alii Oedipodem, apposito a filiis femore victimae pro humero, contumeliam sibi fieri putasse et filiis diras dixisse tradiderant, in his Θηβαΐς μικρὰ fuit apud Schol. Sophocl. l. c. ἐκβαλλόμενον αὐτὸν ϑ. Vat. De *Oedipo ad Colonum* Atheniensibus et Theseo supplice facto vid. Sophocl. Oed. Colon. saltem Argum. ibidem ad v. 92. plura de sepulturâ, de templo τῶν Σεμνῶν ϑεῶν vid. in ead. fab. Modum enim excederet libellus, si omnia diserte exscribere vellem. In verbis lenior esset iunctura: καὶ προσδεχϑεὶς ὑπὸ Θησέως, μετ' οὐ πολὺν χρόνον ἀπέϑανε.

Cap. 6.

§. 1. Sequentia ante oculos fuere Zenob. I, 30. Consulendae Phoenissae et Aeschyli S. ad Th. Vtinam exstaret Antimachi Thebais! nunc contenti simus Thebaide Statianâ. §. 2. τινὲς μὲν οὖν. Sic Argum. Aeschyl. S. in Th. Auctor huius narrationis Hellanicus, alterius Pherecydes, vid. Schol. Eurip. Phoen. 71. Est etiam, tertia fama de duplici Polynicis fugâ apud Pausan. IX, 5. p. 722. §. 3. τόντε ὅρμον καὶ τὸν πέπλον, munus nuptiale Harmoniae datum sup. c. 4, 2. cf. Schol. Phoeniss. 71. §. 4. *Adrastus* ex nobilissimis inter heroes Argiuorum, cultus quoque pro heroe a Sicyoniis: vid. Herodot. V, 67 sq. cf. Schol. Pindari N, 30. Adrastus ὁ Ταλαοῦ, sup. I, 9, 13. Sequentia exposita in Thebaide Statii I, 408 sqq. Eurip. Suppl. 133 sqq. Phoen. 412 sqq. breuiter a Diodor. IV, 65.

Zenobius: Τυδεῖ φεύγοντι ἐκ Καλυδῶνος, δι' ὃν εἰργάσατο φόνον. v. ſup. I, 8, 5, §. 3. — §. 5. μάντεώς τινος. vaticinium ipſum, e Mnaſea deſcriptum, eſt ap. Schol. Eurip. Phoen. 412. ſed et ipſe Euripides inſpiciendus. cf. Hygin. f. 69. ἐπὶ τῶν ἀσπίδων. alii exuuias humeris capitique iniectas narrant. §. 6. Δηϊπύλην, iam ſup. I, 9, 13. memoratam: cf. ad Hygin. l. c. κατάξειν. ſic et Eurip. Phoen. 430 ſqq. τοὺς ἀριστέας. enumeratos eos mox videbimus ſ. 3. Adierunt in his Tydeus et Polynices Mycenas ad petendam belli ſocietatem. Haec eſt legatio de quâ accipiendus locus Il. δ, 376 ſqq.

ſ. 2. *Amphiarai* herois nomen inprimis clarum: interfuerat venationi Calydoniae, ſup. I, 8, 2. §. 4. p. 55. et Argonauticae expeditioni I, 9, 16. §. 8. p. 82. nunc bello ad Thebas geſto virtus et prudentia eius, inprimis vaticinandi peritia, celebratur. *Eriphyle*, Adraſti ſoror, Talai filia, ſup. I, 9, 13. p. 76. perfidiâ in maritum infamis, cum monili Cadmeo corrupta eſſet: cf. Pindar. Nem. 9, 37 ſqq. Erat his praecipua ſedes in Thebaide; verum fuere ea quoque in tragoedias inducta; memoratur Sophoclis Eriphyle, etiam Amphiaraus, Satyricum drama; etiam lyricum carmen Steſichori, Eriphyle. Hiſtorice res expoſita a Diodor. IV, 65. προειδὼς, quod tam praeclare expoſitum apud Pindar. Nem. 9, 43. αἰσιᾶν οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδὸν etc. §. 2. πρὸς Ἶφιν τὸν Ἀλέκτορος. Cur ab hoc potiſſimum conſilium petat, aliunde notum non eſt. Erat *Iphis* a Proeto oriundus, et quidem ab eius filio Megapenthe, (de quo ſup. II, 2, 2 extr. Argiuis regnante, II, 4, 4 extr.) ex hoc Megapenthe (a quo diuerſus alius Megapenthes, Pelopis nepos: vid. Odyſſ. δ, 10. et ibi Schol.) natus Anaxagoras, ex hoc Alector, Iphios pater, vid. Pauſan. II, 18. p. 150. vbi Iphis Sthenelo, Capanei f. regnum reliquiſſe narratur; erat tamen Iphidi filius Eteo-

clus (Pausan. X, 10, p. 821 extr. vid. mox ad f. 8. extr.) et Euadne, Capanei coniux (inf. c. 7, 1. extr.) εἰ λάβοι τὸν ὅρμον Ἐριφύλη. De hoc monili vid. sup. ad III, 4, 3. §. 2. et iterum inf. ad III, 7, 7. §. 6. In f. καὶ ἐπὶ Θήβας στρατεύειν, adiectum, vt ex Amphiarai vatis praecepto bellum Epigonorum factum postea esse declararetur.

f. 3. *Septem ducum aduersus Thebas* recensus videndus est apud Eurip. Suppl. 860 sqq. Phoen. 120 sqq. Aeschyl. S. ad Th. 381 sqq. vbi vid. Schütz. Sophocl. Oed. Col. 1378 sqq. vt mire sibi placuisse videantur poetae hac in enarratione. Eadem de caussa, quia a multis frequentata est fabula, diuersitas est in nominibus, etiam portarum v. Hygin. f. 70. et ibi Intpp. Duas tamen maxime classes constitui posse video: Nam *Aeschylus* memorat *Tydeum*, *Capaneum*, *Eteoclum*, *Hippomedontem*, *Parthenopaeum*, *Amphiaraum*, *Polynicem*. Eosdem *Sophocles* Oed. Colon. recenset et *Euripides* in *Supplic.* At apud eundem in *Phoeniss.* sunt *Hippomedon*, *Tydeus*, *Parthenopaeus*, *Polynices*, *Adrastus*, *Amphiaraus*, *Capaneus:* quos eosdem *noster* auctor commemorauit, et *Hyginus*. Omnes inter se necessitate generis iuncti erant. De *Adrasto* modo vidimus: c. 6, 1. de *Amphiarao* Oiclei f. sup. 6, 2. *Capaneus* Hipponoi f. Anaxagorae nepos, quem ante diximus; mater Capanei Laodice, Iphios f. vid. Schol. Phoeniss. 185. vbi cf. Nota Valkenar. at Astynome Talai f. apud Hygin. f. 70. Hipponous Megapenthis f. non Anaxagorae est, apud Schol. Pindar. N. 9, 30. Eius filia Periboea Oeneo nupta Tydeum pepererat vid. sup. I, 8, 4. Obss. p. 51. Quae plura ibi narrantur de parentis in ipsum ira, argumentum facere potuere tragoediae Sophoclis, quae Hipponoi nomine inscripta laudatur apud Hesych. et Polluc. IV, 111. *Hippomedon*, Aristomachi f. ex Adrasti sorore Pausan. X, 10. Talai filius est ipsi Sophocli Oed. Col. 1383.

vide Intpp. Hygin. fab. laud. n. 6. *Tydeus* Oenei. fup. I, 8, 5. — *Parthenopaeus* Milanionis et Atalantae f. a quâ faepe poetis denominatur. vid. inf. c. 9, 2. §. 9. (Quod apud Schol. Aefchyli S. ad Th. 539. legitur, υἱὸν τῆς Ἀντιόπης, vitiofam lectionem effe arbitraberis). Supra I, 9, 13. §. 1. fecundum alios auctores Talai f. erat, Adrafti frater. Agnofcit vtrumque Paufanias, eosque confundi obferuat Schol. ad Oed. Col. 1385. Eteoclus mox victor agone Nemeaeo f. 4. §. 5. et caefus a Leade f. 8. §. 2. *Mecifteus* Adrafti frater eft, fup. I, 9, 13. interemtus ille a Melanippo apud Herodot. V, 67.

f. 4. Ad feqq. Statium in Thebaide excitare nolo; patet aditus. Omnino mihi res magis eft cum Graecis, inprimis antiquioribus. cf. Hygin. f. 74. vbi de *Hypfipyles* fortunâ videndum: add. f. 15 extr. et vtroque loco Intpp. Eft quoque de eâ Epigramma Cyzic. 10. De *Hypfipyle*, *Lemniis* et *Thoante* vid. fup. I, 9, 17. de *Lycurgo* et filio I, 9, 14. §. 4. Ἀρχέμορον ἐκάλεσεν. Schol. Pindari Argum. III. Ἀμφιάραος δὲ τούτοις μαντευόμενος Ἀρχέμορον αὐτὸν ἐκάλεσεν, ὅτι αὐτοῖς ἀρχὴ μόρου ἐγένετο ὁ τοῦ παιδὸς θάνατος. Haec pro interpretatione habeantur. Funeftae expeditionis euentus omen habenda erat pueri mors. De his *Nemeorum originibus* multi multa; praeter Statium VI, 296 fqq. v. Arg. Nemeor. Pindar. cf. Paufan. II, 15. p. 144. Hygin. f. 74. et 273. p. 379. §. 4. De *Eteoclo* vid. paullo ante ad f. 3, §. 4. Pro eo ap. Statium VI, 561. 642. Parthenopaeus curfu victor eft, difco Hippomedon, v. 646 - 722 fq. caeftu Capaneus, luctâ Tydeus, 826 - 910. Omnino is prorfus diuerfos auctores fequutus eft. *Laodocus* hic non alius effe poteft, quam Talai frater, ex Biante: memorat eum inter Argonautas Auctor Orphic. 146. diferte; etiam Apollon. I, 119. vbi Λεωδόκος, vt tamen, an eum pro fratre Talai et Areii habere liceat,

dubitare possis, cf. sup, Obss. p. 67. ad I, 9, 13. pr. At omnem dubitationem eximit Valer, Fl. I, 358. *Nititur hinc Talaus, fratrisque Leodocus vrget remo terga sui.*

s. 5. De *Tydeo legato ad Thebanos* loc. class. Il. δ, 382 sqq. vbi cf. Schol. ad 376. Videndus Statius lib. II. et III. Paullo diuersa sunt in Diodoro IV, 65. —

s. 6. *Duces VII. ad VII. portas Thebarum constituti.* Placuere sibi in hâc descriptione ipsi tragici; est similis locus Aeschyli S. ad Th. 380 sqq. Eurip. Phoen. 1111 sqq. diuersitatem in disponendis hominibus facile expectes; nec minus tamen est aliqua varietas in portarum nominibus, cf. Intpp. ibid. et ad Hygin. f. 69. extr. Pausan. IX, 8. Taedium haud ferrem, si in his tricari vellem. Sufficiant pauca haec: *Ogygia* porta notissima ab antiquo Thebarum rege Ogyge, cf. Schol. Lycophr. 1206. Burman. ad Met. III, 713. *Homolois*, post illam *Proetis*, *Hypsista*, *Electris*, *Crenaea* apud Pausan. l. c. p. 727. 8. videantur; recedit ille tantum in *Oncaeâ*, pro quâ *Neitidem* memorat; quam edd. vulg. Aeschyli habebant v. 466. nunc et in illo Νηΐται πύλαι sunt, et in Phoeniss. 1111. vbi vid. Schol. c. notâ. cf. Porson. ad Phoen. 1150. vbi vir ingenios. cum Νηΐται πύλαι ab Apollodoro non memorentur, Oncaeas earum locum occupasse suspicatur; cum deberent paullo ante adscriptae esse ad τὰς Ὠγυγίας ἢ Ὀγκαΐδας, (Ὀγκαίας) quae eadem porta fuisse videatur. Eaedem cum reliquis sunt apud Statium Theb. VIII. 353-7. nisi quod pro Crenaeis sunt *Dircaeae* (post *Proetides* v. 355. interserendum *at*). De vetere hoc Mineruae *Oncaeae* nomine monitum iam supra ad III, 4, 1. §. 3. occurrit illud apud Aeschyl. laud. v. 170. vbi v. Intpp. 493. 507. cf. Pausan. IX, 12. At ἄλσος Ἀπόλλωνος Ὀγκαίου ibid. VIII. c. 25. p. 650. in Antimachi versibus. Scilicet Ὄγκαι, κώμη Θηβῶν fuere, Schol. Lycophr. 1225. et Schol. Pin-

dari O. 2, 47. vbi ipſius Minervae cognomen ab illo vico ducitur. De nomine Phoenicio Onca Gale laudat Selden. de Diis Syris IV, 2. §. 2. Fuere autem ſeptem illi duces Thebani ſecundum Aeſchylum: *Melanippus*, *Polyphontes*, *Megareus*, *Hyperbius*, *Actor*, *Laſthenes*, *Eteocles*. De ſingulis ibi videndum S. ad Th. 399 ſqq.

ſ. 7. De *Tireſia* hic locus claſſicus. Conf. Callimach. L. Pall. vbi Spanh. et laudd. ad e. l. et a Burmann. ad Met. III, 322. inpr. Barth. ad Statium pluribus locis. Fabulam carmine elegiaco expoſuerat Soſtratus, cuius argumentum vid. apud Euſtath. ad Od. κ, p. 1665, 48. Εὐήρους. vnde paſſim audit poetis Εὐηρείδης, vt apud Callimach. L. P. 81. Theocr. XXIV, 70. Οὐδαίου. ſup. III, 4, 1. p. 185. §. 2. ἄλλοι μὲν γὰρ, haec ratio remotiorem antiquitatem redolet; nam inuidere numen hominibus, iraſci, vltionem expetere, in illa ſunt frequentatiſſima. §. 3. Φερεκύδης δέ. quae hic tradidit, copioſe ornata ſunt a Callimacho L. P. 57 ſqq. et illuſtrata a Sturzio Fragment. Pherecyd. p. 202. §. 5. Ἡσίοδος δὲ φησιν. Heſiodea narratio ingenioſe expoſita ab Ovidio Met. III, 316 ſq. Hygin. f. 75. cf. Antonin. Lib. 17. et Phlegon Trall. de Mirab. 4. qui poſt Heſiodum laudat Dicaearchum, Clitarchum et Callimachum; hunc quidem temere; nam ille diuerſa amplexus erat, vt vidimus; Clitarchus autem in rebus Alexandri vix haec attingere potuit; niſi nomen a librario confictum eſt, potuit Phylarchus eſſe, e cuius hiſtoriarum libris multa paſſim fabuloſa memorantur. In monte Cyllene haec facta, tradit quoque Phlegon l. c. Hygin. f. 75. vbi v. Munker. nam alii Cithaeronem memorant. Ingenioſius haec adornata ſunt ab aliis ſic, vt ſerpente femina interemta fieret femina, mare occiſo, iterum vir. v. Schol. Odyſſ. κ, 494. Schol. Lycophr. 683. §. 6. δέκα ἐννέα μοιρῶν περὶ τὰς

συνουσίας οὐσῶν. Quod XIX. partes nunc commemorantur, e quibus IX. viris X. feminis assignat vates, non ab vetere auctoritate, sed a foedâ corruptelâ, aut interpolatione, profectum arbitror. Omnes vbique de X. partibus loquuntur; quarum vna viris, nouem feminis iudicio vatis impertiuntur. Iam corruptum versum alterum videbimus, et sensum illatum: decem partes voluptatis a feminis percipi: vt apud Schol. Lycophr. ὅτι δεκαπλασίως ἐρᾷ τοῦ ἀνδρὸς ἡ γυνή. quo facto extitit ineptus homo, qui forte ex sensu suo nouum computum iniret, et in XIX. partes totum illud dispertiretur. Vereor adeo, ne ab Apollodoro haec tantum scripta fuerint: ὁ δὲ ἔφη, δέκα μοιρῶν περὶ τὰς συνουσίας οὐσῶν, τὰς μὲν ἐννέα ἥδεσθαι γυναῖκα, reliqua omnia accessisse ab interpolatrice manu. Laborat et Barthius in h. l. ad Stat. Theb. II, 95. parum feliciter. §. 7. Ἐγένετο δὲ καὶ πολυχρόνιος. Vere hoc quidem dictum, sed vix ab Apollodoro. Adscriptum ex Callimacho erat L. P. 127. Δώσω καὶ βιότω τέρμα πολυχρόνιον. Septem aetates vixisse tradebatur in Melampodia: versus, sed corrupti, sunt apud Schol. Lycophr. 682. §. 8. Ἄρει σφάγιον ad placandum eum, cum iras ex dracone caeso sup. c. 4, 1. susceptas nondum deposuisset. Phoeniss. 940 sq. Vaticinium hoc de Menoeceo pro patriâ immolando et ipsam rem persequutus est Euripides in Phoeniss. 841 sq. inpr. 937 sq. Statius lib. X, 589. 620. 756 sq. Pugna facta est ad Ismenum: Pausan. IX, 9. p. 729. etsi is vnam tantum factam pugnam meminit. De alterâ mox videbimus. Ordinem, qui hic est, pugnandi et oppugnandi variant tragici. Accessum ad muros oppugnandos v. in Aeschyl. S. ad Th. 384 sq. in Phoeniss. 1100 sqq. vbi mox Argiuis recedentibus exeunt Thebani, et fratres ad singulare certamen deueniunt; tunc Argiui fugantur. Etiam apud Statium primo die, Amphiarao

terra hiante abforpto, recedunt Argiui (lib. VIII. pr.). Altero die iterum pugnatur, ἀριστεύει Tydeus, tandem occumbit; (lib. VIII. ad f.) tertio propius ad Ismenum pugnatur, praecipuam laudem fert Hippomedon, fed occumbit is cum Parthenopaeo (lib. IX.) quarto Menoeceus fe immolat, oppugnatur vrbs, perit Capaneus fulmine ictus, (lib. X.) recedunt ab vrbe Argiui, fit pugna fratrum. Nocte infequente Argiui caftra relinquunt. De *Capaneo* late Phoen. 1179 fq. Statius X, 827 fq.

f. 8. §. 2. οἱ Ἀστακοῦ παῖδες ἠρίστευσαν. Filiorum Aftaci nomina, quae fequuntur, *Ismarus*, *Leades*, *Amphidicus*, *Melanippus*: hic quidem omnium clariffimus, v. Aefchyl. S. ad Th. 413 fq. facta iam eius mentio fup. I, 8, 5 extr. p. 60. itaque is intelligendus, quoties poetae *Aftaciden* memorant. Caefus ab eo Tydeus (v. inf. f. 8.) et Mecifteus, Adrafti frater: Paufan. IX, 18. pr. *Leades* forte fuit Λειάδης. Apud Aefchyl. 480. opponitur Eteoclo Megareus, Creontis f. ὡς δὲ Εὐριπίδης φησί. in Phoeniff. 1160 fqq. auctoritatem Antimachi acceffiffe, e Paufania l. c. difcimus, de Periclymeno cf. mox f. 8. §. 4. De *Tydeo* propter immanitatem immortalitatis munere excidente v. inpr. Schol Pindar. N. 10, 12. Schol. Il. ε, 126. e Pherecyde, et huius Fragmenta p. 168. alios apud Burmann. ad Ovid. Ibin 517. Occifum Melanippum ab Amphiarao, diferte narrat Paufan. IX, 18 pr. p. 745. etiam Schol. Il. ε, 126. cum Schol. Lycophr. 1066. Secundum haec legi poffit: τιτρωσκομένου δὲ Τυδέος. Ab Amphiarao caput caefi iam ante Melanippi recifum ait nofter. At a Capaneo caput auulfum narrat Statius l. c. 746 fqq. §. 5. Immane Tydei factum Schol. Lycophr. l. c. 1066. διασχίσας ἐκείνου τὴν κεφαλὴν, ἀπεῤῥόφησε τὸν ἐγκέφαλον. In Schol. Pindari N. 11, 43. eft: τούτου δοκεῖ διὰ τὴν ὀργὴν λαβὼν ὁ Τυδεὺς τὴν κεφαλὴν, καὶ ῥήξας, ἐκροφῆσαι τὸν

ἐγκέφαλον. At altero loco, N. 10, 12. deguſtaſſe carnem narratur; in hoc et verſus ex Meleagro Euripidis afferuntur: εἰς ἀνδροβρῶτας ἡδονὰς ἀφίξεται κάρηνα Τυδεὺς γένυσι Μελανίππου σπάσας: quibus eo deuenturum Tydea ſignificat, vt, voluptate ex eſu carnis humanae captâ, ore dilaniet caput Melanippi. De iis vſſ. conſulendus Valken. Diatr. p. 142. §. 6. *Amphiarai mors* celebratiſſima: Late Statius VII, 690. ſed minus felix in hâc operis parte. Pauſan. IX, 8. p. 727. παρὰ ποταμὸν Ἰσμηνόν. in viâ a Potniis verſus Thebas; Pauſan. ibid. Locus *Harma* dictus, vt multi, v. c. Schol. Il. β, 499. et Euſtath. Steph. Byz. h. v. Strabo IX. p. 619. C. Egi de eo ad Philoſtrat. Imagg. I, 27. (in Opuſc. Acad. Tom. V. p. 82. 83. A *Periclymeno* fugatus Amphiaraus: cf. Nem. 9, 61 ſq. Pindar. vbi Schol. monet eum Neptuni et Chloridis e Tireſiâ natae eſſe filium, diuerſum ab altero, Nelei filio: de quo ſup. I, 9, 9. p. 70. Neptuni filium dixerat quoque Eurip. Phoen. 1163. et inde noſter paullo ante, cum Parthenopaeum ab eo caeſum traderet. *Bato* et ipſe pro heroe habitus Argis: v. Pauſan. II, 23. Eius ſignum Delphis viderat Pauſan. X, 10. et in arcâ Cypſeli idem expreſſus, V, 17. p. 420. Amphiaraus viuus, ἔμψυχος ad inferos deſcendit, quod Sophocl. El. 845. πάμψυχος ἀνάσσει. Cultus pro heroe apud Argiuos, et apud Oropios Boeotiae. Apud hos quidem celebre eius fuit μαντεῖον v. Pauſan. I, 34. §. 7. *Adraſtus* vnus e ducibus cladi ſuperſtes, equi *Arionis* beneficio ereptus (vt Hygin. f. 70.) nobile inter poetas argumentum. Arionis ipſe Homerus mentionem facit Il. ψ, 346. 7. (nam Statium VI, 301 ſq. memorare nolo,) de eius ſtirpe v. Schol. ad e. l. e Cyclicis, vt in fine ſubiicitur, et Pauſan. VIII, 25. p. 650. In verbis Ἄδραστον δὲ μόνον ἵππος διέσωσεν Ἀρίων veſtigia verſus facile agnoſcas. Barthius ad Stat. Theb. II, 197. in cod. Pal. margine ad-

ſcriptam viderat vocem Ἀντιμάχου, e cuius Thebaide eum ſupereſſe ſuſpicatus erat is, qui adſcripſit. Alios eius verſus de Arione appoſuit Pauſan. l. c. vnde diſcimus, cum Arione alterum equum Caerum fuiſſe, (v. Schellenberg. Fragmenta p. 65 et p. 68) et Arionem Terrâ editum; in Apollodoro Ceres, in Erinnyn mutata, mater eſt, vt et apud Schol. Il. l. c. et Schol. Lycophr. 153. cf. Pauſan. p. 649. hoc eſt illud quod Agatharchides reſpicit, p. 11. τὸ δὲ Δήμητρος κάλλος εἰς τὴν αἰσχίστην μετασταθῆναι διάθεσιν. Laudatum verſum explet Barthius ſic: Ἄδραστον μόνον ἵππος ἔσωσεν δῖος Ἀρίων. felicius Mitſcherl. noſter Epiſt. crit. p. 33. Ἄδραστον δὲ μόνον δῖος διέσωσεν Ἀρίων. Idem acute ſuſpicatur totum locum e margine in Apollodori verba irrepſiſſe. Tametſi Apollodorus ipſe poetae verba in animo habere potuit; vti etiam Strabo IX. p. 619 C. τὸν δὲ (Adraſtum) διὰ τοῦ Ἀρείονος σωθῆναι.

Cap. 7.

ſ. 1. *Creon* poſt Eteoclem regnum Thebarum recuperat, quod iam Laio occiſo tenuerat; nam ſecundum tragicos vnus idemque Creon habetur. Expellit ille nunc demum Oedipodem, ſecundum Phoeniſſas Euripidis 1580 ſq. et Statium Theb. XI, extr. cf. Schüz. ad Aeſchyl. Exc. p. 480. Eius inhumanitas, cum Polynicis et Argiuorum corpora ſepulturae iure interdiceret, celebrata a tragicis, vt et *Antigones* pietas in fratrem: vid. Aeſchyl. S. ad Th. 1005 ſq. et Sophoclis Antigonen. Fuit alia Antigone Euripidis. cf. Hygin. f. 72. §. 3. *Adraſti* ἱκετεία clara inprimis in Athenarum laudibus: vt Iſocr. Paneg. 15. vid. Statius Theb. XII. Eadem et Theſei humanitas argumentum fecit Supplicibus Euripidis: etſi ibi res Eleuſine geritur, non Athenis. Add. Diodor. IV, 65. extr. Pauſan. I, 39. Plutarch. Theſ. p. 14. A. vnde patet noſtrum

tragicos ſequi, qui haec ita narrarunt, vt armis ſepulturam extortam dicerent. ἐπὶ τὸν Ἐλέου βωμόν. vid. ſup. II, 8, 1. §. 2. Reſpexit locum noſtri Zenob. I, 30. (p. 9. vbi leg. τοὺς νεκροὺς ἐξῄτουν). ἱκετηρίαν θεὶς, habet e poetâ, puto: pro ἱκέτης γενόμενος. Sepultura facta per ſeptem buſta, de quibus v. Pindar. N. 9, 56. §. 4. Adducuntur VII. ducum corpora Athenas apud Eurip. Suppl. 755. §. 5. *Euadnes* hoc facinore nihil nobilius in his fabulis: vid. Eurip. Suppl. 990 ſqq. Ἴφιδος male erat editum; Ἴφιος ſcripſi ipſis codd. auctoribus; ſed et nota res; prodit ipſe Iphis apud Eurip. l. c. 1032. Iphios filium Eteoclum vidimus ſup. c. 6, 3 extr. Hygini errorem, qui Phylaci filiam prodit Euadnem, corrigit Munker. ad f. 243. n. 5.

ſ. 2. *Bellum Epigonorum.* Eſt de eo bello hic, qui ſequitur, inter locos claſſicos: add. Diodor. IV, 66. vbi cf. Weſſel. Pauſan. IX, 5 et 9. qui alios auctores habuit. Expoſitum id bellum eſſe debuit ab Hellanico et ab Ephoro; fuit vero etiam vetus carmen, οἱ Ἐπίγονοι: vnde primus verſus: νῦν αὖθ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθαι Μοῦσαι, ſervatus in lib. de certamine Hom. et Heſiodi, repetitus ab Ariſtoph. in Pace 1270 vbi v. Brunck. Homero a multis tributum id carmen, (cf. Bentl. Epiſt. ad Millium p. 62. 63) teſte Pauſaniâ IX, 9. p. 729. cui valde illud probatum: ἔπη εἰς τὸν πόλεμον τῶν Ἐπιγόνων. vnde puto haec eadem a Dionyſio in Cyclum mythicum fuere adoptata, vna cum Alcmaeonis rebus. Nam fuere in hoc bello praecipuae partes *Alcmaeonis:* cuius nomine inſcriptum fuit aliud epos, ἡ Ἀλκμαιωνὶς, de quâ vide v. c. Schol. Oreſt. Eurip. 998. cf. Bentlei. Ep. ad Millium p. 19. illa tamen non tam bellum, quam Alcmaeonis ſeriora fata (v. ſ. 5 ſq.) expoſuiſſe videtur; ad quae, praeter Steſichori Eriphylen, ſpectauere tragoediae, alia Sophoclis, Alcmaeon, eius-

dem alia, Eriphyle, si vere fuit diuersa, Euripidis alia Ἀλκμαίων ὁ διὰ Ψωφῖδος (vid. inf. f. 5.) Latine ex his vnam verteret Ennius (v. inter fragm. Ennian. p. 281 sq.) aliam Accius. Sed ipsum bellum attingere debuit alia Aeschyli, alia Sophoclis fabula: Epigoni. Ceterum videor mihi in his fabulis non tam veteres narrationes et priscam famam, quam poetarum ingenia antiquiores fabulas, inprimis Thebaidis, aemulantia deprehendere. Ipse numerus ducum septenarius ab illo altero τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας ductus erat; quod auctorem Aeschylum habuisse traditur a Pausan. II, 20. p. 156. — §. 2. ὁ θεὸς ἐθέσπισε. huc pertinent illa ostenta meliora, quae Sthenelus iactat: *cepimus*, inquit, *Thebas* πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ, contra quam in primâ ad Thebas expeditione malis ominibus vsi erant Argiui, cumque iis non paruissent, foedâ clade pulsi rediere: haec est stultitia, hae sunt ἀτασθαλίαι, quibus periisse eos ait; Il. δ, 405-9. §. 3. De Thersandro eiusque progenie vid. Pindar. Ol. 2, 76. et ibi Schol. Fuisse de eo plura in Cyprio carmine, e Proclo constat. cf. ad Aen. Virgil. II, 261. Periit ille in bello Troiano, a Telepho in Mysiâ occisus. vid. Pausan. IX, 5. p. 722. τοὺς παῖδας, Alcmaeonem cum Amphilocho, vt statim videbimus. Memorantur Odyss. ο, 248. cum suâ stirpe; add. Pausan. VI, 17. p. 494. et V, 17. p. 420. §. 4. ἡγεμόνα Ἀλκμαίωνα. Diuersis modis haec ab aliis tractata fuisse necesse est; apud Eurip. Suppl. 1215. Aegialeus et Diomedes duces sunt; quemadmodum in Diomedem rerum summam deuoluit ingeniosus auctor epici carminis *Epigoniad*, *W. Wilkie*; apud Pindar. P. 8, 67. dux est Adrastus; quem morte Aegialei auditâ moerore confectum apud se Megarenses tradebant: Pausan. I, 43. p. 103. idem cum filio Hipponoo in rogum se immisisse narratus ab alio poetâ: vid. Hygin. f. 242. Vnde apparet,

a pluribus poetis belli huius casus fuisse expositos. Nomina septem ducum Epigonorum sunt quoque apud Hygin. f. 71. sed deficiunt apud eum duo nomina corrupta et apud Eustath. p. 489 extr. qui nouem annumerat, quod et apud Pausan. II, 20. siti p. 156. cf. X, 20. p. 822. In Alcmaeone: Aegialeo, Thersandro, Diomede, Sthenelo, plerumque conueniunt; sed Parthenopaei filius *Promachus*, quem et Pausan. agnoscit, Eustathio est Stratolaus, Hygino Thesimenes, nisi vox corrupta; Euryalum Mecistei etiam Pausan. Polydorum Hippomedontis Pausan. et Eustath. memorant; hic et Melontem Eteocli.

§. 3. *Pugna* facta *ad Glissantem* vrbem Boeotiae (Pausan. IX, 19. p. 746. 7. Schol. Pindari P. 8, 68). §. 2. *Laodamas* Eteoclis f. (cuius tutor Creon etiam a tragicis memoratus: Pausan. IX, 10. p. 730) dux Thebanorum, *Aegialeum* interimit, qui ex ducibus solus occubuit; vt ex septem olim ducibus vnus pater Adrastus fuerat seruatus: cf. Schol. Pindar. l. c. Pausan. l. c. et IX, 5. p. 722. IX, 9. p. 729. add. Herodot. V, 61. *Laodamantem Alcmaeon* occidit. At apud Herodot. V, 61. et Pausan. l. c. p. 722. Laodamas nocte post cladem acceptam in Illyrios se recipit: (quae res forte fabulas sup. 5, 4. de Cadmi in Illyricum recoxit). §. 4. De Tiresiae morte ad Tilphussam Boeotiae fontem vid. Pausan. IX. 19. VII, 3. Diodor. IV, 67. erat is in monte Tilphussio haud longe a lacu Copaide ad Haliartum (cf. Pausan. IX, 18. p. 745 extr. Alia Tilphussa Arcadiae apud Polyb. memoratur IV, 43). πόλιν Ἑστιαῖαν κτίσαντες κατῴκουν. Non de Euboeae Hestiaeâ cogitandum: fuit alia Acarnaniae, alia circa Olympum, testante Stephan. Byz. vti Hestiaeotidem sub Ossâ et Olympo collocat Herodot. I, 56. serior tamen Hestiaeotis in occidente Thessaliae quaerenda. Iam autem Pausanias p. 728. captis Thebis alios in Illyricum, alios

in Illyricum, alios ait in Theſſaliam conceſſiſſe et montem Homolen occupaſſe. Haec ipſa loca, quae primo Thraces, tum Pelasgi (cf. Dionyſ. Hal. I, 18.) incoluerant, inſidebant tum Dores: vid. ſup. Obſſ. p. 195. ideoque non diuerſa ſunt, quae Diodorus habet IV, 67. αὐτοὶ δὲ μεταναστάντες ἐκ τῆς πόλεως, ἐπὶ Δωριεῖς ἐστράτευσαν, καὶ μάχῃ νικήσαντες τοὺς ἐγχωρίους, ἐκείνους μὲν ἐξέβαλον ἐκ τῶν πατρίδων. eiecti ſuis ſedibus Dores inde dilapſi, occuparunt Doridem ſ. tetrapolin Doricam.

ſ. 4. *Thebae* captae traduntur a victoribus *Therſandro* Polynicis filio. Pauſan. IX, 8. p. 722. rediit mox in eam pars profugorum, vid. Diodor. l. c. manſere tamen per longum tempus Thebanorum res valde attritae: cf. Strabon. IX. p. 632 B. §. 2. *Manto* Delphos miſſa: vnde illa Clarum et Colophonem venit. vid. Schol. Apollon. I, 308. Pauſan. IX, 33. pr. VII, 3. pr. Mela I, 17. At inf. ſ. 7. §. 2. eam ab Alcmaeone ductam tradidit Euripides. Apud Diodor. IV, 66. illa Daphne eſt.

ſ. 5. Narratio, quae ſequitur, an *ex Alcmaeonide* (vid. ſup. ad ſ. 2. pr.) petita ſit, nunc non auſim probabiliter dictum cenſere. Plus enim tragicae περιπετείας ineſt narratis quam epici coloris. §. 3. Fugit autem Alcmaeon Argis, nam ibi piaculum commiſſum. *Oicles* pater Amphiarai, eoque auus Alcmaeonis, illo adhuc tempore ſuperſtes; cum alii eum in expeditione Herculis aduerſus Laomedontem obiiſſe traderent: ſup. II, 6, 4. Obſſ. p. 183. Eius monumentum in Arcadiâ viderat Pauſan. VIII, 36. p. 673 extr. Vrbs fuit Arcadiae *Pſophis*, antea Phegia dicta, de quâ Pauſan. VIII, 24. Phegeus ibi vixit: vid. Pauſan. ibid. p. 646. add. Burman. ad Ovid. Met. IX, 412. Iam ad ea, quae hic eueniſſe narrantur, an ſpectauerit Euripidis Ἀλκμαίων διὰ Ψωφῖδος, videbimus paullo poſt ad ſ. 4, 2. §. 4. *Arſinoe*. Alpheſiboea eſt Pauſan. l. c.

R

p. 646. et Propertio I, 15, 15. *Alphesiboea suos vlta est pro coniuge fratres, sanguinis et cari vincula rupit Amor* hoc est quod §. 9. videbimus, Ἀρσινόην δὲ μεμφομένην. Videtur hinc illa Acarnanem et Amphoterum consiliis iuuisse ad puniendos fratres suos. Ad *Oeneum* venit, cuius senectam ad seriora tempora protraxere poetae tragici, vt haberent nomen illustre in his fabulis. Malis et aerumnis ille oppressus; vnde ap. Athen. VI. p. 223. C. in notis Timoclis Comici versibus, quomodo mala aliena vel in tragoediis aegritudinem leuare possint: Γέρων τις ἀτυχεῖ; κατέμαθε τὸν Οἰνέα. De eo cf. sup. I, 8, 5. 6. et Var. Lect. p. 61. cum Obss. ad e. l. vbi Diomedem cum Alcmaeone vidimus Calydonem adiisse. vid. Strabo X, p. 709. B. ex Ephoro. §. 6. κατῴκησε, poterat locum habere κατῴκισε, quod etiam in Thucyd. l. c. est. sed et illud recte. Ad ostia Acheloi circa Oeniadas terra aggesta alluuie nouum fecit littus, (res iam ex Herodoto nota II, 10. tum ex aliis vt Plutarch. de Exilio p. 602. D.) in quo Alcmaeon consedit. §. 7. *Callirrhoe.* Acheloi filia, etiam apud Pausan. l. c. haec est, de qua Ovid. Rem. 455. *Amphilochi frater ne Phegida* (Arsinoen) *semper amaret, Callirhoe fecit parte recepta tori.* Simulasse h. l. fertur Alcmaeon se velle Apollini Delphico dedicare monile Eriphyles. Conuenit fere Pausan. p. 646 extr. At alii e responso dei id factum narrunt; nam sors ipsa extat apud Athen. VI. p. 232. (repetita ab Eustath. p. 1697, 42.) ex Ephori lib. XXX. historiarum: Ἀλκμαίωνι μὲν (ὁ θεὸς ἔχρησε) πυνθανομένῳ, πῶς ἂν τῆς μανίας ἀπαλλαγείη· Τιμῆεν μ' αἰτεῖς δῶρον, μανίαν ἀποπαῦσαι· καὶ σὺ φέρειν τιμῆεν ἐμοὶ γέρας, (affer, consecra et tu mihi pretiosum munus) ᾧ ποτε μήτηρ Ἀμφιάραον ἔκρυψ' ὑπὸ γῆν αὐτοῖσι σὺν ὅπλοις. §. 8. Ceterum ad haec referendus versus Ovid. Met. IX, 412. *Cognatumque latus Phegeius hauserit ensis.* —

§. 9. *Arsinoe* putanda est amorem in Alcmaeonem retinuisse et fratres ob caedem factam obiurgasse; quod illi aegre ferentes sororem in Arcadiam abducunt ad *Agapenorem*, Tegeae regnantem; est is idem, qui Arcades ad Troiam duxit Il. β, 609. cf. Pausan. VIII, 5. filius Ancaei, qui in Calydoniâ venatione obierat sup. I, 8, 5. §. 6.

f. 6. Callirrhoes Acheloi filiae, alteris nuptiis ab Alcmaeone ductae, filii ex Alcmaeone erant *Acarnan* et *Amphoterus*, qui postea memorabuntur. γενέσθαι τελείους: Huc spectant versus Ovid. Met. IX, 413. *Tum demum magno petet hos Acheloia supplex Ab Ioue Callirhoe natis infantibus annos.* vbi vid. Lactant. §. 2. Acarnan igitur et Amphoterus, matris Callirrhoes iussu exiere ad vlciscendam caedem patris, Alcmaeonis, a Phegei filiis, Pronoo et Agenore, factam; qui Delphos proficiscentes ad monile et peplum deo consecrandum deuerterant Tegeam ad Agapenorem, qui sororem, Arsinoen, prius Alcmaeoni nuptam, seruabat. Apud eundem eodem tempore deuerterunt Acarnan et Amphoterus, Callirrhoes filii. Hi itaque interfectores patris repertos occidunt, inde Psophidem pergunt et Phegeum cum vxore necant: vid. paullo ante ad §. 4. de Alphesiboeâ.

f. 7. §. 1. εἰς Δελφοὺς ἀνέθεντο. tamen et hic *monile* furto ablatum Phocensi homini caussa insaniae et euersae domus fuit. Gale laudat Athenaeum, apud quem est locus lib. VI. p. 232 extr. 233. vbi et oraculum Alcmaeoni datum quod vid. sup. ad f. 5. §. 7. ex Ephoro: sed diserta narratio est ex Phylarcho apud Parthen. c. 25. spectat ea ad bellum Phocense, et erat tum repositum monile ἐν τῷ τῆς προνοίας Ἀθηνᾶς ναῷ, quae aedes erat Delphis, teste Pausan. X, 8. p. 819 extr. *Acarnan* autem conditor Acarnanum etiam ap. Thucyd. l. c. verba aduocat Strabo. antea Curetes haec loca tenuerant. Ab ipso Alcmaeone occu-

patam Acarnaniam tradiderat Ephorus; vid. Strabon. VII. p. 501. C. 502. A. X, p. 710. A. B. Habuit et haec regio fabulas suas. De Ambraciae originibus vid. Antonin. Lib. c. 4. §. 2. Εὐριπίδης δέ φησιν. haud dubie in Alcmaeone διὰ Ψωφῖδος. de quâ fabulâ v. Bentl. Epist. ad Mill. p. 19. viros doctos ad Hesych. p. 514. et Euripidis fragmenta. A nemine tamen edoctum te videas, quid poeta per illud διὰ Ψωφῖδος declarauerit. Ad priora tempora referunt, quando Alcmaeon Psophidem venerat a Phegeo recepturus monile et peplum; ita vero erat Ἀλκμαίων ἐν Ψωφῖδι, vel κατὰ Ψωφῖδα; non vero διὰ Ψωφῖδος. Nisi fallor, Alcmaeon Psophidem transgressus, vbi ille, mente ex insaniâ receptâ, Arsinoen Phegei filiam duxerat, Corinthum ad repetendos a Creonte liberos, nutriendos ipsi traditos, adierat; nam hic scenae locus fuisse videtur; etiam regis nomen Creon est, vt in fabulâ Medeae Creon Corinthi rex erat. eius filius vel filia intelligenda in fragm. Alcmaeonis Eurip. n. VIII. ὦ παῖ Κρέοντος etc. §. 4. *Amphilochus* Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος ᾤκησεν. consentaneum magis ᾤκισε. Potuit huic Alcmaeonis filio ab Euripide hoc tribui. Sed is, ad quem communiter haec referuntur, Amphilochus Alcmaeonis frater est. nisi illud ab Alcmaeone conditum ipse tantum inhabitauit; quod Ephorus statuebat apud Strabon. X. p. 710. B. VII. p. 501. C. 502. A. Fuit Amphilochus et ipse inter claros vates. Eum inf. 10, 8. inter procos Helenae videbimus; interfuit nauigationi ad Troiam; atque inde Argos redux in Acarnaniam transiisse, (Thucyd. l. c. et II, 68. inde Strabo l. c.) secundum alios cum Calchante (Q. Smyrn. XIV, 365 sq.) Pamphyliam frequentasse incolis et Mallum in Ciliciâ condidisse fertur; in quâ vrbe oraculum eius fuit, aliud apud Oropios cum Amphiarao. Pausan. I, 34. p. 83 extr. cf. Strab. l. c. In Mallo condendâ adiutores habuit

Mopſum, Apollinis et Mantus filium, clarum vatem; de eorum diſſidiis et pugnâ aliae ſunt fabulae, quas vid. apud Lycophr. 439 ſq. 980. 1047. ibique Schol. Conon. Narrat. 6. Strabon. XIV. p. 951. C. (642.) 993. B. (676.) Etiam hunc Mopſum paſſim cum altero antiquiore, qui Argonautis interfuiſſe narratur, confuſum viri docti ſaepe notarunt.

Cap. 8.

Fabulae Arcadicae. c. 8. 9. 10. ſ. 1. 2. ſunt eae nec numero multae nec celebres, niſi quae Iovem et Mercurium attingunt; forte et quae ad Lunam et Panem ſpectant. Arcades, ex antiquiſſimis Graeciae populis, e Pelasgicâ ſtirpe ſuperſtites: Nam tutabatur eos aduerſus Hellenum incurſiones locorum natura montibus vallibus et amnibus intercepta. Ita vero eueniſſe ſuſpicor, vt traherent ad ſe ſibique vindicarent fabulas generis Pelasgici tanquam ſibi proprias; in quibus etiam ſunt Argolicae nonnullae cf. II, 1, 2, 3. In ſimilem errorem induci ſe paſſi ſunt ſcriptores, v. c. Dionyſius Halic. qui ad Arcadiam ſolam retraxit Pelasgorum, qui Italiam frequentaſſe feruntur, origines, cum tamen Pelasgi late per diuerſa omnis Graeciae loca, diuerſis populorum nominibus, ſparſim ſedes habuiſſent. Retulere itaque Arcades ad ſe et generis humani origines, et vitae ſilueſtris in mitiorem vitam mutationes, frumenti inuentum, artium rudimenta, religionum a Iove ductarum elementa, et, quod inprimis memoratu dignum, aſtrologiae primas lineas; has quidem fabulis expreſſas, Calliſtus in vrſam mutatae, filii in Arctophylacem, et ſic alia. *Proſeleni* dicti Arcades vetere cognomine, vnde fabula nata de Arcadibus ante lunam ortis: (quam Proluſione academicâ illuſtrauimus a. 1777. in quâ ſunt alia ad hoc genus ſpectantia. Opuſc. Acad. Vol. II. p. 334) ſunt certe fabulae Arcadicae ex antiquiſſimis; nam vltra

diluuii Deucalionei tempora assurgunt. Possis itaque in eam sententiam deuenire, an omnino mythorum digerendorum et ordinandorum rationem inire forte praestet hanc, vt a fabulis Pelasgicis, tanquam antiquissimis, initium faciamus. Erit tamen admodum difficile eas indagare et ab aliis discernere, Hellenum quippe ingeniis et sermone poetico mutatas, variatas et politas. Ceterum mythi Arcadici a Pausania memorati plerique morum asperitatem spirant, sunt pauci et incomti et parum variati, et mirationem plerumque faciunt forma humana in ferinam mutata. Itaque ab iis Ovidius Metamorphoses exorsus est. Sed totum hoc genus mutatarum formarum singularem commentationem sibi postulat, si in caussas inquirere velis: (idque exsequutus est non infeliciter paullo post priorem Apollodori editionem Mellmann olim noster Commentat. de mutatis formis 1786). Fabulas Arcadicas attigerant ex antiquioribus Hesiodus et Acusilaus; Eumelus, Pherecydes, Asius, mox s. 2. laudantur. Ex sequiore aetate Mnaseas ἐν τοῖς περὶ τῆς Εὐρώπης apud Schol. Apollon. IV, 264. Dionysius Chalcidensis ἐν κτίσεσι. Staphylus, cuius fuere Arcadica: v. Sext. Empir. p. 272. et ibi Fabric. Habuere quoque Arcades scriptorem e popularibus Araethum Tegeaten, quem idem Schol. Apollonii memorat: apud Hygin. Ariethus scribitur nomen. Add. Pausan. VIII. pr.

s. 1. Pelasgus ab Acusilao proditur Iovis et Niobes filius, cumque eo Argus sup. II, 1, 1. §. 7. Niobe autem Phoronei filia, et Phoroneus cum Aegialeo ex Inacho et Melia Oceanina prognatus. Est haec simplicissima communis Argiuorum, Arcadum et Aegialensium (qui Achaiae oram tenuere), ignotae, si ad remotiora contendas, originis declaratio. αὐτόχθονα. sic et ipsi Arcades apud Pausan. VIII. cf. Schol. Eurip. Or. 1646. Ab hoc,

ſtirpis progenitore, diuerſus eſt alius *Pelasgus*, qui ad Theſſaliae orgines ſpectat, Haemonis pater, auus Theſſali: notus ex Dionyſ. Halic. I, 17. et fragmento Rhiani in Schol. Apollon. III, 1089. de quo vid. Scalig. ad Euſeb. p. 19. 20. cf. Steph. Byz. in Αἱμονία. Alter porro Pelasgus, quem II. appellare poſſis, commemoratur ex Characis Chronic. lib. I. apud Steph. Byz. in Παῤῥασία, Areſtoris f. Iaſi nepos, Argi pronepos; quem Argis in Arcadiam migraſſe ait, dictam tum Pelasgiam, regnaſſe annos XXV. et condidiſſe vrbem Parrhaſiam. At apud Dionyſ. Hal. I, 11. ſtemma eſt a Phoroneo ductum: eius filia e Ioue parit Pelasgum (I.) a quo natus Aezeus (Azan forte Arcadicum nomen erat) ab hoc Lycaon (I.). Eius filia Deianira e Pelasgo (II.) parit Lycaonem (II.) is pater Oenotri eſt, a quo primos Pelasgos in Italiam inferiorem ductos eſſe nota narratio eſt. Memoratur quoque tertius Pelasgus cum Iaſo et Triopa natus: Schol. Il. γ, 75. — §. 2. *Lycaon.* Conueniunt ſqq. cum Schol. Lycophr. 481. Ad eum plura vitae cultioris inuenta retulerunt Arcades. v. Pauſan. VIII, 2. Scelus itaque, quod ei tribuitur, ſeu victimae humanae, ſeu hoſpitum mactatorum (late expoſitum ab Ovid. Met. I, 214 ſq.) ad filios eius transferunt alii, in quibus noſter, et Nicolaus Damaſc. Excerpt. p. 446. et apud Suidam in Λυκάων. v. ad Hygin. f. 176. Μελιβοίας: haec eadem habet Natalis Comes Mytholog. IX, 9. loco luculento, quem ex Hecataeo Mileſio, lib. II. Genealogiarum appoſuit. Solet ille homo loca e ſcriptoribus deperditis afferre non aliter ac ſi adhuc legerentur, petita fere ex veteribus Grammaticis. Locum, quem hic laudat, non ſine fraude compoſuiſſe videtur ex Schol. Lycophr. 481. vbi ſimilia fere et iſti loco et huic Apollodori leguntur, ſed nullâ Hecataei factâ mentione; contra vero in fine Apollodori nomen occurrit. καθάπερ ἄλλοι

λέγουσι, νύμφης Κυλλήνης. Supplendum inde Κυλλήνης nomen in Schol. Eurip. 1646. vbi excidit: Pelasgus γυναῖκα ἀγαγόμενος ἐπιχωρίαν (adde Κυλλήνην) ἀφ' ἧς τὸ ὄρος οὕτω καλεῖται, υἱὸν ἔσχε Λυκάωνα. Iterum alii Deianiram matrem, Cyllenen vxorem Lycaonis ediderant; in his princeps Pherecydes: Dionyſ. Halic. I, 13. teſtem adhibens Φερεκύδην τὸν Ἀθηναῖον, γενεαλόγων οὐδενὸς δεύτερον. πεποίηται γὰρ αὐτῷ περὶ τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ βασιλευσάντων ὧδε ὁ λόγος: Πελασγοῦ καὶ Δηϊανείρας γίνεται Λυκάων. οὗτος γαμεῖ Κυλλήνην Νηΐδα νύμφην, ἀφ' ἧς τὸ ὄρος Κυλλήνης καλεῖται. §. 3. *Lycaonis L. filii.* Videntur in hunc cenſum retuliſſe Arcades conditores omnium ſuarum vrbium ſeu vicorum (συνοικιῶν), nam habitabant illi vicatim et per familias. Adſcripſerat haec nomina, cum locis, quae vnus quisque eorum occupauerat, Pherecydes, vt ex eodem Dionyſii loco diſco: ἔπειτα τοὺς ἐκ τούτων γεννηθέντας διεξιών, καὶ τίνας τόπους ἕκαστοι τούτων ᾤκησαν. Partem ex iis recitat Pauſan. VIII, 3. et Schol. Lycophr. l. c. nec tamen conueniunt nomina inter ſe: deſiderantur in noſtro nomina ſatis clara *Acaci*, *Phigali*, *Parrhaſi*. Quid? quod *Oenotri*, quem non praeterit Pauſan. p. 603 nulla omnino fit mentio: cum tamen Peucetii, qui cum eo in Italiam traiecit, nomen appoſitum ſit; de quo Oenotro tam multa leguntur apud Dionyſ. Halic. I, 11. ſed is alios auctores ſequitur; in his Pherecydem: v. fragmenta Sturz. p. 203 ſq. ſunt ibi quoque filii Lycaonis numero XXII. et, ſi penitius inſpexeris, alius ac ſerior Lycaon. §. 5. οἱ δὲ αὐτὸν ἐπὶ ξενίᾳ καλέσαντες. Sic et Schol. Lycophr. 481. hoc alii aliter narrant: v. Not. ad Hygin. f. 176. Alii filium Nyctimum aiunt mactatum: v. apud Schol. Lycophr. l. c. alii nepotem Arcadem: Eratoſth. 8. Hygin. P. A. II, 4. alii obſidem: Ovid. Met. I, 227. — §. 6. Τραπεζοῦς. Narrant hoc omnes

ſupra laudati, etiam Eratoſth. cf. ad Hygin. cſ. 176. At Pauſan. p. 602. nomen vrbis a filio Lycaonis Trapezeo repetit: cf. Steph. h. v. in quo nomen filii male ſcribitur Τραπεζοῦς. eſt Τραπεζεύς, etiam ap. Schol. Lycophr. l. c. ἀνασχοῦσα γὰρ ἡ Γῆ. Scilicet Iupiter τὴν Ἀρκαδίαν συνεχῶς ἐκεραύνωσεν, ἕως ἡ Γῆ παρακαλοῦσα τὸν Δία, τὴν χεῖρα ἐξέτεινε. διὸ Φασὶ πρώτως ἐν Ἀρκάσιν ἐκεχειρίαν γενέσθαι. Schol. id. ibid.

§. 2. *Diluuium Deucalioneum:* Superius narrata ſpectarunt ad tempora ante-diluuiana; ex quibus antiqua memoria manſerat efferatorum ad extremam improbitatem hominum. Ad ſimilem perſuaſionem inſtruxit aetates ſuas Heſiodus: τοὺς μὲν ἔπειτα Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε. Bene haec! modo Iupiter meliores, non autem deteriores homines creaſſet! *Deucalionei diluii* memoria ſupererat in fabulis Atticis, Delphicis, Eliacis, et, vt h. l. videmus, in Arcadicis, Nycteo regnante: conuenit Schol. Lycophr. l. c. 481. (add. ad v. 72.) et Schol. Eurip. Or. 1646. (1678). Hoc idem ſequutus Ovidius ingenioſe Lycaonis inhumano facinori ſubiecit diluuium. Met. I. Sed chronographi de tempore diuerſis modis ſtatuerunt: ſufficit vel Simſonum inſpicere ad a. 2492. cf. Grabe ad Tatian. p. 132. §. 2. De *Calliſto* fabula multis modis tractata a poetis, inprimis ab eo poetarum et ſcriptorum genere, quod aſtrologicas fabulas perſequi coepit. Aeſchyli Calliſto memoratur in Heſychio in Παννίας βήσσας. De *Eumelo* et de *Aſio*, v. Ind. auctor. Lycaonis filiam Calliſto edit etiam Pauſan. VIII, 3. p. 603. *Cetei* filiam ſi dixit Pherecydes, (cf. Sturz. p. 205) referendum ad eum eſt doctum Scholion Eurip. Or. l. c. Sequutus erat hoc idem Ariaethus ap. Hygin. P. A. II, 1. Idem tamen non Calliſto, ſed Megiſto nomen ediderat; ibid. at Themiſto, Iſter ap. Steph. in Ἀρκάς. (vbi pro Ἄρκτῳ γὰρ ὑφ' Ἥρας

αὐτὴν ὀνομασθῆναι leg. ὁμοιωθῆναι) quem locum transcripsit Eustath. ad Il. β. p. 300. A Ceteo videndum est an dicti fuerint Κήτειοι Mysi Od. λ, 520. §. 4. Dianae assimulatum Iovem narrant vulgo omnes. cf. Hygin. P. A. II, 1. fab. 176. 177. et ibi Intpp. §. 5. Iunonis fraudem plerique agnoscunt: etiam Schol. Il. σ, 487. ex Callimacho. Pausan. l. c. p. 603. Erat hoc ipsum ab Hesiodo traditum: vt diserte edocet Eratosth. c. 1. (ad quem cf. doctam notam Koppiers. Obss. p. 94) ornate expositum ab Ovid. Met. II, 405 sqq. cf. Hygin. f. 177. et not. §. 7. *Arcadem* factum *Arctophylacem* noster non memorat: quae tamen communis narratio: cf. Eratosth. c. 8. nec, nomen Arcadiae ab Arcade ductum: v. Pausan. l. c. Eum a Maiâ esse educatum, alibi narratum non memini.

Cap. 9.

§. 1. De *Arcadis* stirpe cf. Pausan. VIII, 4. §. 2. *Elatus* et *Aphidas*. nomina clara inter Arcades. *Azanem* addiderant alii, etiam Pausan. l. c. *Elati* filii ex Laodice, Cinyrae filiâ, quae eadem esse videtur, quae inf. c. 14, 3. §. 4. Laogore est, *Stymphalus* et *Pereus*: tres alios Pausan. addit ibid. p. 605. *Aepytum*, *Cyllenem*, *Ischyn*; hunc postea videbimus c. 10, 3. p. 233. *Aepyti* clarum nomen fuit; educauit Evadnen ap. Pindar. Ol. 6, 54. eius sepulcrum memoratum Homero Il. β, 604. et Theocr. Id. I, 125. 6. cf. Pausan. VIII, 16. Σθενέβοιαν, ἣν γαμεῖ Προῖτος. Nunc alios auctores sequitur, quam sup. II, 2, 1. vbi Amphianactis filia erat. an hunc ex Aphidante factum putabimus: Ἀμφιάνακτος pro Ἀμφιδάμαντος? Teneremus hoc, si Euripidis Bellerophontes superesset.

§. 3. De *Auge* iam sup. II, 7, 4. §. 1. fere eadem vidimus. cf. Obss. p. 189. Similia fere habet Schol. Lycophr. 206. Itidem *Neaeram* Perei filiam idem memorat, Pausan.

quoque l. c. p. 605. ſed Autolyco nuptam. Mirum in modum adornatam fabulam diſerte narrat Alcidamas Or. Ulyſſis in Palamedem, p. 70. ed. Reisk. *Cepheus* et *Lycurgus*. Adiungit *Amphidamantem* Pauſan. VIII, 4. p. 606. iidem apud Apollon. I, 161 ſq. cum Lycurgi filio Ancaeo, de quo paullo poſt. De *Cepheo*, quem Hercules belli ſocium in Hippocoontidas habuit II, 7, 3. §. 4. et qui inter Argonautas fuit: I, 9, 16. §. 8. p. 83. vide ſup. Obſſ. p. 188. Eius filia *Aerope* a Marte compreſſa, Pauſan. VIII, 44. extr. vnde natus *Aeropus*, pater *Echemi*, qui cum Hyllo pugnauit ſup. Obſſ. p. 204. extr. *Auge* Minervae ſacerdos. Scilicet Tegeae Aleae Minervae inprimis celebris religio: v. Pauſan. VIII, 45. p. 693. Auge *φωραθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρός*. plenius apud eund. c. 4. p. 606. *ἐφωράθη τετοκυῖα ἐξ Ἡρακλέους*. apud Strabon. XIII. p. 915. B. *ὑπὸ Ἀλέου — φωράσαντος τὴν τοῦ Ἡρακλέους φθοράν*. eod. loco apponitur argumentum Euripidei Telephi, in quo mater cum filio arcae incluſa ad Caici oſtia enatauit. Conuenit Pauſan. altero loco p. 606. Alii poetae Augen abduci et in mare proiici, modo cum puero, modo nondum enixam, narrauerant; alii variauerant alia. Proxime ad noſtrum Diodor. IV, 33. *ἐπὶ θανάτῳ*. at ſup. p. 214. a patre ablegata fuit, vt in ſeruitutem venderetur. Obſeruata diſcrepantia etiam aliis, vt Goenſio Obſſ. p. 52. qui coni. *ἐπ' ἐξαγωγῇ*. ſed diuerſos auctores ſequi noſter auctor putandus eſt. *παραλαβὼν αὐτὴν ἔφθειρε*. atqui ſupra II, 7, 4. erat: *αὐτὴν γυναῖκα ἐποιήσατο*. Iudicium apponit Commelinus: non eſſe haec *ἀσύστατα*. equidem hoc concedam; alienum tamen ab vſu loquendi et narrandi; etiam Pauſan. VIII, 4. extr. *συνῴκησεν* (non *ἴσεν*) *ἐρασθέντι τῷ Τεύθραντι*, et Schol. Lycophr. 206, vbi noſtrum exſcribit, *γυναῖκα ἔσχε*. alterum ſubſtituere in promtu ſane eſt; nec tamen licet aſſequi, vnde corruptela inferri potuerit: niſi forte

fuit παρέλαβεν αὐτὴν, et, cum erratum esset παραλαβὼν, suppleuit alter ex eod. loco II, 7, 4. vbi de Hercule ἀγνοῶν ἔφθειρε. Verum quidni et hoc diuersimode a tragico tractari potuit! ζητήσας τοὺς γονέας. Ad hos errores Telephi spectat egestas, a Tragicis celebrata; vnde illud Timoclis Comici: ὁ μὲν γὰρ ὢν πένης πτωχότερον αὐτοῦ καταμαθὼν τὸν Τήλεφον γενόμενον, ἤδη τὴν πενίαν ῥᾷον φέρει. cf. Aristoph. Nub. 918. Ran. 866. vbi Spanhem. Fuere autem Aeschyli Μυσοὶ et Τήλεφος, idem, suspicor, drama; Euripidis Auge et Telephus. Porro Agathonis Μυσοὶ et Τήλεφος. Etiam Iophontis Telephus. Sed res satis nota vel ex Horatiano: *dolet sermone pedestri Telephus et Peleus, cum pauper et exul vterque* etc. De oraculo haec sunt apud Svidam in ἔσχατος Μυσῶν πλεῖ. ἔνιοι τὴν παροιμίαν τοῦ χρησμοῦ λέγουσι Τηλέφῳ μαντευομένῳ γεγονέναι περὶ γονέων, ἐπὶ τίνας τόπους ἐλθὼν, εὕροι τοὺς γονεῖς. τὸν δὲ θεὸν προστάξαι, πλεῖν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν. ἀφικόμενον δ' εἰς Τευθρανίαν, νέμεσθαι δὲ ταῦτα τὰ χωρία Μυσούς, ἐπιτυχεῖν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Venerat eo Telephus, vt matrem reduceret in Arcadiam; vt Epigr. Cyzic. 11. εἵνεκα ματρὸς Αὔγης τᾶσδ' ἐπέβαν γᾶς Τευθραντιάδος-ὄφρα μιν ἄψ ἀνάγω ἐς πέδον Ἀρκαδίης.

§. 2. *Lycurgus*, obscurus alioqui homo, vt Pausan. VIII, 4 extr. ait, ex Homeri tamen loco Il. η, 142 sq. notus, claros filios habuit *Ancaeum*, *Epochum*, *Amphidamantem*, *Iasum*. Ancaeus venationi Calydoniae interfuit sup. I, 8, 2. §. 8. p. 54. et expeditioni Colchicae I, 9, 16. p. 83. Apollon. I, 164. Epochum Schol. eod. loco v. 164. 171. memorat, modo Ἐπίοχον, modo Ἔποχον. Epochum cum Ancaeo agnoscit Pausan. p. 606. sed ignorat reliquos, quia ei Amphidamas Lycurgi frater, Alei filius est. Iasus, qui et Iasius, filia Atalanta inclaruit. Porro pro Cleophile vel Eurynome, tertia vxor Lycurgi Antinoe editur

apud Schol. Apollon. l. c. I, 164. Euryſthei vxor *Antimache.* in Anaglypho Farneſio Admeta mater et filia editur: vid. ſup. Obſſ. p. 154. 155. ad II, 5, 9. §. 2. *Iaſi* et *Clymenes* f. *Atalanta.* Clymenae duae confuſae ſunt apud Schol. Odyſſ. λ, 325. haec altera e Minyae filiabus; nam Minyadum magnus fuit numerus, a quibus orti Minyae: vid. Obſſ. p. 73. Schol. Apollon. I, 230. Perizon. ad Aelian. III, 42. et XIII, 1. notiſſimum caput de Atalantâ. Verheyk. ad Antonin. Lib. 10 pr. §. 2. De *Atalanta* Iaſi f. Arcadicâ puellâ venatrice, monitum ſup. Obſſ. p. 49. ad I, 8, 2. §. 4. Gale ad h. l. add. Burman. Catal. Argonaut. et add. Ovid. Met. VIII, 318. X, 560. ad Hygin. f. 185. item f. 99. 173. ad Propert. I, 1, 9. Sufficere tamen poteſt vel vnus Simſon. p. 262. 3. Ad ſeqq. §. 3. cf. Aelian. V. H. XIII, 1. qui ſophiſtae alicuius ſeu rhetoris ſcrinia expilauit. Ῥοῖκος καὶ Ὑλαῖος. de caede hac Centaurorum v. Callimach. in Dian. 221. vbi cf. Spanhem. Rhoetum fere Romani ſcriptores appellant, vt obſeruatum a Bentl. ad Horat. II, 19, 23. De Hylaeo vid. ad Virgil. II. Ge. 457. et Propert. I, 1, 13. §. 4. ἐπὶ τὸν Καλυδώνιον κάπρον ſup. I, 8, 2. ἐν τῷ ἐπὶ Πελίᾳ τεθέντι ἀγῶνι. ſunt hi ludi ab Acaſto facti in patris funere. cf. I, 9, 28. §. 1. vid. Obſſ. p. 92. 93. De iis loc. claſſ. in Pauſan. V, 17. p. 421. vbi inter argumenta arcae Cypſeli ſunt. Qui in iis vicere, recenſentur apud Hygin. f. 273. nec tamen in iis Atalanta memoratur; ſed Peleus victor luctâ. Pugilatu certauerant Neſtor et Pollux, tum luctâ Neſtor et Alcaeus Quint. IV, 307 ſq. Interfuerant iisdem ludis Boreadae apud Apollon. I, 1304. At de loco Callimachi in Dian. 202. 8. dubito an recte ad agonem funebrem Peliae referatur. Videtur ſimpliciter locus apud Iolcon declarari per παρὰ τύμβον Ἰώλκιον; nam reſpicit poeta pugnam Cyrenes cum leone apud Pindar. ornate expoſitam P. IX.

cf. Nonnus lib. 28, 180. At seq. de cursus certamine proposito ad alteram Atalantam Schoenei f. spectant passim cum alterâ confusam; de cursu nota loca sunt apud Ovid. Met. X, 560 sq. Hygin. f. 185. §. 6. *Poma a Venere accepta.* vid. Ovid. Met. X, 644 sqq. Philetas in Schol. Theocr. 2, 118. *τά οἱ ποτὲ* Κύπρις *ἑλοῖσα μᾶλα Διωνύσσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων. mala Dionysi, quae Hippomeni Venus dedit detracta capiti suo.* Alter Schol. ad ad 3, 40. minus docte poma Hesperidum subministrat. Nouo modo apud Musaeum vs. 154 sq. Venus Atalantae irata, quod amare noluerat, insanum in Milanionem amorem iniecit. *εἰς τὸ τέμενος* Διός. Cybeles fanum est apud Ovid. Met. X, 686. vnde simul patet, in Boeotiâ ad Onchestum hoc certamen cursus esse factum. Iouis tamen fanum etiam Hygin. l. c. memorat. §. 8. In seqq. (multo magis sup. I, 8, 2. §. 4. p. 55. vbi erat: Ἀταλάντῃ Σχοινέως ἐξ Ἀρκαδίας) apparet ipsum Apollodorum de discrimine vtriusque Atalantae (vid. paullo ante ad §. 4.) non recte statuisse. Recte Hesiodus Iasi filiam Arcadem puellam, a Schoenei filiâ, quae Boeotica fuit, distinxit. At idem Hippomenem tradiderat nudum certasse: quo ipso asseuerauerant veteres Hesiodum iuniorem esse, ap. Eustath. p. 1324, 17. quod spectat ad quaestionem tam varie agitatam de nuditate certantium: dum non discernebant Olympia ab aliis, etiam heroicae vitae. *Schoeneum* inter Athamantis filios vidimus I, 9, 2 extr. fuit Schoenus Boeotiae vicus, Il. β, 497. vbi ab hoc Schoeneo illum dictum putat Schol. Idem tamen de Schoenunte Arcadiae asserit Stephan. in h. v. cf. Pausan. VIII, 35 extr. Εὐριπίδης. an in Meleagro? *Maenalum* inter Lycaonis filios vidimus. vix tamen is huc referri poterit. De *Hippomene*, Megarei f. vid. l. c. Ovid. Met. X, 605. et not. item ad Hygin. f. 185. §. 9. *Parthenopaeus*, Atalantae proles: in-

telligenda Arcadica. Male Diodor. IV, 65. Schoenei filiam matrem edit. Milanionis filius erat Parthenopaeus ſup. III, 6, 3. §. 3. vbi vid. Obſſ. nunc nouum accedit hoc, quod Martis filius ab aliquo poeta fuit editus; e Meleagro natus eſt apud Hygin. f. 70. et 99.

CAP. 10.

Sequitur altera pars *mythorum Arcadicorum*, cum *Laconicis* et *Troianis* fabulis coniuncta, quae ex iis, tanquam vinculo aliquo, aptae et nexae ſunt c. 10. 11. 12. ſ. 1-6. Procedunt haec omnia a VII. *filiabus Atlantis*, quarum vna, vel duae, a mortalibus, reliquae a diis amatae fuere, duae *Celaeno* et *Alcyone*, a Neptuno; tres a Ioue: *Maia*, e quâ *Mercurius* natus ſ. 2. *Taygete*, Lacedaemonis mater, quae *Laconicis fabulis* locum facit ſ. 3-9. c. 11. tandem *Electra* viam munit *fabulis Troianis* c. 12.

ſ. 1. In *Atlante* diuerſa mythorum genera confuſe cumulata ſunt. Erat Atlas in theogonicis carminibus: hinc in Titanomachiis; tum mons extremae Africae, qui ſub ſole occidente continentem finit, conuexa caeli tanquam onus ſuſtinere videri poterat; inde liberior poeticis figmentis campus. Frequentari illa coepere in Perſei et Gorgonum], tum in Heſperidum fabulis, et in Heracliis: v. ſup. II, 5, 11. Tandem in Arcadiam immigrauit totum hoc genus, variisque modis fuit tractatum et ornatum, aſtronomicis fabulis aſſumtis, propter Pleiadum genus ab Atlante ductum. Fundus rei iam in Homero eſt, cui Atlas prudens et maris profunda noſſe et columnas, quibus caelum ac terra ſuſtinetur, tenere dicitur, Odyſſ. α, 52. 53. phantasmate hoc a monte ducto, cuius radices extremae in maris fundum procurrunt, caelo vertici incumbente. Ex Schol. Il. σ, 486. intelligo, in fabulis

Atlanticis Hellanicum praeiuisse. (hausit ex eo loco sua Eudoc. p. 339). §. 1. Sequitur τὸ γένος Ἀτλαντικὸν, quod sup. I, 9, 5. memorauerat, vbi de Periere agebat: de quo mox videbimus f. 4. §. 5. Πληϊόνη et Πληϊάδες. Ionicam ac poeticam formam sequuntur et alii, etsi sint Πλειάδες, et Πλειόνη. Plures de Pleiadibus fabulas collectas vid. in Schol. Homer. l. c. add. Schol. Pindari N. 2, 17. Eratosth. 23. Schol. Apollon. III, 22. (nimis diuersam, ab Amazonibus petitam, diuersa quoque nomina, habet Schol. Theocr. 13, 25. e Callimacho). Nomina Pleiadum h. l. sunt eadem et eodem ordine, quo apud Aratum Phaenom. 262. 3. Ἀλκυόνη, Μερόπη τε, Κελαινώ τ' Ἠλέκτρη τε καὶ Στερόπη καὶ Τηΰγέτη καὶ πότνια Μαῖα. Nec aliter in verss. apud Schol. Pindari l. c. §. 2. *Sisyphum Meropen* duxisse, ipse Apollodor. I, 9, 3. tradiderat. et ita fere omnes. At de alterâ, *Sterope*, non aeque conueniunt scriptores. *Vnam* tantum *Meropen* mortali nuptam, (quo factum, vt vna e Pleiadibus obscurato lumine sit; etsi alii aliter caussam narrarunt, apud Schol. Homer. l. c.) Sisypho, at *Steropen* a Marte amatam, ex eâque Oenomaum natum narrat Eratosth. c. 32. Ita Oenomai matrem ediderunt Steropen et alii, inque iis Hellanicus princeps in Schol. Il. σ, 486. De hâc diversitate, cui locum fecit Pelopidarum stirps saepe a poetis exposita, iam accurate actum ab Intpp. Hygin. f. 84. 159. et a Mezir. ad Ovid. T. II. p. 347 sqq. add. Wesseling. ad Diodor. III, 60. §. 3. *Celaeno* ad Thebanas fabulas spectat, ex hâc Neptunus sustulit *Lycum*, qui diuersus est ab altero Lyco, Nyctei fratre, qui statim memorabitur. Conuenit Eratosth. c. 23. Κελαινῶ, ἐξ ἧς Λεῦκος leg. Λύκος. quod in fortunatis insulis, ex caussâ nunc incognitâ, ille collocatus est, a valde antiquo poetâ profectum esse debuit. Ita Rhadamanthum, Pelea, Cad-

mnm, Achillem eo transtulerant: Pindar. Ol. 2, 137 sq. Additur Eurypylus apud Schol. Apollon. IV, 1561. Εὐρύπυλος Ποσειδῶνος υἱὸς καὶ καὶ Κελαινοῦς τῆς Ἄτλαντος. qui ex Europâ, Tityi filiâ, natus vulgo dicitur, inprimis a Pindaro P. 4, 81. sed satis de hoc Burman. Catal. Argon. Nycteum tertium filium e Celaeno addit Hygin. f. 157. sed idem eam Ergei filiam prodit. Prorsus ab his recedit Schol. Lycophr. 132. et 219. qui Lycum et Chimaereum e Celaeno et Prometheo natos memorat. §. 3. Αἴθουσα inter Apollinis amicas est et apud Clement. Coh. p. 27, 30. Ab *Eleuthere* dictae Eleutherae, vicus Boeotiae vid. Steph. in h. v. Alii tamen diuersum hunc ab altero faciunt: v. Intpp. ad Hygin. f. 161. et 225. Hyperetem et Anthen apud Troezenios pro liberis Alcyones et Neptuni habitos narrat Pausan. II, 30. p. 182. Fuit quoque Alcyone inter sacerdotes Argiuas: Dionys. I, 22. nisi forte Ἀλκινόη illa fuit, Stheneli filia, sup. II, 4, 5. §. 8. — §. 4. *Hyriei* et *Cloniae* liberi *Nycteus* et *Lycus*; cum his et Orion. v. Anton. Lib. 25. Schol. Il. σ, 486. cf. sup. Obss. p. 23. ad I, 4, 3. *Clonia* male scribitur κολουία ap. Schol. Lycophr. 328. Iam Nycteus et Lycus sunt iidem, de quibus sup. c. 5, 5. p. 267. est quidem ibi Νυκτέως τοῦ χθονίου sed hoc ab indocto homine insertum esse admodum probabile fit: v. Obss. ad e. l. *Lyci* nomen magnas facit turbas; et sunt fere tres, qui, vere diuersi, plerumque confunduntur; Lycus I. Celaenus et Neptuni f. Lycus II. Hyriei f. Nyctei frater. Iam tertius aliquis Lycus, Lyci II. filius apud Tragicos, iniurius in liberos Megarae, et ab Hercule interfectus: sup. Obss. p. 179. ad II, 6, 1. Eurip. Herc. fur. 27 sqq. et Hygin. f. 32. vbi et is ipse Neptuni filius editur. De *Antiope* sup. c. 5, 5. §. 5.

f. 2. Ad seqq. inprimis conferendus Hymnus Homericus in Mercurium. §. 2. Notum furtum vel ex Lu-

ciani D. D. 7. (vbi exemplis furtorum adde aliud ſatis lepidum in Schol. Il. ω, 24.) et in Hymno v. 151. — Iam εἰς Πιερίαν. ſic quoque in Hymno v. 70 ſq. Paullo aliter haec ornata et variata ſunt apud Anton. Lib. 23. §. 3. Res exponitur in Hymno v. 75 ſqq. etſi interpolato in loco; ibi boues conuerſas incedere facit, ipſe ſequitur, auerſus et ipſe, ſimul tamen, vt confundat veſtigia, frondibus ſubnexas habens plantas, quibus arenam verrat: igitur in Apollodoro ὑποδήματα τοῖς ποσὶ intell. αὐτοῦ, τοῦ Ἑρμοῦ. ne ipſarum boum veſtigia eſſe ſuſpiceris. τὰς μὲν βύρσας. hoc ipſum in Hymno v. 124. 403. 4. eo, puto, conſilio, vt aridis coriis vti poſſet; vti comburit carnes, ne furtum deprehendatur. §. 4. χελώνην. intellige teſtudinem e genere terreſtrium. §. 7. Obiurgationes Apollinis et minas vid. in Hymn. 253 ſq. §. 8. τὴν χρυσῆν ῥάβδον ἐδίδου. vid. Hymn. 509. 526 ſq. qui locus multis modis corruptus. Schol. Il. ο, 256. μειδιάσας δὲ ὁ θεὸς, ἔδωκεν αὐτῷ τὴν μαντικὴν ῥάβδον. ἀφ' οὗ καὶ χρυσόῤῥαπις ὁ Ἑρμῆς προσηγορεύθη. ἔλαβε τε (Apollo) παρ' αὐτοῦ τὴν λύραν. ὅθεν καὶ χρυσάωρ ὠνομάσθη, ἀπὸ τοῦ τῆς κιθάρας ἀορτῆρος. (Recentiorum hanc eſſe vocis χρυσάωρ interpretandi rationem, docent Grammatici ad Il. ε, 509. ſcilicet, antiquioris moris hoc epitheton eſſe, ignorabant, quo Apollini enſis aureus, vti Amyclaeo galea et haſta, erat. vid. Obſſ. ad loc. Homer. §. 9. τὴν διὰ τῶν ψήφων μαντικήν. Igitur haec diuinatio Mercurio propria fuit; erat inter genera diuinandi per ſortes, et potuit et ipſa eſſe varia, ſeu calculis quibus luditur, ſeu quibus computatur: ita etiam in genethliacis calculorum vſus erat, ad computandum ſcilicet: vt in Agathiae Epigrammate ad riſum compoſito Anthol. lib. II. p. 133. Stephan. Καλλιγένης etc. (nunc Brunk. Analect. Tom. III. p. 59. LXXI.) Proprio autem nomine ψῆφοι hae θριαὶ ſunt: vid. Etymol.

M. Stephan. Byz. in Θρία. Hefych. h. v. et ibi laudd. tributae tamen et hae Apollini a Callimacho in Apollin. 45. κεῖνου δὲ θριαὶ καὶ μάντιες. Apud Zenob. V, 75. Minerva earum inuentrix traditur. In Hymno v. 543 fq. ad Moeras ablegatur ab Apolline Mercurius, vt ab iis fata difcat, vaticinandi arte ceteroquin interdictus, quam hic cupit addifcere et tractare, ἐπελθεῖν. §. 10. Non modo nuntius deorum conftitutus eft; fed et pincerna. Saltem οἰνοχοεῖ τοῖς θεοῖς παρὰ Σαπφοῖ teftante Athenaeo V. p. 192. C.

f. 3. *Taygete*, parens Lacedaemonis, a quo ftirps Laconum duci folet v. Paufan. III, 1. add. Schol. Eurip. Or. 626. — *Lapithas*, indigena, cuius monumentum, Lapithaeum, in Taygeto monte, memoratur a Paufan. III, 20. p. 262. diuerfus ille puto a Lapithâ progenitore Lapitharum in Theffaliâ. ap. Steph. in Λαπίθη. Diodor. IV, 69. De *Hyacintho*, cuius fepulcrum erat Amyclis in Apollinis fano, fecundum Paufan. II, 19, 19. egi in commentatione fingulari (*antiquarifche Auffätze* P. I.). Hic *Perieres* Cynortae f. ab aliis inter Aeoli filios referri folitus, vt fup. I, 9, 5. vidimus, vbi ad h. l. nos remittebat auctor, et iterum mox f. 4. extr. Scilicet duplex Tyndarei origo fuerat edita; fiue ita tradita fiue tragicorum licentiâ. *Gorgophonen* ille ducit: v. ibid. et II, 4, 5. §. 2. Στησίχορός φησι. forte in Helenâ. *Apharei* feu Apharetis filii, *Apharetidae* dicti poetis, faltem Idas et Lynceus, funt inter notiffimos: v. Theocr. 22. Pindar. N. 10, 112 fq. Apollon. I, 151 fq. De *Idâ* fup. I, 7, 8. 9. de *pugnâ cum Diofcuris* mox c. 11, 2. *Pifus* minus clarus; occurrit tamen in arcâ Cypfeli, inter certantes in ludis funebribus Peliae, Paufan. V, 17. p. 421. *Arene* Oebali filia. Sic Pherecydes in Schol. Apollon. I, 152. at Polydoram Pifander, Laocoofam Theocritus prodiderat, Λαοκόωσαν, (in Theocr. Id. 22, 206. Λαοκόοσσα editur), ἡ Ἄρνης τῆς Αἰό-

λου addit Schol. Lycophr. l. c. Ab Arene vrbs Messeniae dicta, v. Pausan. IV, 2. §. 6. *Leucippi filiae*, Leucippides, et ipsae satis clarae: de earum raptu mox c. 11, 2. §. 7. De *Arsinoe* praecipuus auctor Asclepiades ἐν Τραγῳδουμένοις apud Schol. Pindari l. c. P. 3, 14. versus: ἡ δ' ἔτεκ' ἐν μεγάροις Ἀσκληπιὸν, ὄρχαμον ἀνδρῶν, Φοίβῳ ὑποδμηθεῖσα, εὐπλόκαμον τ' Ἐρίωπιν. et postea: Ἀρσινόη δὲ μιγεῖσα Διὸς καὶ Λητόος υἱῷ τίκτ' Ἀσκληπιὸν υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε. Arsinoen addit quoque Pausan. II, 12. p. 237. IV, 3. pr. IV, 31. p. 358. vbi Messenios Aesculapium ex eâ natum tradidisse profitetur. De *Aesculapio* fabularum varietas diserte a nostro exposita, saltem ex parte; add. Pausan. II, 26. p. 270. 1. Schol. Pindari P. 3, 14. Schol. Il. δ, 193. 194. emendandum ex Ven. A. Induxit haec varietas Ciceronem, aut Stoicos, quos exscripsit, de N. D. III, 22. vt tres Aesculapios fuisse traderent. Petitum hoc a frigido illo philosophorum acumine fabulas in ordinem redigendi. Immo vero tenendum, diuersis modis fabulas has tractatas et ornatas fuisse a poetis. Ita natus ille dicitur pluribus locis salubritate claris, v. c. ad fluuium Lethaeum circa Triccam Thessaliae apud Strabon. XIV, p. 957. D. ἐκ Κορωνίδος τῆς Φλεγύου ἐν Θεσσαλίᾳ, Larissae, seu vt alii, et ipse Pherecydes, Laceriae ad Paludem Boebeidem: v. Schol. Pindari P. 3, 60. Prouocat ad h. l. Theodoretus de Gr. affect. Serm. 8. notante Galeo. Traditus erat hic ortus in Hymno Homer. in Aesculapium. (n. XIV.) et in versf. Hesiodi ex Eoeis, quos excitant Strabo IX. p. 674. C. (442.) et XIV. p. 958. A. (647.) Stephan. Byz. in Ἄμυρος et Schol. Pindari P. 3, 14. et 48. tum in ipso Pindaro, eo loco. Sed pleniores illos versus, quam in Fragmentis Hesiodeis extant, apponemus: Ἢ οἵη Διδύμους ἱεροὺς ναίουσα κολωνοὺς, Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, πολυβότρυος ἄντ' Ἀμύροιο, νίψατο Βοιβιάδος λίμνης πόδα

παρθένος ἀδμής . . . . Τῷ μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ἀπὸ δαιτὸς Πυθώ' ἐς ἠγαθέην, καὶ ἔφρασεν ἔργ' ἀΐδηλα Φοίβῳ ἀκερσικόμῃ, ὅτι Ἴσχυς γῆμε Κόρωνιν Εἰλατίδης Φλεγύαο διογνήτοιο θύγατρα. *Aut qualis Didymos ſacros colles inhabitans, in campo Dotio* (Theſſaliae de quo v. dicta ſup. ad III, 5, 5. §. 3.) *ex aduerſo vrbis Amyri uvis fertilis, in Boebiade palude lauit pedem virgo innupta* — *Ad deum nuntius venit a ſacris epulis* (hoc non ſatis aſſequor: an fuit ἱερῆς ἐπὶ δαιτὸς *in ſacro Delphico*, cui intererat deus? τῷ μὲν autem legendum; non τῇ) *coruus Delphos et indicauit* facinus indignum *Phoebo intonſo, quod Iſchys Elati f. duxerat vxorem Coronidem Phlegyae* a diis *genus ducentis filiam.* Fuit illa Ixionis ſoror, ſi quidem a Phlegyâ nata eſt. Alteram hanc de Coronide Aeſculapii matre famam, in quam et Pherecydes conſenſerat lib. I. (v. Schol. Pindari P. 3, 60.) tuebantur Epidaurii; et confirmatam eam reſponſo Apollinis legere licet ap. Pauſan. l. c. p. 171. De *Coronide* hâc v. Heinſ. ad Ovid. Met. II, 542. Hygin. f. 202. et ibi laudd. Munk. ad Lutat. II, 7. §. 8. Iſchys eſt ſatis notus Elati f. v. Pindar. P. 3, 55. Pauſan. II, 26. add. Hymn. in Apollon. 209. 210. Sed ex Arcadiâ translata in hâc fabulâ omnia ſunt in Theſſaliam: Elatus, Iſchys, Coronis, et Phlegyas; cf. Obſſ. ad III, 5, 5. §. 3. τὸν μὲν ἀπαγγείλαντα κόρακα. de *coruo* hoc v. Schol. Pindari P. 3, 59. vnde patet, Pherecydem fuiſſe auctorem eius fabulae, et Ovid. Met. II, 534. 596. Vt coruo pro indice vteretur poeta aliquis, ex augurio duci potuit. Simili modo cornicis monitum comminiſcitur Apollonius III, 926 ſqq. docte quidem, nec tamen iudicio ſatis ſubtili. Decentius apud Pindar. l. c. P. 3, 46 ſq. Apollo Delphis tum verſatus reſciuit hoc per fatidicam ſuam ſcientiam. §. 10. καιομένης δὲ αὐτῆς. Sequentia praeclara expoſuit Pindar. l. c. P. 3, 68 ſq.

πρὸς Χείρωνα ibid. v. 9. et 79. et N. 3, 94. vbi v. Schol. §. 11. Quis primus abſurdum hoc figmentum de Meduſae ſanguine pro medicamine adhibito in medium protulerit, non reperio; occurrit illud quoque in Eurip. Ione, vbi Creuſa duas guttas ſanguinis Gorgonei habet, quarum altera Ionem tollere decreuit vſ. 1002. iis omiſſis Pindar. l. c. 83. partim carminibus, partim herbarum ſuccis, amuletis et ferro admoto, eum morbos curaſſe narrat, genera autem morborum deſignat vulnera ſponte nata, aut externâ vi facta, aut calore ſeu frigore male affectis corporibus. §. 12. Memorantur h. l. plures, qui a diuerſis auctoribus traduntur ab *Aeſculapio* in vitam reuocati eſſe, *Capaneus, et Lycurgus, Eriphyle, Hippolytus, Tyndareus, Hymenaeus.* Sunt fere eadem aut ſimilia in Schol. Pindari P. 3, 96. et Schol. Eurip. Alc. 2. (ſed potiſſimum Sext. Empir. I, 12. adv. Grammat. p. 271. videndus. Illuſtrauit locum Hemſterh. in Lucian. T. I. p. 235. plura cumulauit Ackerman. ad Seren. Sammon. p. 2.) Apud vtrumque Scholiaſten eſt: Στησίχορος δὲ ἐπὶ Καπανεῖ καὶ Λυκούργῳ. (ſc. αὐτὸν κεραυνωθῆναί φασιν) ſi haec recte ſe habent, neceſſe eſt in noſtro mendum cubare. Aegius et Galeus legunt: Καπανέα καὶ Λυκοῦργον, ὡς Στησίχορος λέγει· Ἐριφύλην καὶ Ἱππόλυτον, ὡς ὁ. His tamen aliunde nulla fides: et turbatum in ipſis Grammaticis video: vt reliqua praeteream, in Schol. Eurip. Apollodoro hoc tribuitur, quod Hippolytum reſuſcitaſſe Aeſculapius fertur. Ἀπολλόδωρος δέ φησι, κεραυνωθῆναι τὸν Ἀσκληπιὸν ἐπὶ τῷ τὸν Ἱππόλυτον ἀναστῆσαι. Atqui in ipſis Apollodori verbis: Ἱππόλυτον, ὡς ὁ τὰ Ναυπακτικὰ γράψας. de hoc carmine v. Ind. Anott. At enim medela loci aliunde obtingit. Sextus l. c. Στησίχορος μὲν ἐν Ἐριφύλῃ εἰπών, ὅτι τινὰς τῶν ἐπὶ Θήβαις πεσόντων ἀνιστᾷ. bene ibi Fabric. noſtri memor fuit: eſtque ideo in h. l.

ſic legendum: εὗρον δέ τινας λεγομένους ἀναστῆναι ὑπ' αὐτοῦ. Καπανέα μὲν καὶ Λυκοῦργον, ὡς Στησίχορός φησιν ἐν Ἐριφύλῃ. Steſichori carmen, Eriphylen, alibi memoratum non memini: fuere in eo res Thebanae expoſitae, et in his nouatum hoc, quod Capaneum et Lycurgum in vitam reuocatos ab Aeſculapio tradiderat. Suſpicor ad bellum Epigonorum haec ſpectaſſe, et reuixiſſe in eo Capaneum cum Lycurgo Pronactis f. de quo paullo poſt: vt de Iolao ſimile quid proditum vidimus ſup. Obſſ. p. 202, ad II, 8, 1. §. 3. ad Lycurgum Thracem referre maluit vir doctus ad Rheſum Eurip. 973, praeſidium tamen in ipſo Apollodoro haud video. Reſtat nunc altera difficultas de Hippolyto, in quo ad Naupacticorum ſcriptorem prouocatur. Sane quidem de eodem Staphylum in Arcadicis excitat Sextus Empir. l. c. ſed ibi teſtimonium dicere iubetur pro temporis notâ, quod facta res dicitur in fugâ ex Troezene. Alioqui Hippolytus ad vulgarem narrandi morem eſt referendus. cf. vel Virgil. Aen. VII, 770 ſq. Tibull. II, 3, 11. Sic eum Eratoſth. c. 6. et 29. memorat; et Hygin. f. 49. vna cum Glauco (vbi v. Munk.) et, ex Eratoſthene, P. A. II, 14. p. 453. vbi et inter ſidera relatum Hippolytum et Aurigam factum videmus: quae Troezeniorum narratio fuit ap. Pauſan. II, 32. Vltimum inter reſuſcitatos Hippolytum fuiſſe monet Eratoſth. l. c. c. 6. Altero loco c. 29. etiam exulantis apud Hyperboreos Apollinis meminit, de quo cf. Schol. Apollon. IV, 611. vbi Apollinis lacrimae in ſuccinum mutatae ſunt. In Apollodoro Ἱππόλυτον alieno loco inſertum ſuſpicari licet: fuit forte: ἀναστῆναι ὑπ' αὐτοῦ Ἱππόλυτον. Καπανέα δὲ καὶ Λυκοῦργον, ὡς Στησίχορός φησιν ἐν Ἐριφύλῃ, καὶ ὁ τὰ Ν. σ. λέγει. *Lycurgus*, paullo ante memoratus, qui fuerit, quaeras. Vnum Pronactis f. I, 9, 13. alterum, Pheretis f. I, 9, 14. Opheltae patrem, ſupra vidimus

c. 6, 4. tertium Alei f. III, 9, 1. 2. alterutrum ex prioribus illis fuisse, necesse est, de quo hoc in rebus Thebanis traderetur: nam ad bellum Thebanum vterque reuocandus: cf. Obss. p. 68. ad I, 9, 13. et, si recte colligo, priorem, quandoquidem cum Capaneo coniunctus est: cf. paullo ante de Stesichori Eriphyle. Si *Panyasis* in Heraclea huius famae auctor fuit, in bello cum Hippocoontidis id locum habere debuit, (v. sup. II, 7, 3. §. 2. p. 212). *Tyndarei* reuocati in vitam mentio fit frequentior: v. Zenob. I, 47. Lucian. de Saltat. 45. Plin. XXIX, 1. vbi cf. Harduin. At de *Hymenaeo*, etsi plures sunt fabulae, simile quid vix alius quis memorat; ab Orphicis multo minus id expectarem; his igitur illustrandis non habeo quod afferam. An eo spectauit, quod e Proclo ap. Phot. p. 987. l. 24. est, Hymenaeum cani κατὰ πόθον καὶ ζήτησιν Ὑμεναίου τοῦ Τερψιχόρης, ὅν φασὶ γήμαντα ἀφανῆ γενέσθαι. miro figmento; etsi haud absurdo, cum toties nuptiis factis Hymenaeum auolasse viderimus. De *Glauco* Minois f. v. sup. III, 3, 1. Alios in vitam restitutos memorat Sextus l. c. Schol. Eurip. l. c. inter hos Proeti filias: has etiam Sextus Empir. l. c. ex Polyantho Cyrenaeo: qui idem reponendus in Schol. Eurip. pro Polyarcho, vt docuit Voss. de Hist. Gr. p. 186. B. Opp. Nullum nomen apponit, sed auaritiâ Aesculapium adductum vitae restituisse aliquem vitâ functum, narrauit Pindar. l. c. et ex eo Plato.

f. 4. §. 1. Ζεὺς δὲ φοβηθεὶς, μὴ λαβόντες ἄνθρωποι θεραπείαν, παρ' αὐτῶν βοηθῶσιν ἀλλήλοις, ἐκεραύνωσεν αὐτόν. Vertuntur: *ne, si mortales hanc medendi rationem adipiscantur, suis se viribus vicissim adiuuerint.* quae nec cum Graecis conueniunt et sensu idoneo carent. Saltem scribendum: μὴ λαβόντες ἄνθρωποι θεραπείαν παρ' αὐτοῦ, βοηθῶσιν ἀλλήλοις, *ne homines medendi artem edocti ab illo, sibi mu-*

tuam operam praestarent, eoque se, inuitis diis, adiuvantes, a morte vindicarent, non autem salutem a diis per sacra facta flagitarent. Vel sic tamen parum placet enuntiatio loci. Auget suspicionem Zenob. l. c. I, 18. in quo est: διὰ γοῦν τὸ μὴ δόξαι τοῦτον παρ' ἀνθρώποις εἶναι θεὸν, ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε. et Eratosth. c. 6. καὶ τῶν θεῶν δυσχερῶς τοῦτο φερόντων, εἰ αἱ τιμαὶ καταλυθήσονται αὐτῶν, τηλικαῦτα ἔργα 'Ασκληπιοῦ ἐπιτελοῦντος, λέγεται etc. Certe a metu ne honores deorum minuerentur, profecta est Iovis seueritas. ἐκεραύνωσε Sic et alii: Pindar. l. c. P. 3, 96 sq. Aeschyl. Agam. 1030. Plutonis de Aesculapio querelae pro caussa memorantur ap. Diodor. IV, 71. Aliae caussae videndae apud Schol. Eurip. Alcest. pr. Apollodoro ante oculos est Eurip. Alcestis pr. qui Hesiodum sequutus erat. Vulgaris ratio operarum Admeto addictarum traditur amor Admeti: cf. sup. I, 9, 15. cuius praecipuus auctor Callimachus laudatur a Schol. Il. β, 766. (vti antiquior ratio necessitatis a Iove impositae a Pherecyde repetitur, recte. vid. verba mox e Schol. Eurip. afferenda). Callimachi locus est H. in Apollin. 48. 49. Apud Schol. Eurip. l. c. praecipuus auctor Rhianus laudatur: 'Ριανὸς δέ φησιν, ὅτι ἑκὼν ἐδούλευσεν αὐτῷ δι' ἔρωτα τοῦ 'Αδμήτου. (aut tollenda postrema, aut αὐτῷ) Amor hic Admeti et vita pastoritia Apollinis varie a poetis etiam Romanis tractata et ornata est: quod satis constat: vid. laudd. ad Hygin. f. 49. n. 11. Meziriac. ad Heroid. Ovid. T. I. p. 449 seqq. *Cyclopes occisos* §. 2. vid. Hygin. f. 49. Diodor. IV, 71. et primo loco Eurip. Alcest. pr. vbi in Schol. ipsa Pherecydis verba apposita sunt, digna quae repetantur: παρ' αὐτὸν τὸν 'Αδμητον ἔρχεται 'Απόλλων, θητεύσων ἐνιαυτὸν, Διὸς κελεύσαντος, ὅτι κτείνει (f. ἔκτεινε) τοῦ Βρόντεω καὶ Στερόπεω καὶ "Αργεω παῖδας. κτείνει δὲ αὐτοὺς 'Απόλλων Διὶ μεμφθεὶς, ὅτι κτείνει (ἔκτεινε) Ζεὺς 'Ασκληπιὸν τὸν παῖδα αὐτοῦ κεραυνῷ

ἐν Πυθῶνι. ἀνέστησε γὰρ ἰώμενος τοὺς τεθνεῶτας. cf. Sturz. p. 87. in Fragm. de Cyclopibus cf. ſup. Obſſ. p. 4. ad I, 1, 2. §. 3. θητεῦσαι. iterum in poenae loco: vid. ſup. de Cadmo III, 4, 2. §. 1. de Hercule II, 6, 2. §. 7. et de Apolline cum Neptuno Obſſ. p. 157. ad II, 5, 9. §. 9. Quod autem Apollo §. 4. boues *gemelliparas* feciſſe dicitur, id ad effectus praeſentiae dei pertinet. Petitum etiam hoc ex poetâ aliquo. Sic quoque Callimach. in Apoll. 50 ſq. Ῥεῖά κε βουβόσιον τελέθοι πλέον etc. ἢ δέ κε μουνοτόκος (*ouis quam ille propitius adſpexerit*) διδυματόκος αἶψα γένοιτο. cf. ſimilis locus, in H. in Dian. 129 ſq. Pro bubus alii poetae, inprimis Callimach. in Apollod. 48. Admeti equos Apollinem pauiſſe narrant, et ipſe Homer. Il. β, 766. cf. Schol. Il. Φ, 448. vbi laudatur pro teſte Apollodorus: memoriter forte; certe noſter Apollodorus haud in id conſentit. Alioqui conuenire cum equorum paſtione videtur illud, quod Admeti equi fuere praeſtantiſſimi, quibus mox vſus filius Eumelus: Il. β, 763 ſq. ψ. vbi vid. Schol. ad 383.

§. 5. *Perieris ſtirps* duplici modo tradi ſolita, ab aliis vt ab Aeolo duceretur, ab aliis a Cynortâ, adeoque a Lacedaemone. Altera fuit Meſſeniorum, altera Lacedaemoniorum narratio. Hinc orta perpetua nominum confuſio et perturbatio. Conferri poteſt Meziriac. ad Ovid. Heroid. p. 21 ſq. εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες. haec iam ſupra vidimus I, 9, 5. p. 67. vbi de Periere et Gorgophone; ἐξ ἧς Ἀφαρεὺς αὐτῷ καὶ Λεύκιππος, καὶ Τυνδάρεως, ἔτι τε Ἰκάριος, παῖδες ἐγένοντο. vbi tamen illa: καὶ Τυνδάρεως ἔτι τε Ἰκάριος iam monui eſſe adulterina; de his duobus nemo illud tradidit, de Aphareo et Leucippo multi. arguit corruptelam etiam hic locus, in quo verſamur; ſed hic aliâ in parte corruptus videri poteſt, dum Κυνόρτου δὲ Περιήρην, τοῦ δὲ Οἴβαλον ſequitur, quod generis ordini,

ab aliis propofito, repugnat; nam Cynortae f. Oebalus. Itaque eiicienda forte funt illa Περιήρην, τοῦ δὲ, et relinquenda: Κυνόρτου δὲ Οἴβαλον. Adfumtum aliquid effe ex margine vt fufpiceris, iam hoc facere poteft, quod in codd. Περιήρης eft. In eandem emendationem videbam quoque incidiffe Hemfterh. ad Lucian. Tom. I. p. 269. Itaque iam in eo eram, vt voces vncinis includerem. Enimvero retudit impetum hoc, quod Oebalus Perieris filius paffim perhibetur: Schol. Eurip. Or. 458. Βάλου (leg. Οἰβάλου) τοῦ Περιήρους παῖδες οὗτοι· Τυνδάρεως, Ἰκάρος, Ἄρνη, (Ἀρήνη) καὶ ἐκ Νικοστράτης Ἱπποκόων. Euftath. ad Il. β, 581. p. 293, 10. Οἴβαλος, υἱὸς Περιήρους — οὗ παῖδες Τυνδάρεως ἢ Τυνδάρης, καὶ Ἄρνη (Ἀρήνη fup. f. 3.) γνήσιοι οὗτοι. νόθος δὲ Ἱπποθόων (leg. Ἱπποκόων. idem vitium in Schol. ad e. l. qui fimilia appofuit). Etiam Oebalo, pro Naiade *Batea*, Gorgophonen Perfei f. affignant ii ipfi, qui alioqui eum Cynortae filium edunt, vt Paufan. III, 1. p. 204. potuit hoc fieri alteris nuptiis et Gorgophone effe potuit Perieris vidua. Rem tandem conficit hoc, quod ipfe Apollod. fup. I, 9, 5. haec ita praemiferat: *Multos Perierem non Aeoli filium facere, fed Cynortae.*

f. 5. *Hippocoontis filios* XX. numero fuiffe tradit Diodor. IV, 33. p. 278. memorantur h. l. XII. *Icarion* et *Tyndareos* eiecti Spartâ *exulant apud Theftium.* cf. Paufan. III, 1. p. 204. Strabo X. p. 708. Iam hic ad Aetoliam fpectat: fup. I, 7, 7. eius progenies ibid. f. 10. itaque Helenae maternum genus a Pleurone ductum: Paufan. III, 13. p. 239. §. 3. αὖθις δὲ, ὅτε Ἡρακλῆς. haec videnda fup. II, 7, 3. et Obff. p. 188. Diodor. IV, 33. Sane Icarius in Aetoliae confiniis confedit: cf. Strab. l. c. p. 708. quem locum exfcripfit Eudoc. p. 239. add. Euftath. p. 1417, 25.

f. 6. Ex iis qui hic memorantur, vnum *Perilaum* memorat Paufan. VIII, 34. qui perhibitus eft a prifcis rerum

Peloponnesiacarum scriptoribus accusasse Orestem in Areopago, non vero Tyndareus. Ad hunc spectasse puto Sophoclis Perilaum. Semum et Auleten nominant Grammatici ad Od. o, 16. In priore latere videtur Imeusimus, in altero Aletes. Penelopen et eius fratres memorat Strabo X. p. 709. A. (et hinc Eustath. p. 1417, 27.) sed natos ex Polycaste, Lygaei filia. Aiunt ab aliis Phanothean vxorem Icarii tradi, quae hexametrum inuenit: sic sane est apud Clement. Alex. Strom. I. p. 366, 12. (p. 133.) sed valde vereor, ne ille Icarius prorsus diuersus sit. At Dorodoche, Orsilochi f. et secundum Pherecydem Asterodia, Eurypyli f. Telestoris neptis, Icario nupta traditur a Schol. Od. o, 16. De *Penelopes* genere egit Meziriac. ad Ovid. Ep. 1. §. 2. *Echemus* est is, a quo Hyllus caesus fuit: sup. Obss. p. 204 extr. eum *Timandram* coniugio habuisse, tradit et Pausan. VIII, 5. p. 607. a Phyleo corruptam: Eustath. p. 305. Apud Schol. Lycophr. l. c. est 'Ἐχέμονος vitiose ex h. l. In expeditione Dioscurorum in Atticam interfuisse dicitur aliquis Echemus, a quo Dicaearchus Echedemiam dictam putabat, quae postea Academia fuit: Plutarch. Thes. p. 15. D. sed 'Ἐχέδημος is fuisse debuit non Ἔχεμος. De Ledae liberis egit Mezir. ad Ovid. T. II. p. 358 sq. itaque parcam ipse otio.

s. 7. De his *a Ioue susceptis e Leda liberis* v. Intpp. Hygin. f. 77. Locum ante oculos habuit Schol. Lycophr. 88. *Iovis* Pollux, *Tyndarei* Castor f. ideoque hic mortalis, Pollux e Ioue immortalis. Apud Clement. Alex. Cohort. p. 26. (19.) versus ex Cypriis: Κάστωρ μὲν θνητός, θανάτου δέ οἱ αἶσα πέπρωται. Αὐτὰρ ὅγ' ἀθάνατος Πολυδεύκης, ὄζος Ἄρηος. Sic et Pindar. N. 10, 150. At Hesiodus vtrumque e Ioue natum tradiderat. v. Schol. ad e. l. Tyndarei autem vterque filius apud Homer. Od. λ, 297 sq.

et haec forte antiquiſſima ratio. Quae ratio aut occaſio diuerſitatis huius in *Helenae matre* fuerit, non aſſequor: an Nemeſis mater data pro Ledâ, propter poenas aliquando Helenâ raptâ expetendas? Mollierunt fabulam alii, cum Nemeſin diuerſam a Ledâ facerent, alteram matrem, alteram nutricem. Sic quoque Phidias Nemeſi Rhamnuſiae in eâdem baſi Helenam, a Ledâ deductam, appoſuerat, vna cum Tyndareo et filiis et cum aliis. Pauſan. I, 33 extr. In eundem fere modum etiam h. l. fabula attemperata, vt Leda tantum nutriiſſe Helenam putanda ſit. Eadem fere apud Eratoſth. 25. vbi cygnus inter aſtra hinc repetitur: add. Hygin. P. A. II, 8. et ad f. 77. Etiam in tragoediis, ſaltem Sophoclis, fabula repetita fuit; ex iis vtique Aſclepiades ἐν Τραγῳδουμένοις eam expoſuerat ap. Schol. Heſiodi p. 250. 1. Comoedia Cratini fuit Nemeſis apud Athen. IX. p. 373. cf. Koppiers Obſſ. p. 120. Helenam θυγατέρα Ὠκεανοῦ (lego Ὠκεανίδος) καὶ Διὸς ediderat Heſiodus, teſte Schol. Pindari l. c. 150. De ouo fabula quem ortum habuerit, variae opiniones ſunt; nihil ſatis exploratum, etſi ſymbolici quid iſti narrationi antiquitus ſubfuiſſe nolim dubitare. Apud Athen. II. p. 57. F. 58. A. (vnde tranſcripſit Euſtath. p. 1321. et iterum 1686, 45. in diſputatione ſuper ὠὸν ex ὠιὸν) ex Ibyco laudatur ſimilis fabula de Molionidis: fuiſſe eos ἅλικας, ἰσοκεφάλους, ἑνιγυίους, ἀμφοτέρους γεγαῶτας ἐν ὠέῳ ἀργυρέῳ. hic nihil aliud, quam ſumma inter eos ſimilitudo formae, iſtis vocibus, eodem ouo natos eſſe, declarata eſt. A nominis ambiguitate, cum ὦον Laconibus idem, quod aliis ὑπερῷον, pars domus ſuperior, in qua feminae habitabant, eſſet, ὠὸν autem ſit *ouum*, duxere fabulam multi. Non tamen melius procedit hoc quam alia, quae in praeclarâ de Dioſcuris notâ enumerat Henſterh. ad Lucian. l. c. p. 282. De Dioſcuris omnino tenen-

dum, eueniſſe in iis, quod in Hercule et Baccho factum, vt antiquiora numina, Cabiri, religionibus Samothracicis frequentata, cum iis confunderentur, tribuerenturque Ledae filiis ea, quae, ab vltimâ antiquitate profecta, vix ſatis vulgo tenerentur ipſâ illâ aetate, quâ Dioſcurorum ſacra recepta fuere. Ab iisdem Cabiris deriuatum eſt in eos, quod nauigantibus ſalutares dii habiti ſunt. Facile haec elici poſſunt vel ex Pauſan. X, 38. p. 896. 7. cf. VIII, 21. I, 31. Mox etiam aſtronomicae fabulae in eos fuere cumulatae, cum Gemini pro iisdem haberentur. Videbatur etiam ſtella Veneris, Luciferi et Heſperi nomine inter veteres celebrata, ad eosdem eſſe reuocata, quorum cum ad vulgarem oculorum ſenſum eae obſeruatae eſſent vices, vt altero in conſpectum progreſſo alter lateret, nata hinc videtur fabula, vt altero Diſcurorum ſub terrâ degente alter reuiuiſceret: v. inf. c. 11, 2. extr. §. 3. Ortus ex ouo inter recentiorum commenta recte refertur a Schol. Od. λ, 297. Ab vno ouo res deducta ad duo, vt cum Helenâ eundem ortum haberent Dioſcuri v. c. Schol. Eurip. Or. 465. ἐν τοῖς ἄλσεσι. erit is locus Rhamnuſius, in quo templum Nemeſeos. Rhamnunte enim eam oppreſſiſſe fertur Iupiter: v. c. Schol. Callimach. in Dian. 232. Apud Schol. Lycophr. 88. ἐν τῷ ἕλει legitur: habuit tamen ille ſeu animum ſeu oculum intentum in hunc locum: videturque legiſſe ἐν τοῖς ἕλεσι. ſtagna ac paludes cygno et anſeri opportuniores videri poſſunt. (κομίσοντα vitium edd. Pro φυλάσσειν Aegius reponere iubet φυλάξαι, nullâ idoneâ de cauſſâ).

§. 4. *Helena a Theſeo rapta, et a fratribus repetita:* notiſſima fabula. Late Plutarch. in Theſ. p. 14. 15. cf. Intpp. Hygin. f. 79. Meurſ. in Theſeo c. 26 ſqq. Alia congeſſit Meziriac. T. I. p. 433 ſq. T. II. p. 352 ſq. Theſeus Helenam raptam εἰς Ἀθήνας ἐκόμισε. Dixi iam in

V. L. εἰς 'Αφίδνας videri esse legendum. Nihil enim celebratius hac re, v. apud Meurs. Theseo c. 28. vt et vicus ille Atticae per hanc fabulam memorabile nomen factum sit, vt Strabo IX. p. 607. B. ait. Vide Plutarch. l. c. plures alios apud Meurs. l. c. in his ipsum Herodot. IX, 73. cf. Schol. Il. γ, 242. vbi auctores Polemo et Cyclici laudantur, (cf. de e. l. Valkenar. Epist. de Schol. Homer. p. 119.) et ex parte Alcman. temperaui tamen mihi, quominus quicquam mouerem: nam ipsas Athenas captas memorat quoque Pausan. I, 41. ex Alcmane, qui ita tradidisse videtur, etsi et ibi Kuhnius mutare volebat, et pari modo Hyginum f. 79. corrigunt viri docti, et Schol. Lycophr. 503. Menestheus quoque in regnum Athenarum euectus a Dioscuris: Pausan. I, 17. p. 40 extr. qui tamen idem alio loco Aphidnam memorat II, 22. Diuersis igitur modis res narrata. Apud Lucian. de Saltat. 40. καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν videtur ad Alcmanicam rationem accedere. κατὰ τῆς Τροιζῆνος profectos Dioscuros ait Schol. Apollonii I, 103. errore seu vitio nescio quo. αἱροῦσι τὴν πόλιν. *Athenas* intelligo, si εἰς 'Αθήνας paullo ante tueri licet. Aphidna erat vicus. tamen et ille πόλις in hac ipsa fabula dictus occurrit. *Aethra* abducta. v. laudd. ad Hygin. f. 79. Schol. Lycophr. 503. (vbi παρατίθενται ἐν 'Αφίδναις leg.) et 508. Multis modis celebrata res, primum in Theseide, tum iterum in rebus Troianis, Aethra cum Helena abducta, mox, Troia capta, illa a nepotibus Acamante et Demophoonte, Thesei filiis, reducta, (v. c. Quint. III, 496 sq.) tandem in tragoediis. Frequentatum quoque idem ab artificibus argumentum, vt in arca Cypseli, Pausan. V, 18. pr. et in pictura Delphica Polygnoti, X, 25. p. 861. Recepta haec quoque fuere in historias cum Atticas, tum Graeciae. Nam Hellanicus auctor laudatur a Schol. Il. γ, 144.

ſ. 8. *Helenae proci*, numero XXIX. vel XXX. ſunt fere nomina Homerica, hinc que ſatis nota. Alium recenſum habet Hygin. f. 81. ſed nominibus valde corruptis. Expoſita haec fuiſſe videntur in Cypriis Staſini (v. ad Virgil. Aen. II. Exc. I.), nam aſſurgebant illa ad prima belli Troiani initia,. et Dioſcurorum pugnam cum Idâ et Lynceo exponebant: v. Schol. Pindar. N. 10, 112. etiam Thetidis nuptias cum Peleo. Schol. Il. π, 140. Fuit et Steſichori Helena, ex eâ Schol. Il. β, 339. Multa et in Tragicis occurrere debuere. *Agapenor* (ſup. c. 7, 5.) *Ancaei* (c. 9, 2.) filius, ad Troiam profectus Il. β, 609. Multa eius memoria fuit ἐν Νόστοις. nam Cyprum adiit et ibi interiit: v. Lycophr. 478-493. Pauſan. VIII, 5. *Sthelenus* ſup. III, 7, 2. inter Epigonos. *Amphimachus* Cteati f. duxit is vna cum *Thalpio*, Euryti f. Arcades apud Homer. Il. β, 620. 1. add. Il. ν, 185. *Cteatus* autem et *Eurytus* fuere Actoridae: de quibus ab Hercule victis ſup. II, 7, 2. *Meges*, Phylei f. Augeae nepos, Dulichio copias ad Troiam duxit Il. β, 625 ſq. de Phyleo v. Obſſ. ſup. p. 149. *Meneſtheus* Petei f. Il. δ, 552. υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς. *Polyxenus* Agaſthenis f. inter Epeorum ductores Il. β, 623. *Aſcalaphus* et *Ialmenus* ex Boeotia, Martis filii Il. β, 512. *Elephenor* Chalcodontis Il. β, 540, 1. De Elephenore fabulas perſequitur Lycophr. 1034 ſqq. et ad e. l. Schol. *Eumelus* Admeti f. Il. β, 713. *Polypoetes* Pirithoi. ibid. 740. *Leonteus* Coroni f. ibid. 745. 6. fuit ex Lapithis. Coronus Caenei f. de quo inter Argonautas ſup. Obſſ. p. 73. *Eurypylus* Euaemonis f. inter Theſſalos ibid. v. 736. reliqui ſatis noti, et de iis euoluendus Homerus.

ſ. 9. Ad ſeqq. cf. Hygin. f. 78. et not. §. 2. πρὸς τὸν Πηνελόπης γάμον. erat autem illa Tyndareo neptis ex fratre. §. 3. τοὺς μνηστῆρας ἐξορκίζει. hinc illa συνωμοσία, quae Graeciae principes aduerſus Troianos arma ferre

cogebat. Il. β, 339. Tractauerat haec Stesichorus in Helenâ, teste Schol. ad illum loc. cf. Sophocl. Aj. 1132. et ibi Schol.

Cap. 11.

ſ. 1. Ex Helenâ vnam Hermionen natam agnoſcit Homerus noto loco Od. δ, 12. et Il. γ, 175. vbi vid. Scholia. At poſteriores poetae tam diuerſe de Helenae et Menelai proſapiâ tradidere, vt difficile ſit omnia in ordinem redigere. Megapenthes h. l. natus ἐκ δούλης Πιερίδος, ἢ καθάπερ Ἀκουσίλαός φησι, Τηριδάης. Sane quidem Nicoſtratum et Megapenthem ex ſeruâ natos (ἐκ δούλης) et propterea regno excluſos legimus apud Pauſan. II, 19. p. 151. Sed reliqua in h. l. non admittunt, vt eodem modo ſtatuiſſe noſtrum putemus. Megapenthem e ſeruâ natum ipſe Homerus edidit Od. δ, 10, 11. Ibi Schol. Nicoſtratum ex Helenâ genitum recentiores tradere ait. Sic tamen iam Heſiodus tradiderat: Ἣ τέκεθ' Ἑρμιόνην δουρικλειτῷ Μενελάῳ, ὁπλότατον δ' ἔτεκεν Νικόστρατον, ὄζον Ἄρηος apud Schol. Sophocl. Electr. 541. ipſe Sophocles eo loco *duo filios* Menelai agnoſcit: παῖδες διπλοῖ. quo nomine inquit Scholiaſtes, ἐπιλαμβάνονται (ſic leg.) τινες τοῦ ποιητοῦ ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν. Diaethum et Morraphium Menelai et Helenae filios edunt Scholia breuia Il. γ, 175. e Porphyrio: nec aliter Euſtath. p. 400, 32. at in Schol. Leid. apud Valkenar. Diſſ. laud. p. 144. et in Schol. Ven. B. Lipſ. alterum eſt ſcriptoris nomen: ὁ δὲ Δίαιθος Ἑλένης καὶ Μενελάου ἱστορεῖ παῖδα Μοράφιον. Porro Schol. vulgatus ex Cinaethone narrat, apud Lacedaemonios coli duo alios filios Nicoſtratum et Aethiolam. Ad ſolum Nicoſtratum Cinaethonis auctoritatem reuocant reliqua Scholia. Eſt ille Cinaetho, cuius Genealogiae a Pauſaniâ aliquoties laudantur: emendandus ex illo

Scholio Eustath. p. 400, 32. et Schol. Lycophr. 851, vbi quatuor alii filii ex Alexandro memorantur, (etiam Tz. Homeric. 441), et *Iphigenia e Theseo;* hoc postremum vide etiam ad v. 103. et Anton. Lib. 27. inprimis Pausan. II, 22. p. 162. vnde discimus, tradidisse de his praeter Stesichorum in Helenâ, Euphorionem Chalcidensem et Alexandrum Aetolum. Praeiuisse iis probabile habeo Tragicos in nouatione fabulae tam variis modis tractatae.

§. 2. *Dioscuri Leucippidas rapiunt.* Traditur haec plerumque fuisse caussa pugnae cum Apharei filiis; vid. Theocr. 22, 137 sq. Schol. Pindar. N. 10, 112. Schol. Il. γ, 242. vbi minus vere Pindarus laudatur auctor. Propter ἕδνα pugnam factam ait Lycophr. 549. Alia v. in Not. ad Hygin. f. 80. Antiquissima fuere in Carmine Cyprio: quod disco ex Proclo: (*Bibliothek der schönen Litteratur.* 1. B. p. 24). Fuere etiam tragoediae Dioscurorum nomine inscriptae: tres Patroclis Thurii et Sophoclis iunioris apud Clement. Alex. Coh. p. 26. (19), quas ad hos raptus spectasse suspicor. At noster pugnam a prorsus diuersa ac singulari origine repetit. Etiam Pindar. nobili loco N. 10, 112. τὸν γὰρ Ἴδας, ἀμφὶ βουσίν πως χολωθεὶς, ἔτρωσεν. §. 2. Apud Pausan. II, 22. p. 161. Dioscurorum filii sunt *Anaxis* (altero loco III, 18. p. 256. Ἀναξίας) et *Mnasinus*, quorum signa erant Argis in templo Dioscurorum. Pro eo hic est Μνησίλεως. §. 4. τὸν Ἴδαν ὑπὸ δρυΐ ἐλόχων. Si alios, Pindarum quoque, audimus, ἐν δρυΐ, in cauo quercus. Simile quid Schol. Pindari N. 10, 114. aperte vindicat Apollodoro: ὁ γὰρ τὰ Κύπρια συγγράψας φησὶ τὸν Κάστορα ἐν τῇ δρυΐ κρυφθέντα ὀφθῆναι ὑπὸ Λυγκέως. τῇ δὲ αὐτῇ γραφῇ καὶ Ἀπολλόδωρος κατηκολούθησε. Versus ipsos e Cypriis habet idem Schol. cum Schol. Lycophr. 511. et inde Tzetza Chil. II, 710. αἶψα δὲ Λυγκεὺς Τηΰγετον προςέβαινε ποσὶ ταχέεσσι πεποιθώς. ἀκρό-

τατον δ' ἀναβὰς διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν Ταντα λίδου Πέλοπος. τάχα δ' εἴσιδε κύδιμος ἥρως δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης, Κάστορα θ' ἱππόδαμον καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκη, νύξε δ' ἄρ' ἄγχι στάς. (ſic leg. pro ἀγχίστωρ. Sequitur: Κάστωρ ἐλόχα τὸν Ἴδαν etc.) Pugna haec a poetis varie ornata: vid. Pindar. N. 10, 102 ſqq. Theocr. 22, 137 ſqq. Lycophr. 546 ſqq. e Grammaticis inpr. Tzetza Chil. II. hiſt. 48. §. 5. πέτρα, cippo. Schol. Lycophr. στήλη λιθίνη ἐκ τοῦ Ἀφαρέως τάφου, ex Pindaro l. c. 124 ſq. vbi nolim de ſtatuâ aliquâ Plutonis cogitari. — §. 6. Ζεὺς Ἴδαν κεραυνοῖ. Pindar. l. c. 132. μὴ δεχομένου δέ, hoc praeclare narratum a Pindaro 141 ſq. παρ' ἡμέραν. hoc cum Homero Od. λ, 301. Pindar. v. 103. et P. 11 extr. Lycophr. 564. 5. et iam antea in Cyprio carmine. In Homero quidem l. c. *viuunt vterque ſub terrâ*, habentque hoc a Ioue tanquam praecipuum, vt per vices diem *ſupra terram exigant*, et diuino honore fruantur; in eundem ſenſum accipiendum, quod Il. γ, 243. iam tum, cum Graeci ad Troiam pugnabant, vtrumque ſub terrâ eſſe profitetur: τοὺς ἤδη κατέχεν γαῖα, h. non tam mortuos eſſe, quam ſub terrâ degere. Apud Pindarum vero alterum diem *cum Ioue*, et *in Olympo*, alterum *in ſepulcro* ad Therapnas exigunt l. c. 103-7. et P. 11 extr. Ambiguum porro manet, quo ſenſu id dixerint veteres alternis factum, et vtra ratio antiquior fuerit: vtrum, vt ambo ſimul reuiuiſcerent et ſimul in inferis degerent; an, vt altero in inferis degente alter apud ſuperos eſſet. Antiquior prima ratio fuiſſe videtur, ſed poſthaec altera fere obtinuit, cf. poſt Hemſterh. l. c. 286. 287. Ouwens Noct. Hag. 11, 19. Habiti inde pro diis, XL. anno poſt pugnam cum Idâ et Lynceo factam, vt Pauſan. III, 13. p. 238. docet, anno LIII. inde ab Hercule inter deos adſcripto, Clemens Alex. Strom. I. p. 382. Pott. (322) §. 7. μετα-

περιψάμενος Μενέλαον sc. tanquam generum; consentit historia: Pausan. III, 1. p. 205.

Cap. 12.

§. 1. *Electra*, vltima ex Atlantidibus: v. sup. c. 10, 1. Narrarant Cyclici, eam, iam in sidera receptam, Ilii excidium intueri noluisse, inde que eam in caelo amplius haud conspici. Schol. Il. σ, 486. Quintus XIII, 552. Ab hâc *Dardani stirps* repetitur: de hâc locus class. Il. υ, 215 sq. cf. Excurs. VI. ad Virgil. Aen. III. Sequentia ante oculos habuit Schol. Lycophr. 29. *Iasion*. §. 1. est idem aliis Iasius: cf. ad Hygin. f. 250. n. 16. add. f. 270. P. A. p. 431. cuius amores et fata admodum diuersis modis narrantur. Apud Homer. Od. ε, 125. a Cerere amatus et in amplexus acceptus, a Ioue fulmine percutitur; add. Theocr. 3, 50. 51. vbi Schol. Iasionem Cretem facit Minois e Phroniâ nymphâ filium. cf. Diodor. V, 77. Ex iis nuptiis natus Plutus: Hesiod. Θ, 968 sq. vt lusum allegoricum subfuisse fabulae satis appareat: quem persequitur ad e. l. Eustath. p. 1528, 6. et ex eo Eudocia p. 233. Altera narratio de Cerere tentata legitur quoque apud Conon. Narr. 21. Noster Pherecydem fere sequitur: cum eo conuenerat Straboni, vt ex Epitome intelligitur libri VII. p. 511. ed. Alm. Consenserat quoque Hellanicus. v. Schol. Od. ε, 125. et Schol. Apollon. I, 916. qui in I. lib. Τρωικῶν de his expositum fuisse docet: ibi Iasion in simulacrum (εἴδωλον puta) Cereris nefandos ausus exercuerat. Iasion etiam Eetion dictus apud Schol. Apollonii l. c. et Schol. Lycophr. 219. Spectabant autem narrationes de Iasione et Cerere ad fabulas Samothracicas. Electram ex Arcadiâ in eam insulam abductam filios ibi educasse puta; vnde Dardanus mox in Asiam traiicit. Turbatum deinde in his fabulis est, v. Diodor. V, 47. 48.

cum Creticae et Arcadicae fabulae cum iis confunderentur; mox et Italicae, (v. Excurf. VIII. ad Aen. III. Virgil.) etiam Thebanae fabulae, Cadmo e Samathrace in Boeotiam adducto (quem nofter in ipfa Thracia habitaffe narrauit III, 1, 1.) cf. Schol. Apollon. l. c. Quo ipfo factum, vt de Samothracicis religionibus nihil ad liquidum perduci poffit. Fuit Calliftratus fcriptor hiftoriae Samothraces: apud Dionyf. Hal. I, 68. Fuere a quibus Dardanus magnae matris deum initia, Eetion autem (h. Iafion) myfteria Samothracica inftituiffe traderentur, vt e Clem. Alex. Coh. p. 12. (10.) difcere licet. Palladium quoque ex iis initiis repetitur; v. loc. Dionyf. Hal. I, 68. ex Arctino Milefio, (antiquiffimo poeta, cuius Aethiopis fuit) vnde patet has teletas non caruiffe γοητείαις. §. 3. Dardani traiectus in Afiam ab aliis per diluuium factus dicitur, v. Schol. Il. υ, 215. et Euftath. facitque locum opinioni, famam fuperfuiffe aliquam, ponti Euxini aquas in mare Aegaeum erupiffe. cf. Diodor. IV, 47. §. 4. *Teucri* nomen nobiliffimum: quippe qui primus Troadem tenuit, cf. Diodor. IV, 75. Expofuit quoque haec et reliquas res Troianas Eudocia p. 398. e diuerfis Grammaticis ferioribus confarcinatas: fed parum docte ac diligenter, et, vt nunc eft, valde contaminate. Monebo hoc vnum, quod Apollinis Sminthei fanum ab eo conditum: Schol. Lycophr. p. 302. §. 5. Occurrit *Batia* ap. Schol. Lycophr. 29. et 1308. Stephan. in Ἀρισβη. Etymol. M. ead. voc. Volunt effe eandem quae Βατίεια Il. β, 813. vbi v. Schol. et Euft. p. 351. Pro ea Arisben, Creticam puellam, memorat Lycophron 1308. et Stephan. Byz. in h. v. e Cephalone add. Euftath. p. 894, 30.

f. 2. Troica, ab obfcura et tenui aliqua fama antiquitus accepta, ad quantam celebritatem progreffa funt! inprimis Homericae Mufae beneficio; mox poetis cyclicis,

et ſcriptoribus, qui ſua ex iis petierunt, ea ornantibus et variantibus. In hiſtoriis Troica iam Hellanicus attigerat, etiam Ephorus: cf. Stephan. in Ἀρίσβη. Alius antiquus ſcriptor fuit *Cephalo Gergithius*, (Straboni Gergethius: fuere τὰ Γέργηθα vrbs Aeolidis in agro Cumaeo lib. XIII. p. 882. B.) cuius erant τὰ Τρωϊκὰ, (apud Parthen. Erot. c. 4. et 34.) a Dionyſio Halic. lib. I. c. 49. et 72. laudata. Diuerſus fuit Cephalaeon, et de hoc Photius c. 68. p. 102. agit, quod vel Voſſius de H. Gr. docere poteſt; etſi et is aliquo loco p. 165. vtrumque confundit. vid. ad Virgil. Exc. I. ad Aen. II. §. 1. *Erichthonius* opibus clarus Il. υ, l. c. 219. §. 3. δι' ἀετοῦ. aquilae miniſterio; mox alii poetae ipſum Iovem in aquilam mutatum narrarunt. Simpliciſſima ratio apud Homerum eſt Il. υ, 234. ὃς δὴ κάλλιστος γ. — τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν. vbi nunc cf. Schol. A. B. adde Hymn. in Ven. 203. 218. itaque fabula fundum habet nullum alium, quam veterem loquendi vſum, pro eo quod nos diceremus: fuiſſe eum pulcherrimum puerum, dignum qui cum diis eſſet. Porro antiquior aetas non curioſe quaeſiuit et declarauit, quo modo, quâ machinâ et ope, in caelum euectus fuerit puer; ſed ſeriores poetae addiderunt inventum modi et rationis, quâ id factum ſit, per aquilam. Adeo fundo caret ſubtilitas argutantium de modo antiquiſſimo perueniendi in caelum. §. 4. Λύρον. forte Λύρνον. Saltem ſic concinit Lyrneſſus, quae etiam Λύρνη fuiſſe videtur: vid. Stephan. Byz. h. v. Non alibi eum, ne in Schol. quidem Lycophr. 29. qui locum hunc ante oculos habuit, memoratum memini, etſi ſtirps Aeneae alioqui tantopere decantata eſt poſt loc. Il. υ, 215 ſq. cf. Mezir. ad Ovid. Tom. II. p. 142 ſq.

ſ. 3. Sequentia partim expreſſit Schol. Lycophr. 29. alia inſeruit: vti hoc: Priapum Myſiae fuiſſe vrbem, (ad

Hellespontum. vid. Steph. h. v. Strabo XIII. p. 879) cuius rex ludos fecisse memoratur, et in quâ Apollo ὁ Πριηπαῖος, (non Πριηπησαῖος Ἀπόλλων) sortem Ilo ediderit. — §. 3. Fuit collis Ates, Λόφος Ἄτης, ipsi Lycophroni v. 29. commemoratus; cf. Steph. Byz. in Ἴλιον, et Hesych. in Ἀτιόλοφος, et ad vtrumque hunc viros doctos, nam neuter mendo vacat. Aten, ex Olympo a Iove praecipitatam, in eum locum esse delatam, Grammaticorum commentum est apud Eustath. p. 1175, 61. 157, 5. ponitur tamen hoc idem in narratione sequ. §. 9. Vrbem in eo colle condere iam Dardanus voluit, sed vetabat oraculum, μὴ κτίζειν τὸν λόφον τοῦτον, ἄτης γὰρ εἶναι, h. e. βλάβην γενήσεσθαι τοῖς κατοικήσουσι. Id tamen ad effectum perduxit Ilus; haec videtur admittenda narratio: nam in Schol. Lycophr. oratio est valde turbata. §. 4. Mox lenior oratio foret: τῷ δὲ Διῒ εὐξάμενος, σημεῖον αὐτῷ τι φανῆναι. Iterum habemus exemplum antiquitatis superstitiosi sensus, quod a numine signum, ostentum, postulant voluntatis propitiae: vt sup. de Minoe III, 1, 3. Obss. p. 216. Sequentia exscripta in Schol. Lycophr. 355. laudato quoque Apollodori nomine. Scholion iterum exscripsit Eudoc. p. 322. et Phauorin. Lexic. h. v. vterque hinc emendandus. Verba μεθ' ἡμέραν, otiosa esse videntur, potuere tamen in narratione pleniore opportuniora esse. τὸ διϊπετὲς Παλλάδιον. Nihil magis tritum hâc re: inspici possunt saltem Spanhem. ad Callim. L. P. 39. Exc. IX. ad Aen. II. Virgil. Mezir. ad Ovid. T. I. p. 60 sq. Primus de eo egerat Pherecydes; nam ineptam etymologiam attulerat ἀπὸ τοῦ πάλλειν pro βάλλειν. Etymol. M. in Παλλάδια. Schol. Lycophr. 355. et e Mss. Valken. Oratt. p. 366. Erat illud ξόανον ἔρυμα τῆς πόλεως, quod quamdiu ἀκηδὲς esset, inviolatum mansisset, vrbs capi non poterat, v. Quint. Smyrn. X, 355. (ita enim verba accipienda). Hinc in-

credibilis commentorum et nugarum ſeges apud ſeriores Platonicos, inprimis Iamblichum, et multo magis, ſi ad faecem ſcriptorum deſcenderis, Suidam, Malalam, Tzetzam, alios, qui modo magicam modo aſtrologicam vim in eo quaeſiuere. Sed haec indigna, quibus immoreris. Cui perſequi haec libuerit, adeat ſaltem Schol. B. ad Il. ζ, 311. Schol. Lycophr. 355. 361. 363. Tzetzae Poſthomer. p. 146. Ex oſſibus Pelopis confectum fuiſſe tradiderat Dionyſius apud Clement. p. 42. Potter. Multa quoque de Palladio narrata tranſtulere ſeriores ad deam Peſſinuntiam Romam translatam; v. Herodian. I, 35. De Palladio ab Ulyſſe et Diomede rapto loc. claſſ. Conon. 34. Verum de his et ceteris nuper multis fuit actum a viris doctis. Confunditur fere cum hoc alterum Palladium, ad quod Troianae matronae peplum afferunt Il. ζ, 273 ſq. De ſpecie Palladii locus hic eſt inter claſſicos. Scilicet antiquius illud Palladium ſignum fuit informe, vtpote antiquiſſimae artis. Occurrit ſaepe in numis, et in aliis monumentis Aeneae, qui illud geſtat, et Diomedis, qui rapuit. Subſtituerunt aliquando Ilienſes aliud, forte elegantius, incedens, cum haſta et colo; hoc eſſe videtur, quod Apollodorus nunc narrat. Occurrit in numis Ilienſium; vide v. c. Fontenu (Diſſ. in *Hiſt. de l'Acad. des Inſcr.* Tom. V. p. 265.) et Pellerin. quorſum tamen plura? v. Eckhel. in Doctrina numor. T. II. p. 484 ſq. Haec, et ſimilia animaduerſa, fidem faciunt, intra vnius aetatis ſpatia haec antiquitatis ſtudia aliquantum incrementi cepiſſe inter noſtrates; nam bene memor ſum temporum, quibus haec et ſimilia inter raras aetatis litteras habebantur. τοῖς δὲ ποσὶ συμβεβηκός. hoc idem habet Schol. Lycophr. ad v. 355. 361. quod niſi eſſet, putaſſem συμπεφυκὸς ſcriptum fuiſſe; eſt certe dictum pro *vna* iunctis pedibus *incedens*, eodem modo ac διαβεβηκότα τὰ σκέλη

ποιήσας dicitur Daedalus apud Diodor. IV, 76. Ceterum diuerſa eſt Palladii ſpecies apud Euſtath. p. 627, 6. ἀνδρὸς δορὰν ἠμφιέσθαι, στέμμα δὲ ἔχειν καὶ ἠλακάτην, ἐν δὲ κεφαλῇ πῖλον, (qui habitus quoque erat Minervae in Arcadiae vrbe Aleâ. Pauſan. VIII, 46. p. 694) καὶ δόρυ ἐν τῇ δεξ. pro ἀνδρὸς leg. αἰγὸς δορὰν, ſiquidem aegidem cogitare videtur. Niſi alia fabula ſubfuit, quae apud Schol. Lycophr. l. c. et inde apud Eudoc. tum apud Clement. Alex. Coh. p. 24. (17) occurrit: vbi inter quinque Minervas vna eſt Pallantis et Titanidis, Oceani filiae; ἢ τὸν πατέρα δυσσεβῶς καταθύσασα, τῷ πατρῴῳ κεκόσμηται δέρματι, ὥσπερ κωδίῳ. Ipſum Ilum oculis captum ex adſpectu Palladii traditum erat, vt ex Dercyllo περὶ κτίσεων narrat Plutarch. Parall. §. 6. Ἱστορία δέ. quae ſequuntur, haud dubie aliunde illata ſunt, ex vetere tamen auctore, et antequam hi, quos habemus, codices fuere exarati. Legebantur ea in Apollodoro iam a Schol. Lycophr. 355. et iterum in Schol. Tzetzae Poſthom. 511. *Triton*, non apparet deusne marinus, (I, 4, 5.) an alius fuerit. Alias ad Tritonidem paludem Libyae natales Minervae referuntur, ſup. cf. I, 3, 6. extr. ad Tritonidem Nympham, e quâ et Neptuno ſit genita, ab Herod. IV, 180. etſi Tritonem amnem modo Theſſaliae modo Boeotiae alii aſſignant; Schol. Apollon. I, 109. IV, 1311. Pauſan. IX, 33. p. 777 extr. Habuit Triton filiam quae mortalis erat, cum Minervâ deâ ſimul nutritam, iisdem cum ea ſtudiis bellicis. Contentione ortâ, cum Pallas Minervam irâ percita vulnerare vellet, repente ei obiicitur a Iove aegis; in quam mirabunda cum oculos verteret, a Minervâ illato vulnere cadit. Tum Minerva poenitentiâ et deſiderio contubernalis ſuae tacta, ad ſolandum moerorem eius ſimulacrum fecit, eiusque pectori aegidem appoſuit et iuxta Iovem honoris cauſſa collocauit. Poſtea

tamen, cum Electra, a Iove vitiata, ad illud simulacrum confugisset, illa, profanatum illud attactu puellae incestatae arbitrata, simulacrum in terram proiecit, quod in Ilium decidit, ab Ilo autem templo condito est dedicatum. Atque hoc est nobile istud Palladium. Quod si a Minervâ fuit fabricatum: eam non admodum peritam sculpturae eo tempore fuisse, apertum est. §. 8. καὶ περιθεῖναι τοῖς στέρνοις, ἣν ἔδεισεν, αἰγίδα. non Minervae pectori, vt olim acceperam, sed simulacri στέρνοις; quo ipso factum esse videtur, vt aegis, quae antea scutum erat, (τὴν αἰγίδα προτεῖναι) postea in thoracis ornamentum abiret. Sane poetae, si aegide vibratâ terrorem iniiciunt, oculos praestringunt aeris fulgore. An de aereo clipeo αἰγὶς h. l. accipienda sit, dubites; praefero pellem fuisse, quâ oculis obiectâ Pallas εὐλαβηθεῖσα ἀναβλέψαι potuit; multo magis si memineris, inter fabulosas de aegide narrationes fuisse et hanc: Amaltheae pellem eam fuisse, eam autem monstri speciem habuisse: traditum sic fuit in Titanomachiis: apud Schol. br. et Ven. ad Il. o, 187. et 318. §. 9. ὕστερον δέ. Electra stuprum a Iove passa (sup. c. 12, 1.) vt deorum fidem obtestaretur, ad simulacrum illud confugit, (τούτῳ προσφυγούσης) tanquam ἱκέτις. necesse est, Electram a Iove raptam et in deorum sedem fuisse adductam: forte quod vna e Pleiadibus habita est, vt supra vidimus c. 10, 1. Ob contaminatum Electrae manu simulacrum indignata Athene ex caelo praecipitat; decidit illud in terram Troianam, ibique exceptum et ab Ilo in templo repositum, est illud ipsum Palladium, de quo tam multa fabulose narrantur. Ad Ilum refer versus Lycophr. 363. 364. "Minerva aliquando oculos sursum movebit, Minerva inquam illa, ἡ ἐξ οὐρανοῦ πεσοῦσα καὶ θρόνων Διὸς ἄνακτι πάππῳ (Ilo) κτῆμα τιμαλφέστατον. μετ' Ἄτης. erat μετ' αὐτῆς. depravate, quod, quomodo emen-

dandum esset, in oculos incurrere aiebam, si Ἄτης λόφον e superioribus meminisses. Corrigendum quoque ita viderat Gale, qui laudat Eustath. p. 157, 5. vbi scil. de Ἄτης λόφῳ agitur, non de Palladio. Enimuero ad sensum loci vbi res venerat, haerebam; obscurum enim esse videbam, an illo ipso tempore et Ate et Palladium proiecta fuerint? et vtrum ab Athene etiam Ate praecipitata fuerit, an a Ioue? hoc suspicabar verius esse, et legendum, quod iam Galeo in mentem venerat, τὸν Δία ῥίψαι μετ' Ἄτης καὶ τὸ Παλλάδιον. Ita vero mythus aliter constitutus esse debuit, vt Iupiter, non Athene, ἱκετεία illâ factâ indignaretur. Enim vero debebam ab initio statim animaduertere, illa, μετ' Ἄτης καὶ esse insititia, et acutulo deberi, qui Aten Olympo proiectam ex Homero meminerat. Ἄτης nomen λόφος alio modo, ad praesagienda Ilii mala, acceperat.

§. 11. *Ilus* ex Eurydice Adrasti f. Laomedontem suscipit. Ex Batiâ Teucri seundum Hellanicum: Schol. Townl. ad Il. υ, 236. *Adrastum* Meropis filium inter socios Troianorum memorat Homerus Il. β, 830. venientem ex Adrasteâ: antiquiorem esse necesse est hunc, de quo hic agitur; forte eundem, qui Adrasteam condidit et primus Nemesi templum dedicauit: v. Strabon. XIII. p. 877. 879. 880. Inter *Laomedontis vxores* aliis Strymo, aliis Placia. At in Schol. Il. γ, 250. secundum Porphyrium, Zeuxippe, Alcmane auctore, ex Hellanico Trymo, ex Stamide περὶ Λέσβου, quicunque tandem ille fuit, Thoosa Teucri filia. Στρυμοῦς ἢ Ῥοιοῦς est in Schol. Lycophr. 18. (exscripsit locum Eudocia p. 395 hinc emendanda). παῖδας μὲν Τιθωνόν: occurrunt filiorum nomina quoque apud Homerum. Clytii filia Pantho nupta v. Schol. Il. μ, 231. Filiarum Laomedontis nomina sunt apud Schol. Lycophr. 921. et 1075. *Aethylla*, *Astyoche*, *Medesicaste*. (Postrema haec

occurrebat in tabula Polygnoti ap. Pausan. p. 862). Provocat ille ad Apollodorum. Iam in Aethyllâ latere forte potest nomen Cillae; etsi hoc non ignotum est in rebus Troianis, cum vrbs Cilla sit; quam a Cillo, Pelopis aurigâ, dictam volunt apud Eustath. At Cillam Hecubae sororem Schol. Lycophr. memorat, e quâ Priamus Munippum sustulit, ad v. 224 et 315. Aethilla, Αἴθιλλα, Laomedontis filia, Priami soror ap. Conon. 13. commemoratur. Medesicaste occurret paullo post inter Priami filias. Aethyllam ab Eustath. ad Il. α, Ἄνθυλλαν vocari, ait Gale, cum Rutgers. Var. Lect. VI, 2. sed illa Memnonis soror est p. 117. l. vlt. Idem vir doctus ex Polyaeno excitat Ἄνθιαν. Locus est lib. VII, 47. vbi in mss. ille ait esse ἐνδρίαν, satis corrupte. Proclea, Laomedontis filia, Cycni vxor, et mater Tennis et Hemitheae apud Schol. Lycophr. 232. est. Hesionen etiam Θεάνειραν dictam idem ad 467. 9. ex Hellanico et Istro ἐν συμμίκτοις tradit. Quod tandem a viris doctis Setaea hic commemoratur, parum commode fit; nam fuit illa e Troianis feminis vna, quae nauium incendium suaserat; Lycophr. 1075. et ibi Schol. Stephan. in Σηταῖον. *Bucolionem* ipse Homer. agnoscit Il. ζ, 23 sqq. sed mater ibi est Abarbarea. Ex eâ natus Euphorbus; vt ex Orphicis Tz. Chil. I, 228. XIII, 574. Pro Calybe Καλύκην Schol. Apollonii habere monet Gale; vellem locum designasset. Alia fuit Calyce Stesichori apud Athen. XIV. p. 619. E.

§. 4. *De Tithono* ab Aurorâ rapto loc. class. Hymn. in Ven. 219 sqq. add. Schol. Il. λ, 1. et Schol. Lycophr. 18. inde Eudoc. p. 45. sed turbate; poterat saltem ibi μνάμων corrigi Μέμνων. De Tithono in cicadam mutato iam Hellanicus narrauerat teste Schol. Il. γ, 151. *Memnonis* nomen ingenio poetarum potius, quam vllâ historiae fide, ad res Troianas est traductum. Aegyptium ab initio fuit,

ſed corruptum: (apud Pauſan. I, 42. p. 101. Phamenoph eſt, ap. Syncell. p. 151. Ἀμενῶφθις, ex Euſebio, et hinc Amenophis in Hieronymi Chron. quod nomen etiam in regum laterculis occurrit; ſed de his Iablonſkius de Memnone videndus.) Cum Aethiopes etiam in Oriente auſtrali haberentur a Graecis antiquis, factus hinc Memnon Aurorae filius, Aethiopum ductor, quos ex Oriente ſocios belli Troiani adduxit; ex Aſſyriâ, vt paſſim memoratur; quae omnia, ſi quid veri ſubeſt, auxilia Priamo ex regione Aſiae minoris haud longe a Troade adducta declarant. Leuiſſimo vocis luſu, quia Suſis Memnonium erat, ſaltem Graecorum ore pronuntiatum, Tithoni quoque ea regia habita eſt: Strabon. XV. p. 1058. C. Fuit vetuſtiſſimum poema Arctini Mileſii, Αἰθιοπίς. v. ad Virgil. Exc. I. ad Aen. II. vbi alia. Fuere et Sophoclis Αἰθίοπες item Μέμνων, forte vna eademque fabula. Egerat de eodem Simonides in Dithyrambo Deliaco: teſte Strabone XV. p. 1058. C. Qui alii de Memnone egerint, v. ad Hygin. p. 205, 14. *Emathionem* in rebus Herculis commemoratum vidimus II, 5, 11. §. 11. p. 197. eius filius Atymnius ex Nymphâ, quae Πηγασὶς eſt apud Quint. Smyrn. III, 300. ſ. Πηδασὶς, ab loco et vrbe Pedaſo in Idâ v. Steph. h. v.

§. 5. Iam in iis, quae de *Priamo* et eius ſtirpe ſequuntur, ea, quae ſatis nota ex Homero eſſe poſſunt, tantum ſtrictim percurremus. §. 2. *Ariſben* aliam vidimus ſup. ad c. 12, 1. §. 5. p. 293. haec, quae nunc memoratur, Meropis filia eſt; agnoſcit eam Ephorus apud Stephan. in Ἀρίσβη, ſed is Alexandri vxorem facit. Memorat Stephanus aliam Ariſben, Macaris filiam, a quâ vrbs Lesbi dicta ſit, Euſtath. p. 894, 33. Ἀρίσβα ἐν Λέσβῳ πόλις, ἀπὸ Ἀρίσβης, θυγατρὸς Μάκαρος ἢ Μέροπος, ἣν πρώτην ὁ Πάρις ἔσχε γυναῖκα. — *Aeſacus:* de eo v. Ovid. Met. XI, 749 ſq. vbi nonnulla aliter narrata; natus ibi ex Alexirhoe Granici fl.

filia. v. 764. si lectio vera est. §. 2. ἣν πενθῶν. apud Ovidium l. c. Asteropen non ducit vxorem Aesacus, sed fugientem puellam persequitur, et, illa serpentis ictu percussa, dum ex rupe se praecipitem dat, in auem mutatur. §. 3. *Hyrtacus* is est, cuius filius Asius Arisbam Troadis ad Selleentem fl. incoluit: Il. β, 837 sq. *Hecuba*, apud Homer. (Il. π, 718. vbi v. Schol. Vict. et Eustath.) Dymantis filia; Cissei f. apud Euripidem, vt statim in Hecubâ. Res passim a viris doctis notata, vt h. l. a Galeo; ad Hygin. f. 91. Meziriac. Tom. I. p. 400 sq. *Sangarius* fl. Phrygiae Il. γ, 187. de eo v. Salmas. ad Solin. p. 618. b. §. 4. *Hector* Priami et Hecubae f. Homeri fide; aliis Apollinis v. Schol. Il. γ, 314. Schol. Lycophr. 259. *Hecubae* somnium; cf. Schol. Il. γ, 325. Meziriac. l. c. p. 404 sq. Hygin. f. 91. et not. §. 5. Aesaci responsum hoc etiam Lycophron narrat v. 224. vbi vid. Schol. et ad 314. Seriores Cassandrae illud tribuunt, v. c. Eurip. Androm. 296. alii Apollini: Cic. Div. I, 21. alii Herophilae. v. ad Dictyn III, 26. §. 10. Filiae ex Hecubâ natae sunt: *Creusa* Aeneae nupta. *Laodice:* Multa de eâ sunt narrata, quae h. l. repeti nequeunt: breuiter attigi ad Il. ζ, 252. in excidio Troiae illa terrae hiatu absorpta: Quintus XIII, 544. Schol. Lycophr. 314. 316. Altera est narratio de eâ, cum Acamante Atheniensi congressâ, exposita a Parthenio c. 10. et a Lycophr. 495 sq. ad quem v. Schol. et ad 447. Vnde illustratio afferenda tabulae Polygnoti apud Plutarch. in Cimone p. 480. 1. Tzetza Posthom. 736. Occurrunt plures aliae hoc nomine feminae. In his Laodicen Cycni filiam Ulyssi in parte praedae datam memorant Scholia ad Il, α, 138. ex carmine, puto, Cyprio; nec tamen addunt, quis nam ille Cycnus fuerit. In seqq. de *Cassandrâ* vate §. 11. aliter tradit Schol. Il. η, 44. ex Anticlide (haud dubie in lib. περὶ Νόστων) et Schol. Eurip.

Hec. 87. cf. Hygin. 93. Meziriac. ad Ovid. T. I. p. 430 ſq. Priamus, ne puella, pro inſanâ habita, ludibrio eſſet, cubiculo eam incluſit, addito cuſtode; illa tamen perrexit vaticinari, eaque, quae ex eâ vaticinante audierat, exponit nuntius in Lycophronis Alexandra. *Ilionen* maximam natu non memorat Apollodorus: v. ad Virgil. Aen. I, 653. et Excurſ. XXIV. At *Polyxenam* Homerus ignorat. §. 12. De *filiis Priami* cf. Hygin. f. 90. et not. Aliquot nomina recitantur Il. ω, 249 ſq. in quibus v. 251. Δῖος, quem in Apollodoro deſidero; item Ἶσος ex Il. λ, 101. qui inter νόθους. Alios v. apud Dictyn IV, 7. XI. apud Tzetzam in Homer. v. 446. alios in Poſthomer. 48 ſqq. Fuiſſe numero L. et quidem XIX. ex vnâ Hecubâ l. l. Il. ω, 495. memorat poeta; inde Eurip. Hec. 421. Troad. 135. Atqui Apollodorus tantum X. filios ex Hecubâ, et ex aliis mulieribus XXXVI. recenſet. Monebo tantum de lectionis varietate, aut de nominibus, quae in Homero occurrunt. Ἄντιφος Homero l. c. Il. λ, 101. at Il. ω, 250. eſt Ἀντίφονος et Ἱππόθοος. §. 13. *Melanippus* apud Homer. Il. ω, 546. 7. eſt filius Hicetaonis, qui frater Priami fuit: ὁ δέ μεν τῖεν ἶσα τέκεσσιν. *Troilus*, caeſus ab Achille cf. ad Virgil. Aen. I. Exc. XVII. Apollinis f. habitus: cf. Schol. Lycophr. 307. Etiam Hector Apollinis f. celebratus, apud Steſichorum, Euphorionem et Alexandrum Aetolum: Schol. idem v. 259. *Gorgythion* Il. ϑ, 302 ſq. *Agathon*, ω, 249. §. 14. *Meſtor* caeſus ω, 257. *Cebriones*, ab Patroclo caeſus, et *Chromius*, noti ſunt ex Homero. *Medeſicaſte* memoratur ſupra inter filias Laomedontis ſ. 3. §. 11. extr. *Meduſam* etiam Pauſanias X, 26 extr. in Polygnoti tabulâ agnouerat.

ſ. 6. §. 1. *Andromache*, Eetionis f. regis Thebes, quae fuit ſub monte Placio: v. Il. ζ, 395 ſqq. *Oenone*, cuius et Paridis amores multis modis celebrati fuere, vt vel

ex Ovidio assequi licet, qui vbique argumenta captat a Graecis poetis, qui plerique interciderunt, tractata. Est ab eo Epistola Oenones ad Paridem, ad quam cf. Mezir. p. 403 sq. 455 sq. Natus ex eâ *Corythus*, occisus ab ipso parente, cum a matre missus esset, vt ab Helenae amore reuocaretur Paris: persequutus haec est Conon c. 22. Parthenius Erot. 4. (ex Nicandro ἐν τῷ περὶ ποιητῶν, vnde tres versus sunt c. 34. et Cephalone Gergithio ἐν Τρωικοῖς) et c. 34. (ex eodem Cephalone et Hellanico) cf. Schol. Lycophr. 57. 61. (quem exscribit Eudoc. p. 314. 329.) add. Quint. Smyrn. X, 270 sqq. qui copiose Paridis nouissima exponit. §. 2. παρὰ Ῥέας. est, vt alias Terra, inter μαντικῆς auctores: quo loco omnino vetustiores dii e Titanum genere fuisse habitos iam olim obseruaui. §. 3. *Philoctetis telo:* cf. Quint. Smyrn. X, 224 sqq. add. Orph. Lap. 348 sqq. §. 4. De *morte Oenones* multa apud Schol. Lycophr. 61. et in supra laudd.

§. 5. Ὁ δὲ Ἀσωπός. Sequitur Aeaci stirps. Haec cum antecedentibus non cohaerere, non obseruarunt editores. Exciderunt haud dubie nonnulla; et forte reliquorum libri tertii tantum habemus excerpta. A Troicis nondum absolutis qui tandem transitus ad Asopum? etsi Troica ad vrbis excidium et Νόστους hoc loco deducta non puto, sed ea in finem libelli reiecta, vbi forte Atticis fabulis subiiciebatur stirps Pelopidarum, et in iis Atridarum, cum bello Troiano. Ad seqq. de *Asopo* et *Aeginâ* cf. Diodor. IV, 72. Schol. Pindari Ol. 8, 39. Hygin. f. 52. et ibi laudd. Asopus Achaiae fl. Phliasium et Sicyonium agrum alluens Pausan. II, 5. (hunc intellige apud Pindar. N. 3, 6. nec audiendus Schol. qui fluuium in Aeginâ quaerit) alius is, qui agrum Thebanum et Plataeensem dirimit. ibid. c. 6. cf. Strabo VIII. p. 586. 587. In fabulis vtriusque clarum nomen, saepe alterum cum altero permutatum. Πηγοῦς.

pro eâ Κηγλούσης filius ex Neptuno est apud Pausan. II, 12. p. 138 extr. quod vix sanum. Μετώπην. v. Pindar. VI, 142. c. Nota; Gale e Diodoro Μεθώνην huc vocat; sed lectio ea vitiosa iam emendata est a Wesselingio. Πελάγοντα. ap. Diodor. l, c. est Πελασγός. idem XII. filias edit, et nomina apponit. §. 6. Aeginam rapuit Iupiter in aquilam mutatus: Clemens Homil. 5, 13. Nonnus Dionys. VI, 212 sq. μανθάνει παρὰ Σισύφου. cf. sup. I, 9, 3. Pausan. l. c. et Schol. Il. ζ, 153. et Ven. ad α, 180. — ἐκ τῶν τούτου ῥείθρων ἄνθρακες φέρονται. non dubito, fuisse ἐπὶ τῶν τούτου ῥείθρων. Carbones ferri solitos aquâ fluminis, notabile est; id quod variis a caussis proficisci potuit. Sollenne veteribus est, rerum caussarumque naturalium afferre rationes mythicas: e quibus ingeniosae sane et sollerter excogitatae multae sunt; at exitiosa res facta est, quod in eiusmodi mythicis rerum physicarum interpretationibus acquiescere maluerunt: ita enim effectum est, quo minus ad subtiliorem rerum naturalium caussarumque indagationem procederent homines; quâ vnâ viâ foedae impiaeque superstitiones e genere humano tolli possunt; nam quod omnium aetatum historiae docent, cum sanctissimâ religione omne facile superstitionis genus coniunctum esse potest; nisi sanior philosophia, inprimis naturae doctrina subtilior, accesserit. Asopo igitur carbones passim innatant: quod is a Iove fulmine percussus: eadem Schol. Apollon. I, 117. vnde patet, a Callimacho hanc fabulam fuisse tractatam: attigit is in iis, quae exstant, vno versu H. in Delum. 78. ὁ δ' εἵπετο πολλὸν ὄπισθεν Ἀσωπὸς βαρύγουνος, ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ. Narrat quoque Schol. Il. α, 180. addit alia Schol. ad Il. ζ, 153. vbi Pherecydes fabulae auctor laudatur; Schol. Pindar. Isthm. 5, 44. et ipse poeta 8, 37 sq. 45. Meminit et Pausan. II, 19. p. 177. Statius Theb. VII, 315 sqq. cf.

Spanhem. ad Callimach. l. c. — §. 7. εἰς τὴν τότε Οἰνώνην, νῦν δὲ Αἴγιναν. v. paullo ante laudd. Stephan. Byz. in Αἴγινα, et alii. μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. Perſequitur fabulam Ovid. Met. VII, 517-657. Eſt haec ex eâ claſſe et ordine fabularum quae etymologiam pro fundo habent; quod genus priſcis hominibus placere non potuit, niſi in ſummâ meliorum rerum ignoratione. Inhabitarunt inſulam cum Aeaco Myrmidones. Grammatica eſt inter diſciplinas, quae ceteris multo ſerius fuerunt expolitae; incunabula eius adhuc in Platone et aliis philoſophis agnoſcas; accepit aliqua, ſed lenta, incrementa Alexandriae. Hoc modo fieri potuit, vt tam inepta etymologia, ab omni ſermonis ratione aliena, Myrmidonum ἀπὸ τῶν μυρμήκων, placeret; (qui ſuper pronuntiatione argutantur, poterunt forte hinc argumentum petere ſuper exiguo diſcrimine τοῦ η et τοῦ ι.) nata hinc fabula de formicis pro hominum ſtirpe habitis. Auctor fuit Heſiodus; fragmentum eſt apud Schol. Pindar. N. 3, 21. verſu auctius ad Ol. VIII, 26. et Schol. Lycophr. 176. Excitatur quoque verſus a Ruhnken. Epiſt. crit. p. 110. Melius eos a Myrmidone deductos audias ab aliis: eum ſup. I, 7, 3 extr. vidimus, et Apollon. I, 55.; a Iove et Eurymeduſâ Clitoris filiâ natum neſcio vnde tradit Clemens Alex. Coh. p. 34, 15. Pott. Alia congeſta dabunt Intpp. Hygin. f. 52. Ovid. Met. VII, 654. add. Schol. Lycophr. 175 extr. 176. Quâ ſtirpe illi *Myrmidones*, primi Aeginae incolae, fuerint, diſerte nusquam traditur; ſequuti ii ſunt Peleum in Theſſaliam, et Phthiam incoluerunt, vnde cum Achille ad Troiam fuerunt. Ad genus Pelasgicum eos pertinuiſſe probabile fit. Poſthaec Aeginetae Dorici generis facti: nam ab Epidauro in inſulam pars Dorum tranſierat: Pauſan. II, 29. p. 178. duce Triacone. Schol. Pindar. O. 8, 39. (vbi leg. ἦλθε καὶ κατῴκησεν) Schol.

Lycophr. 176. Si Pindar. l. c. dicit inſulam Δωριεῖ λαῷ ταμιευομένην ἐξ Αἰακοῦ, hoc non tam moroſe eſt accipiendum. Permixtos fuiſſe alios alius generis Hellenas dubitare non licet. Hactenus recte, etſi non ſatis ſubtiliter, Strabo VIII. p. 577. A. vbi ait inhabitaſſe inſulam Argiuos, Cretenſes, Epidaurios, Dorienſes. Fuit ſcriptor Pythaenetus περὶ Αἰγίνης, vt Athen. et Schol. Apollonii IV, 1712. (ſeu τὰ Αἰγινητικὰ, vt puto leg. in Schol. Lycophr. p. 25. Πυθαίνετος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Αἰγινητικῶν (non Αἰγινητῶν) traditur ibi ex eo, Oenonen fuiſſe Budionis filiam). Illi autem Myrmidones, qui in Theſſaliam diſceſſerant, permixti ibi ſunt inprimis cum Achaeis: vnde apud Homer. β, 683. 4. οἵ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα, Μυρμιδόνες τε καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί. *Myrmidones*, *Achaei*, et *Hellenes*, iidem dicti, Hellenum quidem generaliore nomine adhaereſcente ipſis ſingulari aliquo modo, quandoquidem et Hellas inter loca erat, quae incolebant Myrmidones. De his v. nunc dicta ad Il. β, 684. Heſiod. ſc. 380. πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις etc. §. 8. Pherecydes *Telamonem* ex Actaeo et Glauce natum tradiderat; diuerſo prorſus ab aliis modo. Fuit *Cychreus* heros Salaminiorum, a quo ipſa inſula Κυχρεία dicta: v. Strabon. IX. p. 603. A. B. Stephan. in Κεγχρεῖος et e Stephano Euſtath. ad Perieg. 512. De eo iterum paullo poſt ſ. 7. §. 9. *Pſamathe* Nereis, vt effugeret Aeaci amplexus, in piſcem phocam ſe vertit. Simili arte vſa eſſe narratur Thetis aduerſus Peleum, cum in ſepiam ſe mutaret. — §. 10. *Aeaci preces*, multis veterum locis nobilitatae ſunt. Clariſſimus omnium Pindar. N. 5, 17 ſqq. Genus tamen et cauſſa calamitatis diuerſe traditur: modo agrorum ſiccitas, modo inundatio: cf. Schol. ad v. 17. quod hic de Pelopis ſcelere narratur, neſcio an alibi narratum lateat. *Stymphalus* inter Elati filios fuit: ſup. c. 9, 1. Pauſan.

VIII, 4. p. 605. Apud Diodorum IV, 61. Minois dirae, propter Aegei facinus in Androgeon commiſſum, ſiccitatem et famem hanc, quae Aeaci precibus depellitur, arceſſunt: cf. ib. Weſſel. χρησμοὶ θεῶν. Apollinis Delphici; v. Pauſan. II, 29. p. 179. §. 11. ποιησαμένου δὲ εὐχὰς Αἰακοῦ. ſc. τῷ Διῒ πανελληνίῳ arâ factâ. καὶ τὰς κλεῖς τοῦ Ἅδου φυλάττει. Gale locum tuetur aduerſus virum doctum neſcio quem, qui ex ſſ. litteris verba deſumta eſſe volebat: Pauſan. (V, 20. p. 427.) ἔχει δὲ ὁ Πλούτων κλεῖν, καὶ λέγουσιν ἐπ' αὐτῇ, τὸν καλούμενον Ἅδην κεκλεῖσθαι ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος. vbi in templo Iunonis Olympiae Proſerpina et Nympha cum claue. Poteſtatem, imperium ac tutelam per claues deſignari, multis virorum doctorum obſeruatis, etiam ad Apocalypſin Ioannis, tritum eſt, vnde dii κλειδοῦχοι. De ipſo Plutone et Proſerpinâ Argonaut. Orphic. 1369. βασιλεῦσιν, οἵ τ' ἄρα νερτερίων βερέθρων κληῖδας ἔχουσι. et in Hymno in Plutonem, 17, 4. Πλούτων, ὃς κατέχεις γαίης κληῖδας ἁπάσης. ſed, vt diximus, trita nunc res eſt; eſt adeo C. G. Schwarzii libellus de diis clauigeris. Procliue autem erat, claues Plutoni tribuere, cum ſemel aditus inferorum eſſet munitus, et πύλαι ἀΐδαο poetis commemorentur. Aeacus πυλωρεῖν dicitur etiam apud Lucian. D. Mort. 20, 1. vbi v. alia in notis. Nec tamen valde antiqui poetae is locus eſſe potuit, quem hic expreſſit Apollodorus, cum *Pluto* et *Hades* promiſcue adhibeantur; nam *Plutonis* notio et nomen ſerioris vſus eſt; cum apud Homerum et alios antiquiores ſit *Hades*, *Proſerpina*, *Hecate:* venit forte Pluto ex Orphicis et Eleuſiniis. §. 12. λαχὼν κλήρῳ συγγυμναζόμενον αὐτόν. ſortis vſus in luctâ, in pugilatu, pancratio, vbi paria prodeunt, nota res eſt: nunc etiam in diſco locum habuit; reſpectu ne virium, vt paribus eſſent viribus certantes, an ordinis? δίσκῳ. apud

Pauſan. p. 179. lapis pro diſco erat. Ceterum *caedes Phoci*, et *fuga Pelei eum Telamone* inter notiora fabularum argumenta ſunt, et paſſim in tragoediis fuere retractata. Nouimus hoc vel ex Horatii verſu *Telephus et Peleus cum pauper et exul vterque etc.* in Arte 96. Fuit vtique Euripidis Peleus. At Sophoclis Peleus ad nouiſſima eius facta ſpectavit, quod ex fragmentis colligo: ſenectus enim eius protracta vltra Achillis mortem nouis narrationibus locum dedit; fundus in ipſo Homero ſecundum ea quae nuper notaui ad Il. σ, 331. τ, 324. ω, 487. Itaque iterum ab Acaſto regno eiectus eſſe narratus eſt: Troad. Eurip. 1123 ſq. v. Diodor. IV, 72. Pauſan. II, 29. p. 179. 180. X, 30. p. 872. Schol. Pindari O. 8, 39. Schol. Lycophr. 175. p. 24, b. alludit ipſe Pindar. N. 5, 25 ſq. et Apollon. I, 91 ſq. vtroque loco cf. Schol. Alia v. apud Plutarch. Parall. p. 311. Verheyk. ad Anton. Lib. p. 254. 5. Pſamathe irata propter Phoci filii caedem immiſit tum Pelei Telamonis armentis lupum in fabulis notum: Anton. Lib. c. 38. Ovid. Met. IX, 346 ſq. cf. Schol. Lycophr. 175. p. 25. 901. Eo ſpectat Etymol. M. in Λύκων, *Phoci filii* Criſſus et Panopeus; Criſſi f. Strophius, pater Pyladis et Aſtydamiae: Schol. Eurip. Or. 33. Pauſan. l. c. p. 178. cf. Mezir. ad Epp. Ovid. T. II. p. 258 ſqq.

ſ. 7. Καὶ Τελαμὼν μὲν εἰς Σαλαμῖνα παραγίνεται πρὸς Κυχρέα. eſt idem, de quo paullo ante ad ſ. 6. §. 8. de hoc ſerpente a Cychreo occiſo vetus narratio: Diodor. l. c. Schol. Lycophr. 175. l. c. §. 2. Περίβοιαν τὴν Ἀλκάθου τοῦ Πέλοπος. Eadem verba ap. Xenoph. de Venat. 1. §. 9. *Periboea*, quae Pindar. I, 6, 65. et Diodor. l. c. Ἐρίβοια eſt. cf. ad Hygin. f. 97. n. 9. De Alcathoo ne dubites, vid. Schol. Il. π, 14. Schol. Apoll. I, 517. Diodor. l. c. cf. de eo Simſon. ad a. 2775. *Herculis preces*: quae tam praeclarum locum conſtituunt in Pindaro I, 6, 60. vbi

Scholiaftes monet, ἐκ τῶν μεγάλων ἠοιῶν profectum hoc effe. Ab aliis res ita traditur, vt natum iam Aiacem tenuerit et leonis exuuiis texerit: cf. Schol. Sophocl. argum. Aiac. extr. et ad v. 844. Schol. Il. ψ, 821. Lycophr. 455. et Schol. quem exfcripfit Eudocia p. 392. Add. alia apud Mezir. p. 247. Telamon quoque Euboeam adierat: de quo Plutarch. Parall. p. 312. B. loco corrupto. §. 3. καὶ στρατευσάμενος εἰς Τροίαν. fc. Telamon: cf. fup. II, 6. 4.

Cap. 13.

f. 1. πρὸς Εὐρυτίωνα τὸν Ἄκτορος. Sane fic fup. I, 8, 2. inter Calydoniae fuis venatores Εὐρυτίων Ἄκτορας ἐκ Φθίας. Εὔρυτον tamen omnes codd. legunt, etfi mox Εὐρυτίωνα agnofcunt. Simili modo Schol. Lycophr. 175. p. 25. primo loco, vbi ex Pherecyde narrat, Εὔρυτον habet, mox Εὐρυτίωνα. Εὔρυτος etiam eft ap. Schol. Ariftoph. Nub. 1059. Eft fane vnum idemque nomen duplici formâ. v. Verheyk. ad Anton. Lib. p. 256. qui et tentabat, ad exemplum Antonini Liberalis, πρὸς Εὐρυτίωνα τὸν Ἴρου τοῦ Ἄκτορος, (nam Eurytionem, non filium, fed nepotem Actoris ex Iro ftatuerunt alii; ipfe Apollon. I, 73. 74.) quod firmat Schol. Lycophr. eod. loco, ita tamen, vt praemittat οἱ δὲ φασίν. ergo res diuerfis modis tradita erat; quid quod ii, qui pro Eurytione Actorem memorant, eum ne liberos quidem reliquiffe audiuerant: vt ii, e quibus Diodorus fua habet IV, 72. Scilicet famâ acceptum erat hoc faltem, Peleum Phthiam tenuiffe, quae antea Actoris fuerat. *Actor* hic diuerfus ab altero, Opuntio, Menoetii patre, (fup. ad c. 12, 6. §. 8.) Deionis filio: I, 9, 4. Diuerfus quoque Cteati et Euryti pater fup. II, 7, 2. Is de quo nunc agitur, Myrmidonis eft filius ex Phthiâ, de quo fup. I, 7, 3. Πεισιδίκης (Aeoli filiae) καὶ Μυρμιδόνος Ἄντιφος καὶ Ἄκτωρ. Confundit primum et tertium Palmer.

ad Diodor. IV, 72. n. 67. Meziriac. T. I. p. 40. ſed idem facit quoque Euſtath. ad Il. α. p. 113, 1. 321, 1. cf. Verheyk. ad Antonin. Lib. p. 256. et ſup. p. 141. ad I, 7, 3. §. 5. Ad ipſum Actorem veniſſe et ab eo luſtratum eſſe Peleum narrant alii, vt Diodor. l. c. Euſtath. l. c. *Antigone* Eurytionis filia: Polymela eſt ap. Euſtath. Il. β, p. 321, l. 5. ſed ea Actoris filia; Polymelis ap. Schol. Lycophr. 175. p. 25. trepidauit quoque circa eam Simſon. p. 263. Ex Philomelâ Actoris filiâ Achillem natum, Deimachum tradidiſſe notat Schol. Apollon. I, 558. ſcripſerat forte et is Πολυμήλην. Actoris filiam Eurydicen, Polydorae matrem, Staphylus in Theſſalicis ediderat; alii Laodamiam, Alcmaeonis filiam; v. Schol. Homer. l. c. Ad Staphyli narrationem adde Schol. Apollon. IV, 816. Aliam Polymelam, Pelei filiam, Menoetio ſecundum nonnullos auctores nuptam inf. ſ. 8. §. 5. videbimus. Haec tam diuerſe narrari nemo mirabitur, qui haec et famâ antiquâ accepta, et a multis poetis, inprimis Tragicis, tractata eſſe meminerit. Fuit *Peleus* Sophoclis, alius Euripidis. §. 2. Polydoram Antigonae filiam tradit noſter cum Pherecyde, vt ex Schol. Il. π, 175. diſcimus; vbi alia narrantur ex aliis: v. paullo ante de matre. Polydoram *Boro* nuptam ipſe Homer. Il. π, 175. 177. teſtatus eſt. *Perieres* ſeu Aeoli ſeu Cynortae filius ſup. I, 7, 3. §. 4. p. 45. I, 9, 5. p. 67. III, 10, 4. §. 5.

ſ. 2. §. 1. *Eurytion a Peleo inuito caeſus:* iam ſup. I, 8, 2. §. 6. p. 56. in venatione Calydoniâ. Actorem Acaſti filium a Peleo in venatu occiſum narraſſe videntur alii: Schol. Lycophr. 175 extr. 901.

ſ. 3. §. 1. *Exulat Peleus apud Acaſtum*, Iolci regem; filium Peliae, quem ſup. I, 9, 28. vidimus. De exilio monui ad ſ. 6. §. 12. res iam ſupra narrata III, 9, 2. §. 4. vbi v. Obſſ. §. 2. *Ab Aſtydamiâ tentatus Peleus.* Quae

ſequuntur, ad Pherecydis ductum narrata ſuſpicor, ſi comparo Schol. Lycophr. l. c. p. 25. De hâc mulieris perfidiâ, et inſidiis Peleo factis v. primo loco Pindar. N. 4, 92 ſqq. vbi tamen *Hippolyte* eſt, et N. 5, 49. Κρηϑηΐς Ἱππολύτα. itaque Crethei (I, 9, 10.) filia: male Schol. Cretheidem Hippolyti filiam effingit. Alia v. ad Anton. Lib. p. 257. In Schol. Apollonii I, 224. eſt Κρηϑηΐδα, ἤ, ὥς τινες, Ἱππολύτην. ſed in mſ. Pariſ. deſunt verba ὥς τινες, et videtur et ibi fuiſſe Κρηϑηΐδα Ἱππολύτην. Vtrumque nomen et Hippolytes et Aſtydamiae affert Schol. Ariſtoph. Nub. 1059. partim ad ductum loci Apollodorei (vnde Eudoc. p. 338. adde p. 31). Πηλέως πρὸς Ἄκαστον καταψεύδεται. vt iam ſup. III, 7, 5. extr. et mox c. 13, 8. Nicolaus Damaſc. in Excerptis p. 446. in hâc narratione: ὑποφϑάσασα αὐτὸν προςδιαβάλλει πρὸς τὸν ἄνδρα. §. 6. 7. Eſt hoc epiſodium, quod in poetâ fuit, e quo Apollodorus haec hauſit; parum tamen prudenter, cum ad ipſam rerum ſummam, quam ille exponendam ſumſit, illa fabella nil faciat. Ad rem ſpectat tantum quod ſequitur de Pelia ſine armis in ſolitudine relicto. De hoc ſunt verſus Heſiodi, quos Schol. Pindari N. 4, 95. appoſuit: ἥδε δέ οἱ (Acaſto) κατὰ ϑυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή· αὐτὸν μὲν σχέσϑαι [ſic iam emendarunt pro εὔχεσϑαι, ſed quo ſenſu? f. αὐτοῦ μὲν σχέσϑαι. (vt Od. δ, 422.) ἀποσχέσϑαι, *continere ſe ab eo occidendo, ei parcere*] κρύψαι δ' ἀδόκητα μάχαιραν καλὴν, ἥν οἱ ἔτευξε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις· ὡς τὴν μαστεύων, οἶος κατὰ Πήλιον αἰπὺ αἶψ' ὑπὸ Κενταύροισιν ὀρεσκῴοισι δαμείη. §. 8. ἐν τῇ τῶν βοῶν κόπρῳ κρύψας. in ſtabulo boum: vocabulum ex antiquo poetâ ſumtum; quod in Homero hoc ſenſu notatum Iliad. σ, 575. Varie narratio haec tractata: alii Mercurium induxere, qui afferret enſem ἡφαιστότευκτον: v. Schol. Apollon. I, 224. ipſum Vulcanum aduocauit aliquis in Schol. Pind. N. 4, 88.

imperite, cum enſem a Vulcano factum legiſſet: de quo locus eſt Zenob. V, 20. Petiit et poenam iniuriae Peleus ab Acaſto, Iolco expugnatâ, et Acaſto cum coniuge occiſo: v. inf. ſ. 7.

ſ. 5. *Thetidis nuptiae;* celebratiſſima in poetis res; inprimis praeſentiâ et muneribus deorum: vide praeclarum locum Pindari N. 4, 101 ſq. cf. Apollon. IV, 807 ſqq. Fuit Heſiodi ἐπιθαλάμιον εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν, ſi fides Tzetzae in Proleg. ad Lycophr. potuit tamen pars eſſe τοῦ Καταλόγου. affert ille duo inde verſus: Τρὶς μάκαρ, Αἰακίδη, καὶ τετράκις ὄλβιε, Πηλεῦ, ὅς τοῖσδ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις. Aliud Agameſtoris Pharſalii fuit Θέτιδος ἐπιθαλάμιον, e quo duo diſticha ſunt apud Schol. Lycophr. 178. E Latinis, Graeca deperdita Epithalamium Catulli adumbrare poteſt: ad quod vid. Intpp. Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν ἤρισαν. De contentione hâc ſuper Thetidis nuptiis locus claſſ. eſt Pindari I, 8, 58 ſqq. *Thetidis* nomen et religio propria fuit Theſſalis; numen ἐγχώριον, quod Achillis celebritate et ipſum celebrationem maiorem accepit: Pindar. N. 4, 81. Θέτις δὲ κρατεῖ Φθίᾳ. Fuit et locus Theſſaliae τὸ Θετίδειον; ap. Strabon. et Stephan. Pherecydis verba ap. Schol. Pindar. ad e. l. ἔπειτα Πηλεὺς ᾤχετο εἰς Φθίαν, καὶ Θέτιν ἐπὶ τῶν ἵππων (τούτων f. del.) ἄγων, οἰκεῖ ἐν Φαρσάλῳ καὶ ἐν Θετιδείῳ, ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος (ἡ πόλις. f. del.). Eadem ſunt in Schol. Lycophr. 175. p. 125. a. vbi ἐν Φαργάλῳ hinc emendandum: (eod. loco, qui ſequitur Φίλαρχος, Φύλαρχος eſt, et in ἔφυγε πρὸς τὸν Ἥφαιστον delendum eſt πρός, nam fugit illa Vulcanum ſibi vim parantem; vt olim Minerva: v. inf. c. 14, 6). Themidis vaticinium v. ap. Pindar. l. c. Alii, vt mox ipſe Apollodorus teſtatur, Prometheo illud vaticinium tribuerunt, inque his iam Aeſchyl. Prometh. 906 ſq. eodem alluditur v. 167. 767. Adde Schol. Il. α, 519.

Quint. Smyrn. V, 338. §. 3. τινὲς δὲ λέγουσι. narrat eadem Schol. Lycophr. 178. sed ex h. l. — ὑπὸ Ἥρας τραφεῖσαν. Agnoscit hoc Schol. Lycophr. l. c. Versum erat: *Thetin Iunonis monitu persuasam.* Faber em. προτραπεῖσαν, nec aliter Aegium putabat legisse. Male haec; nam vere Thetis educata a Iunone. Il. ω, 59. 60. Iuno loquitur: Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεᾶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτὴ θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν Πηλεῖ. Pietate nunc mota Thetis, vt τὰ θρεπτήρια Iunoni persoluat, Iouis amores fugit: v. Apollon. IV, 793 sqq. §. 4. De hac formae Thetidis mutatione v. Pindar. N. 4, 101. et Schol. et duo loca Sophoclis in Schol. eod. 3, 60. Fundus mythi esse videtur Thetidis professio ap. Homerum, se in vitam mortali elocatam esse: Il. σ, 432 sqq. et vs. 85. ἤματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ. Apud Quintum III, 615 - 621. illa non cessit; nisi promisso accepto de filio mortalium fortissimo, ipsoque patre fortiore, partu ex his nuptiis edendo. — τὴν ἀρχαίαν μορφὴν α. atqui secundum alios in sepiae forma eam amplexu tenuit: ἐμίγη αὐτῇ ἐν εἴδει σηπίας Schol. Lycophr. 178. et 175. p. 25. vnde patet hoc alterum ex Euripide esse. Σηπιὰς ἄκρα Thessaliae hinc esse dicta credita est, ibid. et apud Eustath. p. 1152, 10. Schol. Apollon. I, 582. Consecrata illa ἄκρα Thetidi ceterisque Nereïdibus: Herodot. VII, 191. — Nuptiae celebratae ἐν Πηλίῳ. in antro Chironis. Statius Achill. I, 109. τὸν γάμον εὐωχούμενοι καθύμνησαν. v. Pindar. N. 4, 107 - 111. et de cantu Musarum P. 3, 158 - 160. ipse Xenophon de Venat. I, 8. de Peleo: τοὺς θεοὺς τὸν γάμον παρὰ Χείρωνι ὑμνῆσαι. δόρυ μείλινον· Nihil nobilius Peliade hasta, in Pelio monte recisa a Chirone, eaque fraxinea, ἐκ μελέας, μέλινον. v. Il. π, 140 - 4. et ibi Schol. qui Cypria laudat. De his muneribus multi multa fabulati sunt: v. c. Ptolem. Hephaest. lib. VI. p. 332. Gal.

ſ. 6. *Achillis natales et educatio.* Quod mater ei immortalitatem parare voluit, ex Homero notum eſt; modum, quo id efficere conata eſt, ſimilem ei quem Ceres in Metanirae puero experta erat ſup. I, 5, 2. deſcriptum hic habemus et apud Apollon. IV, 866 ſqq.; add. Schol. Il. π, 36. qui Lycophronem laudat, ſcil. v. 178. 9. vbi v. Schol. add. Ptolem. Hephaeſt. VI. p. 331. In Schol. Apollonii IV, 814. alia ex carmine vetere Aegimio apponuntur. §. 3. πρὸς Χείρωνα. educatio haec Achillis celebrata in poetis v. Pindar. N. 3, 75 ſqq. cf. Apollon. IV, 812. I, 558. vbi v. Schol. qui obſeruat, ab Homero hoc non tradi. In eod. Schol. de diſſenſu veterum in matre Achillis multa apponuntur. ἔτρεφε σπλάγχνοις. reconcinnauit fabulam Statius Achill. II, 385. 6. Leones illâ aetate Graecia aluit. §. 5. Λιγύρων: memorat ex noſtro Schol. Lycophr. 178. (quem exſcripſit Eudocia p. 225. hinc emendanda: add. p. 431). Etiam πυρίσσοος appellatus Achilles ex re. Schol. Lycophr. ibid. et 1244. Ptolem. Hephaeſt. VII. p. 335. In iisdem inepta etymologia nominis Achillis. Alii aliter; ſed in his haerere piget; v. cum illis Euſtath. ad Il. pr. et Etymol. M. h. v. Waſſenberg ad Schol. Il. α. p. 130.

ſ. 7. Miror, tam ſero de Iolco expugnatâ, ad vlciſcendam Aſtydamiam, narrari: ſpectant ad ſup. ſ. 3. Conf. Pindar. N. 4, 88 ſq. add. N. 3, 58. 59. et ibi Schol. it. Schol. Apollonii I, 224. Schol. Ariſtoph. Nub. 1059. Fragm. Pindari p. 36. n. VII. cum doctâ Schneideri notâ: nunc in nouâ edit. p. 52. VII. — σὺν Ἰάσονι καὶ Δ. hoc ex Pherecyde habet noſter, vt docere poteſt Schol. Pindari N. 3, 58. add. Nicolai Damaſc. Excerpta p. 446. Debentur haec Tragicis, a quibus etiam Peleus ſenex iterum fuit regno eiectus per Acaſtum. cf. ſup. ad III, 12, 6. §. 12.

ſ. 8. *Achilles in inſulâ Scyro apud Lycomedem latens.* Haec eſt illa Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσις, apud Lucian. de ſaltat. 46. Tragoediis celebrata res. Fuere Σκύριαι Sophoclis. Sed et in Cyclicis, vnde narrata ea in Scholio Il. τ, 338. cum h. l. conferendo; cf. Schol. Il. ι, 664. ibique Obſſ. Hygin. f. 96. et ibi laudd. §. 1. ὡς δὲ ἐγένετο ἐννεαετὴς Ἀχιλλεύς. Non ſatis conuenit rerum temporumque rationibus, nouennem in Scyron fuiſſe abductum, niſi ſtatuas per plures annos eum latuiſſe in inſulâ; tum etiam ſumendum eſt, plures annos in apparatu belli Troiani fuiſſe conſumtos. Conueniret aetas fraudi, quod pro puellâ habitus fuit. Licet ſuſpicari ἐννεαδεκαέτης. ita vero non potuit puellam mentiri. In amores Achillis et Deidamiae erat carmen Bionis, nunc inſcriptum epithalamium, cuius fragm. ſupereſt a Valkenario emendatum n 15. Proditus autem et ex latebris extractus Achilles plurium anaglyphorum eſt argumentum; in quibus erat habitum vulgo ſepulcrum Homeri: quod illuſtratum dedi ſingulari libello.

§. 4. *Phoenix* ex Homero notus. συνείπετο δὲ αὐτῷ v. Il. λ, 771. De irâ autem patris Amyntoris, Ormeni filii, (cf. ſup. ad II, 7, 7. §. 6. p. 196. de cuius patriâ, varie edita, v. apud Strabon. Lib. IX. p. 670.) Homerus ita tradit, Il. ι, 447 ſqq. vt Phoenicem dicat matris impulſu pellicem patris corrupiſſe, quo illa patri inuiſa fieret; tunc patris diris deuotum eum fugiſſe. cf. Schol. ad e. l. Sequitur Homerum Lycophr. 417-423. vbi cf. Schol. ad 421. In Epigr. Cyzic. 111. ipſa mater Alcimede deprecatur et ſupplicat patri pro filio. Hinc Phoenicis fortuna a tragicis poetis alium variumque in modum fuit verſata, e quibus ea videntur petita, quae h. l. apponit Apollodorus. Fuit autem Phoenix Sophoclis, alius Euripidis: de quo v. Valkenar. in Diatribe c. 24. fuit et Ionis

Phoenix. ἐτυφλώθη. quod in Homero non memoratur; nec cum narratis conuenit; ſerius itaque commentum eſt exiſtimandum. Fuit puto in antiquiore ſcriptore aliquo ἐπηρώθη τὰς ὄψεις, aut forte ſimpliciter ἐπηρώθη. nam πηρὸς pro τυφλὸς apud Homer. Il. β, 599. vbi Muſae Thamyrin πηρὸν θέσαν. Neſcio an lectio male accepta ad excaecandum Phoenicem aliquid contulerit: nam l. c. Il. ι, 454. πατὴρ δ' ἐμὸς — πολλὰ κατηρᾶτο. vbi Schol., haud dubie ex antiquiore, forte Pherecyde, γνοὺς δὲ Ἀμύντωρ, ἐπηράσατο τῷ παιδὶ δυστυχίαν περὶ τέκνων γονήν. Quod ſi forſan hoc ἐπηράσατο nude poſitum lectum fuit ἐπηρώσατο, potuit altera narratio hinc elici. — βασιλέα κατέστησε Δολόπων. Il. ι, 479. 480. Phoenix praedicat de Peleo: πολὺν δέ μοι ὤπασε λαὸν, ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης Δολόπεσσιν ἀνάσσων. videtur de occidente Phthiae eſſe accipiendum, etſi inde ad vlteriora progreſſi ſunt verſus Epiri confinia *Dolopes;* ſic collocantur fere ſub Pindo meridiem verſus apud Strabon. IX. p. 663. C. Infra ipſos ſiti Acarnanes et Aetoli: (Dicaearchus v. 62.) finitimi autem Perrhaebi: (Scymnus v. 614.) Ad antiquiores ſedes pertinet vrbs Ctimene apud Apollon. I, 68. v. Holſten. ad Stephan. h. v. Diſperſos eos etiam aliis in locis fuiſſe probabile ſit: nam Scyron inſulam tenuere. vid. Schol. Il. ι, 664. Lycomedes ſe eos inſulam Scyron tenentes viciſſe gloriatur in Statii Achill. II, 103. Diodor. XI, 60. cf. Voſſ. ad Catull. 63, 34. *Dolopes* inter barbaros erant e Pelasgica ſtirpe ſuperſtites. In fragm. Pindari, Dolopes, quos Phoenix ducit, inter funditores recenſentur, apud Strab. IX. p. 659. A. (fragm. Pindar. p. 90. nov. ed. p. 88. XVI.) Mentio eorum adhuc fit in bellis Macedonum et Romanorum, ſed iis ipſis temporibus extincta eſt haec gens, cum aliis, ita vt Auguſti aetate prorſus eſſet nulla: Pauſan. X, 8. p. 816.

§. 5. Συνείπετο δὲ καὶ, vid. Il. λ, 764 ſqq. *Patroclus* Menoetii (de quo cf. Burman. Catal. Argonaut.) filius, Actoris nepos, ſup. ad III, 13, 1. καὶ Σθενέλης. Sic et Schol. Apollonii I, 69. cf. Schol. Pindar. Ol. 9, 107. *Acaſtus* Peliae f. idem, de quo c. 13, 2. 3. *Periapis* Pheretis f. qui Crethei f. erat: ſup. I, 9, 11. et 14. *Philocrates*, haud dubie is, cuius Θετταλικὰ ab Athenaeo laudantur lib. VI, 264. A. Diuerſa haec *Polymela* ab eâ, quae ſup. ad c. 13, 1. memorata fuit, Actoris filia; in Philomelam ab aliis mutata, vt diſcere licet ex Hygin. f. 97, 8. vbi v. not. add. Euſtath. p. 1498, 54. Alii Patroclum et Achillem patrueles eſſe voluerant: Euſtath. ad Il. α, p. 112 extr. συγγένειαν et alii agnouerunt, vt Hellanicus in Schol. Il. μ, 1. Attigit haec Meziriac. ad Ovid. Tom. I. p. 38. Reliqua de Patroclo videnda ſunt in Homero et ad Homerum. De caede Cleſonymi et fugâ Patrocli ad Peleum v. Obſſ. ad Il. ψ, 86. De amoribus Patrocli et Achillis vid. ad Λ, 785. Ω, 6.

Cap. 14.

Nonnulla inter haec et ſuperiora intercidiſſe, nemo dubitet; tam abrupte ea quae ſequuntur, prorſus diuerſa ab antecedentibus, narrare Apollodorus non potuit. Sequuntur *fabulae Atticae:* quae et argumentis et ornamentis multum ab aliis recedunt. An epico aliquo carmine tractatae fuerint, antiquiore quidem, dicere non habeo; *Theſeis* (v. inf. ad c. 16, 1.) fabulas Atticas comprehendere debuit; etiam *Hecale* Callimachi. Tanto plura e fabulis Atticis in ſuam rem conuertit tragoedia et comoedia, poetis hoc ipſo rerum genere ſtudia Athenienſium in ſe conuertentibus. Licebit vel ex Euripide, ſi cui otium erit, haud pauca ad fabulas illuſtrandas elicere; alia ex Ariſtophane. Primo in ore hominum verſaban-

tur narrationes vetere fama acceptae; has collegere ſcriptores, inprimis *Pherecydes* Athenienſis, Hecataeo Mileſio fere aequalis, cuius περὶ τῆς Ἀττικῆς Ἀρχαιολογίας libri X. feruntur; v. Ind. Auct. Attigit inde Attica *Hellanicus* Lesbius, cuius Ἀτθὶς paſſim laudatur, ab Harpocratione vsque ad τετάρτην τῆς Ἀτθίδος; fuit illa forte vna τῶν κτίσεων eius. Supparem aetate fuiſſe neceſſe eſt *Clitodemum* (apud Harpocrat. et Plutarch. Clidemus eſt) eorum, qui res Atticas perſcripſerunt, vetuſtiſſimum auctorem Pauſaniae dictum X, 16. p. 834. vbi eius λόγος Ἀττικὸς excitatur. Minus clari fuere *Marſyas* Pellaeus, cuius Ἀττικὰ libb. XIV. *Iſter*, Callimachi diſcipulus, cuius Ἀττικῶν vel Ἀτθίδων libri vsque ad XIII. laudantur, (Harpocrat. in voc. τραπεζοφόρος) quos longe poſt ſe reliquit *Philochorus* Athenienſis, qui pluribus libris omnem hiſtoriam Atticam illuſtrauit; inprimis eius Ἀτθίς, libris ſaltem XVII., ſaepiſſime laudatur, v. c. apud Harpocrat. *Phanodemi* Ἀττικὴ Ἀρχαιολογία apud Dionyſ. Halic. I, 61. eadem eſſe videtur, quae Ἀτθὶς aliis; Harpocration eius librum IX. excitat. Celebratur etiam *Androtionis* Ἀτθίς, cuius librum XII. ab Harpocratione memorari video. Alia *Meleſagorae* qui antiquior ceteris eſſe debuit: v. Clem. Alex. Strom. VI. p. 629. Sylb. alio loco memorata eſt: ſup. ad c. 10, 3. et v. Ind. Auctt. Multa ex antiquitate Atticâ complexus erat *Polemo*, libris IV. περὶ τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, (Strab. IX. p. 607. A.) et alter, minus celebri nomine, *Heliodorus* Periegeta ἐν τοῖς περὶ ἀκροπόλεως libb. XV. Athen. VI. p. 229. E. Alios obſcuriores in Harpocratione et aliis exquirere licebit. His qui periere ſuperſtes eſt aliquâ ex parte Marmor Parium, quod tempora Atticae hiſtoriae antiquae ſeruauit, inde a Cecrope (a. C. 1582. adeoque annis XXVI. ante epocham a Caſtore conſtitutam et vulgo inde receptam anni 1556. ante C. N.)

vsque ad Alexandri fere tempora; etsi deductum erat per annos 1318. ad annum ante C. 264. Ol. 129, 1. ab homine Pario, expressum, vt probabile sit, ex Demetrii Phalerei ἀναγραφῇ. Post superiores, et ipsum Philochorum, Apollodorus noster vixit, qui et ipse Attica attigerat in Chronicis. Quem ille potissimum auctorem, ex Atticis certe is fuit, sequutus sit, equidem non dicam. Gale Diss. Scriptorib. mythol. praemissa p. 19. Philochorum fuisse asserit, et hinc factum esse, vt de Ogyge nihil noster apposuerit: nam "primum, inquit, Atticae regem chronologi aliarum gentium affirmant fuisse Ogygem: hoc Philochorus in Atthide pro figmento habuit, vt ex Eusebio colligimus; Philochorum Apollodorus sequitur." Diu me hoc detinuit; quandoquidem Ogygiam epocham vel maxime a Philochoro fuisse stabilitam noram; sed temere haec pronuntiata esse tandem intellexi. Locus ex Africano est apud Euseb. V. E. X, 10. p. 490. A. vbi non Ogygem, sed τὸν γὰρ μετὰ Ὤγυγον Ἀκταῖον, ἢ τὰ πλασσόμενα ὀνόματων, οὐδὲ γενέσθαι φησὶ Φιλόχορος. Igitur excidisse potius videri debet Ogyges in hac lacuna Apollodori, quam designauimus. Fuit hoc diluuium ad Phoronei tempora fere referri solitum. cf. sup. p. 96. ad II, 2, 1. A Cecrope tamen probabilioris historiae Atticae initia petierunt historici et chronologi, in his, Marmor Parium. Ceterum fabulae Atticae, hoc est antiquissimae historiae, illustrari in plerisque facile possunt ex Meursianis libellis; est quoque Galeus in hoc capite copiosior; Pausanias Attica nimis strictim attigit, nec nisi interpositis alienis narrationem protraxit; omnino ille sectabatur recondita et minus nota. Nobis, cum in eo simus, vt vela potius contrahere necesse sit, circumscribenda erit opera; ideoque ad Apollodorum operam referemus vnice, ne in omnem Atticam mythologiam euagemur.

ſ. 1. *Cecrops.* *συμφυὴς ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ δράκοντος.* eſt hoc notum illud nomen *διφυής*, etſi vulgo ad ſexum marem et muliebrem tractum, eoque pro ſymbolicâ ſignificatione matrimonii a Cecrope inſtituti habitum; vt colligas ex iis, quae habet Meurſ. de Regg. Ath. I, 8. Verum quod in noſtro eſt, vetere loquendi et ſingendi more, *τὸν γηγενῆ* exprimit; nam ſerpens reſpectum ad *αὐτόχθονα* habuit; id quod in multis exemplis obuium eſt. Atticae antiquum nomen h. l. editur *Ἀκτή.* apud Pauſan. I, 2. p. 7. f. et alios eſt *Ἀκταία*, in Chronico Pario *Ἀκτική*, et tamen deducitur ab Actaeo autochthone. Etiam Stephan. Byz. *Ἀκτή. οὕτως ἡ Ἀττικὴ ἐκαλεῖτο ἀπὸ Ἀκταίου τινός. ἀνὴρ δὲ ἦν αὐτόχθων, ... Ἀπολλόδωρος δὲ τἀναντία φησίν· οὕτω γὰρ ἐκλήθη* (bene ſupplet Berkel. ex Euſtath. *παρὰ τὴν ἀκτὴν*) *διὰ τὸ πολὺ μέρος αὐτῆς καθικνεῖσθαι εἰς θάλασσαν. τριγώνου γὰρ οὔσης, αἱ συννεύουσαι ὑπὸ τὸ Σούνιον ἑκατέρωθεν δύο πλευραὶ παράλιοι τυγχάνουσι· δι' ἃς τῶν ἐπὶ Κέκροπος φυλῶν τεττάρων οὐσῶν δύο προσηγόρευσαν Ἀκταίαν καὶ Παραλίαν.* Haec Apollodori excidiſſe ex h. l. ne quis ſuſpicetur, monendum eſt, ad libros *τῶν Γεωγραφουμένων* ea pertinuiſſe: v. inf. Fragm. Verior haud dubie haec etymologia, quia littoralis erat regio, dictam eſſe *ἀκτικήν.* Fuit tamen et in ipſa Attica *ἀκτή.* cf. Harpocrat. h. v. — Nomen *Ἀκτῆς* in *Κεκροπίαν* mutaſſe dicit auctor ipſum Cecropem; more antiquorum, quoties dicere debebant, poetas eo nomine vſos eſſe loco proprii nominis. §. 2. *Ἐπὶ τούτου φασίν.* fabula non male adornata; cum a diis dicerentur amari, habitari et teneri, vrbes in quibus praecipua templa et ſacra iis eſſent conſtituta, potuit ſingi, tempus aliquando fuiſſe, quo dii ſibi ſuam quisque vrbem deligerent. Ita in Hymno Homerico in Apoll. diſpicit Apollo diligenter de loco ſibi deligendo, quo conſulentibus reſpondeat; et ap. Pindar,

Ol. 7, 100. dii terram inter ſe diſpertiuntur, nullâ Soli ſorte per incuriam relictâ. Iam putandi ſunt ex Apollodori narratione Neptunus et Minerva in eundem locum animum defixiſſe; venit Neptunus et illum occupat, vtque occupatum a ſe locum ſigno aliquo declaret, figit humi tridentem. Mox acceſſit Minerva, eius, quod factum eſſet, inſcia, occupandique loci eiusdem cauſſâ oleam conſeuit. Oritur nunc controuerſia, danturque iudices XII. dii: qui litem ſecundum Minervam diiudicant, quia illa pro ſe teſtem facti habet Cecropem; Neptunus ſine arbitro occupationem inſtituerat. Diuerſus eſt narrandi ordo aliorum, (vter deorum vtiliſſimam rem procreaturus eſſet; cf. Meurſ. de Fort. Ath. 2. vide vel Ovid. Met. VI, 70 ſq.) nec cum Apollodoro permiſcendus, qui in hâc fabulâ, valde antiquâ, iuris acquirendae rei per occupationem habet veſtigia. Apud Callimachum Cecrops ſententiam dixit: mare vbique eſſe, at oleam propriam Athenis: Schol. Il. ρ, 53. §. 3. θάλασσαν, ἣν νῦν Ἐρεχθηΐδα καλοῦσιν. fuit puteus, φρέαρ, aqua marina occultis terrae meatibus affluens, in Erechthei aede, (ἐν τῷ Ἐρεχθείῳ) in acropoli: memorat Pauſan. I, 26. p. 62. 63; ſimpliciter ea θάλασσα apud alios, etiam apud Herodot. VIII, 55. §. 4. ἐν τῷ Πανδροσίῳ, Pandroſum mox ſ. 2. videbimus; ap. Pauſan. I, 27. p. 64. in Minervae Poliadis aede olea memoratur; apud Herodot. l. c. in aede Erechthei. Scilicet coniuncta fuere duo ſacella Minervae Poliadis et Erechthei; priori autem iſti contiguum Pandroſi ſacellum, vulgo ad ipſum Minervae nomen referri ſolitum: haec intelliges comparatis locis ap. Meurſ. in Cecropia c. 19. 20. 22. et nunc ex Stuart, Le Roi, Chandler, et al. §. 5. Iudices Iupiter conſtituit θεοὺς τοὺς ιβ΄. ſic et apud Ovid. Met. VI, 70. vbi v. Burman. Iovem ſolum alii iudicem edunt, vt Hygin. f. 164. vbi v. Not. —

§. 1. *Campus Thriasius* a demo Θρία dictus v. Steph. Byz. h. v. memorat eum quoque Strabo IX, p. 605 A. Factum quod narratur, de eluuie aquarum repetunt alii; vt Varro ap. Augustin. C. D. XVIII, 9. cf. Hygin. f. 164 extr. et ad eum Not.

ſ. 2. v. Meurſ. de Regg. Athen. I, 11. Ab *Eryſichthone* fanum in inſulâ Delo conditum ferebatur: v. ibid. auctt. — De tribus ſororibus v. Ovid. Met. II, 739 ſq. *Agraulus*, ab aliis *Aglaurus*, pronuntiatione forte emollitae ſcripta, filia Agrauli, Ἄγραυλος ſcribitur etiam ap. Steph. Byz. in Ἀγραυλή, nam demus fuit ab eâ appellatus Erechtheidis tribus; fuit etiam τέμενος eius et ἱερόν. Pauſan. I, 18. nam filia fuit, non mater, quae diuinis habita eſt honoribus: cf. Brunck. ad Ariſtoph. Theſmoph. 533. Apud Ovidium eſt *Aglaurus*. Mirum eſt, quod apud Cyprios ei homines mactatos fuiſſe Patres aſſerunt: apud Meurſ. in Cypro I, 20 extr. 21. §. 2. *Alcippe.* v. Pauſan. I, 21. p. 49. Steph. Byz. in Ἄρειος πάγος. qui alium Apollodori locum lib. IX. περὶ θεῶν laudat; quem v. inf. in Fragm. Ex eod. Steph. intelligitur, in hâc fabulâ de Alcippe praeiuiſſe Philochorum libro II. Ἀτθίδος. ὅτι τὸν Ἁλιῤῥόθιον τὸν Ποσειδῶνος ἀποθανεῖν βιαζόμενον ὑπὸ Ἄρεος διὰ τὴν Ἀλκίππην τὴν αὐτοῦ θυγατέρα: locus luxatus, ſaltem ſic refingendus: διὰ τὸ τὸν Ἁλιῤῥόθιον τὸν Ποσειδῶνος ἀποθανεῖν ὑπὸ Ἄρεος, βιαζόμενον τὴν Ἀλκίππην. §. 3. De *Areopago* Scalig. ad e. l. Gale ad h. l. Meurſ. de Areopago, et hinc libelli de antiquitate Graecâ. Sufficit inſpicere Simſon. 2495. cf. doctum Scholion Eurip. Or. 1648.

ſ. 3. *Cephalus* hic diuerſus putandus ab altero Deionis filio, ſup. I, 9, 4. et paullo poſt c. 15, 1. cf. ſup. p. 58. Spectaſſe videntur ea, quae hic exponuntur, obſcura pleraque, partim vix alibi obuia, ad fabulas Cyprias. Fuere

de Cypro ſcriptores plures, in his Androcles, Menander, notiſſimus Philoſtephanus Cyrenaeus: potuere in his eſſe, qui fabulis Atticis eas implicarent, inprimis ſi Salaminis cum Athenis neceſſitudinem animo habebant. Cyprii autem ipſi partim mythos et religiones ex Syriâ acceperant. Ab Aethiopibus ſe ortos ferebant: (Herodot. VII, 90.) ad hos autem Tithonum referre ſolebant fabulae propter Auroram, vna cum Memnone; in quo iam praeiuit Heſiod. Θ. 984. cf. ſup. III, 12, 4. Pro Aurorâ, apud antiquiores eſt Ἡμέρα. Tithonus autem Cypriis erat Aous. Etymol. M. Ἀῶος . . Ἀῶ γὰρ ὁ Ἄδωνις ὠνομάζετο, καὶ ἀπ' αὐτοῦ οἱ Κύπρου βασιλεύοντες, (non, *nominantur*, ſed *ducuntur ſtirpe et genere*) . . Φιλέας δὲ (cuius periplus fuit) πρῶτον βασιλέα Ἀῶον, Ἠοῦς ὄντα καὶ Κεφάλου. *Phaethontem* Aurora ex Cephalo peperit in verſſ. Heſiodi Θ. 985 ſq. (quos ante oculos habuit Pauſan. I, 3. p. 8.) vbi eum propter inſignem pulchritudinem Venus rapuit καί μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς νηοπόλον μύχιον (non νύχιον) ποιήσατο δαίμονα δῖον. prorſus vt de Erechtheo Il. β, 547 ſq. ὅν ποτ' Ἀθήνη θρέψε . . κὰδ δ' ἐν Ἀθήνῃσ' εἷσεν ἑῷ ἐνὶ πίονι νηῷ, ἐνθάδε μιν (*Minervam*, non Erechtheum) ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται κοῦροι Ἀθηναίων ἐπιτελλομένων ἐνιαυτῶν. (*Panathenaeis*, quae adeo iam Homeri aetate celebrata fuere) quibus nil aliud pronuntiari arbitror, quam heroem factum σύνναον, habuiſſe ſacellum cum Athenes templo coniunctum. Idem de Cinyrâ, iuuene pulcherrimo Pindar. P. 2, 31. factum eum ἱρέα Ἀφροδίτας. Mutuam haec ſibi lucem afferunt, et apparet fuiſſe hunc morem pulchritudinem declarandi, per raptum pueri, qui in templo abſconderetur. §. 2. *Phaethon* hic Orientis translatus aliquando in fabulas Italiae: v. ad Aen. X, 185 ſqq. §. 3. Pharnace h. l. mater Cinyrae ex Sandaco. Apud Steph. in Ἀμαθοῦς mater Cinyrae eſt Amathuſa,

apud Plin. VII, 56. Agriope p. 413. vbi tegulas inueniſſe narratur. At non Sandacus, ſed Paphus pater eſt apud Hygin. f. 242. Isque e Pygmalione genitus apud Ovid. Met. X, 297. Alia ſtirps eſt ap. Schol. Pindari l. c. ſed quorſum perſequor ea, quae iam Meurſii diligentia occupauit de Cypro II, 11. et ſedulitas aliorum paſſim tractavit? ſatis habeo, morari in iis, quae cum Apollodoro coniuncta ſunt, inprimis in iis, quae aut minus tractata nitent, aut melius conſtituti a me poſſunt iudicio animi qualicunque adhibito. §. 4. De *Cinyrâ* magnam fabularum varietatem fuiſſe reperias, natam partim domeſticâ famâ, (initia Veneris Cinyras inſtituerat: Clem. Alex. Coh. p. 12. (;) alios laudd. v. in Meurſ. II, 11. Eo ſpectant Schol. Pindari P. 2, 27. ὁ δὲ Κινύρας οὗτος ἐστὶν, ὑφ' οὗ οἱ ἐν Κύπρῳ Κινυρίδαι τῇ θεᾷ ἀνιέρωντο. et Heſych. Κινυράδαι, ἱερεῖς 'Αφροδίτης) partim adſcitis ex Oriente fabulis, partim ornantibus Veneris fabulas poetis: Pindar. P. 2, 27. κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύραν πολλάκις φᾶμαι (carmina) Κυπρίων. De *Cinyra*, περὶ τοῦ Κινύρου, *frequenter memorant carmina Cypriorum;* vbi et Apollinis amaſius eſt et Veneris ἱερεὺς, (v. paullo ante dicta ad §. 1.) cf. Schol. ad e. l. idem diuitiis clarus N. 8, 30. cf. Suid. in καταγηράσεις. Plura autem diuerſorum temporum commenta et hiſtorias in vnum nomen deriuatas eſſe ſuſpiceris, ſi ea compares inter ſe, quae congeſta ſunt a Meurſio, Burman. ad Ovid. Met. X, 298. Intpp. Antonin. Lib. 34. Meziriac. l. l. Cinyram e Syriâ in Cyprum adductum eſſe conuenit; et quidem Byblo ap. Strabon. XVI. p. 1096. B. fanum Veneris in Libano monte ab eo factum memorat Lucian. D. S. 9. Vſus eſt Cinyrae nomine ipſe Homer. λ, 20. vbi thoracem hoſpitale munus a Cinyrâ miſſum Agamemnon induit. Ad Cinyram ex filiâ genus referebat Euagoras, Cypriorum rex, Pauſan. I, 3. p. 8. tam illuſtre nomen hoc

Cinyrae habitum est. Idem *Paphon* condidit. Aliis condita dicitur a Papho, quem Cinyrae patrem ab aliis proditum vidimus. Sed et in hoc magna est varietas; aliis femina est: v. ap. Meurs. l. c. Cinyrae stirps ex Pygmalionis, Cypriorum regis filiâ, quae sequitur, aliunde nota non est: memorabilis est in eâ Adonis. Pro Laogore filiâ sup. c. 9, 1. §. 2. erat Λαοδίκης τῆς Κινύρου: Elato ea erat nupta Arcadis filio. Aliam progeniem v. ibid. c. 10. cf. Athen. p. 456. A.

s. 4. *Adonidis* mythi iterum sunt e pluribus generibus commixti, etiam diuersorum numinum, ex Syriâ, Phoeniciâ, Aegypto, Cypro; accessere postea Alexandrinae religiones: quae vel ex Theocriti dulcissimo carmine notae esse possunt. Prima notio, ex Oriente profecta, designauit naturae vim genetricem, inprimis quod ad τὰ φυτικὰ (regnum vegetatiuum nostri dicunt) attinet; respectu maxime habito ad sementem in terrâ latentem, donec suo tempore progerminat. Ita factum vt cum Osiride pro eodem haberetur, vtque transferrentur ab hoc in eum alia. cf. Lucian. de D. S. 6. 7. Poetae Graeci amores Veneris maxime ornarunt, de reliquis parum solliciti: collegit fabulas Meziriac ad Ovid. Epp. p. 357 sq. Suauissimus locus est Metamorph. X, 503 sq. Ἀρτέμιδος χόλῳ. Alludit ad hanc narrationem Diana Euripidea Hippolyto promittens vltionem a Venere sumendam in eius amasio, Hippol. 1420 sqq. Alii Martis inuidiâ factum narrabant, cf. Schol. Lycophr. 831. At a Dionyso raptum ediderat Phanocles in Ἔρωσι. Versus ex Plutarcho adscripsit Ruhnken. Ep. crit. p. 100. §. 2. Hesiodea genealogia Adonidis (cuius vestigium in Probo ad Virgil. Ecl. 10. est: *Adonis, vt Hesiodus ait, Phoenicis et Alphesiboeae Agenoris*) ad Phoenicias origines Cadmi spectauit, sup. lib. III. c. 1. vbi Phoenix, Cadmi frater, Agenor Europae pater est. Probus

ibid. haec appoſuit: "*Antimachus ait regnaſſe Cypro* (Adonidem); *Philoſtephanus libro, quo quaeſtionis poeticae reddit cauſſas, ex Iove ſine vllius ſeminae accubitu procreatum.*" Ad vltima haec ſpectat Servii Scholion ad Ecl. X, 18. Libellus Philoſtephani addendus iis, quae Voſſius de hiſtor. gr. memorat, eſſe debuit τὰ αἴτια τῆς ζητήσεως ποιητικῆς. Πανύασις. in codd. πανύασσις eſt, vt ſup. c. 10, 3. v. Ind. Auctt. Eum in Heracliâ ſuâ Adonidis res attigiſſe, mirum eſt; fuere eius Ἰωνικὰ, an in his locum habere poterunt? forte vbi de vrbis Smyrnae originibus egit. Ex hoc poetâ petita eſſe arbitror ea, quae Schol. Lycophr. 829. memorat de Myrrhâ, eumque ſequitur ipſe Lycophron eo loco. Θείαντος. male edebatur Θόαντος. Sed Θεῖας ſatis confirmatur per Antonin. Lib. 34. Schol. Pindari aliosque, vt monuere viri docti Mezir. l. c. Gale ad h. l. Intpp. ad Hygin. f. 58. et ad Antonin. Lib. 34. *Smyrna* h. l. Thiantis filia, ap. Hygin. f. 58. eſt Cinyrae; ibi v. Not. Eſt Ovidii Myrrha Met. X, vbi v. Burman. ad v. 298. filia Cynarae ex Papho, Pygmalionis f. geniti, et Cenchreidis: v. 435. §. 7. ὕστερον δέ. haec ex alio, diuerſoque a ſuperiore, fabulam tractandi genere ſumta, nec ſatis bene aſſuta ſunt. Mortem Adonidis nobilitauit ad noſtram aetatem Bionis epicedium.

§. 5. ἐφ' οὗ. *Diluuium Deucalioneum* ſub Cranao contigiſſe, a multis paſſim repetitum: ſic Varro ap. Auguſtin. de C. D. XVIII, 10. et Syncell. p. 157. (125.) alii ſub Cecrope, quod Hieronymus ex Euſebio ſequitur. Narrantur eodem tempore peſtilentiae et incendia Libyam afflixiſſe; in his Phaethontis caſus ponitur: apud Syncell. et Hieronym. eod. l. ſed e Platonis Timaeo. Idem diluuium ſup. I, 7, 2. et ſub Nyctimo vidimus III, 8, 2. Manifeſtum ſit haec non famâ antiquâ a maioribus accepta niti, ſed ſeriorum chronographorum et philoſophantium eſſe com-

menta. §. 2. Menytis filia *Pedias* ἐκ Λακεδαίμονος. erit hic is, de quo fup. III, 10, 3. pr. fed ambiguum, fitne illa vere filia Lacedaemonis, pro Menytis filiâ habita, an Menys Lacedaemonis progenies, an vrbe Lacedaemone illa accita fuerit. Sufpicor ἐκ Λακεδαίμονος ex margine irrepfiffe. τὴν χώραν Ἀτθίδα. Atthidem puellam nomen dediffe regioni: commentum fimile aliis multis huius generis. Tradunt idem alii, tum Strabo et Paufanias; et ab ipfo Cranao τὰς Κραναὰς Ἀθήνας ex Pindaro nouimus, v. ap. Meurf. l. c. de Regg. Athen. I, 13. 14. et Simfon. a. 2500.

f. 6. §. 1. *Amphictyon* gener focerum expulit: Paufan. I, 2 extr. habitus ille auctor confilii Amphictyonum. Paufan. X, 8. fed more feriorum, ad nomen clarum ex antiquitate rerum origines reuocantium; hoc ftudio videntur aduerfus grammaticam συνέδριον ἀμφικτιονικὸν, h. e. τῶν ἀμφικτιόνων, mutaffe in ἀμφικτυόνων. Δευκαλίωνος. hoc ipfe fup. I, 7, 2 extr. tradiderat, et fic alii: v. Meurf. I, 15. Scaliger ad Eufeb. p. 33. §. 2. *Erichthonius:* de hoc quidem narratio Boeotico potius quam Attico ingenio digna, ab illepidâ etymologiâ parum ingeniofe petita; valde tamen frequentata illa: loca v. apud Meurf. Regg. Athen. II, 1 fq. Attigit quoque eam Euripides Eratofthene tefte, c. 13. fcilicet in Ione 267 fq. Fuit autem illa ducta modo ab ἔρα, h. γῆ, modo ab ἐρέχθεσθαι, h. ἐρεχθίζεσθαι, modo ἀπὸ τοῦ ἐρίου καὶ χθονὸς, v. Etymolog. M. in Ἐρεχθεύς (quem loc. excripfit Eudoc. p. 151. alter locus p. 159. ex Schol. Lycophr. 111. petitus eft). Reliqua, quae praeter etymon ad expoliendum figmentum acceffere, fuppeditare potuit partim hoc, quod ex veteris fermonis ingenio Erichthonius eft filius Terrae γηγενὴς dictus, tanquam αὐτόχθων et nutritius Athenes, partim ferpens Mineruae fignis ex more appofitus; fervatus quoque feu vnus feu duo ferpentes in templo

Neptuni Erechthei et Minervae Poliadis v. Hefych. in οἰκουρὸν ὄφιν. vbi v. Not. Adi Meurf. Cecropiam c. 20. Simplicius erat, quod antiquiores aiebant editum effe Erichthonium Terrâ et Vulcano: Eratofth. 13. Paufan. I, 2 extr. Narratur etiam conftituta ab eo fuiffe ara in acropoli Terrae κουροτρόφῳ. v. Suid. h. v. §. 3. οὕτως· Ἀθηνᾶ. Sequentia et, inde ab ὡς δὲ ἐγγὺς fere iisdem verbis, Schol. Il. β, 547. habet laudato tamen Callimacho in Hecale. Multis modis variata res; de quâ iam actum alio loco ad Cypfeli arcae anaglypha: nam et in his reddita erat Minerva Vulcanum fugiens: Paufan. III, 18. p. 256. Expreffa quoque Pallas adftans Vulcano arma facricanti in numo Commodi a Thyatirenfibus expreffo. (*Antiquar. Auffätze* P. I. p. 42). Secundum noftrum et alios in Minervam arma facienda locantem ille impetum fecit; alii a Ioue fuiffe ei promiffam, feu pro armis elaboratis feu pro obftetritiâ operâ in partu Minervae Iovi praeftitâ, feu in mercedem liberatae Iunonis fellae aureae compedibus implicitae; Hygin. f. 166. Poet. Aftron. II, 13. tandem fuere, qui mediis amplexibus ex ipfo lecto aufugiffe Minervam narrarent. cf. Antigonus Caryft. Hift. Mem. c. 12. §. 6. Πανδρόσῳ τῇ Κέκροπος. fecundum alios trinis fororibus: Paufan. I, 18 pr. Ovid. in eâdem narratione Met. II, 555 fq. §. 9. ἐν δὲ τῷ τεμένει τραφεὶς Ἐριχθόνιος. haec eadem narrantur de Erechtheo Il. β, 547 fqq. quod idem nomen Od. η, 81. occurrit. Facit haec confufio vtriusque nominis paffim turbas. Videntur *duo Erechthei* conftitui poffe, alter antiquior, cognomine *Erichthonius*, (Etymol. M. Ἐρεχθεὺς ὁ Ἐριχθόνιος καλούμενος) alter is qui inf. 15, 1. τὸ ἐν ἀκροπόλει ξόανον τῆς Ἀθηνᾶς. eft antiquius illud, διϊπετὲς quoque habitum. Paufan. I, 26. p. 63. factum illud ex oleâ: cf. Cecropia Meurfii c. 20. §. 10. *Praxithea* pro *Pafithea* requiri vi-

detur, etsi Erechthei vxor infra eodem nomine editur; sed illum cum hoc multa communia aut confusa habere iam vidimus. *Panathenaeorum* origo vtique valde anti qua; probabilius tamen ad Theseum auctorem videtur referri debere, siquidem ille XII. pagos in vnum ἄστυ contraxit; cf. apud Meurs. Panath. c. 3. De his inuentis Erichthonii cf. Eratosth. c. 13. praeterit Apollodorus nobilissimum eius inuentum iungendorum equorum et aurigationis: v. Virgil. Ge. III, 113. 4. quo meruit, vt inter astra receptus Aurigae locum obtineret. Praeter *Pandionem* alium filium Erichthonii proditum videas in fragm. ex Sophoclis Thamyra apud Schol. Oed. Colon. 391. ἐκ μὲν Ἐριχθονίου ποτιμάσθιον ἔσχεθε κοῦρον Αὐτόλυκον, πολέων κτεάνων είνιν Ἄργεϊ κοίλῳ.

§. 7. *Erichthonius in sacrario Minervae* sepultus. Est autem hoc inter exempla rariora *heroum in fanis sepultorum:* v. Clemens Alex. p. 39. Pott. exscriptus ab Euseb. P. E. II, 6. cf. Dechair ad Athenag. c. 25. p. 113. Exemplum aliud memorabile est Amyclaeum, quo Hyacinthi ossa condita, Pausan. III, 19. Idem Spartae sepulcrum Castoris sub templo III, 13. et Mantineae Arcadis in aede Iunonis viderat, VIII, 9. p. 616. Inductione ex his exemplis probare voluere nonnulli religiones deorum ortas ex honoribus mortalium sepultorum. §. 2. *Pandionis tempore frumenti et vitium satio inuenta.* Hic est ille *aduentus Cereris in Atticam*, de quo sup. I, 5, 1. egerat, et quem in Hymno Homerico tam praeclare narratum illustrauit Ruhnkenii ingenium et doctrina: ab aliis sub Cranao, ab aliis sub Erechtheo factus narratur. *Bacchi aduentum* ex Thebis. cf. sup. c. 5, 1. sub Amphictyone eum in Atticam venisse hospitio exceptum a Semacho καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ νεβρίδα δωρήσασθαι, narratum apud Syncell. p. 157. (125). De *Icario* v. Scholion Ven. B. et

Leid. Il. χ, 29. editum ab Valkenar. Hygin. f. 130, et laudd. ibi et a Meurf. de Regg. Athen. II, 3. add. Lenzii Obff. ad Maximi carmen, Ἔργα: (*Neues Magazin für Schullehrer.* Bremen 1794. II. Band II. Stück p. 375 fqq.) Aliis Icarion eft, aliis Icarus, vt apud Tibull. IV, 1, 10. noto nunc, poft Hemfterh. Valkenar. (ad Phoeniff. p.62..) Munker. ad Hygin. f. 130. Verheyk. ad Antonin. Lib. p. 256. obferuata, vfu. §. 4. Μαίρα, vt fcribit etiam Hefychius, aliis Μαῖρα, Canis recepta cum Virgine inter fidera, ferius tamen nec forte ante Alexandrinos poetas. Praeter fupra laudd. v. Hygin. P. A. II, 4 et 25. Vtinam Eratofthenis Ἠριγόνη fupereffet! (etfi ille in Catafterismis eius non meminit) nobile carmen; ad quod auctor Aetnae refpicit *Athenarum crimen, iam nobile fidus, Erigone.* vt bene emendat Wernsdorf pro, *carmen.* Fuit quoque Sophoclis tragoedia Erigone. Appellata quoque ea ἑορτὴ Athenienfium ἀλῆτις, vel αἰώρα, de quo nomine multa funt notata ad Hefych. et Etymol. M. cf. Valef. Emendat. IV, 11. Debentur pleraque poetarum lufibus in Dionyfiacis.

f. 8. *Zeuxippe*, et ipfa Nympha, fi foror Pafitheae (f. 6 extr.) fuit. Zeuxippen Phoebo amatam memorat Clemens Alex. p. 27, 30. §. 2. Bellum πρὸς Λάβδακον regem Thebarum, fup. c. 5, 5. memoratum. ἐκ Θρᾴκης h. ex Daulide Phocidis, quam tum tenebant Thraces. vid. Thucyd. II, 29. Strabon. IX. p. 648. A. Paufan. I, 5. X, 4. p. 807. Conon. 31. *Terei* συμμαχίαν et reliqua etiam Ovidius Met. VI, 424. agnofcit, fed hoftem non Thebis, fed mari aduectum narrat. Quae fequitur fabula, §. 3. de *Tereo*, *Procne* et *Philomela*, vel ex Ovidio notiffima, multorum poetarum ingenia exercuit. Varios auctores diuerfa plerumque fequentes v. apud Meurf. de Regg. Athen. II, 4, 5. adde Conon. 31. fed notiffimi funt Ovid. Met. VI. et Hygin. f. 45. Fuit quoque Tereus Sophoclis,

non Euripidis: Valkenar. Diatr. p. 16. alius Philoclis de quo v. Brunk. ad Ariſtoph. Av. 281. vt taceam inanem ſpem de Varii Tereo reperto 1788. a viro docto Ger. Nic. Heerkens motam. Diuerſa prorſus fabula eſt ap. Homer. Od. τ, 518. et υ, 66 ſq. de *Pandarei* filiabus; cf. ibi Schol. add. Helladii Chreſtomath. apud Phot. p. 1581. f. et Schol. Sophocl. Electr. 107. Hanc tamen paſſim cum alterâ confuſam videas. Magis ab his recedit alia narratio Anton. Lib. c. 11. ex Boei Ornithogoniâ.

Cap. 15.

ſ. 1. De *Erechtheo* Meurſ. l. c. de Regg. Athen. II, 7 ſq. *Butes* ſacerdotium habuit τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ Ἐριχθονίου. immo τοῦ Ἐρεχθέως. v. Heſych. et ibi laudd. Meurſ. l. c. c. 12. et in Cecropia c. 18. Fuit ſcilicet in arce contiguum aedi Minervae Poliadis (cf. ſup. ad III, 14, 1. §. 3.) τὸ Ἐρέχθειον, quod tres habebat aras, vnam Neptuni et Erechthei, alteram Butae, tertiam Vulcani: Pauſan. I, 26. p. 62. Coepit hinc ſollenne nomen eſſe *Neptunus Erechtheus:* eius ſacerdotium adhuc Ciceronis tempore memorabile fuit: de N. D. III, 19. Butes autem Minervae Poliadis et Neptuni Erechthei, communem aedem habentium, fuit ſacerdos; ab eo ſtirps Butadarum, et *Eteobutadarum:* v. Heſych. h. v. Harpocrat. h. v. qui ſacerdotium tantum ad Athenen Poliadem refert. apud Xenoph. Sympoſ. c. 8. 40. eſt ἱερεὺς (Callias) θεῶν τῶν ἀπ' Ἐρεχθέως, οἱ καὶ ἐπὶ τὸν βάρβαρον σὺν Ἰάκχῳ ἐστράτευσαν. in quibus nondum video quomodo θεοὶ οἱ ἀπ' Ἐρεχθέως dicti eſſe poſſint, qui in ſacris Eleuſiniis coluntur *ex inſtituto Erechthei.* Sunt cenſeo, eius filiae, quae pro patriâ ſe deuouerant (inf. ſ. 4. §. 8.). Certe Cicero N. D. III, 19. §. 50. *Erechtheus Athenis filiaeque eius in numero deorum:* ſunt eae θεοὶ αἱ ἀπ' Ἐρεχθέως.

dii filiae Erechthei. Sic fup. c. 10. f. 2. §. 3. Eurotas ὃς ἦν ἀπὸ Λέλεγος. — Pro perpetuo nomine Neptuni videtur habitum effe ab aliis nomen Erechthei: nam Lycophroni v. 158. Ἐρεχθεὺς nude pofitus eft pro Neptuno. §. 2. *Praxitheae* nomen clarum; vid. l. c. apud Meurf. II, 13. apud Euripidem Erechtheus cum eâ communicabat confilium de immolandâ filiâ: Plutarch. Parall. p. 310. D. eius generofa dicta a Lycurgo c. Leocr. in fragment. Eurip. ex tragoediâ Erechtheo feruata funt. Cephiffi filiam, non neptem, eam edit Lycurg. l. c. 24. — Alia Praxithea inter Lei fuit filias mactatas pro patriâ: Aelian. XII, 28. In *filiis Erechthei* excidit quartus Ὀρνεὺς, vt eft apud Euftath. Il. β, p. 291, 11. et Paufan. II, 25. p. 168. apud alios Ἀρνεὺς, corrupte; ex Orneo natus Peteos, pater Menefthei. *Pandorus* Euboeam tenuit: Scymnus Perieg. 572. Alconem et Thefpium addunt alii: de ifto v. Schol. Apollon. I, 97. Sex filias Suidas in Παρθένοι numerat. Variant et apud alios nomina: vid. Meurf. ibid. Schol. Apollon. I, 211. autem aut alios auctores fequitur, aut corruptus eft: Κέκροπος δὲ (immo Ἐρεχθέως) Κρέουσα, Ὠρείθυια, Πρόκρις. Ὠρειθυίας δὲ καὶ Βορέου Χιόνη, Χθονία, Κλεοπάτρα, Ζήτης καὶ Κάλαϊς. Atqui Χθονία retrahenda eft ad Procridem tanquam foror. Ergo: (Ὠρειθ. — Χιόνη.)

§. 3. *Creufa* cum *Xutho* nota nomina ex Euripidis Ione. Nati ex iis *Achaeus* et *Ion*, (I, 7, 3. §. 2.) a quibus *Achaei* et *Iones* genus duxere, v. inpr. Strabo VIII. p. 588. (383). *Cephalus* Deionis filius: v. fup. I, 9, 4. II, 4, 7. vixit in Thorico, Atticae pago. *Amores Cephali et Procridis* notiffimi, fed diuerfis modis narrati: fuauiffime ab Ovid. Met. VII. antiquior ratio Pherecydis eft in Schol. Od. λ, 320. Coniugium eius cum Minoe fupra attigit nofter II, 4, 7. §. 2. add. Anton. Lib. 41. Hygin. f. 189. Palaeph. 2, 4. et ad hos alii laudd. item Euftath. p. 1688, 20.

Mirum autem eius morbum et sanationem factam per Procridem attingunt Eratosth. Catast. 33. et Hygin. P. A. II, 35. Cui tamen tragico deberi dicemus, quod Procris cum Erechtheo patre concubuisse narrata est, ex quo natus est Aglaurus apud Hygin. f. 253? §. 7. Da *cane* v. sup. II, 4, 7. p. 152. (vbi et de reditu a Minoe): receptus ille inter sidera, Hygin. P. A. II, 35. Eratosth. 33. vbi et canis et iaculum (nam pro δράκοντος haud dubie cum Koppiers. Obss. p. 126. legendum ἄκοντος) ab Europâ ad Minoem peruenisse narrantur. ἦν γὰρ θηρευτική. hinc illa inter Dianae comites apud Callimach. in Dian. 209. §. 8. κριθεὶς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ. memoratur Cephalus inter nomina illustrium reorum damnatorum in Areopago, quibus huius iudicii auctoritatem firmabant: v. Schol. Eurip. Or. 1631. Exilii huius etiam Pausan. I, 37. p. 91. meminit, eumque Thebas abiisse narrat, vnde posthac cum Amphitruone aduersus Teleboas profectus est. At sup. II, 4, 7. §. 3. Thorico Atticae ille ab Amphitruone euocatur, et mox in insulis Acarnaniae obiectis sedem fortunarum collocat.

f. 2. *Orithyia*, genuina fabula Attica, etiam ex Platonis Phaedro nota; Aeschyli erat tragoedia Orithyia: de quâ v. Ruhnken. ad Longin. p. 242. alia Sophoclis. Loca classica sunt Apollon. I, 211 sqq. vbi v. Schol. (ex eo delibauit Eudoc. p. 440) Ovid. Met. VI, 678. vbi v. not. Non praetermiserant fabulam nec Pherecydes nec Acusilaus. Raptam eam in pompâ ex acropoli narrat Schol. Od. ξ, 533. ex Acusilao. Verum ad Ilissum raptam eam esse potior obtinet fama; etiam ap. Platonem l. c. Alios v. ap. Meurs. de Regg. Ath. II, 13. et Athen. Attic. c. 4. Cephissi fontes Choerilus memorauerat ap. Schol. Apollon. l. c. vbi quoque Simonides (ἐν τῇ ναυμαχίᾳ sc. ἐν Σαλαμῖνι. quae fuit inter eius μέλη) ἀπὸ βριλισσοῦ φησιν ἁρπαγεῖσαν. in aprico est leg. Ἰλισσοῦ. at ex Areopago abductam alii ede-

bant teste Socrate in Platone l. c. περῶσαν. παίζουσαν emendauit vir doctus Misc. Obss. Nov. T. IV. p. 462. quo ducere possunt plura. Pausan. I, 19. p. 45. ὁ δὲ Εἰλισσός ἐστιν οὗτος, ἔνθα παίζουσαν Ὠρείθυιαν ὑπὸ ἀνέμου Βορέου φασὶν ἁρπασθῆναι. et Schol. Apollon. l. c. ὁ δὲ Βορέας ἰδὼν Ὠρείθυιαν παίζουσαν ἐν (ἐπὶ) τῷ Ἰλισσῷ ἠράσθη αὐτῆς. Praeiuit Platonis locus in Phaedro: φαίην αὐτὴν πνεῦμα Βορέου κατὰ τῶν πλησίον πετρῶν σὺν Φαρμακείᾳ (puellam significare videtur; alias ἐπὶ φ. si ille quidem fons fuit, vt apud Timaeum Lex. Plat. p. 190 est) παίζουσαν ὦσαι. et paullo ante τὰ ὑδάτια — ἐπιτήδεια κόραις παίζειν παρ' αὐτά. Difficile tamen dictu, qui ductus litterarum et species ad alterum vocabulum ducere potuerit. Apud Apollon. l. c. I, 215. rapuit Boreas Ἰλισσοῦ προπάροιθε χορῷ ἔνι δινεύουσαν. vnde adumbrati versus Maximi περὶ ἀπαρχῶν vss. 415. laudati a Ruhnk. Ep. crit. p. 194. Hemsterh. ad Plutum. p. 183. licet hinc suspicari χορεύουσαν fuisse. Forte tamen neutrum locum habet, et περῶσαν, *dum transiret*, e glossemate inter lineas irrepsit; sic apud Platonem legitur simpliciter dictum: ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ λέγεται ὁ Βορέας τὴν Ὠρείθυιαν ἁρπάσαι. Βορέας συνῆλθεν. hinc decantatum illud κῆδος, affinitas Atheniensium πρὸς Βορέαν. v. Herodot. VII, 189. et ibi not. *Boreadae* πλέοντες σὺν Ἰάσονι. sup. I, 9, 16. §. 8. τὰς Ἁρπυίας διώκοντες, ibid. f. 21. §. 5. at ibi fugatis Harpyis incolumes redeunt Boreadae; nunc Atticos auctores sequitur, tunc Argonauticarum rerum scriptores. — περὶ Τῆνον ὑφ' Ἡρακλέους ἀπώλοντο. Gale legit Αἶνον, qui mons fuit Cephalleniae, ad quem vsque Boreadas persequutos esse Harpyias ex Hesiodo prodit Schol. Apollonii II, 297. Bene haec: at vero Hercules eo non peruenisse memoratur. Contra *de Teno* nihil dubitandum: narratio est apud Apollon. I, 1304 sq. (eumque locum respicit Hygin. f. 14. p. 43) in

eâ infulâ, haud multum a Delo diffitâ, inciderat in eos a ludis funebribus Peliae redeuntes eosque occidit Hercules: infidiantes quidem fibi, vt Aenefidami Τηνιακὰ in Scholiis teftabantur. §. 2. Spectant huc verba Marmoris Farnef. fupra in rebus Herculis laudati, p. 153. ad II, 5, 9. l. 87. και Ζηταν και Καλαιν υιω Βορεα του Θραικος δικαι..ας (emendabam καὶ Ὠρειθυίας) επιβουλευσαντας αυτῳ παρεδωκε (παρεδίωκε?) ον (οἳ) σφαξαντες αυτους (αὐτοὺς) εις θαλασσαν εῤῥιψαν. Etiam Antipater Theff. in Analectis Vol. II. p. 118. XVI. refpicit haec.

f. 3. De *Phineo* iam in Argonauticis narrata vidimus; etfi alio modo; I, 9, 21. cf. Obff. p. 77. Hygin. f. 19. et ibi not. Schol. Apollon. II, 178. (quem exfcr. Eudocia p. 414). Ad fqq. inprimis cf. Schol. Sophocl. Antig. 979. 992. In hoc laudatur Apollodori nomen, ταῦτα δὲ ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ. atqui multa ibi apponuntur, quae in h. l. non occurrunt: vnde fufpicionem Barthii, nos Apollodori epitomen tantum habere, firmari poffe obferuabat Burmann. in Catal. Argonaut. in voc. *Calais.* Enim vero vfu Grammaticorum fatis didici, laudari ab iis auctores, e quibus minimam eorum, quae allata funt, partem petiere; folent enim plurima aliunde corrogata interponere. — §. 2. Ἰδαίαν ἐγάμει Δαρδάνου. Nulla Idaeae mentio fup. c. 12. f. 2. inter liberos Dardani; at Idaea Teucri mater f. 1. §. 4. Memorat tamen eam etiam Diodor. IV, 43. qui Dionyfium Milefium fequitur: cf. Schol. Apollon. II, 207. Haec Idaea eft quam Ovidius intelligit Rem. Am. 454. *Ceffit ab Idaeâ coniuge victa prior.* Εὐρυτίαν vocat Schol. Od. μ, 70. vbi fabula ex Afclepiade ἐν Τραγῳδουμένοις exponitur. Memorat haec quoque Schol. Sophocl. Antig. 991. qui etiam nomina et filiorum et Idaeae apponit, pro quâ alios Εἰδοθέαν τὴν Κάδμου ἀδελφὴν nominare ait. De iisdem nominibus add.

ibid. ad v. 975. 979. 983. cf. Schol. Apollon. II, 178. 181. 238. et 140. add. Munker. ad Hygin. f. 19. nam piget haec singula recoquere. — τῶν προγόνων. de *priuignis*. Schol. Apollon. I, 211. Idaea — ἥτις ἀπεχθῶς ἔχουσα πρὸς τοὺς προγόνους, λέγω δὴ τοὺς ἀπὸ Κλεοπάτρας υἱοὺς, ἐπειρᾶτο τυφλῶσαι αὐτούς. videtur Grammatico Apollodori locus ante oculos fuisse; eâdem voce in hâc fabulâ vtitur Diodor. IV, 43. vbi illustrat eam Wessel. Potest ibidem Diodorus nostrum auctorem ante oculos habuisse videri. — καταψεύδεται. v. sup. ad III, 13, 3. Schol. Sophocl. l. c. 979. ἡ δὲ.. κατεψεύσατο αὐτῶν πρὸς Φινέα ὡς ὄηθεν πειρώντων αὐτήν. et sic iterum ad v. 992. In ipso Sophole eo loco a choro miserante memorantur duo priuigni excaecati a nouercâ et antro inclusi, lugentes malum fatum matris, Boreae filiae. Ceterum mirari licet, hanc insimulationem stupri ementitam et falsam toties in fabulis a poetis repetitam: in Bellerophonte II, 3, 1. in Peleo III, 13, 3. sic in Hippolyto, in Tenne: v. Schol. Il. α, 38. (vnde Eudoc. p. 392.) Schol. Lycophr. 232. §. 3. ἀμφοτέρους τυφλοῖ v. Wessel. l. c. n. 28. A nouercâ excaecatos Sophocl. Antig. 985 sq. narrat. — παραπλέοντες δὲ οἱ Ἀργοναῦται σὺν Βορέᾳ κολάζονται αὐτόν. inter alia hoc attigerat iam sup. I, 9, 21. §. 2. p. 88. Sed vt iam ad e. l. monitum, fabulae de Phineo variis modis narratae sunt, quia partim in Argonauticis, partim in Heracliis, partim in scenâ fuere tractatae. Quid? quod visum Phinei filiis restitutum ab Aesculapio in matris Cleopatrae gratiam commentus erat alius poeta, vt narratum fuit a Phylarcho apud Sext. Empir. adv. Grammat. p. 272. Quam fecunda Tragicorum ingenia in fabulis variandis, per tot exempla edocti, fuisse putabimus!

f. 4. *Eumolpi* nomen modo communicatum pluribus, modo plurium hominum res et facta cumulata in vnum

ſunt nomen. Inprimis illud illuſtrauit inſtitutio initiorum Eleuſiniorum: ad quem tamen inter plures Eumolpos illa referenda eſſet, incerta fama ferebatur. Is, ad quem Hercules ſup. II, 5, 12. §. 2. p. 199. veniſſe dicitur, ſerior aetate fuit; antiquior eſt is, de quo h. l. agitur; venit hic ex Thraciâ et cum Eleuſiniis aduerſus Athenienſes pugnauit: huic paſſim tribuuntur ſacra Eleuſinia inſtituta, etiam apud Pauſan. I, 38. p. 92. Anteceſſiſſe tamen hunc debet alius, qui cum Triptolemo vixit, ſiquidem, vti huic fruges monſtratae ſunt, ita ille a Cerere teletas accepiſſe dicitur in Hymno Homerico v. 480. Pauſan. II, 14. Add. Clem. Alex. Coh. p. 17. (6.) quo referri poteſt is, qui primo loco a Schol. Sophocl. Oed. Col. 1108. (1051.) ponitur, Deiopes ex Triptolemo natae filius. Solent tamen fere veteres aut Thracem, aut alium poſt Thracem, Eumolpum teletarum auctorem facere ſub ipſo Erechtheo. v. laudd. ſup. Obſſ. ad II, 5, 12. p. 176. add. Burman. ad Ovid. Met. X, 93. Meurſ. Eleuſin. c. 2. de Regg. Ath. II, 8. Ad ſeqq. cf. Pauſan. I, 38. p. 92. de Eumolpi tamen natalibus et inſtitutione quae hic traduntur, apud Benthesicymen Neptuni et Amphitrites filiam, nuptam viro, Aethiopi, qui puero adulto alteram filiarum matrimonio elocat, alio loco non reperi memorata. Hauſta ea eſſe ex Calliſthenis Thracicis acute ſuſpicatur Gale e Plutarcho (Parall. p. 313. B.) §. 2. Sequitur: Ποσειδῶν — εἰς Αἰθιοπίαν κομίζει. Mireris, quomodo hoc cuipiam poetae vel mythographo in animum venire potuerit. Sed recordandum eſt, Neptuni numen et religiones e Libyâ veniſſe: Herodot. II, 50. IV, 188. pluresque de eo fabulas ad Libyam et Aethiopiam ſpectaſſe, vt de Cepheo et Caſſiopea punita ſup. II, 4, 3. §. 2. porro fabulas de Phineo, qui Chiones ſororem matrimonio habebat, a nonnullis ad Libyam reuocatas eſſe, vt ſup. II, 1, 4. §. 4.

potuisse igitur et Chiones filium eo abduci. §. 4. *Ismarus:* est is *Immaradus* qui in bello cum Atheniensibus occubuit, apud Pausan. I, 5. p. 13. I, 27. p. 65. inprimis c. 38. p. 92. Apud Clem. Coh. p. 39. (13.) Immarus, vbi v. Not. Cogitandum autem est de Thracibus Daulidem Phocidis tenentibus; etsi res ad ipsam Thraciam referri solet. §. 7. Eumolpus Eleusiniis auxilia fert in bello contra Athenienses. ἐπικληθεὶς ὑπὸ Ἐλευσινίων. Ornarunt hoc alii sic: de suo iure contendisse Eumolpum: cum enim Neptunus prior occupasse diceretur acropolin, (sup. c. 14, 1.) se, eius filium, potiore iure regnum Athenarum petere, quam Erechtheum. Hygin. l. c. *Eumolpus, Neptuni filius, Athenas venit oppugnaturus, quod patris sui terram Atticam fuisse diceret.* v. Isocr. Panath. p. 401. Schol. Eurip. l. c.

§. 8. *De bello inter Eleusinios et Athenienses* fama fuit varia: v. loca apud Meurs. de Regg. Athen. II, 8, 10. Hygin. f. 46. Schol. Eurip. Phoen. 861. In eo bello valde memorabilis fuit *immolatio filiarum Erechthei* v. ibid. II, 9. Notae illae vel ex Cicer. pro Sext. 21. et al. Locus cl. apud Lycurgum c. Leocratem c. 24. p. 201 sqq. Reisk. Erat id argumentum fabulae Euripideae, ab eodem Lycurgo laudatae, quae inscripta erat Erechtheus. Puellae hae Παρθένοι dictae: v. Suidas h. v. Eaedem confusae cum Hyacinthidibus, de quibus paullo post f. 8. §. 4. Erechthei filiabus sacra νηφάλια celebrari solita, et litatum iis sine vino narrat Schol. Soph. Oed. Col. 101. e Philochoro. Ἐρεχθεῖ — ἔχρησεν ὁ θεός. Tiresiae hoc vindicat Eurip. Phoen. 861. 2. sed praeter temporum et rerum ordinem. — τὴν νεωτάτην, Chthoniam sup. c. 15. 1. §. 3. quae Butae nupserat, male in Otioniam et Colophoniam ab aliis mutata. Proserpinae vero nomen multo magis est alienum, vt docet de Rhoer. ad Porphyr. de Abstin.

II, 56. p. 203. e Clem. Alex. cuius verba repetit Euſeb. P. E. IV, 16. p. 157. cf. Meurſ. Att. Lect. VI, 21. et de Regg. Athen. II, 9. §. 9. συνωμοσίαν v. Hygin. l. c. f. 46. Ceterum noſter nec Xuthi, nec Ionis, eius nepotis ex filia, meminit, quorum tamen opera in eo bello fuit praeclara et ab Athenienſibus celebrata: Etymol. M. in βοηδρομεῖν, et Βοηδρομιών. Harpocration in Βοηδρόμια. nam feſtum hoc in rei memoriam fuit inſtitutum. Strab. VII. p. 588. A.

ſ. 5. Ποσειδῶνος δὲ καὶ τὸν Ἐρεχθέα καὶ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ καταλύσαντος. ira Neptuni in Erechtheum ſuſcepta propter Eumolpum Neptuni filium in pugna caeſum: cum iam vetus odium eſſet ex eo, quod, a Minerva victus, poſſeſſione, ſeu tutela, Athenarum exciderat; inſtigaſſe quoque deus filium ad bellum cum Erechtheo ſuſcipiendum (v. paullo ante p. ſup.) dictus. Sunt nunc in rebus Atticis Neptuni partes eae, quae in Troicis Iunoni. Ceterum de *Erechthei morte* diuerſa fuere tradita: vid. apud Meurſ. l. c. c. 12. Eius aedes in acropoli: verius tamen Erechthei I. quem Erichthonium eſſe, ſupra vidimus ad c. 14, 6. §. 9. Confuſi tamen vterque Erechtheus a multis. Recte apud Syncell. p. 157. (125.) οὗτος Ἐριχθόνιος Ἡφαίστου, ὁ παρ' Ὁμήρῳ Ἐρεχθεύς ἐστι. Interpoſuerant tragici ante Cecropem II. Ionem, Xuthi filium ſeu nepotem, regno Athenarum potitum: v. Eurip. Ion. 578 ſq. quod ſequuti ſunt alii quoque ſcriptores: Strabo VIII, l. c. Conon. c. 27. Alii narrauerant, diſſidentibus inter ſe Erechthei filiis arbitrum captum Xuthum auunculum Cecropi natu maximo regnum adiudicaſſe: Pauſan. VII, 1 pr. §. 2. *Eupalamum* mox inter Metionidas videbimus. — §. 3. De *Cecrope II.* alia dabit Meurſ. l. c. de Regg. Ath. II, 14. et de *Pandione II.* cap. 15. ὑπὸ τῶν Μητίωνος υἱῶν. *Metion* inter Erechthei et Praxitheae liberos c. 15, 1. §. 2. eius filii, dicti vulgo *Metionidae*, Cecrope II. qui Me-

tionis frater erat, a mortuo, Pandionem filium regno Athenarum excludere ausi sunt. Nomine designatus ex iis vnus Eupalamus occurrit, eiusque filius Daedalus, apud Pausan. et Diodor. IV, 76, et inf. s. 8. Sicyonem Metionis filium addebant Sicyonii, apud Pausan. II, 6. p. 125. πρὸς Πύλαν, notum heroem in Megarensium mythis; Ctesonis f. Lelegis nepotem: Pausan. I, 39. Apud eund. I, 5. p. 13, θυγατέρα γὰρ εἶχε Πυλᾶ τοῦ βασιλέως Pandion: f. Πύλα vt aliis locis idem. §. 4. κτίζει πόλιν Πύλον. Inter plures vrbes huius nominis, Pylus Messeniae intelligenda: vt ex Pausan. IV, 36. pr. colligitur, vbi pro Πύλος ὁ Κλήσωνος leg. Πύλας. §. 5. Νῖσος. est Nisus, cui Megara obtigerant: inf. s. 8, Pausan. I, 39. p. 95. — Λύκος. Apud Pausan. I, 19. p. 44. est Λύκιος, a quo Lyceum dictum: sed vitiose scriptum probabile fit: nam etiam is aliis locis Λύκον exhibet inter vates, et in institutione initiorum Magnarum Dearum: IV, 1. p. 281. IV, 2. p. 283. Quatuor hi filii Aegeus, Pallas, Nisus, Lycus, sub nomine *Pandionidarum* veniunt, v. c. apud Strabon. IX. p. 601. vbi versus allati ex Sophoclis Aegeo: ibi etiam de regno in quatuor partes inter ipsos diuiso; qua de re paullo post videbimus. Mox inuasit eos πλεονεξία et de regno contentio, quam Tragici inprimis ad fortunae περιπέτειαν inferendam adhibuisse videntur, partim in Aegei rebus partim in Thesei. Nobilis inde fuit *Lyci* στάσις καὶ φυγή, qua eiectus ille ad Termilas in Asia venit et Lyciam a se appellauit: Herodot. I, 173. et ex eo Strabo XII. p. 858. C. p. 983. A. Stephan. h. v. Add. Pausan. I, 19. p. 44. 45. IV, 2. p. 283. Porro vrbem Atheniensium valde exagitauit *Pallantis* progenies; et *Pallantidarum* frequens commemoratio in Thesei rebus, quem regno voluere deiicere: v. Plutarch. Thes. p. 2. D. p. 5. F. Schol. Eurip. Hippol. 35. Caeso Pallante et filiis exulauit

Theſeus, ibid. cf. Pauſan. I, 22. p. 51. Schol. Lycophr. 1324. abſolutus in Delphinio, c. 28. p. 70. Aegeum Σκυρίου εἶναι, vereor vt veram lectionem teneamus, repoſuit hoc Aegius pro συνρίου, quod codd. habent, aitque apud Schol. Lycophr. eſſe Φημίου nomen. Sane ad 1324. Scholion habetur, vbi et Theſeus et Aegeus Phemii filius editur; ſed in ipſo poeta Theſeus eſt ὁ Φημίου παῖς, adeoque Aegeus ipſe Phemius dictus, recondita aliqua a fabula, non eius pater. At apud eund. Scholiaſten ad 494. vbi h. l. reſpicit, eſt: Αἰγεὺς, ὁ Πανδίονος υἱὸς, ἢ Σκυρίου, ἢ κατὰ τὸν Λυκόφρονα Φημίου. Nec damnare nomen velim; potuit ab inſula Scyro duci. Ducunt tamen alia ad Σκίρωνος nomen; nam is, Pylae filius, matrimonio habuit Pandionis II. filiam; cumque inter Scironem et Niſum de regno Megarenſium diſceptatio orta eſſet, arbitro Aeaco dato, Sciron polemarchus, Niſus rex conſtitutus eſt, Pauſan. I, 39. p. 95 extr. Haec fidem faciunt, fuiſſe, qui Pandionis, non vere filium, ſed ex filia nepotem, e Scirone genitum, Aegeum traderet. Diuerſus autem hic *Sciron* ab altero latrone, quem Theſeus ſuſtulit. Confuſi tamen hi duo paſſim: vid. Plutarch. Theſ. p. 4. 4. Megarenſis ille Cychrei filiam duxerat. Credita quoque a nonnullis Endeis, Aeaco nupta, non Chironis, ſed Scironis huius eſſe filia: cf. ſup. ad c. 12, 6. §. 8. Ex Scirone natus Halycus, qui in pugna cum Dioſcuris cecidit: Plutarch. Theſ. p. 15. E. Alius *Scirus* Salaminius memoratus ibid. p. 7. E. ὑποβληθῆναι δὲ ὑπὸ Πανδίονος. igitur eius fraude an conſilio? ſin eo inſcio, deberet eſſe Πανδίονι. enimuero adoptatum Aegeum a Pandione narrarant alii: θετὸς υἱὸς γενόμενος Πανδίονι Plutarch. Theſ. p. 5. F. Schol. Lycophr. 494.

ſ. 6. *Pandionidae Athenas redeunt*, et *Metionidas* ab Erechtheo oriundos *eiiciunt*. Sic et Pauſan. I, 5. p. 13.

τὴν ἀρχὴν τετραχῇ διεῖλον. cf. Meurſ. l. l. c. 15. eam regni diuiſionem memorat quoque Strabo IX. p. 601. vbi verſus ex Sophoclis Aegeo appoſuit: quibus patet rerum ſummam traditam Aegeo; Lyco littus orientale, ſupra Sunium, Niſo Megaridem, Pallanti τὴν παραλίαν, littus auſtrale, Schol. Ariſtoph. in Veſp. 1218. eadem memorat ſed Lyco Diacriam, Διακρίαν τὴν χώραν, aſſignatam tradit, quo nomine illa regio ſub Piſiſtrato per factiones innotuit: v. Meurſ. Piſiſtr. c. 3. Palmer. Exercitt. p. 4. ad Herodot. et al. Fuit autem Aegeus, fabula Sophoclis, alia Euripidis. §. 2. Aegeus regnum obtinuit, vtpote maior natu, Pauſan. I, 5. p. 13. §. 3. δεδοικὼς τοὺς ἀδελφοὺς, inprimis Pallantem cum filiis L. numero, Plutarch. Theſ. p. 2. D. §. 4. Etſi fabula toties decantata fuit, non tamen perſpicuum, quis nexus ſortis ab Aegeo acceptae cum iis quae ſequuntur ſit. Videtur deus interdicere Aegeum a congreſſu cum muliere, antequam Athenas redierit: ergo proles ipſi erat Athenis expectanda. At Aegeus Troezenem cum perueniſſet, Pittheus, τὸν χρησμὸν συνεὶς, filiam ſuam ad eum ignarum adducit; quid igitur ille in hoc ſpectauit? videntur plures oraculi verſus fuiſſe, qui reliqua monerent; niſi hoc ipſum reſpexit reſponſum quod filii, ex Aethrâ nati, incuria in velis mutandis in reditu e Cretâ ei mortem erat illatura.

ſ. 7. §. 1. καὶ Τροιζῆνα διοδεύων. ſeu cum iter parum tutum eſſet, quod Delphis recta Athenas ferret, ſeu vt Pittheum de ſortis ſententiâ conſuleret, (v. Eurip. Medea 683 ſq. Schol. 666.) virum ſapientiâ clarum: Plutarch. Theſ. p. 2. A. B. σοφὸς καὶ χρησμολόγος καὶ ἱερὸς θεοῖς Schol. Eurip. Hippol. 11. et ipſe Eurip. Med. 686. σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιάδε. naui itaque Corinthum eſcendit Aegeus, vt terrâ Troezenem pergeret; vnde Euripides eum in Medeam incidere fecit in eâ vrbe

v. 663 ſqq. 667. 682. Nec tamen ſatis aſſequor, quid Pittheus aut interpretando ſequutus ſit, aut conſilio dato: niſi quod prouidere debuit, prolem ex Aegeo naſcituram fore virum clarum: is itaque vt ex filiâ ſuâ ſuſciperetur, conſequi forte voluit. καὶ Ποσειδῶν. haec apud Troezenios erat fama domeſtica, a quibus Neptunus inprimis colebatur: Plutarch. p. 3. B. Ea quae ſequuntur, apud alios quoque leguntur; v. Plutarch. l. c. Hygin. f. 37. cf. Meurſ. in Theſeo c. 3. de Regg. Athen. III, 2. §. 3. Calceos et enſem reliquerat Aegeus, vt eſſent ἀναγνωρίσματα pueri. cf. Pauſan. I, 27. p. 66. §. 4. τὸν τῶν παναθηναίων ἀγῶνα ἐπετέλει. Pal. ἀπετέλει. melius ait Galeus; voluit, puto, de ἐπιτελεῖν hoc pronuntiare; nam hoc ſollenne; vt mox §. 7. τὴν θυσίαν. *Androgei caedes* in Atticis valde memorabilis: inprimis propter arma a Minoe Athenienſibus illata ad poenas repetendas. cf. Hygin. f. 41. et not. ἐνίκησε πάντας: pentathlo, vt addit Zenob. IV, 6. qui h. l. in nonnullis expreſſit. Inſtituti hinc poſtea alii ludi in *Androgei* honorem, ſub *Eurygyae* nomine, v. Heſych. e Meleſagora in ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγών. vbi verſus Heſiodeus ſubiicitur: Εὐρυγύης δ' ἔτι κοῦρος Ἀθηναίων ἱεράων. Androgeon vitae reſtitutum ab Aeſculapio memorat Propert. II, 1, 63. §. 5. De *tauro Marathonio* ſup. II, 5, 7. et Obſſ. p. 151. Profectus ad eum Theſeus ab Hecale exceptus fuerat; de quo fuit Callimachi poema Hecale. *Androgeon* ab eo necatum etiam Pauſan. memorat I, 27. p. 67. Ludos funebres Laio habitos ſupra III, 5, 8. §. 1. haud memorauerat Apollodorus. §. 7. *Paros* in Minois ditione erat: v. ſup. II, 5, 9. §. 3. vnde et, non tam nomen, quam epitheton, fuit, vt Minoa diceretur. Ceterum h. l. docemur, *Gratiarum religionem* apud Cretenſes fuiſſe, et quidem valde antiquam. Lacedaemonios Gratias coluiſſe, e Pauſan. IX, 35 pr. nouimus;

forte e Creta acceptas. καὶ τὴν θυσίαν ἐπετέλεσεν. Nota res, hoc idem factum a Xenophonte, auditâ Grylli filii morte; fed is, audito, fortiter pugnantem occidiffe, coronam depofitam iterum capiti impofuit. (Diog. Laert. II, 54. 55.) at Minos coronâ et tibiâ facrum peregit. Vnde ductus mos facri ap. Parios: exemplo fimili, quo tot alia facra certos ritus a cafu fortuito accepere. Ita Rhodiorum facrum Soli factum fine igni: apud Pindar. Ol. VII, 86. v. fup. Obff. p. 26.

f. 8. §. 1. θαλασσοκρατῶν, Minos: iam fup. III, 1, 3. extr. §. 3. p. 246. quae potentia maritima, per fe parum memorabilis, faltem ad archipelagum fpectaffe putanda: (cf. Comment. *de Caftoris epochis populorum, qui maris imperium tenuiffe feruntur:* T. I. *Nov. Comment. Soc. Gott.*). Effe autem haec de Minoe II. accipienda, fi nexum et feriem mythorum teneas, haud dubites. De *Megaris* a *Minoe* captis, de *Nifo* et *Scyllâ*, omnia vulgata: fpectabant ea ad *fabulas* non *Megarenfium;* nam illi nihil omnium admittebant eorum, quae de bello Cretico et vrbe a Minoe captâ narrabantur: Paufan. I, 39 extr. fed ad *Atticas:* de quibus idem I, 39. p. 95. vbi et de Nifo. De eodem et Scyllâ Ovid. Met. VIII, pr. Hygin. f. 198. Ciris Virgilio tributa et not. ad eam. E graecis inpr. Schol. Eurip. Hippol. 1200. Νίσου τοῦ Πανδίονος: v. fup. c. 15, 5. §. 5. *Megareus* Hippomenis f. ἐξ Ὀγχηστοῦ, notâ Boeotiae vrbe Neptuno facrâ Il. β, 506. De hoc Megareo, Neptuni filio, fama Boeotorum ap. Paufan. I, 39. p. 95. habetur: venerat is auxilio Nifo, eoque caefo et in vrbe fepulto vrbs, quae antea Nifa erat, Megara appellata: cf. I, 42. pr. Megareum Onchefti f. Neptuni nepotem, et Megarei fororem a Nifo matrimonio habitam, memorat Plutarch. Quaeft. Gr. p. 298. A. loco valde corrupto. Confentit in nomine Megarorum ab eo ducto Scymnus Chius

Perieg. 504. λέγουσι δ' Ὀγχηστοῦ γενόμενον ἐγκρατῆ Μεγαρέ' ἀφ' αὐτοῦ τοῦτο θέσθαι τοὔνομα. At Megarenſes Megareum ductâ Niſi filiâ Iphinoe ſocero in regno ſucceſſiſſe ferebant: Pauſan. I, 39 extr. In patre Megarei vitio laborare videtur, certe alios auctores habere, Stephan. in Μέγαρα. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μεγαρέως τοῦ Ἀπόλλωνος (f. fuit Ποσειδῶνος) ἢ τοῦ Αἰγέως, τοῦ Πανδίονος, (an excidit τοῦ Κέκροπος) τοῦ Ἐρεχθέως, τοῦ Ἡφαίστου. Inhabitarunt autem haec loca primum Leleges e ſtirpe Pelasgicâ, tum Iones, vna cum Atticâ, Megaridem occuparunt: (Strab. IX. p. 600. 1.) Tandem ſub tempora belli cum Codro geſti Dores Megarâ coloniam deduxerunt, factaque eſt vrbs Dorici nominis: Scymnus v. 501. 2, 3. Strabo l. c. p. 602. (393.) Pauſan. l. c. p. 95. cf. Vinding. Hellas p. 174 ſqq.

§. 4. *Athenae obſeſſae a Minoe.* Etiam de hoc bello, moxque de deditione, omnia ſunt vulgata. Plutarch. Theſ. p. 6. Pauſan. al. Meurſ. de Regg. Athen. III, 2. Ipſâ breuitate obſcurata eſt narratio. Cur Minos Athenas adoriturus Megara petierit, aliter vix expedias, quam quod Niſus rex ſocius Athenienſium erat. Megaris captis domum ille rediit, nam Scyllam e naui ſuſpenſam ſecum abſtraxit; vt et in Ciri res exponitur, 389 ſq. Fac tamen Megaris captis eum ſtatim Athenas claſſe petiiſſe, ſupplendum eſt in noſtro: obſeſſis Athenis, et obſidione protractâ, Minoem vota feciſſe Iovi patri, vt ipſe iniuriae vltionem ſuſciperet pro nece Androgei filii inſidiis Aegei occiſi, tum in vrbe ſubortam eſſe famem et luem. Ad narrationem cf. Diodor. IV, 61, vbi et Aeaci preces interponuntur, de quibus ſup. III, 12, 6, §. 10. vidimus §. 5. *Hyacinthi filiae* pro patriâ immolatae; Harpocrat. in Ὑακινθίδες. vbi v. Valeſ. Hygin. f. 238. Factum fere idem, quod de Erechthei filiabus narratum ſup. f. 4. §. 8. Vnde opportunitas nata, vt vtraque narratio variis modis

confunderetur; ita Hyacinthides et Παρθένοι male pro iisdem habitae, nec modo apud Suid. in Παρθένοι, et similes, verum ab ipsis Atticis: Demosth. in Epitaph. p. 1397. l. 16. Reisk. Aliter de his statuebat Lennep. ad Coluth. Animadv. II, 9. doctius Wessel. ad Diod. XVII, 15. add. Meurs. Lect. Att. IV, 18. Tertia narratio similis prorsus argumenti est de *Lei filiabus* (τῶν Λεὼ θυγατέρων) quarum τέμενος fuit τὸ Λεωκόριον Athenis; notae eae esse possunt vel ex Cic. N. D. III, 19. Aelian. XII, 28. vbi v. Perizon. Meminit earum Demosth. Epitaph. p. 1398, 5. Reisk. vbi dirimenda τὰς Λεὼ κόρας. et Aristides Or. in Leptin. p. 72. Morell. Similis tandem narratio de Orionis filiabus apud Thebanos; Antonin. Lib. 25. Ovid. Met. XIII, 693. Iam hic *Geraestus Cyclops* aliunde mihi non notus. Geraestus vrbs Euboeae ap. Steph. ἀπὸ Γεραίστου τοῦ Διός. Alius Geraestus Neptuni f. ab eodem in Παρθενόπολις laudatur. Dubitare tamen nolim, an nomen verum sit; nam fuit apud Geraestios praecipua religio Neptuni; cuius fuit filius Cyclops; potuit fingi ab aliquo poeta dramatico Geraestus eius filius. §. 8. In tributo XIV. obsidum quot annis Cretam mittendorum, porro *per nouem annos*, additum in foedere ap. Plutarch. p. 6. D. et ap. Diodor. l. c. sed mirum est, quod simul apponitur, εἰς ὅσον ἂν χρόνον ζῇ τὸ τέρας. Melius paullo post s. 9. §. 2. noster ἀνὰ πᾶν ἔτος. quod Virgil. Aen. VI. 22. sequitur. Sed et ipsum hoc ornatum variis modis; vide v. c. Plutarch. p. 6. 7. Ovid. Met. VII, 171. et ibi Not. Hygin. f. 41. n. 6. Alia in iis, quae congessit Meurs. de Regg. Ath. III, 2. et in Creta, et in Theseo.

De *Minotauro* cf. vel Diodor. IV, 61. Fuerat hic a Theseo sublatus; argumentum fabulae Euripideae Thesei nomine inscriptae. Narratio de Theseo periit in iis, quae in fine desunt.

§. 9. De *Daedalo* nuper est actum in commentariis de artis priscae ortu et incrementis. Antiqua v. vel in Diodor. IV, 76-9. Pausan. I, 4. p. 531. de *operibus*, congesta apud Iunium Catal. Artif. vet. sed loc. class. Schol. Eurip. Hecuba 838. De eius fuga ad Cocalum in Siciliam egerant Ephorus lib. VII. et Philistus lib. I. vt ex Theon. Progymn. c. 2. intelligo. Fuit etiam Sophoclis tragoedia Daedalus; alia Καμίκιος ἢ Μίνως. Mirum de Icaro nihil a nostro memorari de quo egerat Callimachus in Αἰτίοις, et Philostephanus, laudati Schol. Il. β, 145. Apud Plinium lib. VII. p. 414. ipse Daedalus, apud alios Perdix, at h. l. Talos, serrae inuentor, et quidem imitatione mandibulae serpentis dentibus asperae. Conuenit Diodor. IV, 76. Aliter Ovidius noto loco Met. VIII, 244. cum spina piscis asserem radi vidisset: Sic et Hygin. f. 274. Sororis filium a Daedalo interfectum esse, consentiunt scriptores: etiam Ovidius, etsi nomen non apponit. Talon nominat etiam Diodor. l. c. Apud Hygin. f. 39. et alios Perdix est. v. ibi Munker. At enim apud nostrum soror Tali est Πέρδιξ. §. 2. κριθεὶς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ. Est et Daedalus inter antiqua huius generis reorum exempla: apud Schol. Eurip. Or. 1648.

Cap. 16.

§. 1. De *Theseo* praeter ceteros scriptores rerum Atticarum (de quibus sup. ad c. 14. pr.) fuit poema epicum, Theseis, Pythostrati alicuius seu Nicostrati, quem Diog. Laert. II, 59. memorat tanquam fratrem Xenophontis alicuius: aetatem hoc vnum declarat, quod Xenophon Epaminondae et Pelopidae vitas scripserat. In eo carmine Amazonum incursio in Atticam pro commento poetae habita ab ipso Plutarcho p. 13 D. Partem earum rerum complecti potuit ἡ Ἀμαζονίς, aliud epos. De Theseo et

Ariadne fuit locus in Carmine Cyprio. Thesei famam multo magis celebrauere tragoediae, in quibus frequens eius nomen; fuere Theseus Sophoclis, et Aegeus, in quo filium Athenas venientem agnitum a patre exhibuisse videtur; fuisse quoque Thesea Euripidis iam ante monitum. Nouo more res eius tractare coepere scriptores, qui democratiam ab ipso institutam ferebant; quo nomine in ora oratorum Atticorum venit: v. c. non vno loco Isocratis. Demosthenis adv. Neaer. p. 873. C. D. Sic tamen Euripides quoque Suppl. 352. 404. et al. Gaudebant Athenienses tam claro libertatis auctore. Inde eum administrandae mirum artificem et auctorem exhibuere historici prauo instituto mythica in historiam pragmaticam redigentium: quos Diodorus fere sequitur. Pictura quoque erat in Ceramico: Theseus cum Democratiâ et Populo: Pausan. I, 3. p. 8. 9. Excerpta ex tam variis scriptoribus apposuit Plutarchus in Theseo, sed iudicio, vt solet, non satis seuero adhibito, vt distingueret figmenta seriorum, inuenta poetarum, et famam priscam. Quod Theseus XII. demos in vnum corpus, ἄστυ, coegit, fundus est omnium, quae vere narrari possunt. §. 2. ὑπὸ ἀνδρῶν κακούργων. de his multi multa: v. locum Ovid. Met. VII, 433 sqq. Plutarch. p. 4. 5. Hygin. f. 38. Diodor. IV, 59. Meurs. in Thes. Meziriac. ad Heroid. p. 138 sq. T. I.

§. 3. *Periphetes: Corynetes* dictus a clauâ, quâ vtebatur, quamque ei extortam postea gestauit Theseus. Eadem habet Plutarch. p. 4. A. B. Diodor. IV, 59. Filius *Vulcani:* etiam Pausan. II, 1. p. 112. et Ovid. Met. VII, 437. *tellus Epidauria per te Clauigeram vidit Vulcani occumbere prolem.* Neptuni tamen filius est ap. Hygin. f. 38. vbi Munk. *Anticlea*, mater, videtur esse nulla alia, quam Antolyci filia, a Sisypho compressa et Laertae nupta. Notus est alius Κορυνήτης Areithous Il. η, 138. fraude interfectus

a Lycurgo Arcade ſupra III, 9, 1. §. 3. memorato; de eo Pherecydes Fragment. p. 206. §. 3. πόδας δὲ ἀσθενεῖς ἔχων. mirum hoc! quod quâ ratione aut vnde petitum eſſe putabimus? Suſpicor inde ductum eſſe, quod ille Vulcani filius eſſe ferebatur; huius autem claudicatio nota eſt.

ſ. 2. *Sinin* iidem memorant, qui reliqua. v. apud Meurſ. Theſ. c. 5. add. Schol. Eurip. Hippol. 977. Nomina parentum, etymum ſi ſpectes, videntur ex re facta; *de Polypemone natus* occurrit apud Ovid. in Ibin 409. qui videtur Procruſtes eſſe; at Polypemon, cognomine Procruſtes, eſt apud Pauſan. I, 38. p. 92 extr. Idem Sinis Neptuni filius eſt ap. Schol. Pindari Iſthm. Arg. §. 4. In Sini pityocampte deficit libellus. Sequebantur nunc reliqua de Sinone forte et de Phaeâ, de ſue Cromyoniâ, nec non de Procruſte ad Cephiſſum fl. Eleuſinis, et Cercyone, iter infeſtantibus; tum, quomodo a patre ille agnitus, mox in Cretam miſſus, domito Minotauro redux, patri in regno Athenarum ſucceſſit. Interpoſita eſſe debuere de *Phaedrâ* et *Ariadne* ea, quae ſupra III, 1, extr. promiſerat. Rebus Atticis expoſitis, puto, ad *Pelopem* rediit, eiusque genus perſequendo ad Agamemnonem, cumque hoc ad *bellum Troianum* peruenit, tandemque in redeuntium Archiuorum *erroribus* (ἐν Νόστοις) ad calcem libelli ſubſtitit.

INDEX
SCRIPTORVM
AB
APOLLODORO
IN
BIBLIOTHECA LAVDATORVM.

Acusilaus: II, 1, 1. §. 7. et III, 8, 1. pr. *de Pelasgo.* II, 1, 3. pr. *Argus γηγενής.* II, 2, 2. §. 2. *de Proetidibus.* II, 5, 7. §. 1. *de tauro Cretensi.* III, 4, 4. §. 2. *de Actaeone.* III, 11, 1 pr. *de Megapenthis matre.* III, 15, 6. §. 5. *de Asopi parentibus.* III, 15, 2. §. 2. *de Boreadis ab Hercule necatis.* Spectant haec omnia ad fabulas antiquissimas, maxime Argolicas, quas ab Acusilao tractatas esse constat; satis tamen sobrie, quippe qui vltra Ogygem, Phoroneum et Inachum, nihil Graecos memorare posse edixerat. Fuere eius *Genealogiae.* περὶ Γενεαλογιῶν, (liber tertius laudatur a Schol. Apollon. IV, 992. et Harpocrat. in Ὁμηρίδαι) debuere deorum et heroum eae esse, si loca in quibus ad eas prouocatur, compares, et quod a Clemente traditum Strom. VI. p. 752. (267.) memineris, eum non nisi Hesiodum prosa extulisse: τὰ δὲ Ἡσιόδου μετήλλαξαν εἰς πεζὸν λόγον καὶ ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν Εὔμηλος καὶ Ἀκουσίλαος οἱ ἱστοριογράφοι. si tamen, vt in fragmento apud Harpocrationem modo laudato habetur, Homeridas attigit, descendisse eum vsque ad seriora tempora necesse est. Solet ille inter scriptores antiquissimos, (v. loc. class. in Dionys. Halic. de Thucyd. Iudic.) cum Cadmo Milesio excitari.

Pauca de eo ſunt apud Suidam, nec multo plura dare potuere Voſſius de H. Gr. IV, 2. Ionſ. I, 3. Valeſ. ad Harpocrat. 'Ουηρίδαι. Paullo ante bellum Perſicum Ol. 72.75. eum vixiſſe probabile ſit. Primum inter ſcriptores, qui eum laudarit noſtrum eſſe Apollodorum, olim credideram; enimvero memoratus ille eſt iam in Platonis Sympoſ. p. 178. C. (ed. Stephan. T. III.) Apud Suidam in ἱστορῆσαι et συγγράφω et in 'Εκαταῖος ter repetuntur verba: 'Εκαταῖος πρῶτος ἱστορίαν πεζῶς ἐξήνεγκε, συγγραφὴν δὲ Φερεκύδης. (*orationem ſolutam*) τὰ γὰρ 'Ακουσιλάου νοθεύεται. non conſtat quam antiquus ille auctor ſit, quem Suidas hic exſcripſit. Potuit interire Acuſilaus poſt Apollodori tempora; ſeu diſtracta bibliotheca Attalica, ſeu cremata parte Alexandrinae; potuit inde alius libellus ei ſubſtitui: quod in Cadmo, Ariſtea et ſimilibus Dionyſius Halic. factum narrat loc. excit. Ita tamen nonnulla ex iis, quae in Schol. Apollonii et aliorum memorantur, ſi quidem ex Grammaticis Alexandrinis deriuata ſunt, ex genuinis Acuſilai libris ſeruata videri debent. Poſt tempora editionis Apollodori prioris, fragmenta Acuſilai collegit vir doct. Sturz ad calcem fragmentor. Pherecyd. 1789.

'Αλκμαιωνίς. I, 8, 5. §. 3. *de Tydei exilio.* carmen epicum, Alcmaeonis fata complexum, quae forte inde expoſita a noſtro eſſe lib. III, 7, 5. ſuſpicatus ſum Obſſ. p. 257. Multa in eo ad Aetoliam ſpectantia eſſe debuere. De Tydeo ob caedem commiſſam exulante ad hoc poema prouocatur lib. I, 8, 5. §. 3. vbi 'Αλκμαιονὶς ſcribitur, eodem modo quo 'Αλκμαίονος et 'Αλκμαίωνος. (Propert. III, 5. 41. *Aut Alcmaeoniae furiae:* Αλκμαιόνικαι) 'Αλκμαιωνὶς ſcribi volebat Bentlei. Epiſt. ad Mill. p. 19, et ſic etiam vbique ſcriptum vidi apud Pauſan. et Strabon. Hic lib. X. p. 695. A. ex eo memorat Icarii, qui Penelopes pater fuit, duo filios, qui in Acarnania regnarunt.

Apollonius: I, 9, 21. §. 8. de Harpyis vsque ad Insulas Strophades fugatis: (lib. II, 284.)

Asclepiades II, 1, 3. §. 3. *Argus Arestoris f.* III, 1, 2. §. 6. *Crete Minois vxor.* Est hic Asclepiades Tragilensis. Stephan. Byz. Τράγιλος πόλις μία τῶν ἐπὶ Θράκης, πρὸς τῇ Χεῤῥονήσῳ καὶ Μακεδονίᾳ. Ἐκ ταύτης ἦν Ἀσκληπιάδης ὁ τὰ Τραγῳδούμενα γράψας ἐν ἓξ βιβλίοις. Saepe excitatur a Grammaticis Pindari, Homeri, al. Erat autem opus hoc versibus scriptum, vti intelligi potest, si forte non satis tuto ex fragm. ap. Athen. X. p. 456. B. de Sphingis aenigmate, (vnde primus versus ap. Schol. Eurip. Phoen. 50. recitatur) certe tamen ex versibus a Schol. Pindari P. III, 14. de Arsinoe Aesculapii matre seruatis: quos videre licet sup. Obss. p. 276. ad III, 10, 3. §. 7.

Asius. III, 8, 2. §. 2. *Callisto Nyctei filia.* Fuit in paucis, qui hoc poema legerunt, Apollodorus. Plura ex eo commemorat Pausanias: de quibus docte disputauit Valkenar. Diatr. p. 58. 59. quem vide. Fuit Samius, Amphiptolemi filius, ex poetis antiquissimis, ἔπεσι genealogias persequutus. Versus ex eo alii apud Athen. XII. p. 525. F. legi possunt. Monuerat nonnulla de eo Aegius ad II, 4, 2.

Castor Rhodius: cuius χρονικὰ ἀγνοήματα, *errores circa temporum notationes* lib. II, 1, 3. §. 1. laudantur de Io, Inachi filia. Memoratur liber etiam ap. Suid. inter reliqua eius scripta. Nec alia superest memoria. Intelligitur tamen in Hieronymi Chron. Euseb. opus hoc, cum Castor de regno Argiuorum, Assyriorum, Atheniensium, laudatur: vbi v. Scalig. et Vallars. De Castore cf. Meurs. in Biblioth. Gr. h. v. Ionsius de Script. hist. philos. II, 15, 1. add. Commentat. de Castoris epochis pop. θαλασσοκρ. T. I. Nov. Comment. Soc. Gott.

Cercops: II, 1, 3. §. 3. *Argus Argi et Ismenes filius.* II, 1, 4. §. 14. *Hesione Nauplii vxor.* Perperam in his locis legebatur Cecrops. Apud Athen. XIII. p. 557. A. ex eo memoratur Aegle inter Thesei vxores, propter quam quoque Ariadnen reliquit. Fuit Cercops Pythagoreus, cuius erat ἡ εἰς ᾄδου κατάβασις et ὁ Ἱερὸς λόγος, carmina Orphica. Clem. Alex. Strom. I, p. 397. (144.) Est is, cuius Cicero meminit N. D. I, 38. vbi *hoc Orphicum carmen* ad alterutrum ex illis duobus reuocandum est. Apud Athen. XI. p. 503. D. sunt verba καὶ ὁ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας, εἴθ' Ἡσίοδός ἐστιν, ἢ Κέρκωψ ὁ Μιλήσιος. Diog. Laert. autem II, 46. inter eos, qui inuiderunt aliis, καὶ Κέρκωψ Ἡσιόδῳ ζῶντι (ἐφιλονείκει). Hoc si verum est, duo Cercopes fuisse, cum Menagio esset statuendum; vnum multo antiquiorem, Milesium, alterum Pythagoreum. Sed Diogenem errasse probabile mihi fit: audiuerat Aegimium ab aliis Cercopi tribui; hunc igitur in Hesiodi famam inuolasse credidit. De locis autem in Apollodoro laudatis licet adhuc suspicari aliud; ad Argolica illi spectant; iam in Aegimio de Io eiusque erroribus actum fuit, vt ex loco Steph. Byz. in Ἀβαντὶς apparet, loco inde laudato: an igitur Apollodorus Aegimium tanquam Cercopis carmen respexit?

Demaratus, Δημάρατος I, 9, 19. §. 7. vbi male Δημαρέτης scriptum erat. *Herculem Colchos peruenisse* tradiderat. Ex eodem fabula excitatur in Schol. Apollon. I, 1290. et de Erechtheo filias mactante in Clem. Alex. Coh. p. 37. (12.) Fuere eius cum alia scripta, tum περὶ τραγῳδουμένων. Voss. de H. Gr. lib. III. h. v. Meurs. Biblioth. Gr. h. v.

Dionysius. Διονύσιος. I, 9, 19. §. 7. *Argonautarum ducem ediderat Herculem.* Eadem Schol. Apollon. I, 1290. vbi *Mitylenaeus* dicitur. Sed leg. ὁ Μιλήσιος. qui alibi

quoque apud illum Schol. laudatur: ex eodem de Phineo ad lib. II, 207. Eſt hic nobilis ille cyclographus, cuius aetas inde ab vltimis Hecataei proceſſit vltra Olymp. 73. Scripſerat ille praeter hiſtorias τὰ μετὰ Δαρεῖον, et τὰ Περσικὰ, etiam Μυθικὰ, Ἀργοναυτικὰ, Τρωϊκά. Haec, et forte alia, conficiebant Κύκλον μυθικὸν, quibus ſubiunxit Κύκλον ἱστορικὸν, libris VII. ad quem forte τὰ μετὰ Δαρεῖον et τὰ Περσικὰ ſpectabant; non vero quod plerumque ſtatui video, etiam a Weſſel. ad Diodor. p. 220. ad mythica. v. ad Virgil. Aen. II. Exc. I. Κύκλος ille μυθικὸς modo indefinite laudatur, etiam adiecto libri numero, modo ſigillatim per partes. Ad Argonautica pleraque ex iis, quae paſſim afferuntur, ſpectant, v. c. quae ad Apollon. add. Weſſel. ad Diodor. T. I. p. 291. Apud Athenaeum bis appellatur Samius περὶ κύκλου lib. XI. p. 477. E. 481. E. altero quidem loco ἐν ἕκτῳ περὶ τοῦ κύκλου (apud Clem. Alex. p. 42, 5. ed. Pott. (30 extr.) ἐν τῷ πέμπτῳ μέρει τοῦ κύκλου) et ſic appellatum video a Valkenario ad Phoeniſſ. Eurip. p. 735. Locus de eo claſſ. apud Diodor. III, 52. vbi ſe fabulas ait perſequi de Amazonibus ἀκολούθως Διονυσίῳ τῷ συντεταγμένῳ τὰ περὶ τοὺς Ἀργοναύτας καὶ τὸν Διόνυσον, καὶ ἕτερα πολλὰ τῶν ἐν τοῖς παλαιοτάτοις χρόνοις πραχθέντων. et c. 65. — Διονυσίῳ τῷ συνταξαμένῳ τὰς παλαιὰς μυθοποιίας. οὗτος γὰρ τάτε περὶ τὸν Διόνυσον καὶ τὰς Ἀμαζόνας, ἔτι δὲ τοὺς Ἀργοναύτας, καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἰλιακὸν πόλεμον πραχθέντα, καὶ πόλλ' ἕτερα συνέταξε, παρατιθεὶς τὰ ποιήματα τῶν ἀρχαίων, τῶν μυθολόγων καὶ τῶν ποιητῶν. Haec praeſtat tenere. Alia v. apud Meurſ. de Dionyſiis. Voſſ. de H. Gr. Ceterum ſaepe in Grammaticis nudo nomine excitatur ὁ Διονύσιος. v. c. Schol. Eurip. Phoen. 675. Διονύσιος ὁ κυκλογράφος. in Schol. ad Heſiod. Op. prooem. p. 3. dixerat Homerum vixiſſe bello Thebano et bello Troiano.

Eumelus. III, 8, 2. §. 2. *Callisto Lycaonis filia*. III, 9, 1. §. 1. *Chrysopelea Elati et Aphidantis mater*. III, 11, 1. §. 1. *Xenodamus*, *Menelai filius*. Habetur et hic inter poetas Cyclicos, Eumelus Corinthius, estque ex antiquissimis, cum apud Hieronym. Chron. Euseb. ad Ol. IV. et IX. referatur. Spectare illa superius apposita potuere ad eius Εὐρωπίαν, e qua in Schol. Il. ζ, 130. fabula de Lycurgo Bacchum fugante narratur. Cf. Scalig. ad Euseb. p. 72. Schol. Pindari O. 13, 75. Ex pluribus, quae ad eum referebantur, vnum Prosodion in Apollinem et Delum Pausanias pro genuino habebat IV, 33. p. 361. IV, 4. pr. non *Corinthiaca*, prosa scripta, II, 1. cf. nunc Groddeck in *Bibliothek der alten Litt.* 11. Stück p. 94.

Euripides. II, 1, 4. §. 4. *Beli filii cum Aegypto et Danao*, *Cepheus et Phineus*. III, 6, 8. §. 2. *Parthenopaeus a Periclymeno caesus*. III, 7, 7. §. 2. *de Alcmaeone*. III, 9, 2. §. 8. *Atalanta Maenali filia*. Ad quas tragoedias haec spectasse videri debeant, ad loca singula notatum est.

Hellanicum non memorat, eumque omnino nec sequi nec consuluisse videtur.

Herodorus: Ἡρόδωρος. pro quo perperam in superiorib. edd. et in codd. Ἡρόδοτος legebatur communi ac perpetuo errore v. Wesseling. Diss. Herodotea c. 3. Toup. ad Schol. Theocr. p. 219. Worth. ad Tatian. adv. Gent. 45. Idem nomen alibi mutatum in Heliodorus. cf. Valken. Diss. de Scholiis Homer. p. 149. In Apollodoro laudatur nomen locis seqq. lib. I, 9, 19, §. 5. *Herculem non cum Argonautis nauigasse, sed apud Omphalen seruiisse*; et III, 6. §. 2. *Niobes liberos mares duo, tres autem feminas fuisse*. Eum Apollodorus in multis aliis ante oculos habuisse videtur: II, 4, 9. §. 4. de specie corporis Herculis: vbi cf. Obss. p. 135. Memorat ex eo Herculis cum The-

ſeo congreſſum Plutarch. Theſ. p. 14. D. Fuit Herodorus inter antiquiores ſcriptores. Ionſius II, 2, 5. eum ad Theophraſti aetatem refert. *Ponticum* appellat Tzêtza Chil. II, 209. 236. et Schol. Lycophr. 662 et 1332. Apud Athenaeum autem XI. p. 474. F. Heracleota habetur. Bryſonis pater editus ab Antigono Caryſtio c. 48. Quae ſupra adſcripta ſunt, cum plerisque quae ex eo laudantur v. c. ap. Plutarch. Steph. Byz., ad eius τὰ καθ' Ἡρακλέα ſpectarunt, cuius librum X. et XVII. Athenaeus laudat, IX, extr. p. 410. F. In Schol. Apollonii laudatur ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλείας, quod Voſſius de H. Gr. III. p. 177. de vrbe Heraclea accipiebat; immo vero περὶ Ἡρακλέους legendum. Locum de Iberiâ et populis eam incolentibus ex libro X. τῶν καθ' Ἡρακλέα Stephan. Byz. habebat in Ἰβηρίαι. vnde eum ſeruauit Conſtantin. Porphyrog. de Themat. II, 23. Sed fuere eiusdem Herodori τὰ Ἀργοναυτικὰ, l. οἱ Ἀργοναῦται, in Schol. Apollonii aliquoties laudata. Idem laudatur aliquoties in Schol. Pindari: qui eum excitat ἐν Οἰδιπόδι· ἐν Πελοπείᾳ. Egit poſt ſuperiorem editionem de eo Groddeck. loc. laud. p. 72. Latet eius nomen adhuc in multis locis in ſimile aliud deflexum v. c. Schol. Eurip. Hippol. 545. cf. Voſſ. Ionſ. Si Schol. Apollonii II, 1215. fides haberi poſſet, carmine ille ſcripſiſſe putandus eſſet; laudat tanquam Herodori verſus duo de Nyſâ: qui tamen ex hymnis Homericis laudantur a Diodor. I, 15. vt probabile ſit, quod et Weſſelingium ſtatuiſſe video, Scholia lacunam habere.

Heſiodus: I, 8, 4. de *Periboeâ Oenei coniuge.* I, 9, 21. §. 7. *Ocypode Harpyia.* II, 1, 1. §. 7. et III, 8, 1. §. 1. *Pelasgus αὐτόχθων.* II, 1, 3. §. 1. *Io, Pirenis filia;* eod. loco §. 2. *deos ridere periuria amantum.* II, 2, 2. §. 2. *Proetides inſanientes.* II, 31. §. 6. *Chimaera ex Typhone et Echidna nata.* II, 4, 2. §. 7. *de Perſeo ἐν Ἀσπίδι.* ſed

locus ab interpolatione profectus. III, 5, 6. §. 2. *de Niobes liberis.* III, 6, 7. §. 5. *de Tiresia.* III, 8, 2. §. 2. *de Callisto.* III, 9, 1. §. 8. *Atalanta Schoenei filia.* III, 14, 4. §. 2. *Adonis Phoenicis et Alphesiboeae f.* Quae omnia ἐκ Καταλόγου γυναικῶν depromta fuere. Continuata videtur fuisse Theogonia per plures partes, quae heroes natos e congressu deorum cum feminis mortalibus enarrabant; inque his Herculem; qui quidem locus, ex parte saltem, superest, sub nomine Clipei Herculis. Parata erat via iam in extremis Theogoniae, vbi expositi sunt amores dearum erga mortales; pergit: Νῦν δὲ γυναικῶν φῦλον ἀείσατε. Ita mihi quidem de his statuendum esse videtur. Aliis alia. V. Valesii Emendatt. Addenda p. 222. Idem carmen vulgo appellatum Ἠοῖαι μεγάλαι. potuit quoque appellari γενεαλογίαι ἡρωϊκαί. Egit nuper de his quoque Groddeck l. c. p. 79.

Homerus. I, 3, 5. *de Vulcano, Iovis filio.* (Il. α, 578.) II, 2, 1. §. 3. *Antea, Proeti vxor.* (Il. ζ, 160.) II, 3, 1. §. 6. *Chimaera ab Amisodaro nutrita.* (Il. π, 328.) III, 1, 1. §. 5. *Sarpedon Iouis et Laodamiae filius* (Il. ζ, 198.) III, 5, 6. §. 2. *de Niobes liberis.* (v. Il. ω, 602.)

Mnesagoras. III, 10, 3. §. 12. vbi auctor perhibetur famae *de Glauco per Aesculapium* (non per Polyidum) *in vitam reuocato.* Vitio laborat nomen haud dubie, et refingendum *Amelesagoras vel Melesagoras*, quod iam docuit Meurs. ad Antigon. Caryst. c. 12. Voss. H. Gr. I, 2. p. 58. Opp. vtrum verius non liquet. Videtur mihi vtraque forma vsu frequentata fuisse; add. Intp. Hesych. in ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγών. Fuit inter vetustiores scriptores ante bellum Peloponnes. cum Hecataeo, Charone et Acusilao; sec. Dionys. de Thucyd. iudicio. p. 225. Ab Antigono *Atthidem* scripsisse traditur; et ad res Atticas redeunt ea, quae ex eo laudantur cum ab ipso Antigono, tum in He-

ſychio; de Hippolyto itaque et ipſe narrare debuit, inque his forte et Glaucum memorauit, cum diuerſe tradita adiiceret.

Naupactica: III, 10, 3. §. 12. de *Hippolyto ab Aeſculapio reſuſcitato*, ὁ τὰ Ναυπακτικὰ συγγράψας. Reditum Heraclidarum in eo deſcriptum eſſe ſuſpicabar (olim in Not. p. 506.) nam illi ad Naupactum Aetoliae claſſem fabricati ſunt; Apollod. II, 8, 2. §. 8. add. Steph. Byz. in Ναύπακτος. Enimuero non inſpexeram nec ſatis memineram Pauſaniam, qui lib. X. extr. Naupactica meminit; ait "ea tribui Mileſio homini: at Charonem Pytheae filium (eſt autem is Lampſacenus, vt ex ſeqq. patet) tradere ea facta *a Carcino Naupactico:* hoc quidem, pergit, probabilius: nam vnde homo Mileſius nomen Naupactica impoſuiſſet ἔπεσι πεποιημένοις εἰς γυναῖκας?" p. 898. Carmen ergo *feminas in fabulis illuſtres* attigit; vna *cum earum proſapiis:* nam idem Pauſan. IV, 2. pr. in eundem locum et ordinem id ponit, quo magnas Eoeas, καὶ ἃ Κιναίθων καὶ Ἄσιος ἐγενεαλόγησεν. nomen autem a patriâ auctoris nactum eſt. In mulieribus, de quibus actum erat, fuit Medea: v. Pauſan. II, 3. p. 118 extr. quo accidit, vt res Argonauticas attingeret ſcriptor. Lectum fuit carmen a paucis. Laudatur aliquoties in Schol. Apollonii vt IV, 59. παρὰ δὲ τῷ τὰ Ναυπακτικὰ πεποιηκότι οὐκ ἐστὶ κατὰ τὴν ἰδίαν προαίρεσιν ἐξιοῦσα ἡ Μήδεια, ἀλλ' ἐφ' ἑστίαν καλουμένη leg. ἐφ' ἑστίασιν. add. ad v. 86. 87. vbi et verſus aliquot ex hoc carmine. Porro ad lib. II, 299. de Harpyiis, quae in Cretam ſe contuliſſe dictae ſunt. Apud eund. Schol. hoc loco II, 299. *Neoptolemus* auctor perhibetur; forte *Parianus*, cuius Gloſſae a pluribus memorantur, et qui idem Dionyſiadem ſcripſerat: Athen. III, p. 82. D. At cum Pauſania Charoni aſſentiendum. A patriâ auctoris nomen inditum eodem modo quo τὰ

Κύπρια inſcripta ſunt. Attigit haec quoque Groddeck l. c. p. 90 ſq.

Νόστοι. II, 1, 4. §. 14. ὁ τοὺς Νόστους γράψας *Philyram Nauplio nupſiſſe* tradiderat. Simili modo abſolute ſine auctoris nomine οἱ Νόστοι ap. Pauſan. X, 28. p. 868. de rebus inferis p. 870. de Clymene Minyae f. Cephalo nupta et p. 872. de Maera. Apud Schol. Apollon. et Athenaeum Lyſimachus ἐν Νόστοις memoratur; alibi Anticlides apud Athenaeum IV. p. 157. F. v. Caſaubon. ad Athen. IV. 14. Multos fuiſſe qui Νόστους (non τὸν Νόστον) ſcripſerant, etiam in Suida monitum. Paucis tamen lectos fuiſſe inde colligas, quod raro ex iis aliquid affertur. Steſichoro quoque Νόστον tribuere videtur Tzetza Poſthom. 750. Στησίχορος δ' ἐρέησιν ἑοῖς ἐπέεσσιν νόστον. potuit hoc fieri in eius Ἰλίου πέρσει: poteſt quoque temere aut per errorem memoraſſe.

Orphici; III, 10, 3. §. 12. *Hymenaeus ab Aeſculapio reſuſcitatus*. Ita apellatos arbitror poetas, quorum erant carmina, vulgo ad Orpheum referri ſolita, inque his praecipuum: ὁ ἱερὸς λόγος, *Onomacritus*, *Cercops*. v. Clem. Alex. Strom. I. p. 397. (144.)

Panyaſis. I, 5, 2. *Cererem ad Eleuſinem, patrem Triptolemi, veniſſe*. III, 10, 3. §. 17. *Tyndareus ab Aeſculapio reſuſcitatus*. III, 14, 4. §. 2. *Adonis Thiantis filius, Smyrnae frater*. Herodoti ille auunculus ſeu patruelis, circa Ol. LXXVIII. idem aruſpex et poeta. v. Suidas, et inde Voſſ. de H. Gr. IV, 6. inter quinque principes epicos habitus. v. Tzetza in proleg. Lycophr. et Proclus in Chreſtomath. ap. Phot. p. 981. nobiliſſimi carminis, *Heracleae*, auctor. Ab eodem Ἰωνικὰ verſu pentametro ſcripta fuere. Iudicium de eo v. Quinctil. X, 1, 54. Memoratur aliquoties ab Pauſania, Athenaeo et Stephano Byz. vbi v. Pi-

nedo Breuiar. Auctor. In Schol. Pindari P. III, 177. verſus de Thyone Bacchi nutrice affertur.

Pherecydes. I, 5, 2. *Triptolemum Oceani* (Vrani) *et Terrae filium eſſe.* I, 8, 5. §. 3. *de Tydei exilio.* I, 9, 19. §. 6. *Herculem Aphetis relictum ab Argonautis.* II, 1, 3. §. 3. *Argus Inachi filius.* II, 4, 8. §. 5. *de Hercule puero ſerpentes elidente.* II, 7, 5. §. 2. *de cornu Amaltheae.* III, 1, 1. §. 7. *Thaſus Cilicis f.* III, 4, 1. §. 6. *de Spartis.* III, 4, 2. §. 3. *fatale monile Cadmo ab Europâ datum.* III, 6, 7. §. 3. *Tireſias a Minervâ excaecatus.* III, 8, 2. §. 2. *Calliſto Cetei filia.* III, 12, 6. §. 8. *Telamon familiaris Pelei, non frater.* Alia eius mentio facta eſt in Obſſ.; nam hic ſcriptor ab antiquioribus grammaticis omnium maxime eſt frequentatus. In Herculis rebus ſaepius eum laudauimus; totum caput ex eo eſt ap. Liberalem c. 33. nec non in rebus Cadmi. Omnino non admodum difficile erit, ea quae paſſim ex Pherecyde laudantur, ita diſponere et collocare, vt totius libelli ordo et conſpectus ante oculos poni poſſit. Eſt hoc inter ea, in quibus ingenium iuuenile exercere ſe poſſit. (Atque hoc poſt iſta ſcripta exſequutus eſt vir doctiſſ. Sturz, in Pherecydis Fragmentis 1789. 8.) Cum *duo* fuerint Pherecydae, vt diſerte a Strabone et ab Eratoſthene ap. Diog. Laert. monitum, *alter Syrius* fuit, antiquior, qui circa Ol. LIX. floruit, ſub Cyro et Servio Tullio, Pythagorae magiſter vulgo creditus, primus orationis ſolutae auctor; (quâ de re fuſe Salmaſ. ad Solin. p. 590 ſqq. ſed pauca expedit) et ille quidem primus in philoſophicis auctor; nam in hiſtoriis Cadmus ſecundum Plinium, aut Hecataeus fuit primus proſae auctor, ſi Suidas recte tradidit. Certe ap. Diogenem Laert. I, 116. τοῦτον φησὶ Θεόπομπος πρῶτον περὶ φύσεως καὶ θεῶν Ἕλλησι γράψαι. adeo nec hiſtorias. *Alter iunior,* ſed et ipſe Herodoto antiquior, *Athenienſis* fuit.

Dubitari poteſt, ad vtrum illa, quae a Grammaticis laudantur, referenda ſint. Antiquioris iſtius Θεογονία fuiſſe dicitur X. libris: quod iam per ſe parum probabile; nam antiquiſſima ſcripta, ex quo litteris mandari res coepere, erant breuia ac paucis foliis comprehenſa; ideo res et hiſtorias tantum ſummatim expoſitas fuiſſe mirum non eſt. Sed et nomen et numerum ab altero ad priorem reuocaſſe videntur, cuius nomen et memoria tantum erat ſuperſtes, libellusque ei vulgo attributus, cuius primos verſus Diogenes appoſuit f. 119. Apollonio grammatico ſi fides habenda, inſcriptus erat Θεολογία. et Clem. Alex. Strom. V. p. 676. ἡ Φερεκύδους Θεολογία τοῦ Συρίου. Alterius, qui γενεαλόγος (apud Dionyſ. Halic. Ant. I, 13. Φερεκύδην τὸν Ἀθηναῖον, γενεαλόγων οὐδενὸς δεύτερον) et ἱστορικὸς dictus, vt prior ille θεολόγος fuit appellatus, ἱστοριῶν libri fuere X. nam quod in Schol. Apollon. IV, 1091. ἐν δωδεκάτῳ laudatur, ex corruptelâ profectum. In Etymol. M. Φερεκύδης ἐν Αὐτόχθοσιν laudatur; recte Sylburg. Pherecratem Comicum ſubſtituit. Nec minus contaminata eſſe arbitror verba Suidae in Φερεκύδης Ἀθηναῖος: ἔγραψεν Αὐτόχθονας. ἔστι δὲ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας ἐν βιβλίοις δέκα. qui haec ſcripſit, in ſimilem locum corruptum inciderat; etſi Pherecydis hiſtoriae nomine ἀρχαιολογίας, ex argumenti naturâ, appellari poterant. Eundem et Athenienſem quod Athenis vixit, et Lerium, a patriâ Lero inſulâ dictum fuiſſe, non improbabile fit, poſt Voſſii diſputationem de H. Gr. IV, 4. Verum adeunda primo loco Pherecydis fragmenta a Sturzio digeſta.

Philocrates III, 13, 8. §. 5. *Polymela*, *Patrocli mater*. Vnus de eo locus ſuccurrit apud Athen. VI. p. 264. A. Φιλοκράτης δ' ἐν δευτέρῳ Θετταλικῶν, εἰ γνήσια τὰ συγγράμματα, καλεῖσθαι φησὶ τοὺς Πενέστας καὶ Θετταλοικέτας.

Pindarus II, 4, 2. §. 7. *de Perseo:* sed locus ab interpolatore profectus. v. Obss. ad e. l.

Pisander: I, 8, 5. §. 2. *de matre Tydei, Gorge, Oenei patris filiâ.* De hoc actum Exc. ad Virgil. Aen. lib. II. Excurs. I. Fuit Rhodius, et ipse inter poetas principes, *Heracleae* auctor.

Stesichorus. III, 10, 3. §. 12. *Eriphyle ab Aesculapio in vitam reuocata.* v. Obss. ad e. l. De hoc olim disputatum in Fragmentis Stesichori, P. I. a Suchfort doctiss. viro vulgatis.

Telesilla. III, 5, 6. §. 5. ex *Niobes liberis duas filias seruatas fuisse.* Nota in historiis propter virtutem, quâ moenia Argorum defendit aduersus Spartanos; tum clara inter poetrias lyricas propter ᾄσματα. v. Pausan. II, 20. p. 157. Eadem fere ap. Suidam. Egere de eâ Fabric. et Wolf. Refertur ad Ol. 139. ante C. n. 224.

Thebais, ὁ τὴν Θηβαΐδα γράψας. I, 8, 4. pr. *de Periboeâ, Oenei vxore.* Diuersa haec ab Antimachi Thebaide, eâque antiquior: cf. Valken. ad Phoeniss. p. 25. ὁ τὴν κυκλικὴν Θηβαΐδα πεποιηκὼς est ap. Athen. XI, 3. p. 465 F. vbi aliquot inde versus de diris Oedipi in filios recitantur: alios habet Schol. Sophocl. Oed. Col. 1440.

Tragici: II, 1, 3. §. 1. *Io, Inachi filia.* II, 1, 4. §. 14. *Nauplii vxor. Clymeue Catrei f.* II, 2, 1. §. 3. *Stheneboea Proeti vxor.*

TABVLAE GENEALOGICAE

h. e. STIRPS DEORVM ET HEROVM SECVNDVM APOLLODORVM *).

Tab. I.

Coelus ‿ Terra: I, 1, 1.

1) Centimani: Briareus, Gyes, Cottus.

2) Cyclopes: Arges, Steropes, Brontes.

3) Titanes: Oceanus, Coeus, Hyperion, Crius, Iapetus (cuius ſtemma v. Tab. II.) Cronus (cuius ſtemma Tab. II.)

4) Titanides: Tethys ‿ *Oceanus.* v. Tab. II. Rhea ‿ *Cronus.* v. Tab. II. Themis ‿ cum Iove. v. Tab. V.
Mnemoſyne ‿ cum Iove. v. Tab. V. Phoebe. Dione c. Iove Tab. V. Thia. Tab. II.

5) Ex praeſectis Coeli genitalibus, Erinnyes: Alecto, Tiſiphone, Megaera.

*) Inſertae iam erant tabulae genealogicae editioni Galeanae; quas cum recudendas tradere vellem, vidi eas nec Apollodoream rationem ſeruare, nec omnino fidem et curam praeſtare. Impoſitam itaque mihi vidi moleſtiam hanc, vt nouas tabulas concinnarem. Quae litteris *curſiuis*, quas vocant, exarata ſunt, declarant nomina eorum, qui matrimoniis et affinitatibus in ſtirpem immigarunt.

Tab. II.

Stemma Titanum.

1) Oceanus ‿ Tethys I, 2, 2.

Oceanides: in his Afia, Styx, Electra, Doris, Eurynome, Amphiro, Metis.

2) Coeus ‿ Phoebe ibid.

Afteria. Latona: c. Iove v. Tab. V.

3) Hyperion ‿ Thia ibid.

Eos. Sol. Luna.

4) Crius ‿ *Eurybia.* ibid. Ponti f.

Aftraeus ‿ *Eo.* — Venti. Aftra.

Pallas ‿ *Styx.* — Nice. Cratos. Zelus. Bia.

Perfes ‿ *Afteria.* — Hecate.

5) Iapetus ‿ *Afia* Oceani f.

Atlas. v. Tab. XIII.

Prometheus. — Deucalion ‿ *Pyrrha.* v. Tab. VIII.

Epimetheus. e Pandora. — *Pyrrha.*

Menoetius.

Amphictyon. Tab. XVIII.

6) Cronus ‿ 1) *Rhea* foror. 2) *Philyra.* e qua Chiron. I, 2, 4.

Vefta. Ceres. Iuno. Pluto. Neptunus. Iupiter.

Ceres e Iove Proferpina I, 5, 1.

Iuno — Vulcanus I, 3, 5.

Neptunus Tab. VI.

Iupiter Tab. V.

Tab. III.

Pontus ‿ *Terra* I, 2, 6. 7.

α) Phorcus ‿ *Ceto.*
Phorcides f. Graeae Enyo, Pemphredo, Dino; et Gorgones Euryale, Stheno, Medusa II, 4, 2.
e Neptuno
Pegasus. Chrysaor ‿ *Callirrhoe* Oceani f.
Geryon.

β) Thaumas ‿ *Electra*, Oceani f.
Iris. Harpyiae: Aello, Ocypete (Celaeno)

γ) Nereus ‿ *Doris*, Oceani f.
Nereides. v. I, 2, 7.

δ) Eurybia ‿ *Crius*
v. Tab. II.

ε) Ceto ‿ *Phorcus.*

TAB. IV.

E Terra: γηγενεῖς. Orion;
I, 4, 3.
Gigantes
I, 6, 1.

et Tartaro Typhon ‿ *Echidna*
I, 6, 3.

1) Orthros II, 5, 10. §. 3.
2) Draco Hesperidum ibid. ſ. 11. §. 2.
3) Aquila Prometheo addita ibid. ſ. 11. §. 12.

Tab. V.

Iovis progenies. I, 3, 2.

1) e Iunone: Hebe. Ilithyia. Mars. Vulcanus I, 3, 5.

2) e Themide: Horae: Irene, Eunomia, Dice.
Coeli f. | Moerae: Clotho, Lachesis, Atropos.
T. I. | Nymphae ad Eridanum II, 5, 11. §. 4.

3) e Dione: Venus. Tab. I.

4) ex Eurynome, *Oceani* f.: Charites: Aglaia, Euphrosyne, Thalia. Oceani f. Tab. II.

5) ex Styge, *Oceani* f.: Proserpina.

6) ex Mnemosyne, Musae. I, 3, 1-4.
1. Calliope: cui ex Oeagro s. Apolline: Linus. Orpheus.
2. Clio. ex Piero: Hyacinthus.
3. Euterpe. e Strymone: Rhesus.
4. Thalia. ex Apolline: Corybantes.
5. Melpomene. ex Acheloo: Sirenes.
6. Erato. 7. Terpsichore. 8. Vrania. 9. Polymnia.

7) ex Metide: Minerva. I, 3, 6.

8) e Latona: Apollo. Diana I, 4. 1. Tab. II.

9) ex Elara, Orchomeni f. Tityus. ibid.

10) e Protogenia: Aethlius I, 7. 2. v. Tab. VIII. b.

11) e Niobe: Argus et Pelasgus. v. Tab. X.

12) e Leda: Castor et Pollux. v. Tab. XIV.

13) ex Electra: Iasion et Dardanus. Tab. XV.

14) e Taygete: Lacedaemon. Tab. XIV.

Tab. VI.

Neptuni progenies.

Ex Amphitrite Oceani f. { Triton
Rhode — Soli nupta. I, 4, 4.

ex Iphimedia Triopis f. Aloeo nupta I, 7, 4. { Otus. Ephialtes Aloidae dicti.

ex Libya, Agenor. Belus v. Tab. X.

ex Hippothoe Meſtoris f. v. Tab. X, a.

f. Proteus, e quo Polygonus et Telegonus II, 5, 9. §. 14.

e Meduſa, Pegaſus et Chryſaor.

f. Alebio. Dercynus. II, 5, 10. §. 9.

f. Eryx ibid.

f. Antaeus II, 5, 11. §. 6.

e Lyſianaſſa, Epaphi f. Buſiris ibid. §. 7.

ex Aſtypalaea, Eurypylus II, 17, 1.

ex Molione Eurytus et Cteatus v. II, 7, 2. §. 2. Tab. VIII, b.

Tab. VII.

a) Sol. ‿ Perſeis
I, 9, 1.

Aeetes: ‿ 1) vxor. — 2) *Idya*, ex hac — Perſes. I, 9, f. — Circe. — Paſiphae. nupta Minoi. Tab. XI.

Aeetes ex 1) vxore:
Chalciope e Phrixo (Tab. VIII. *c.*)
Argus Melas Phrontis. Cytiſorus

Aeetes ex 2) Idya:
Medea. I, 9, 23. §. 6. nupta Iaſoni t. VIII. *c.* 7. et Aegeo t. XVIII. e quo Medus.
Apſyrtus. I, 9, 24.

b) Apollo: ex Arſinoe Leucippi f. Tab. XIV.
ſ. ex Coronide Phlegyae f. } Aeſculapius. III, 10, 3. §. 6.

c) Mars: ex Agraulo (Tab. XVIII.) Alcippe
ex Pyrene Cycnus. II, 5, 11. §. 3.
ex Pelopiâ Cycnus alter II, 7, 7. §. 5.
f. Dryas I, 8, 2. §. 6.
e Demonice Euenus v. Tab. IX. a.

Tab. VIII.

Hellen ‿ Orſeis nympha (I, 7, 2. §. 7.)
Deucalionis f.
(Tab. II.)

Dorus ‿ .... Xuthus ‿ *Creuſa* (t. XVIII.) Aeolus. v. t. VIII. *a.*

Dorus: a quo *Doₓrienſes* dicti

Xuthus: I, 7, 3. §. 2.

Xanthippe ‿ *Pleuron* I, 7, 7. §. 1. v. T. IX. *a.*

Achaeus. a quo Achaei. Ion. a quo Iones. Diomede ‿ *Deion* Tab. VIII. *c.* 3.

Tab. VIII. *a.*

Aeolus ‿ Enarete

Filii: Cretheus. Siſyphus. Athamas. Salmoneus. Deion. Magnes. Perieres. I, 7, 3. §. 4.

Filiae: Canace. Alcyone. Piſidice. Calyce. Perimede. ibid.

Tab. VIII. *b*.

Aeoli filiae (I, 7, 3.)

1) Perimede ‿ *Achelous*
Hippodamas Orestes (I, 7, 3: §. 5.)

2) Pisidice ‿ *Myrmidon*
Antiphus. Actor (I, 7, 3. §. 5.)
|
Eurytion (I, 8, 2. §. 4. III, 13, 1.)
|
Antigone ‿ *Peleus*. *ibid.*
v. Tab. XIII.

3) Alcyone ‿ *Ceyx* I, 7, 4.

4) Canace ‿ *Neptunus*.
Opleus. Nereus. Epopeus. Aloeus ‿ *Iphimedia*. e quâ *Aloidae* Tab. IV.
Triops
|
Iphimedia Aloeo nupta I, 7, 4. §. 2.

5) Calyce ‿ *Aethlius* Tab. V.
|
Endymion Elidis conditor I, 7, 5. pr. v. Tab. IX.

Tab. VIII. c.

Aeoli filii. *)

1) Athamas.
Vxores I, 9, 1.

a) *Nephele*, e quâ Phrixus. Helle. de quo Tab. VII.

b) Ino e quâ Learchus, Melicertes.

c) *Themisto* I, 9, 2. §. 3.
Leuco. Erythrius. Schoeneus. Ptous.
Schoeneus → Atalanta.

2) Sifyphus ‿ *Merope* Atlantis f. v. Tab. II. et XIII.
I, 9, 3.
Glaucus ‿ *Eurymeda*
Philonoe ‿ Bellerophontes: eius frater Deliades II, 3, 1.
Iobatae f. II, 3, 2.

*) Cf. Rhodom. ad Diodor. V, 81. (T. I. p. 397. Weff.)

3) Deion ‿ *Diomede*, Xuthi f.
f. Deioneus
I, 9, 4.

Asteropea. | Aenetus. | Actor. ex *Aegina* Asopi f. | Phylacus. | Cephalus ‿ *Procris* II, 4, 7. t. XVIII.

Actor. ex *Aegina* Asopi f.
Menoetius e Sthenele Acasti f. s. Periapide s. Polymela III, 13, 8. §. 5.
Patroclus v. Not. p. 338. ad III, 12, 6. §. 8. Obss. p. 311 et 318.

Phylacus.
Iphiclus I, 9, 12. §. 5.
Podarces. *ibid.*

4) *) Perieres ‿ *Gorgophone* Persei f. v. Tab. XI.
I, 9, 5. pr.
Aphareus. Leucippus. (Tyndareus. Icarius: sed v. Obss. p. 282.) Borus, qui Polydoram duxit v. Tab. XVII.

*) Al. Cynortae f. v. Tab. XIV.

5) Magnes ‿ *Nais*
I, 9, 6.

Polydectes. Dictys, tum Pierus I, 3, 3.

6) Salmoneus ‿ *Alcidice:* cui ille ſuperinduxit pellicem Sidero
I, 9, 7.

Tyro ex *Neptuno*

Pelias ‿ *Anaxibia* Biantis f. ſ. Philomache Amphionis f.

Acaſtus (e quo Sthenele III, 13, 8. §. 5.). Piſidice. Pelopea. Hippothoe. Alceſtis.

Neleus ‿ *Chloris* Amphionis f. v. Tab. XI. *b.*

Pero. XII. filii, in his Periclymenus et Neſtor (I, 9, 9.) ‿ *Anaxibia.*

Piſidice. Polycaſte et VII. filii, in his Piſiſtratus. Antilochus. Thraſymedes. *ibid.* §. 3.

7) Cretheus ⌣ *Tyro*, Salmonei f.
I, 9, 11. 12. 13. | Tab. VIII. *c.* 6.

Polymede ⌣ Aeſon. Autolyci f. | I, 9, 16. pr.

Iaſon. Promachus I, 9, 27. §. 2.

α) ex *Hypſipyle* Euneus. Nebrophonus, I, 9, 17. §. 3.
β) ex *Medea* Mermerus. Pheres. I, 9, 28. §. 3.
γ) *Glauce*, Creontis f. ibid.

Amythaon ⌣ *Idomene* Pheretis f.

Bias ⌣ *Pero* I, 9, 12. Nelei f.
Talaus ⌣ *Lyſimache*
(v. p. ſq.)

Melampus
Abas
Lyſimache ⌣ *Talaus.*

Pheres ⌣ .. Clymene Minyae f.

α) Idomene nupta Amythaoni.
β) Admetus ⌣ *Alceſtis* Peliae f.
Eumelus.
γ) Lycurgus ⌣ *Eurydice*
Opheltes. I, 9, 14. §. 2.
δ) Periapis habita Patrocli mater III, 13, 8. §. 5. v. Tab. VIII. *c.* 3.

Talai progenies I, 9; 13.
(v. p. anteced.)

α) Adraſtus ◡ *Amphithea.*
| Pronactis f.

- *a*) Argia nupta Polynici v. Tab. XI. *a.*
- *b*) Deipyle nupta Tydeo v. Tab. IX. *e.*
- *c*) Aegialea nupta Diomedi *ibid.*
- *d*) Aegialeus
- *e*) Cyanippus.

β) Parthenopaeus.
|
Promachus.

γ) Pronax.
|
Lycurgus. Amphithea Adraſto nupta.

δ) Meciſteus.
|
Euryalus.

ε) Ariſtomachus

ζ) Eriphyle ◡ *Amphiaraus* v. Tab. IX. *f.*

8) Cercaphus ap. Strabon. IX. p. 670.
|
Ormenus Obſſ. p. 196.
|
Amyntor II, 7, 7. §. 6.
|
Phoenix III, 13, 8. §. 4. — Euaemon
|
Eurypylus III, 10, 8.

Tab. IX.

Endymion ‿ *Nympha Nais*
cf. Tab. VIII. *b.*
(I, 7, 5.)
- Aetolus ‿ *Pronoe*
  - Pleuron v. Tab. IX. *a.*
  - Calydon. IX. *b.*

Eiusdem Endymionis f. Epeus
- Alector
  - Amarynceus.
    - Diores
- Hyrmine ‿ *Phorbas* Lapithae f.
  - Augeas II, 5, 5.
    - Phyleus c. al. filiis ibid. §. 5. et Epicaste f. Tab. X. d. η. ex Phyteo Meges III, 10, 8. §. 2.
  - Actor ‿ Molione
    - ex Neptuno Eurytus. Cteatus. II, 7, 2. §. 2.

Tab. IX. *a.*

Pleuron ⌣ *Xanthippe*, Dori f. I, 7, 7.

Agenor ⌣ *Epicaste.* | Sterope. | Stratonice. | Laophonte.

Porthaon ⌣ *Euryte.* | Demonice ⌣ *Mars*

Demonice ⌣ *Mars*: Euenus. v. Tab. IX. *c.* | Molus. | Pylus. | Thestius. v. Tab. IX. *d.*

Porthaon ⌣ *Euryte*: Oeneus. v. Tab. IX. *e.* | Agrius. | Alcathous. | Melas. | Lycopeus. | Sterope ⌣ *Achelous.*

Agrius: filii I, 8, 6.

Melas: filii I, 8, 5. §. 3

Sterope ⌣ *Achelous*: Sirenes I, 7, 10. §. 2.

Tab. IX. *b.*

Calydon ⌣ *Aeolia* Amythaonis f. I, 7, 7.

Epicaste ⌣ *Agenor* v. Tab. IX. *a.* | Protogenia ⌣ *Mars*

Protogenia ⌣ *Mars*: Oxylus *ibid.*

TAB. IX. *c.*

Euenus ◡ . . . .
I, 7, 8. |
t. IX, *a*. Marpessa ◡ *Idas* Apharei f.
| v. Tab. XIV.
Cleopatra ◡ *Meleager*. Tab. IX. *e*.

TAB. IX. *d.*

Thestius ◡ *Eurythemis* I, 7, 10.
Tab. IX. *a*. |

1. Althaea ◡ *Oeneus* Tab. IX. *e*.	2. Leda III, 10, 5. 6. nupta Tyndareo Tab. XIV.	3. Hypermnestra.

4. filii: Iphiclus. (I, 9, 16. §. 8.) Euippus. Plexippus. Eurypylus. I, 8, 10.

Tab. IX. *e.*

Oeneus. (v. Tab. IX. *d.*)

1) ⌣ *Althaea* I, 8, 1.

Toxeus.	Thyreus.	Clymenus.	Gorge nupta Andraemoni ibid. et I, 8, 6. §. 2.	Deianira nupta Herculi Tab. X. d.	Meleager I, 8, 2. qui duxit *Cleopatram* Tab. IX. *c.* I, 8, 2. §. 5.

2) ⌣ *Periboea*, Hipponoi f. I, 8, 4.

(f. et Olenias) I, 8, 5. §. 3. Tydeus ⌣ *Deipyle* ibid. f. 5 §. 4.

Diomedes ⌣ *Aegialea*. I, 8, 6, 3. Obſſ. p. 54.

Tab. IX. *f*.

Melampus ‿ . . . . .
Amythaonis f. | ſ. vna Proetidum
v. Tab. VIII. *c*. 7. | ſ. Iphianira Megapenthis f.

Abas Theodamas. *) Antiphates. Mantius

Lyſimache nupta Talao v. T. VIII. *c*. 7. — Oicles

Amphiaraus ‿ Eriphyle
| Talai f. T. VIII. *c*. 7.

Alcmaeon ‿ 1) *Arſinoe*. Amphilochus III, 7, 5. 6.
| Phegei f.

‿ 2) Callirrhoe
| Acheloi f.

Amphoterus. Acarnan.

*) Ita Od. *o*, 242. 243. At Pauſan. VI, 17. Mantii f. Oicles.

Tab. X.

Inachi ſtemma II, 1.

Oceanus‿Tethys.

Inachus‿Melia Oceani f.

Phoroneus‿*Laodice.* Aegialeus.

Apis. Niobe‿ex *Iove*

Argus‿*Euadne.* Pelasgus.
v. Tab. XII.

Iaſus. Piranthus. Epidaurus. Criaſus.

Agenor

Argus panoptes‿*Iſmene* Aſopi f.

Iaſus

Io‿ex *Iove*

Epaphus‿*Memphis* Nili f.

Libya‿ex *Neptuno* — Lyſianaſſa ex Neptuno

Agenor. v. Tab. XI. — Belus. Tab. X, *a.* — Buſiris II, 5, 11. §. 7.

Amphidamas ibid. §. 9.

Tab. X. *a.*

Belus ‿ *Anchinoe*
v. Tab. X. II, 1, 4. | Nili f.

Aegyptus. Danaus. (Cepheus. Phineus sec. Eurip.)

filii L. ___ filiae L.
quorum nomina et nuptias
v. II, 1, 5.
in iis Lynceus ‿ Hypermnestra.

Abas ‿ *Ocalea*
II, 2, 1. | Mantinei f.

Eurydice ‿ Acrisius. Proetus
Lacedaemonis f. | v. Tab. X. *c.*
Danae: e Iove
|
Perseus

Amymone ‿ e *Neptuno*
| II, 1, 4. §. 13.
Nauplius ‿ *Clymene*
| Catrei f.

Palamedes. Oeax. Nausimedon *ibid.*

Perseus ‿ Andromeda
II, 4, 3. §. 2.

α) Perses.

β) Alcaeus ‿ *Hipponome.*
Menoecei f.

Alcmena ‿ Amphitruo. Electryonis f.

Iphicles et e Iove Hercules
II, 4, 8.

1. ex *Automedusa*
Alcathoi f. v. Tab. XVI.

Iolaus
cui data *Megara* II, 6, 1.

Anaxo.

Perimede nupta Licymnio II, 4, 6. §. 6.

γ) Mestor ‿ *Lysidice.*
Pelopis f.

Hippothoe ‿ e *Neptuno*

Taphius

Pterelaus.

Comaetho. II, 4, 7.

Sex filii II, 4, 5.

δ) Electryon ‿ *Anaxo.*
Alcaei f.
II, 4, 5. §. 3.

(a) *Amphitruo* ‿ Alcmena:

b) *Rhadamanthus* II, 4, 11. §. 8.

e Iove Hercules v. Tab. X. d.

et filii IX. ibid. §. 7.
tum Licymnius
e Midea nothus.
cui
nupta *Perimede*
Amphitruonis soror II, 4, 6. §. 6.

Oeonus Obss. p. 188. Argius. Melas. II, 7, 7. §. 8.

ε) Sthenelus ‿ *Nicippe.*
Pelopis f.

Alcinoe. Medusa.

Eurystheus
ex Antimache
de quâ v. Tab. XII. 1.
Admete et v. filii
II, 8, 1. §. 3.

ζ) Heleus

η) Gorgophone Perieri nupta
v. Tab. VIII. c. 4.

Tab. X. *c.*

Proetus ⌣ *Antea* s. Stheneboea
(v. Tab. X. *a.*) Acrisii frater

- Lysippe et Iphianassa II, 2, 2. *Melampodi* et *Bianti* t. VIII. c. 7. nupta II, 2, 2. §. 7.
- Iphinoe
- Megapenthes.
  - Anaxagoras
    - Alector
      - Iphis
        - Eteoclus.
        - Euadne. nupta Capaneo.
        - Laodice nupta Hipponoo.
    - Hipponous
      - Capaneus ⌣ Euadne
        - Sthenelus.

Tab. X. *d.*

Hercules.

α) E *Megarâ:* Creontis f. II, 4, 11. §. 6. Therimachus. Creontiades. Deicon. Deioon. v. Obſſ. p. 137.

β) E *Deianirâ* Oenei f. II, 7, 5: Hyllus. Cteſippus. Glenus. Onites.

Hyllus
|
Cleodaeus
v. Obſſ. p. 204. 5.
|
Ariſtomachus

γ) Ex *Aſtyoche*, Phylantis f. II, 7, 6. §. 1. Tlepolemus.

Ariſtomachus' sons:

Temenus, eius tres filii II, 8, 5. §. 3. et filia Hyrnetho nupta *Deiphonti.*

Creſphontes. e *Merope* duo filios et tertium Aepytum habuit ibid. §. 6.

Ariſtodemus ⌣ *Argia* Auteſionis f.
Euryſthenes. Procles.

δ) Ex *Theſpii* L. filiabus L. filii. v. II, 7, 8.

ε) Ex *Omphale* Agelaus ibid. §. 10.
a quo Croeſi ſtirps ducta.

ζ) Ex *Chalciope*, Eurypyli f.
Theſſalus ibid. §. 11.

η) Ex *Epicaſte* Augeae Tab. IX.
Theſſalus ibid.

θ) Ex *Parthenope* Stymphali Tab. XII.
Eueres ibid.

ι) Ex *Auge* Alei f. Tab. XII.
Telephus ibid. §. 12.

κ) Ex *Aſtydamiâ* Amyntoris f.
Cteſippus ibid.

λ) Ex *Autonoe* Perei f. Tab. XII.
Palaemon ibid.

Tab. XI.

Agenor ‿ Telephassa. III, 1 sq.
Neptuni e *Libya* f.
v. Tab. X.

Europa ‿ *Iupiter*. — Cadmus. v. Tab. XI, *a*. — Phoenix. — Cilix

Cilix: Thasus.

Europa ‿ *Iupiter*: Minos ‿ *a*) *Pasiphae* Solis f. v. Tab. VIII. *a*. — Sarpedon eius nepos Sarpedon II. — Rhadamanthus

Minos ‿ *Pasiphae*: Catreus. — Deucalion ‿ . . . — Glaucus. — Androgeos. — Acalle. — Xenodice. — Ariadne. nupta *Theseo*, mox *Baccho*. — Phaedra. nupta *Theseo*.

Deucalion: Idomeneus. — Molus.

Androgeos: Alcaeus. — Sthenelus II, 5, 9. §. 5.

Catreus: Aerope ‿ *Plisthenes*. — Clymene ‿ *Nauplius*. — Apemosyne. — Althemenes.

Aerope ‿ *Plisthenes*: Agamemnon. Menelaus. at cf. Tab. XVI.

Clymene ‿ *Nauplius*: Oeax. — Palamedes.

β) Ex *Nympha Paria*: IV. filii III, 1, 2. §. 6. et II, 5, 9. §. 3.

γ) Ex *Dexithea*: Euxanthius.

Tab. XI. *a.*

Cadmus ‿ *Harmonia* III, 4, 2. §. 2.
Agenoris f. | Martis et Veneris f.
v. Tab. X.

- Autonoe. nupta *Aristaeo.*
  - Actaeon.
- Ino ‿ *Athamas.* v. Tab. VIII. *c.* 1.
- Semele *e Iove.*
  - Dionysus
- Agaue ‿ *Echion.*
  - Pentheus
- Polydorus ‿ *Nycteis.*
  - Labdacus
    - Laius ‿ *Iocaste* f. *Epicaste* Menoecei f.
      - Oedipus ‿ *Mater*
        - Polynices. ex *Argia*, Acasti f.
          - Thersander III, 7, 2. §. 5.
        - Eteocles.
          - Laodamas.
        - Ismene.
        - Antigone.

* * *

Creon

- Haemon III, 5, 8. §. 6.
- Menoeceus III, 6, 7. §. 8.

Tab. XI. *b.*

Chthonius.

ex V. Spartis vnus

Nycteus. Lycus ‿ *Dirce*

Antiope
e Iove

Zethus. Amphion ‿ *Niobe*
ducit *Theben.* Tantali f. **Tab. XVI.**

VII. filii et VII. filiae
III, 5, 6. §. 1. ex his
Chloris Neleo nupta
v. Tab. VIII. c. 6.

Tab. XII.

Pelasgus ⌣ *Meliboea* III, 8, 1.
Iovis et Niobes f. | Oceani f.
Tab. X. | f. Cyllene

Lycaon

L. filii: III, 8, 1. §. 3.
in his Nyctimus. Callisto: e Iove *)

Arcas ⌣ *Leanira*

Elatus ⌣ *Laodice.* — Aphidas
Cinyrae f.

Stymphalus. eius filia Parthenope Tab. X. *d.* ϑ. — Pereus.
| Neaera et Autonoe ibid. λ.

Aleus ⌣ *Neaera.* Perei f. — Stheneboea nupta *Proeto.* v. Tab. X. *a* et *c.*

Auge. ex Hercule Telephus. Illa Teuthranti nupta II, 7, 4. §. 3. — Cepheus | XX. filii et Sterope II, 7, 3. §. 4. — Lycurgus ⌣ *Cleophile* *f. Eurynome.*

Ancaeus. (cum Cepheo I, 8, 2. §. 4.) eius f. Agapenor. — Epochus. — Amphidamas. — Iasus ⌣ *Clymene* | Minyae f.

Milanion. duxit *Atalantam.* — Antimache nupta *Eurystheo.* v. Tab. X, *b.* — Atalanta | Parthenopaeus.

*) Schol. Il. β, 605.
Arcas Iovis f.
|
Amphidamas
|
Lycurgus
|
Ancaeus
|
Agapenor.

Tab. XIII.

Atlas ‿ *Pleione* III, 10, 1.
Iapeti f.
Tab. II.

VII. Atlantides
ſ. Pleïades:

1. Sterope, nupta *Oenomao*.

2. Merope nupta *Siſypho*.

3. Celaeno: ex *Neptuno*
Lycus.

4. Alcyone: ex *Neptuno*
Aethuſa: ex Apolline
Eleuther.
Hyrieus ‿ *Clonie*. Hyperenor.
Nycteus ‿ *Polyxo*
Antiope ‿ ex *Iove*
Zethus. Amphion.

5) Maia ‿ ex *Iove*
Mercurius III, 10, 2. §. 1.

6) Taygete: ex *Iove*
Lacedaemon
v. Tab. XIV.

7) Electra: e *Iove* Iaſion et Dardanus
III, 12, 1. §. 1. v. T. XV.

Tab. XIV.

Lacedaemon ⌣ *Sparte* III, 10, 3.
Iovis et Taygetes f. | Eurotae f.
Tab. XIII.

Amyclas ⌣ *Diomede* Lapithae f. — Eurydice nupta Acrisio v. Tab. X, *a*.

Cynortes *) Hyacinthus.

Perieres ⌣ *Gorgophone* Perſei f.

1) Aphareus ⌣ *Arene* Oebali f.
Lynceus. Idas. Piſus
e
Marpeſſa
|
Cleopatra
nupta Meleagro Tab. IX. *e*.

2) Leucippus ⌣ *Philodice* Inachi f.
Hilaira et Phoebe, a Dioſcuris raptae.
Arſinoe: ex *Apolline* Aeſculapius. cf. Tab. VII.

3) Icarius ⌣ *Periboea* Nais
Damaſippus. Imeuſimus
Aletes. Perileos. Penelope nupta ⌣ Vlyſſi.

4) Tyndareos *Leda* Theſtii f. Tab. IX. *d*.
Timandra, *Echemo* nupta.
Clytaemneſtra, *Agamemnoni*.
Philonoe.
Ex eâdem Ledâ et *Iove*
Caſtor et Pollux I, 8, 2. §. 4.
at III, 10. 7. §. 1.
Caſtor e Tyndareo
ex Iove autem.
Pollux et Helena ⌣ *Menelaus*.
Hermione. Oreſti nupta.
Nicoſtratus. et e pellice Megapenthes. et Xenodamus.

*) At ſec. alios Cynortes
v. III, 10, 4. §. 5. et
Obſſ. p. 282. Oebalus ⌣ Batia Nais
Tyndareos. Hippocoon. Icarion
XII. filii III, 10, 5. §. 1.

Tab. XV.

Dardani progenies.

Iupiter ‿ *Electra* Atlantis f. III, 12, 1. vid. Tab. XIII.

Iasion.

Dardanus ‿ *Batia*
Teucri f. Scamandri et Idaeae Nymphae neptis

Ilus. Erichthonius ‿ *Astyoche.*
Simoentis f.

Idaea
nupsit *Phineo* Tab. XVIII.

Tros ‿ *Callirrhoe*
Scamandri f.

Ilus ‿ *Eurydice*
Adrasti f.

Assaracus ‿ *Hieronneme.*
Simoentis f.

Ganymedes

Cleopatra

Laomedon ‿ *Strymo*
Scamandri f.

Capys ‿ *Themis*
Ili f.

Anchises e Venere

Aeneas. Lyrus.

1) Tithonus ‿ *Aurora.*
Emathion. Memnon.

2) Lampon.

3) Clytius.

4) Hicetaon.

5) Podarces
f. Priamus
v. Tab.
seq.

6) Hesione.
e
Telamone
Teucer.

7) Cilla.

8) Astyoche.

9) e *Calybe* Bucolion.

Tab. XV. *a.*

Priamus ‿ a) *Arisbe* Meropis f. ‿ b) *Hecuba*, Dymantis f. III, 12, 5.
v. Tab. sup.

Aesacus ‿ *Asterope* Cebrenis f.

Andromache Eetionis f. ‿ Hector. Paris ‿ *Oenone*. Creusa. Laodice. Polyxena. Cassandra. Deiphobus. Helenus. Pammon. Polites. Antiphus. Hipponous Polydorus. Troilus.

tum ex aliis mulieribus filii XXXVI. et filiae IV. nomina v. III, 12, 5. §. 13.

Tab. XVI.

Tantalus

Pelops ‿ *Hippodamia.* Oenomai f. II, 4, 2. §. 1.

Niobe ‿ *Amphion* v. Tab. XI. *b.*

Nicippe nupta Sthenelo v. Tab. X. *a.*

Lysidice nupta Mestori v. Tab. X. *a.*

Atreus. II, 4, 6. §. 5.

Thyestes. II, 4, 6. §. 5.

Aegisthus.

Copreus. II, 5, 1. §. 7.

Alcathous. II, 12, 7. §. 2.

Pittheus.

Aethra e qua Aegeus suscepit Theseum.

Chrysippus. III, 5, 5, 12.

Plisthenes (al. frater Atrei)

Periboea nupta Telamoni (v. Tab. XVII.) III, 12, 7. §. 2.

Automedusa nupta Iphicli (v. Tab. X. *b.*) II, 4, 11. §. 7.

Agamemnon ‿ *Clytaemnestra.*

Menelaus. (at v. Tab. XI.) duxit Helenam (v. Tab. XIV.)

Anaxibia nupta Strophio

Electra. Laodice. Halesus.

Iphigenia. Chrysothemis.

Orestes ‿ *Hermione*

Tisamenus II, 8, 2. §. 5.

Pylades qui Electram duxit.

Oceanus ‿ **Tethys** III, 12, 6. 7. 13.

Afopus ‿ *Metope* Ladonis f.

XX. filiae: in his

- **Aegina.** e *Iove*
- **Salamis** e *Neptuno*
  - Cychreus Salaminis rex III, 12, 7. §. 1.
- **Aegina** nupta *Actori* v. fup. Tab. VIII. *c.* 3.
- **Ifmene.**
- **Pelasgon.**

Aegina e Iove:

Aeacus ‿ 1) *Endeis* Chironis f. 2) *Pfamathe* Nercis, e quâ Phocus *).

Aeacus and Endeis:

- Peleus ‿ 1) *Antigone* Eurytionis f. v. Tab. VIII. b. 2.
  - Polydora ‿ *Borus.* Perieris f.
    - Menefthius vere Neptuni f. v. Not. crit. p. 345.
  - Polymela *Menoetio* nupta III, 13, 8. §. 5. v. Tab. VIII. *c.* 3.
- Peleus ‿ 2) *Thetis* Nerei f. T. III.
  - Achilles
- Telamon ‿ 1) *Periboea* Alcathoi f. Tab. XVI.
  - Aiax.
- Telamon ‿ 2) *Hefione* Laomedontis f. Tab. XV.
  - Teucer

*) Phocus ex Afteria fufcepit Crifum; cuius f. Strophius: ei ex Anaxibia (Tab. XVI.) natus Pylades.

Tab. XVIII.

1.

Cecrops ‿ *Agraulus.* (III, 14 ſq.)
| Actaei f.

Eryſichthon.	Agraulus. e *Marte* Alcippe.	Herſe. e *Mercurio* Cephalus. v. Tab. XIX.	Pandroſos.

2.

Cranaus ‿ *Pedias*
| Menytis f.

Cranae.	Cranaechme.	Atthis.

3.

Amphictyon
Deucalionis f. v. T. II, 5.

4.

Erichthonius ‿ Paſithea
Vulcani f.
ſeu ex Atthide
ſ. ex Minervâ
|
Pandion ‿ *Zeuxippe*
| Nais

Tereus ‿ Procne. | Itys.	Philomela.	Praxithea. nupta *Erechtheo* v. p. ſq.	Butes duxit *Chthoniam.*

5.

Erechtheus ‿ *Praxithea*
Pandionis f.

Filii

- Cecrops e *Metiadusa* Eupalami f.
  - Pandion II. ‿ *Pylia.* Pylae Megar. f. III, 15, 5. §. 3.
    - Aegeus ‿ *Aethra.* Pitthei f.
      - Theseus.
        - Acamas.
        - Demophon.
    - Pallas.
    - Nisus.
      - Scylla
    - Lycus.
- Pandorus.
- Metion ‿ *Alcippe.*
  - Eupalamus
    - Daedalus: eiusque soror
      - Icarus (son of Daedalus)
      - filius (son of the sister) III, 15, 9. §. 1. v. Not. crit. ad e. l.

Filiae

- 1) Procris ‿ *Cephalus* Deionis f. v. T. VIII. c. 3.
- 2) Creusa ‿ *Xuthus*
  - Achaeus. Ion. v. T. VIII. pr.
- 3) Chthonia nupta *Butae.*
- 4) Orithyia e Borea
  - Cleopatra ‿ *Phineus.* T. X. *a.* Idem *Idaeam* ducit Dardani f.
    - Plexippus.
    - Pandion.
  - Chione. e *Neptuno*
    - Eumolpus III, 15, 4. §. 1.
  - Zetes.
  - Calais.

Tab. XIX.

Cephalus ⌣ Aurora (ad III, 14, 3.)
Mercurii et Herſes f.

|

Tithonus

|

Phaethon

|

Aſtynous

|

Sandacus ⌣ *Pharnace*
Pygmalionis f.

|

Oxyporus.	Adonis.	Orſedice.	Laogore.	Braeſia.
			ſ. Laodice *Elato* nupta III, 9, 1. §. 2. Tab. XII.	

INDICES *)

I. NOMINVM ET FABVLARVM;

II. VOCVM GRAECARVM;

III. SCRIPTORVM. **)

*) Indices hi confecti funt ftudio docto et operâ pertinaci, quamuis aerumnofâ, a iuuene eximiae fpei, qui ex Kraufii difciplinâ Hannoverâ ad nos venerat, nunc Seminarii philologici Sodale, *Frid. Chriftiano Bergmanno*, Hannoverano.

**) Numeri nude pofiti funt graeci contextus. N. cr. funt notae criticae. Obff. Obferuationes. Fr. fragmenta.

INDEX
NOMINVM ET FABVLARVM.

INDEX

INDEX

INDEX

B.

H.

INDEX

P.

INDEX

R.

T.

INDEX
VOCVM GRAECARVM MEMORABILIVM.

Ii

Kk

ν.

ρ.

σ.

T.

Ψ.

ω.

INDEX

SCRIPTORVM POTIORVM, IN OBSS. ET ALIBI LAVDATORVM VEL EMENDATORVM. *)

*) C. est Commentatio de Apollodori Bibliotheca. Obff. praeter Obseruationes significat quoque Indicem auctorum, iis subiectum.

ERRATA ANIMADVERSA.

In Graecis:

p. 4. l. 4. ἐν ᾅδου fcrib. ἐν Ἅιδου. vel ἐν Ἅδου. Sic et p. 12. l. 4. et p. 16. l. 15.
p. 17. l. 2. ὑπέστρεψεν l. ὑπέστρεψεν l. 12. διενεγκὸν leg. διενεγκὼν
p. 18. l. 8. ἐν τοῖς μέρὶ leg. περὶ
p. 26. l. 5. γραῖα τὶς leg. γραῖά τις
p. 70. l. 9. *Periclimenus* leg. Periclymenus
p. 73. l. 5. *recuderat* l. recuperat
p. 95. l. 2. κατάζευξιν l. κατάζευξιν
p. 95. l. 12. καθωπλισμένους leg. καθωπλισμένους
p. 104. l. 2. ἑκάστης leg. ἑκάστης
p. 114. l. 16. γηγε ῆ leg. γηγενῆ
p. 116. l. 7. βασίλεων l. βασιλειῶν
p. 248. l. 12. *Apemofynem* leg. Apemofynen
p. 254. l. 18. *feptem* l. quinque
p. 289. l. 2. ἡμιμιθνῆτος l. ἡμιθνῆτος
p. 291. l. 11. ἀφικότενος l. ἀφικόμενος
p. 375. l. 4. αὐτοῦ leg. αὐτῷ

ωκειης επι νηος αγων ελικωπιδα κουρην